

NEW YORK TIMES BESTSELLER

OPAL

Seria LUX - Cartea a treia

JENNIFER L. ARMENTROUT

*Această carte este dedicată echipei victorioase
Invazia Daemon. Fetelor, sunteți tari!*

Janalou Cruz

Nikki

Ria

Beth

Jessica Baker

Beverley

Jessica Jillings

Shaaista G

Paulina Zimnoch

Rachel

CAPITOLUL 1

Nu știu exact ce m-a trezit. Vântul șuierător al primului viscol puternic din acel an se potolise în timpul nopții, iar în camera mea era liniște. M-am răsucit pe o parte și am clipit.

Niște ochi de culoarea frunzelor pline de rouă se uitau fix la mine. Ochi straniu de familiari, dar șterși în comparație cu cei pe care îi iubeam.

Dawson.

Mi-am strâns pătura la piept, m-am ridicat încet și mi-am dat la o parte părul încurcat de pe față. Poate că totuși visam, fiindcă altfel nu aveam nici cea mai vagă idee de ce Dawson, fratele geamăn al băiatului de care eram îndrăgostită la culme, ba chiar nebunește, stătea pe marginea patului meu.

— Hmm, ce... s-a întâmplat ceva?

Tușisem puțin să-mi dreg vocea, dar glasul meu a sunat răgușit, de parcă aș fi încercat să am o voce sexy și, după părerea mea, aș fi eșuat jalnic. Urletele mele de când domnul Michaels, iubitul psihotic al mamei mele, mă ținuse încuiată în cușca din depozit încă îmi mai afectau vocea și după o săptămână.

Dawson a privit în jos. Genele dese și mătăsoase îi umbreau pomeții înalți și ascuțiți, mai palizi decât ar fi trebuit să fie. Dacă mă întrebai pe mine, Dawson era cam razna.

Mi-am aruncat o privire spre ceas. Era aproape șase dimineța.

— Cum ai intrat aici?

— Am intrat singur. Mama ta nu e acasă.

Dacă ar fi fost altcineva, chestia asta m-ar fi îngrozit, dar de Dawson nu îmi era frică.

— E înzăpezită la Winchester.

A dat din cap.

— Nu puteam să dorm. N-am dormit.

— Deloc?

— Deloc. Iar Dee și Daemon sunt îngrijorați din cauza asta.

Se uita la mine de parcă ar fi vrut să înțeleg ceva ce nu putea el să exprime prin cuvinte.

Tripleții – la dracu', toată lumea – era încordată, așteptând ca din clipă în clipă să-și facă apariția cei din Ministerul Apărării, după ce Dawson scăpase din închisoarea lor pentru luxeni. Dee încă nu își revenise după moartea iubitului ei, Adam, și după întoarcerea scumpului ei frate. Daemon încerca să fie alături de el și să îl supravegheze. Și, cu toate că până acum nu năvălise nicio trupă de mascați, niciunul dintre noi nu era relaxat.

Parcă era prea multă liniște, ceea ce de obicei nu mirosea a bine.

Uneori... uneori mi se părea că ni s-a pregătit o capcană, iar noi am intrat fix în ea.

— Ce-ai mai făcut? am întrebat eu.

— M-am plimbat, a răspuns el, uitându-se pe geam. Nu m-am gândit niciodată că o să mai fiu vreodată aici.

Toată faza asta prin care trecuse Dawson și cheștiile pe care a fost obligat să le facă erau așa de oribile, încât nici nu-mi venea să mă gândesc la ele. Simțeam o durere surdă în piept. Am încercat să nu mă mai gândesc, fiindcă atunci când se întâmpla asta, îmi venea imediat în minte că și Daemon ar fi putut să se afle în această situație, iar asta nu puteam să suport.

Dar Dawson... Avea nevoie de cineva.

Mi-am dus mâna la gât și am strâns pandantivul familiar de obsidian.

— Vrei să vorbim despre asta?

A scuturat din nou din cap, iar șuvițele rebele de păr i-au acoperit ochii. Avea părul mai lung ca al lui Daemon – și mai creț – și probabil că era cazul să se tundă. Daemon și Dawson erau identici, dar în momentul ăsta nu semănau deloc, și asta nu numai din cauza părului.

— Îmi amintești de ea – de Beth.

Habar n-aveam ce să răspund la asta. Dacă o iubea măcar pe jumătate din cât îl iubeam eu pe Daemon...

— Știi că trăiește. Am văzut-o.

Privirea lui Dawson a întâlnit-o pe a mea. În adâncul ochilor lui era o mare de tristețe și de taine.

— Știu, dar nu mai e la fel.

A făcut o pauză și a lăsat capul în jos. La fel ca și lui Daemon, părul îi aluneca mereu pe frunte.

— Tu... Îl iubești pe fratele meu?

Mă durea sufletul de tristețea din vocea lui, de parcă nu mai avea nicio speranță că va putea iubi din nou, de parcă nici n-ar mai crede în iubire.

— Da.

— Îmi pare rău.

M-am tras înapoi și am scăpat pătura din mână.

— De ce îți pare rău?

Dawson a ridicat capul și a oftat obosit. Apoi, mișcându-se mai repede decât credeam că ar fi putut s-o facă, și-a trecut degetele peste pielea mea – peste urmele rozalii care încă se mai vedeau în jurul încheieturilor mele, lăsate de cătușe.

Uram urmele alea, nu-mi doream decât să dispară cât mai repede. De câte ori le vedeam, îmi aminteam de durerea pe care onixul mi-o provoca atunci când îmi atingea carnea. Fusese deja destul de greu să-i justific mamei vocea mea distrusă, ce să mai spun și de apariția neașteptată a lui Dawson. Fața pe care a făcut-o când l-a văzut pe Dawson cu Daemon înainte să înceapă viscolul a fost destul de amuzantă, deși părea bucuroasă că “fratele fugar” se întorsese acasă. Dar chestiile astea de la mâini a trebuit să le ascund, purtând numai tricouri cu mânecă lungă. Asta mergea în lunile reci, dar n-aveam idee cum o să le ascund vara.

— Și Beth avea urmele astea când am văzut-o, a spus încet Dawson, retrăgându-și mâna. Devenise din ce în ce mai pricepută la evadări, dar ei o prindeau mereu și întotdeauna avea semnele astea. Dar ea le avea la gât.

Simțeam că îmi vine să vomit, așa că am înghițit în sec. În jurul gâtului? Nici nu puteam...

— O vedeai... o vedeai des pe Beth?

Știam că le dăduseră voie să se vadă cel puțin o dată, atunci când i-au ținut prizonieri în închisoarea MA-ului.

— Nu știu. Nu prea aveam noțiunea timpului. La început știam cât timp trecuse, de la oamenii pe care mi-i aduceau. Eu îi vindecam și, dacă... supraviețuiau, puteam să număr zilele până când se termina totul. Patru zile.

A început iar să se uite pe fereastră. Printre draperiile date la perete nu se vedeau decât cerul întunecat și crengile pline de zăpadă.

— Nu le plăcea deloc când se termina.

Cred și eu. MA-ul – sau Daedalus, grupul ăla care se pare că face parte din MA – își făcuse un scop din a folosi luxenii pentru a face mutații oamenilor. Uneori funcționa.

Alteori nu.

Mă uitam la Dawson și încercam să-mi amintesc ce îmi povestiseră Daemon și Dee despre el. Dawson era cel mai simpatic dintre ei, amuzant și fermecător – echivalentul masculin al lui Dee și opusul fratelui său.

Dar acest Dawson era altfel: posomorât și distant. Nu numai că nu vorbea cu fratele lui, din câte știam eu, dar nu voia să spună nimănui ce îi făcuseră. Matthew, gardianul lor neoficial, considera că nu e bine să insiste.

Dawson nu a vrut să spună nici cum a scăpat. Eu bănuiam că doctorul Michaels – nenorocitul ăla de șobolan mincinos – ne trimisese pe noi după cai verzi pe pereți, să-l căutăm pe Dawson, ca să aibă el timp să plece dracului din Dodge și apoi “i-a dat drumul” lui Dawson. Era singura variantă logică.

Cealaltă variantă care îmi trecea prin minte era mult, mult mai sumbră și mai infamă.

Dawson s-a uitat la mâinile lui.

— Daemon... Te iubește și el?

Am clipit repede, adusă din nou în prezent.

— Da, așa cred.

— Ți-a spus el?

Nu cu prea multe cuvinte.

— Nu a spus-o direct. Dar cred că mă iubește.

— Ar trebui să-ți spună. În fiecare zi. Dawson și-a dat ușor capul pe spate și a închis ochii. N-am mai văzut zăpadă de așa mult timp, a spus el, aproape în șoaptă.

Am căscat și m-am uitat și eu pe geam. Viscolul ăla venit din nord-est, pe care l-a anticipat toată lumea, lovise colțișorul ăsta de lume și tot weekendul și-a bătut joc de Grand County. Școala fusese închisă luni și azi, iar la știrile de aseară spuneau

că până la sfârșitul săptămânii abia dacă o să se termine dezăpezirea. Viscolul ăsta nu putea să pice mai bine de atât. Măcar aveam la dispoziție o săptămână întreagă să ne gândim cum facem cu Dawson.

Nu putea să apară pur și simplu la școală.

— Eu n-am văzut în viața mea o zăpadă ca asta, am spus. Eu sunt din nordul Floridei și am prins niște amărâte de ploii înghețate, dar niciodată chestia asta albă și pufoasă.

Pe fața lui a apărut un zâmbet slab și trist.

— Când o să iasă soarele, o să fie superb, o să vezi.

Nu mă îndoiesc. Totul o să fie alb.

Dawson a sărit din pat și a răsărit brusc în cealaltă parte a camerei. O clipă mai târziu am simțit gădilătura caldă din ceafă și inima a început să-mi bată mai tare. El și-a ferit privirea.

— Vine fratele meu.

Nu au trecut mai mult de zece secunde și Daemon a apărut în ușa dormitorului meu. Cu părul răvășit după somn, cu pantalonii de pijama de flanel boțiți. Fără tricou. Un metru de zăpadă afară, iar el tot pe jumătate dezbrăcat.

Eram gata să-mi dau ochii peste cap, numai că nu puteam să mi-i desprind de pe pieptul lui... și stomac. Era cazul să înceapă și el să poarte tricou.

Privirea lui Daemon s-a mutat de la fratele lui la mine și apoi iar spre fratele lui.

— Ați făcut petrecere peste noapte? Și nu m-ați invitat și pe mine?

Fratele lui a trecut încet pe lângă el și a dispărut pe hol. Câteva secunde mai târziu, s-a auzit închizându-se ușa de la intrare.

— Ok, a oftat Daemon. Așa s-a întâmplat mereu în ultimele două zile.

Mă durea inima pentru el.

— Îmi pare rău.

El a venit spre pat, cu capul înclinat pe umăr.

— Nici măcar nu știu dacă vreau să știu ce căuta fratele meu la tine în dormitor.

— Nu putea să doarmă.

M-am uitat la el cum se apleacă și trage de pătură. Fără să-mi dau seama, am tras-o iar spre mine. Daemon a mai tras o dată de ea și i-am dat drumul.

— Zicea că vă deranjează pe voi.

Daemon s-a băgat sub pătură și s-a întors spre mine.

— Nu ne deranjează.

Patul era mult prea mic cu Daemon în el. Cu șapte luni în urmă – la naiba, chiar cu patru luni în urmă – aș fi fugit pe dealuri râzând în hohote dacă cineva mi-ar fi spus că tipul cel mai sexy și cel mai capricios din școală o să stea în patul meu. Iar acum șapte luni nu credeam că există extratereștri.

— Știu, am spus eu și m-am așezat pe o parte, cu fața spre el.

Privirea mea se plimba pe pomeții lui lați, pe buzele pline și pe ochii aceia verzi, extraordinar de luminoși. Daemon era frumos, dar țepos, ca un fel de cactus de Crăciun. Durase foarte mult să ajungem în faza asta, să fim în aceeași cameră fără să fim copleșiți de dorința de a comite o crimă cu circumstanțe agravante. Daemon a trebuit să mă convingă că sentimentele lui pentru mine sunt reale și a reușit... în cele din urmă. N-a fost cea mai drăguță persoană atunci când ne-am întâlnit și a trebuit să-și răscumpere din greu greșeala asta. Mama mea nu crescuse o fată prea ușor de dus.

— Zicea că îi amintesc de Beth.

Daemon s-a încruntat. Mi-am dat ochii peste cap.

— Nu în felul ăla la care te gândești tu.

— Pe bune, oricât de mult îl iubesc pe fratele meu, nu prea cred că-mi place să-l știu în dormitorul tău.

Și-a întins brațul musculos și mi-a luat cu degetele de pe obraz o șuviță de păr, dându-mi-o după ureche. M-am înfiorat, iar el a zâmbit.

— Am senzația că trebuie să-mi marchez teritoriul.

— Tacă din gură.

— O, ce-mi place când faci pe autoritara. E sexy.

— Ești incorigibil.

Daemon s-a apropiat ușor, lipindu-și coapsa de a mea.

— Îmi pare bine că mama ta e înzăpezită în altă parte.

Am ridicat o sprânceană.

— De ce?

A ridicat din umărul puternic.

— Mă îndoiesc că ar fi acceptat să fiu aici acum.

— A, sigur nu.

Iar s-a mișcat puțin, iar acum între trupurile noastre abia puteai să strecori un fir de păr. Fierbințeala pe care corpul lui o emana întotdeauna m-a învăluit cu totul.

— Mama ta a zis ceva de Will?

Am simțit că-mi îngheață mațele. Înapoi la realitate – o realitate impredictibilă, înfricoșătoare, unde nimic nu mai era ce părea să fie.

În special domnul Michaels.

— Numai ce mi-a spus săptămâna trecută că pleacă din oraș la nu știu ce conferință și apoi să-și viziteze și familia, ceea ce noi știm că e o minciună.

— E clar că și-a plănuit asta dinainte, ca absența lui să nu fie suspectă.

Era obligatoriu să dispară, fiindcă, dacă mutația ar fi reușit, indiferent în ce măsură, avea nevoie de timp.

— Crezi că se mai întoarce?

Și-a trecut dosul palmei peste obrazii mei și a răspuns:

— Ar fi nebun să se întoarcă.

Nu chiar, m-am gândit eu, închizând ochii. Daemon nu a vrut să-l vindece pe Will, dar nu a avut încotro. Vindecarea nu a fost așa cum trebuia ca să producă o mutație la nivel celular. Și nici rana lui Will nu fusese mortală, așa că mutația ori nu ținea, ori se pierdea. Iar dacă se pierdea, Will avea să se întoarcă. Puteam să bag mâna în foc. Cu toate că lucruse împotriva MA-ului, doar în interesul lui, simplul fapt că el știa că Daemon era cel care mă schimbase era suficient pentru MA să-l accepte din nou. Era o problemă. O problemă uriașă.

Așa că așteptam... așteptam ca inevitabilul să se întâmple.

Am deschis ochii și am văzut că Daemon se uita mereu la mine.

— În legătură cu Dawson...

— Nu știu ce să fac, a recunoscut Daemon, lăsându-și dosul palmei să alunece pe gâtul meu, peste sâni.

Mi s-a oprit respirația.

— Cu mine nu vrea să vorbească, iar cu Dee abia schimbă două vorbe. Se închide tot timpul în dormitor sau hoinărește prin pădure. Îl urmăresc și el știe.

Mâna lui Daemon ajunsese pe coapsa mea și s-a oprit acolo.

— Dar el...

— Are nevoie de timp, nu? I-am sărutat vârful nasului și m-am retras. A trecut printr-o groază de chestii.

Degetele lui s-au strâns.

— Știu. În fine...

Daemon s-a mișcat așa de repede, încât nici nu mi-am dat seama ce face până când nu m-am trezit pe spate, cu el peste mine, ținându-mi obrajii în palme.

— Mi-am cam neglijat datoria.

Și, într-o clipă, tot ce se întâmpla, toate grijile și spaimele și întrebările fără răspuns pur și simplu au dispărut. Daemon avea efectul ăsta asupra mea. M-am uitat la el, respirând cu greutate. Nu eram sută la sută sigură care era “datoria” lui, dar aveam o imaginație foarte bogată.

— Nu am mai stat prea mult cu tine. Și-a lipit buzele de tâmpla mea dreaptă, apoi de cea stângă. Dar asta nu înseamnă că nu m-am gândit la tine.

Inima îmi bătea în gât.

— Știi că ai fost ocupat.

— Știi?

Buzele lui au alunecat pe fruntea mea. Când am dat din cap, el și-a schimbat poziția și s-a sprijinit în cot. Mi-a prins bărbia în mână și mi-a ridicat capul. Ochii lui îi căutau pe ai mei.

— Cum te descurci?

Am pus la bătaie fiecare gram de autocontrol pe care îl aveam ca să răspund.

— Mă descurc. Nu trebuie să-ți faci griji pentru mine.

Părea sceptic.

— Vocea ta...

Am clipit și mi-am dres glasul inutil.

— E mult mai bine.

Își plimba degetul pe maxilarul meu, cu ochii întunecați deodată.

— Nu chiar, dar începe să-mi placă.

Am zâmbit.

— Chiar?

Daemon a dat din cap și și-a apropiat buzele de ale mele. Sărutul a fost dulce și tandru și l-am simțit în tot corpul.

— E destul de sexy. M-a sărutat iar, mai lung și mai apăsător. Toată răgușeala asta, dar aș fi vrut...

— Te rog. I-am luat în mâini obrajii fini. Sunt ok. Și avem alte lucruri care să ne îngrijoreze până la corzile mele vocale, în marea schemă a evenimentelor, în niciun caz nu se află printre priorități.

El a ridicat o sprânceană și, uau, chiar că vocea mea suna super-matură. Am chicotit când am văzut ce figură face, distrugând total nou descoperita mea maturitate.

— Mi-a fost dor de tine, am recunoscut eu.

— Știi. Nu poți să trăiești fără mine.

— N-aș merge chiar până acolo.

— Recunoaște.

— Iar o luăm de la capăt. Orgoliul ăsta al tău care strică tot, l-am tachinat eu.

Buzele lui mă sărutau pe gât.

— Ce strică?

— Pachetul perfect.

A pufnit în râs.

— Dacă-mi dai voie, am cea mai perfectă...

— Nu fi măgar.

Dar m-am cutremurat, fiindcă atunci când m-a sărutat la baza gâtului, nu era nimic imperfect.

Nu i-aș fi spus niciodată asta, dar în afară de... țepoșenia lui, care își scotea capul urâcios din când în când, era ființa cea mai aproape de perfecțiune pe care o întâlnisem vreodată.

Cu chicotitul ăla pe care îl știam așa de bine și care mă făcea să mă înfior, și-a strecurat mâna pe sub brațul meu, peste mijloc, și mi-a prins coapsa, trecându-și piciorul peste ea.

— Ai o minte așa de perversă. Voiam să spun doar că sunt perfect în chestiile care contează.

Am râs și l-am cuprins cu mâinile pe după gât.

— Sunt sigură. Ești absolut nevinovat.

— Ei, n-am spus niciodată că sunt chiar cumișel.

Partea de jos a trupului său s-a lipit de mine, iar eu am respirat precipitat.

— Mai degrabă sunt...

— Obraznic?

Mi-am lipit fața de gâtul lui și am inspirat adânc. Mirosea ca întotdeauna a natură, ca frunzele și condimentele proaspete.

— Da, știu, dar sub obrăznicia ta se ascunde drăgălășenia.
De-aia te iubesc.

Daemon s-a cutremurat deodată, apoi a înghețat. A trecut așa o clipă, apoi el s-a lăsat pe o parte, îmbrățișându-mă strâns. Așa de strâns, încât a trebuit să mă zbat puțin ca să îmi pot ridica privirea.

— Daemon?

— E ok. Era răgușit și m-a sărutat pe frunte. Sunt bine. Este încă... devreme. Nu avem nici școală și nicio mamă nu vine acasă să te strige pe numele complet. Măcar un timp putem să ne prefacem că nu ne așteaptă nimic nebunesc. Să dormim ca doi adolescenți normali.

Ca doi adolescenți normali.

— Îmi place cum sună asta.

— Și mie.

— Și mie, și ție, am murmurat eu, strângându-mă tare în el până când eram lipiți unul de altul cu totul.

Îi simțeam inima bătându-i în tandem cu a mea. Perfect. Exact asta îmi trebuia – clipe liniștite de existență normală. În care să nu existe altceva în afară de mine și de Daemon...

Fereastra care dădea spre curtea din față s-a făcut țândări în clipa în care ceva mare și alb s-a izbit în ea, împrăștiind pe podea cioburi de sticlă și zăpadă.

Strigătul meu de groază a încetat când am simțit că Daemon se rostogolește repede din pat și sare în picioare

trecând în adevărata lui formă de luxen, o siluetă așa de strălucitoare, încât nu puteam să mă uit la el mai mult decât câteva secunde.

— La naiba, s-a auzit vocea lui Daemon printre gândurile mele.

Fiindcă nu îmi dădeam seama pe cine e furios Daemon, m-am târât în genunchi până la marginea patului să mă uit jos.

— La naiba, am spus și eu cu voce tare.

Prețioasele noastre clipe de normalitate s-au încheiat odată cu aterizarea unui cadavru pe podeaua dormitorului meu.

CAPITOLUL 2

Mă holbam la omul mort de pe jos, care era îmbrăcat ca și cum se pregătea să facă parte dintr-o alianță a rebelilor de pe planeta Hoth¹. În primele momente, am fost puțin tulburată, așa se explică faptul că mi-au trebuit câteva secunde să-mi dau seama că, îmbrăcat așa cum era, omul acela nici nu se vedea din zăpadă, în afară de dunga aia roșie de sânge care îi curgea din cap.

Inima mea, care deja bătea tare, acum atinsese viteza luminii.

— Daemon...?

El s-a întors, a revenit la forma umană și m-a prins în brațe, trăgându-mă înapoi ca să nu mai văd.

— E un... un ofițer, am bâlbâit eu, smucindu-mă din brațele lui. E de la...

Deodată l-am văzut pe Dawson în ușă, cu ochii strălucind la fel ca ai lui Daemon. Două lumini albe, strălucitoare, ca niște diamante șlefuite.

— Dădea târcoale pe afară pe lângă pădure.

Brațul lui Daemon s-a înmuiat.

— Tu... tu ai făcut asta?

¹ Planetă fictivă, descrisă în filmul *Războiul stelelor*.

Privirea fratelui său s-a îndreptat rapid spre cadavru. Cadavrul – nu puteam să mă gândesc la el ca la o ființă umană – era într-o poziție contorsionată, nefirească.

— Supraveghea casa – făcea fotografii.

Dawson avea în mână ceva care semăna cu un aparat de fotografiat topit.

— L-am oprit.

Dap, Dawson îl oprise fix în fereastra dormitorului meu.

Daemon s-a îndepărtat de mine și s-a apropiat de cadavru. A îngenuncheat și a desfăcut puțin costumul de camuflaj. Pe piept era un punct carbonizat care fumea. Mirosul de carne arsă a umplut camera.

M-am dat jos din pat, ținându-mi mâna pe gură, în eventualitatea în care mi-ar fi venit să vomit. Îl mai văzusem și pe Daemon lovind o ființă umană cu Sursa – puterea lor era în lumină. Nu rămânea decât cenușă din ființa respectivă, dar asta avea o gaură în piept.

— Nu prea mai ai țintă, frate.

Daemon a lăsat din mână costumul și mușchii de pe spate îi erau încordați de tensiune.

— Pe fereastră?

Ochii lui Dawson s-au îndreptat spre geam.

— Nu prea mai am antrenament.

Am rămas cu gura căscată. Nu mai avea antrenament? În loc să-l carbonizeze, îl aruncase în aer prin fereastra mea. Ca să

nu mai spun că îl omorâse. Nu, nu trebuia să mă gândesc la asta.

— Mama o să mă omoare, am zis eu, simțindu-mă amorțită. De data asta chiar o să mă omoare.

Un geam spart – să mă gândesc la un geam spart când se întâmplau atâtea lucruri... dar asta mă ajuta să-mi iau gândul de la cadavrul care zăcea pe podeaua camerei mele.

Daemon s-a ridicat încet, cu ochii întunecați și cu fălcile încleștate. Nu își dezlîcea privirea de la fratele său, iar fața lui era absolut inexpressivă. M-am întors spre Dawson, privirile noastre s-au intersectat și, pentru prima dată, mi s-a făcut frică de el.

* * *

După ce mă schimbasem repede și fusesem puțin la baie, stăteam acum în sufrageria plină de extraterestri, pentru prima dată după mult timp. Avantajul de a fi făcut din lumină, presupun – abilitatea asta de a ajunge oriunde într-o clipă.

De când murise Adam, aproape toți mă ignoraseră, așa că acum nu prea știam la ce să mă aștept. Probabil la un linșaj. Știam că asta aș fi vrut și eu pentru cineva care ar fi fost responsabil de moartea unei ființe dragi mie.

Cu mâinile în buzunare, Dawson își rezemase fruntea de fereastra lângă care stătuse mai demult bradul de Crăciun, cu spatele spre ceilalți. Nu mai spusese *nimic* de când fusese

lansat strigătul de liliac care îi alertase pe extraterestri și îi adusesse fuga aici.

Dee stătea ghemuită pe canapea, cu ochii lipiți de spatele fratelui ei. Părea agitată și obrajii îi erau aprinși de furie. Cred că nu se simțea prea bine să fie iar în casa asta. Sau pur și simplu să se afle în apropierea mea. Nu mai avuseserăm ocazia să stăm de vorbă cu adevărat după... toate alea.

M-am uitat spre ceilalți cotropitori. Răutăcioșii gemeniminune, Ash și Andrew, stăteau lângă Dee, cu ochii spre locul în care se aflase ultima oară fratele lor, Adam... și unde murise.

Și nici eu nu mă simțeam tocmai bine stând în sufrageria care îmi amintea de toate câte se întâmplaseră după ce Blake își dezvăluise în sfârșit adevăratul scop. Când eram nevoită să intru în camera asta, ceea ce nu se întâmpla prea des, fiindcă îmi luasem de acolo toate cărțile, privirea mea se îndrepta fix spre partea din stânga a covorașului de sub măsută. Podeaua din lemn de pin era acum curată și lucioasă, dar eu parcă tot mai vedeam balta de lichid albăstrui pe care o ștersesem împreună cu Matthew în noaptea de Revelion.

Mi-am pus brațele în jurul mijlocului și am încercat să-mi reprim frisonul.

Am auzit coborând pe scări două perechi de picioare și m-am întors și l-am văzut pe Daemon și pe gardianul lui, Matthew. Ceva mai devreme, scăpaseră de... ăla, incinerându-l departe, în pădure, după ce mai înainte verificaseră zona.

Daemon a venit lângă mine și m-a tras ușor de hanorac.

— S-a rezolvat.

Matthew și Daemon se urcaseră în dormitor cu vreo zece minute în urmă, înarmați cu o folie, un ciocan și un pumn de cuie.

— Mulțumesc.

El a dat din cap și privirea i-a alunecat spre fratele lui.

— A găsit cineva vreo mașină?

— Era un Ford Expedition lângă drumul de acces, a spus Andrew, clipind. L-am ars.

Matthew stătea pe marginea fotoliului, părând că ar avea nevoie de un pahar de ceva.

— Asta-i bine, dar nu e bine.

— Hai, nu, pe bune, a izbucnit Ash.

La o privire mai atentă, azi parcă nu mai era prințesa perfectă de gheață. Părul îi atârna moale pe lângă obraji și era îmbrăcată în trening. Nu am crezut că o s-o văd vreodată îmbrăcată în trening.

— Țsta e încă un ofițer de MA mort. Câți se fac acum? Doi?

Păi, de fapt, se făceau chiar patru cu ăsta, dar nu era cazul să mai știe și ei asta.

Și-a dat părul pe spate și și-a apăsat obrajii cu degetele care aveau manichiura ciobită.

— O să se întrebe unde sunt, știți asta? Oamenii nu dispar.

— Oamenii dispar tot timpul, a spus Dawson încet, fără să se întoarcă, și cuvintele lui parcă au luat tot oxigenul din aer.

Ochii de safir luminosi ai lui Ash s-au întors spre el. De fapt, toată lumea se uita la Dawson, fiindcă era prima dată când spunea ceva de când eram adunați aici.

— Ce e cu aparatul de fotografiat? a întrebat Matthew.

Am ridicat obiectul acela topit și i l-am dat. Încă mai emana căldură.

— Dacă a avut fotografii, acum nu mai sunt.

Dawson s-a întors spre noi.

— Supraveghea casa asta.

— Știm, a spus Daemon, așezându-se mai aproape de mine.

Fratele lui și-a lăsat capul pe umăr și când a început să vorbească, vocea lui era goală.

— Contează ce era în aparat? Ei te supraveghează pe tine – pe ea. Pe noi toți.

M-au trecut iar fiorii. Tonul lui spunea mai mult decât cuvintele.

— Dar data viitoare, trebuie să... nu știu, să vorbim cumva mai înainte și abia după aia să aruncăm oamenii pe geam, a zis Daemon și și-a încrucișat brațele la piept. Putem să încercăm să facem asta?

— Și să-i lăsăm pe criminali să plece pur și simplu? a întrebat Dee, cu voce tremurătoare, în timp ce ochii i s-au întunecat, plini de furie. Fiindcă se pare că exact asta s-ar fi întâmplat. Adică, ofițerul ăla putea să omoare pe unul dintre noi, iar tu i-ai fi dat drumul.

O, nu. Mi s-a strâns stomacul.

— Dee, a spus Daemon, făcând un pas spre ea. Știu...

— Nu mă lua pe mine cu “Știu, Dee”.

Buza de jos îi tremura.

— Pe Blake l-ai lăsat să plece. S-a uitat apoi la mine, iar eu parcă am simțit un pumn în burtă. Amândoi l-ați lăsat să plece.

Daemon a clătinat din cap și și-a desfăcut brațele.

— Dee, au fost suficienți morți în noaptea aia. Prea multă moarte.

Dee a avut o reacție de parcă Daemon o lovise rostind cuvintele acelea și și-a prins mijlocul cu brațele, parcă să se apere.

— Adam n-ar fi vrut asta, a spus Ash încet, rezemată de canapea. Mai mulți morți. El era așa de pacifist.

— Păcat că nu putem să-l întrebăm ce părere are, nu-i așa?

Spatele lui Dee parcă înțepenise și abia a reușit să scuipe următoarele vorbe.

— E mort.

Scuzele mi se înghesuiau în gât, dar, până să apuce să iasă, a început Andrew să vorbească.

— Nu numai că l-ați lăsat pe Blake să plece, dar ne-ați mințit. De la ea... – a făcut un gest spre mine – nu mă aștept la loialitate. Dar tu? Daemon, nu ne-ai spus nimic. Și Adam a murit.

M-am răsucit repede spre el.

— Moartea lui Adam nu a fost din vina lui. Nu mai da vina pe el.

— Kat...

— Atunci a cui e vina?

Ochii lui Dee mi-au întâlnit privirea.

— A ta?

Am tras adânc aer în piept.

— Da, a mea.

Daemon a înțepenit lângă mine și apoi, ca întotdeauna un mediator, a intervenit Matthew.

— Gata, băieți, ajunge. Certurile și învinuirile nu ajută pe nimeni.

— Ne fac să ne simțim mai bine, a bolborosit Ash, închizând ochii.

Mi-am înghițit lacrimile și m-am așezat pe marginea măsuței, frustrată că eram gata să încep să plâng când nu aveam dreptul s-o fac. Ei aveau dreptul. Mi-am strâns genunchii în mâini până când mi-au intrat unghiile prin pantaloni și am respirat prelung.

— În clipa asta trebuie să ne înțelegem, a continuat Matthew. Toți, fiindcă deja am pierdut prea mult.

A făcut o pauză și atunci s-a auzit:

— Eu mă duc după Beth.

Toți din cameră s-au întors iar spre Dawson. În expresia lui nu se schimbase absolut nimic. Nicio emoție. Nimic. Și apoi au început să vorbească toți deodată.

Vocea lui Daemon a bubuit peste hărmălaia creată:

— În niciun caz, Dawson – nici nu se pune problema.

— E mult prea periculos.

Dee se ridicase și își lipise mâinile ca în rugăciune.

— O să te prindă și acum n-o să mai scapi. N-ai să mai poți.

Expresia lui Dawson a rămas impenetrabilă, ca și cum indiferent ce ar fi spus familia sau prietenii lui n-ar fi avut vreo importanță.

— Trebuie s-o aduc înapoi. Scuze.

Ash rămăsese împietrită, de parcă o atinsese o baghetă magică.

— E nebun, a șoptit ea. E de-a dreptul nebun.

Dawson a ridicat din umeri.

Matthew s-a aplecat spre el.

— Dawson, știu, cu toții știm că Beth e foarte importantă pentru tine, dar nu se poate să te duci după ea. Trebuie să vedem mai întâi cu cine avem de-a face.

În ochii lui Dawson a sclipit o emoție care i-a colorat într-un verde vegetal. Furie, mi-am dat eu seama. Prima emoție pe care am perceput-o la Dawson a fost furia.

— Eu știu cu cine avem de-a face. Și știu și ce îi fac ei.

Daemon s-a ridicat încet și s-a oprit în fața fratelui său, cu picioarele depărtate, cu brațele încrucișate, gata de luptă. Mi se părea ireal să-i văd așa. Erau identici, atât că Dawson era mai slab și avea părul mai ciufulit.

— Nu pot să te las să faci asta, a spus Daemon cu o voce așa de joasă, încât aproape că nu l-am auzit. Știu că nu vrei să auzi asta, dar nu se poate.

Dawson nici nu s-a clintit.

— Tu n-ai de ce să te bagi. Niciodată n-ai avut de ce.

Cel puțin vorbeau. Țsta era un lucru bun, nu? Eram cumva convinsă că cearta dintre cei doi frați pe cât era de neplăcută, pe atât era de ciudat de liniștitoare. Era ceva ce Daemon și Dee credeau că n-or să mai trăiască vreodată.

Cu coada ochiului, am văzut-o pe Dee îndreptându-se spre ei, dar Andrew a apucat-o de mână și a oprit-o.

— Nu încerc să te controlez, Dawson. Niciodată nu am vrut să fac asta, dar abia te-ai întors din infern. Abia te-am adus înapoi.

— Încă mai sunt în infern, a răspuns Dawson. Iar dacă încerci să mă împiedici, o să te trag după mine.

Peste fața lui Daemon a trecut o umbră de durere.

— Dawson...

Am sărit în picioare, reacționând la răspunsul lui Daemon fără să-mi dau seama. Un fel de impuls neștiut m-a silit să fac așa. Presupun că iubirea a fost impulsul, fiindcă nu îmi plăcea durerea care se citea pe fața lui. Acum înțelegeam de ce mama devenea uneori mama-ursoaică atunci când i se părea că sunt supărată sau în pericol.

Prin sufragerie bătea vântul, ridicând draperiile și fluturând paginile revistelor pe care le citea mama. Am simțit privirile fetelor concentrate asupra mea și uimirea lor, dar eram mult prea tensionată.

— Bun. Nivelul de testosteron extraterestru e acum cam prea ridicat și chiar nu vreau să am un scandal extraterestru în casa mea, după ce am mai avut un geam spart și un cadavru care a zburat prin el... Am respirat adânc. Dar dacă nu terminați odată, vă trosnesc pe amândoi.

Acum toată lumea se uita la mine.

— Ce? am făcut eu, cu obrajii în flăcări.

Pe buzele lui Daemon a început să apară încet un zâmbet ironic.

— Răcorește-te, Kitten, sau vrei să-ți dau un ghem cu care să te joci?

M-a cuprins iritarea.

— Termină cu chestiile astea, nesimțitul.

El a rânjit și și-a îndreptat din nou atenția spre fratele său.

Lângă el, Dawson părea cumva... amuzat. Sau îndurerat – una din astea, fiindcă de fapt nici nu zâmbea, nici nu se încrunta. Dar apoi, fără un cuvânt, a ieșit din sufragerie și ușa de la intrare s-a trântit după el.

Daemon s-a uitat la mine și eu am dat din cap. Cu un suspin adânc, s-a dus după fratele lui, fiindcă în clipa aia chiar nu se știa ce ar fi putut să facă sau unde să se ducă.

După asta, bairamul extraterestru s-a terminat. I-am condus la ușă, cu ochii pe Dee. Trebuia neapărat să stăm de vorbă. Mai întâi de toate, trebuia să-mi cer iertare pentru o groază de chestii, după aia trebuia să mă explic pe mine. Nu mă așteptam să mă ierte, dar simțeam nevoia să încerc măcar să-i vorbesc.

Am strâns mânerul de la ușă în mână până când mi s-au albit încheieturile.

— Dee?...

Ea s-a oprit pe verandă, cu spatele drept. Nu m-a privit.

— Nu sunt încă pregătită.

Și apoi ușa mi-a zburat din mână și s-a trântit cu zgomot.

CAPITOLUL 3

Fiindcă oricum relația mea cu mama era cam fragilă, am decis să nu-i mai spun și de chestia cu fereastra când m-a sunat la telefon în seara aia să vadă ce fac. Speram și mă rugam la toți sfinții să se curețe drumurile cât de cât, ca să poată ajunge cineva aici să o repare până să vină ea acasă.

Dar nu îmi plăcea deloc să o mint. În ultimul timp numai asta făcusem și știam că trebuie să-i spun tot, mai ales despre iubitul ei, Will. Dar cum ar fi decurs această conversație? *Știi, mamă, vecinii noștri sunt extraterestri. Unul dintre ei m-a transformat din greșeală în mutant, iar Will este un sonat. Ai vreo întrebare?*

Dap, așa ceva n-avea cum să se întâmple.

Înainte de a termina discuția, a început iar cu trebuie-să-te duci-la-doctor-să-vedem-ce-e-cu-vocea-aia. Acum mai ținea să pretind că am răcit, dar peste o săptămână sau două ce o să-i mai spun? Doamne, speram din tot sufletul ca vocea mea să-și revină cât mai curând, cu toate că în sinea mea știam că ar putea să fie o chestie permanentă. Încă o amintire despre... tot.

Trebuia neapărat să-i spun adevărul.

Am luat de la congelator un cheeseburger și l-am băgat la microunde, dar apoi mi-am privit atent mâinile, încruntată. Oare și mâinile mele aveau microunde, așa cum aveau Dee și

Daemon? Am băgat totuși cheeseburgerul la cuptor, ridicând din umeri. Îmi era mult prea foame ca să risc.

Nu le aveam cu fierbințeala. Când mă antrena Blake să manevrez Sursa și a încercat să mă învețe să creez căldură – adică foc – mi-am aprins mâinile, în loc să aprind lumânarea.

În timp ce așteptam să mi se încălzească cheeseburgerul, m-am uitat pe fereastra de deasupra chiuvetei. Dawson avusese dreptate mai devreme. Acum chiar era superb afară, după ce ieșise soarele. Zăpada acoperea pământul ca o pătură și crengile copacilor erau albe. Din ulmi atârnavu țurțuri. Chiar și acum, după ce soarele apusese, era acolo un univers alb minunat. Îmi venea să ies afară să mă joc.

Cuptorul cu microunde a clinchetit și mi-am mâncat cina nesănătoasă în picioare, gândindu-mă că poate așa mai ard niște calorii. De când Daemon mă transformase în ciudățenia asta de om-extraterestru-hibrid-mutant, apetitul meu era din altă lume. Aproape că nu mai rămăsese nimic de mâncare în casă.

Când am terminat, mi-am luat repede laptopul și m-am așezat la masa din bucătărie. Creierul meu fusese cam împrăștiat săptămâna trecută și voiam să caut ceva, ca să nu uit. Iar.

Am intrat pe Google, am scris DAEDALUS și am apăsat *enter*. Wikipedia mi-a servit primul link și, fiindcă oricum nu mă așteptam să găsesc un website în care să scrie “Bine ai venit

la Daedalus: Organizație guvernamentală secretă”, am intrat acolo.

Și am aflat o groază de chestii despre miturile grecești.

Daedalus fusese considerat un tip novator, care a creat labirintul unde locuia Minotaurul, printre altele. Și mai fusese și tatăl lui Icar, puștiul care zburase prea aproape de soare cu aripile pe care i le făcuse Daedalus și apoi se înecase. Icar se cam amețise de la zbor și, cunoscându-i pe zei, ai zice că toată chestia fusese o formă de pedepsire pasivă, care l-a făcut să-și piardă aripile. Pedepsirea lui, dar și pedepsirea lui Daedalus, care îi făcuse drăcia aia ca să-i dădea băiatului posibilitatea de a zbura ca zeii.

Frumoasă lecție de istorie, dar nu prea vedeam sensul. De ce ar fi botezat MA-ul o organizație care se ocupa de studierea oamenilor mutanți după un tip care... ?

Și deodată am înțeles.

Daedalus a creat tot felul de chestii care îmbunătățeau calitățile omului și toată chestia cu abilitățile divine semăna cu abilitățile pe care le căpătau oamenii transformați de luxeni. Era cam tras de păr, dar, hai să fim serioși, ăia din guvern chiar erau atât de plini de ei încât să-și numească organizația după o legendă grecească.

Am închis laptopul, m-am ridicat și m-am trezit că-mi iau jacheta să ies afară. Chiar nu îmi dau seama de ce. Cine știa dacă nu erau și alți ofițeri dând târcoale pe acolo? Imaginația

mea hiperactivă deja vedea un lunetist ascuns într-un copac și un punct roșu de lumină pe fruntea mea. Mișto.

Am oftat, am scos din buzunarul jachetei o pereche de mănuși și mi-am trecut mâinile peste mormanul de zăpadă. Simțeam nevoia să fac puțină mișcare și am început să formez un bulgăre pe care l-am rostogolit prin curte. Toate se schimbaseră în câteva luni, și apoi iar, în câteva secunde. Am pornit de la timida și obsedata de cărți Katy și am ajuns la ceva imposibil; la cineva care se schimbase nu numai la nivel celular. Acum nu mai vedeam lumea în alb și negru și, în adâncul sufletului meu, eram conștientă că nu mai lucram acum cu norme sociale obișnuite.

Ceva gen “Să nu ucizi”.

Nu îl uciseseam pe Brian Vaughn, ofițerul care fusese plătit de Will să mă prindă pentru el, și nu pentru Daedalus, ca să mă poată folosi ca garanție că Daemon îl va transforma în loc să-l omoare pe loc, dar *aș fi vrut* s-o fac și *aș fi făcut-o* dacă Daemon nu mi-ar fi luat-o înainte.

Fusesem absolut liniștită la gândul că *aș* putea ucide pe cineva.

Dintr-un motiv sau altul, uciderea celor doi extraterestri, arumii, nu mă afectase așa de mult cum mă afecta gândul că sunt absolut ok cu ideea de a ucide o ființă umană. Nu prea știu ce spune asta despre mine, fiindcă, așa cum zisese odată Daemon, o viață era o viață, dar nu prea știu cum se împacă

adăugirea “Ok cu uciderea” cu secțiunea umanistă a blogului meu.

Mănușile mele de bumbac erau ude flească la momentul în care am terminat primul bulgăre mare și am început să-l fac pe al doilea. Toată chestia asta cu epuizarea fizică nu făcuse altceva decât să-mi facă obraji să ardă în aerul geros cu miros de zăpadă. Ratare.

Când am terminat, omul meu de zăpadă avea trei părți, dar nu avea față și nici mâini. Într-un fel, semăna cu mine, așa mă simțeam și eu. Aveam cam toate părțile corpului, dar îmi lipseau piesele esențiale care să mă facă o persoană reală.

Chiar nu mai știam cine sunt acum.

Am făcut un pas înapoi, m-am șters fruntea cu mâneca și am respirat greu. Mușchii îmi ardeau și pielea mă înțepa, dar am rămas acolo în picioare până când a ieșit luna printre norii groși, trimițând o rază subțire de lumină argintie asupra creației mele incomplete.

În dimineața asta a fost un cadavru în dormitorul meu.

M-am așezat în mijlocul grădinii, pe un morman de zăpadă rece. Un cadavru – un alt cadavru, precum cadavrul lui Brian Vaughn, care aterizase pe alee, precum cadavrul lui Adam, care zăcuse în sufragerie. Am încercat inutil să ignor un alt gând care își făcea loc insistent prin linia mea de apărare. Adam a murit încercând să mă protejeze pe mine.

Aerul rece și umed îmi înțepa ochii.

Dacă aș fi fost cinstită cu Dee, dacă i-aș fi spus de la început adevărul despre ce se întâmplase în noaptea aceea când ne-am luptat cu Baruck și despre ce s-a întâmplat după aceea, ea și Adam ar fi fost mai prudenți și n-ar mai fi năvălit așa în casa mea. Ar fi știut adevărul despre Blake, ar fi știut că este ca mine și că poate riposta la nivelul ăla extraterestru.

Blake.

Ar fi trebuit să-l ascult pe Daemon. Dar nu, eu voiam să demonstrez ceva. Voiam să cred că Blake are intenții bune, când Daemon simțise de la început că era ceva în neregulă cu el. Ar fi trebuit să-mi dau seama că tipul e dement din momentul în care a aruncat cuțitul acela spre mine sau de când m-a lăsat singură cu arumul.

Dar oare Blake chiar era dement? Nu prea credeam. Era disperat. Disperat să-l țină în viață pe prietenul său Chris și prins în capcană de ceea ce devenise. Nu pentru că viața lui era legată de a luxenului, ci pentru că ținea la prietenul său. Poate de asta nu l-am ucis, fiindcă până și în momentele alea, în care era un haos total, mă vedeam pe mine în Blake.

Am fost ok la gândul că îl omor pe unchiul lui ca să-mi apăr prietenii.

Iar Blake îmi ucisese prietenii ca să-l apere pe prietenul lui.

Cine avea dreptate? Avea cineva?

Eram așa de adâncită în gânduri, încât nici nu am mai băgat de seamă căldura care îmi cuprinsese ceafa. Am sărit în sus când am auzit vocea lui Daemon.

— Kitten, ce faci aici?

M-am întors spre el și am ridicat capul. Stătea lângă mine, îmbrăcat cu un pulover subțire și blugi. Ochii îi străluceau pe sub genele dese.

— Făceam un om de zăpadă.

Privirea lui a alunecat pe lângă mine.

— Văd. Îi lipsesc niște chestii.

— Dap, am spus eu posomorâtă.

Daemon s-a încruntat.

— Dar asta nu explică de ce stăteai în zăpadă. Cred că ai blugii flească.

A urmat o pauză și pot să jur că încruntătura lui s-a schimbat.

— Stai. Asta înseamnă că acum pot să-ți văd mai bine fundul.

Am râs. Pot să mă bazez întotdeauna pe Daemon că mai scade presiunea cu un grad sau două.

El a alunecat ușor prin zăpadă, de parcă troienele se dădeau la o parte să-i facă loc, și s-a așezat lângă mine, picior peste picior. Un moment, niciunul dintre noi n-a mai spus nimic, apoi el s-a aplecat spre mine, împingându-mă cu umărul.

— Pe bune, ce făceai aici? m-a întrebat el.

Niciodată nu am reușit să-i ascund ceva, dar de data asta chiar nu eram pregătită să vorbesc cu el despre asta.

— Ce e cu Dawson? A plecat deja?

Daemon a avut aerul că nu vrea să vorbească, dar apoi a dat din cap.

— Încă nu, pentru că m-am ținut toată ziua după el ca o dădacă. Mă gândesc să-i pun un clopoțel la gât.

Am râs încet.

— Mă îndoiesc că va fi de acord.

— Nu-mi pasă.

În vocea lui se simțea o urmă de furie.

— Plecarea asta după Beth nu are cum să se termine bine.

Toată lumea o știe.

Asta era clar.

— Daemon, tu...

— Ce?

Era greu să exprim în cuvinte ceea ce gândeam, fiindcă atunci când ajungeam s-o spun, devenea ceva adevărat.

— De ce n-au venit ei după Dawson? Sunt sigură că știi că este aici. Țasta ar fi primul loc în care l-ar căuta dacă ar fi evadat. Și e clar că suntem supravegheați. Am arătat spre casa mea. De ce n-au venit până acum după el? După noi?

Daemon s-a uitat la omul de zăpadă și, preț de câteva clipe, nu a scos un cuvânt.

— Nu știu. În fine, am eu niște bănuieli.

Am înghițit nodul care mi se formase în gât de groază.

— Ce bănuiești?

— Chiar vrei să auzi?

Când am dat din cap că da, el a început iar să se uite la omul de zăpadă.

— Eu cred că MA-ul știa de planurile lui Will și știa că o să aranjeze ca Dawson să fie eliberat. Și au permis toate astea.

Am respirat precipitat și am luat în mână zăpadă.

— Așa cred și eu.

El s-a uitat la mine, cu privirea umbrită de genele dese.

— Dar marea întrebare este de ce.

— Ceva bun n-are cum să fie. Am lăsat zăpada să-mi cadă din mână printre degete și am rostit: E o capcană. Altceva n-are ce să fie.

— O să fim pregătiți, a spus el după câteva secunde. Nu-ți face griji, Kat.

— Nu-mi fac griji.

Era o minciună gogonată, dar mi se părea că e singurul lucru pe care puteam să-l spun.

— Trebuie să facem cumva să fim cu un pas înaintea lor.

— Corect.

Daemon și-a întins picioarele lungi. Blugii lui erau acum albastru-închis pe interior.

— Știi cum reușim noi să stăm sub radarul oamenilor?

— Enervându-i pe ei și înstrăinându-vă unul de altul, am zâmbit eu ironic.

— Ha. Ha. Nu. Ne prefacem. Ne prefacem tot timpul că nu suntem altfel și că nu se întâmplă nimic.

— Nu prea pricep.

El s-a întins pe spate și părul negru i s-a răsfirat pe albul zăpezii.

— Dacă ne prefacem în continuare că am reușit să-l scăpăm pe Dawson, că nu există nicio suspiciune sau că nu știm că ei au aflat de abilitățile noastre, poate câștigăm ceva timp, să ne dăm seama ce vor.

M-am uitat cum își aruncă mâinile în lături.

— Crezi că se vor da de gol?

— Nu știu. N-aș conta prea mult pe asta, dar într-un fel am avea un avantaj. În clipa asta altceva mai bun nu avem.

Mai bunul ăsta era de doi bani.

Zâmbind de parcă n-ar fi avut nici măcar o grijă, a început să-și miște mâinile și picioarele prin zăpadă ca pe niște ștergătoare de parbriz. Ca niște ștergătoare de parbriz foarte arătoase.

Am început să râd, dar râsul mi s-a oprit în gât și am simțit o căldură în inimă. În viața mea nu m-aș fi gândit că o să-l văd pe Daemon făcând îngerăși în zăpadă. Și nu știu de ce, asta mă încălzea și parcă mă tulbura.

— Ar trebui să încerci și tu, a încercat el să mă convingă, cu ochii închiși. Te face să vezi în perspectivă.

Mă îndoiam că o să văd ceva în perspectivă, dar m-am întins lângă el și am început să-l imit.

— Deci, am căutat Daedalus pe Google.

— Da? Și ce-ai găsit?

I-am povestit despre mit și despre bănuielile mele, la care Daemon a început să rânjească.

— Asta nu m-ar surprinde. Orgoliul ăsta al lor!

— Dacă tu nu l-ai înțelege, atunci cine? am zis eu.

— Ha-ha. Ce să zic.

Am zâmbit.

— Chiar, în ce fel îmi oferă perspectivă chestia asta?

El a chicotit.

— Mai ai răbdare două secunde.

Am avut răbdare și când el s-a oprit și s-a ridicat, s-a întins spre mine și m-a apucat de mână, ajutându-mă să mă ridic. Ne-am scuturat unul altuia zăpada de pe haine – Daemon insistând mai mult decât ar fi fost cazul în anumite zone. Am terminat și ne-am întors să ne uităm la îngerii noștri de zăpadă. Al meu era mult mai mic și mai inegal, de parcă eram prea pieptoasă. Al lui era perfect – talentosul. Mi-am încrucișat brațele la piept.

— Aștept să se producă revelația.

— Nu e nicio revelație.

Și-a lăsat mâna grea pe umărul meu, s-a aplecat și m-a sărutat apăsător pe obraz. Buzele lui erau calde-calde.

— Dar a fost distractiv, nu? Acum... M-a întors spre omul de zăpadă. Hai să-ți terminăm omul ăsta de zăpadă. Nu poate să rămână așa. Nu când sunt și eu aici.

Inima îmi bătea tare. De atâtea ori mă întrebasesem dacă Daemon putea să citească gândurile. Putea să fie uimitor de atent atunci când voia. Mi-am rezemat capul de umărul lui, întrebându-mă cum a putut să evolueze de la nesimțitul ieșit din comun care a fost la acest... tip, care încă mă mai înfură, dar care de asemenea mă surprindea și mă uimea mereu.

La tipul ăsta de care mă îndrăgostisem nebunește.

CAPITOLUL 4

Când au ajuns în sfârșit plugurile și au curățat puțin orașul și drumurile care duceau spre oraș, Matthew a adus cât ai bate din palme o echipă care să repare geamul. Plecaseră de numai câteva minute când a venit mama, vineri, îmbrăcată în uniformă ei cu buline, părând mâncată, dormită și salvatoare de vieți.

S-a aruncat asupra mea și m-a îmbrățișat, mai-mai să mă trântescă la podea.

— Puiul meu, mi-a fost dor de tine!

Am strâns-o și eu la fel de tare.

— Și mie. Eu...

M-am desprins din îmbrățișare, clipind des ca să îmi ascund lacrimile. Am întors privirea și mi-am dres vocea.

— Chiar zici că ai făcut duș săptămâna asta?

— Nu.

A încercat să mă îmbrățișeze din nou, dar eu m-am tras înapoi. A râs, dar am văzut unda de tristețe din ochii ei înainte de a pleca spre bucătărie.

— Era o glumă. Există și dușuri la spital, scumpo. Sunt curată. Jur!

M-am dus după ea și am tresărit ușor când am văzut-o umblând la frigiderul devastat. Mama a deschis ușa și apoi a

făcut un pas înapoi, uitându-se peste umăr. Șuvițe blonde i se desprinseseră din coc.

Sprâncenele ei delicate și arcuite s-au încruntat și năsucul ei cărn s-a încrețit.

— Katy?...

— Scuze.

Am ridicat din umeri.

— Am fost înzăpezită. Și mi-a fost foame. Foarte foame.

— Asta văd și eu. A închis ușa. Nu-i nimic. O să dau o fugă la magazin mai încolo. Străzile sunt destul de bune acum. A făcut o pauză, frecându-și fruntea, apoi a spus: Adică, pe unele ai zice că trebuie să ai snowmobil ca să treci, dar pot să ajung în oraș.

Ceea ce însemna că nici luni n-o să merg la școală. Pfui!

— Am putea merge împreună.

— Ar fi drăguț din partea ta, scumpo. Asta doar dacă n-ai de gând să pui chestii în coș și pe urmă să te enervezi atunci când eu le scot.

M-am uitat la ea calmă.

— Nu sunt așa de scrântită.

Zâmbetul ei dulceag a fost întrerupt de căscat.

— Nu prea am avut timp să mă odihnesc. Cele mai multe asistente n-au putut să ajungă la serviciu. A trebuit să mă împart între sala de urgențe, sala de nașteri și locul meu favorit

– a spus ea, luându-și o sticlă de apă – saloanele de dezintoxicare.

— Nasol.

M-am dus iar după ea, simțeam că am mare nevoie de ea, curios de mare.

— Nici nu-ți închipui. A luat o înghițitură de apă, oprindu-se lângă scară. Au sângerat pe mine, au făcut pipi pe mine, au vărsat pe mine. În ordinea asta, dar nu întotdeauna.

— Cîh, am făcut eu.

Notă mentală: slujba de asistentă trebuie așezată alături de funcționar la școală pe lista cu “Slujbe Absolut Imposibil de Acceptat”.

— A!

Începuse să urce scările, dar s-a oprit pe prima treaptă și s-a întors spre mine. Acu-i acu.

— Să nu uit, săptămâna viitoare fac schimb de ture. Nu mai lucrez la Grant în weekend, ci la Winchester. În oraș e mai multă acțiune și o să fiu mai aglomerată decât aici, dar Will oricum lucrează în weekend, așa că e numai bine.

Ceea ce înseamnă și mai mult timp departe de casă... *Ce?* Inima mea a început să bată mai tare și parcă am simțit cum cad, învârtindu-mă.

— Ce-ai spus?

Mama s-a încruntat.

— Scumpo, vocea ta... Chiar trebuie să vedem ce e cu gâtul tău. Bine? Sau putem să-i spunem lui Will să se uite. Sunt convinsă că nu îl deranjează.

Eram înghețată.

— Ai mai... ai mai vorbit cu Will?

— Da, am vorbit când era la conferința aia de medicină internă, în vest. A zâmbit ușor. Te simți bine?

Nu. Nu mă simțeam bine.

— Uite, a zis ea. Hai sus cu mine și mă uit puțin la gâtul tău cu stetoscopul...

— Când... când ai vorbit cu Will?

Pe fața frumoasă a mamei mele a apărut o ușoară tulburare.

— Acum vreo două zile. Scumpo, vocea ta...

— N-are nimic vocea mea!

Am început să hârâi înainte de a termina de vorbit și mama se uita la mine de parcă i-aș fi spus că o să fie bunică. Acum era ocazia să-i spun adevărul.

Am urcat o treaptă și m-am oprit. Toate cuvintele – adevărul – rămăseseră încurcate undeva între corzile vocale și buzele mele. Nu spusese nimănui că vreau să-i povestesc mamei – nici măcar nu îi avertizasem. Și oare m-ar crede? Și ce era mai rău, mama... Îl iubea pe Will. Știu sigur că îl iubea.

Stomacul mi se strângea în noduri tari și am încercat să nu se simtă panica în vorbele mele.

— Când se întoarce Will?

Ea s-a uitat atent la mine, cu buzele strânse într-o linie subțire.

— Nu mai devreme de o săptămână, dar, Katy... Sigur asta ai vrut să spui?

Oare chiar avea să se întoarcă? Și dacă vorbise cu mama la telefon, însemna că trecuse cu bine peste mutație și că Daemon și cu mine eram acum legați de el? Sau însemna că urmele mutației au dispărut?

Trebuia să vorbesc cu Daemon. Acum.

Aveam gura așa de uscată, că nici nu puteam să înghit.

— Da. Scuze. Trebuie să mă duc...

— Unde să te duci?

— Să-l văd pe Daemon.

M-am îndepărtat cu spatele spre ușă, să-mi iau ghetetele.

— Katy. A așteptat până m-am oprit. Will mi-a spus.

M-am întors încet spre ea, cu sângele înghețat în vene.

— Ce ți-a spus?

— Mi-a spus despre tine și Daemon – că ați început să ieșiți împreună.

A făcut o pauză și a luat înfățișarea aia de mamă. Aia care spune *Sunt așa de dezamăgită de tine*.

— Mi-a zis că tu i-ai spus și, scumpo, mi-aș fi dorit să-mi fi spus mie, n-aș fi vrut să aflu de la altcineva că fiica mea are un iubit.

Mi-a căzut falca.

A mai spus ceva și cred că eu am aprobat. Pe bune, putea să spună și că Thor și Loki dau o bătălie regală în stradă. N-o mai auzeam. Ce mai plănuia Will acum?

Când mama a renunțat în sfârșit să mai poarte o conversație cu mine, m-am repezit să-mi iau ghetele și am fugit acasă la Daemon. Când s-a deschis ușa, știam deja că nu Daemon era în spatele ei. Nu simțisem rahatul ăla de conexiune extraterestră, căldura din ceafă pe care o simțeam când era el în preajma mea.

Dar nu mă așteptam nici să văd ochii strălucitori ca oceanul ai lui Andrew.

— Tu, a spus el cu vocea plină de dispreț.

Am clipit.

— Eu?

Și-a încrucișat brațele la piept.

— Da, tu – cum ar fi: Katy, puișorul hibrid-om-extraterestru.

— Mda, bine. Trebuie să-l văd pe Daemon.

Am vrut să intru, dar el a făcut un pas în fața mea, blocându-mă.

— Andrew.

— Daemon nu e aici.

A zâmbit și nu era niciun dram de căldură în zâmbetul lui.

Mi-am încrucișat și eu brațele și am refuzat să dau înapoi. Andrew nu mă plăcuse niciodată. Nici nu sunt convinsă că i-ar fi plăcut oamenii în general. Sau căței. Sau șunca.

— Și unde e?

Andrew a ieșit din casă și a închis ușa după el. Era așa de aproape de mine, că mi-a atins ghetetele cu ghetetele lui.

— Daemon a plecat azi-dimineață. Presupun că îl urmărește pe Rain Man².

M-a cuprins furia.

— Dawson n-are nimic.

— Chiar așa?

O sprânceană ridicată.

— Cred că spune trei propoziții coerente pe zi și cam atât.

Îmi încleștasem pumnii fără să vreau. O briză ușoară mi-a ridicat şuvițele de păr de pe umeri. Nu voiam decât să-l pocnesc.

— Numai Dumnezeu știe prin câte a trecut. Fii mai înțelegător, nesimțitule. În fine, nici nu știu de ce stau de vorbă cu tine. Unde e Dee?

Rânjetul i-a dispărut de pe față, înlocuit de o ură rece și intensă.

— Dee e aici.

² *Rain Man* este un film din 1988 în regia lui Barry Levinson, cu Tom Cruise și Dustin Hoffman, acesta din urmă în rolul lui Raymond, un autist care are o memorie de calculator.

Am așteptat să mai spună ceva.

— Mda, mi-am închipuit.

Când am văzut că tot nu-mi răspunde, eram gata să-i arăt ce poate să facă puișorul hibrid-om-extraterestru.

— Tu ce cauți aici?

— Am fost invitat.

S-a aplecat spre mine așa de aproape, încât ne puteam săruta, așa că n-am avut încotro și a trebuit să fac un pas înapoi. El a venit după mine.

— Tu nu ai fost invitată.

Au. Asta m-a durut. Fără să-mi dau seama, am ajuns cu spatele lipit de balustradă, prinsă în capcană. Nu aveam unde să mă duc, iar Andrew se tot împingea. Am simțit Sursa, energia pură pe care luxenii – și acum și eu – puteau s-o manipuleze, am simțit-o cum se adună în mine, cum mi se împrăștie pe piele ca electricitatea statică.

Puteam să-l fac pe Andrew să se miște.

Probabil că Andrew a văzut ceva în ochii mei, fiindcă a rânjit.

— Nici să nu te gândești să faci rahaturi cu mine, vrei să mă împingi? O să te împing și eu. Să nu ai impresia că o să stau prea mult pe gânduri.

Era fantastic de greu să îmi reprim reacția. Partea mea umană și cealaltă parte, indiferent care o fi fost ea, voia să acceseze puterea aceea și s-o folosească – s-o pună la treabă.

Era ca și cum ar flexa un mușchi nefolositor. Îmi aminteam acest freamăt amețitor al puterii și pe urmă eliberarea.

O parte din mine, o parte mică-mititică, iubea asta, iar conștientizarea m-a speriat ca naiba.

Asta a fost bine pentru Andrew, pentru că spaima care se ghemuise înlăuntrul meu făcuse să dispară vântul acela de sub mine.

— De ce mă urăști? l-am întrebat.

Andrew și-a lăsat capul pe umăr.

— E același lucru ca și cu Beth. Totul era foarte bine, până când a apărut ea. L-am pierdut pe Dawson și tu știi al dracului de bine că nu l-am recăpătat cu adevărat. Iar acum același lucru se întâmplă cu Daemon, numai că de data asta l-am pierdut și pe Adam în mizeria asta. S-a dus.

Pentru prima oară am văzut în ochii lui de gheață și altceva în afară de disprețul ăla arogant. Durere – genul ăla de suferință pe care îl știam așa de bine. Aceași expresie sfâșiată și deznădăjduită pe care am avut-o și eu după ce tata a murit de cancer.

— Și n-o să fie singurul pe care o să-l pierdem, a continuat Andrew răgușit. Tu știi asta, dar îți pasă? Nu. Oamenii sunt cele mai teribile forme de viață în egoismul lor. Și nu încerca să te prefaci că tu ești mai bună. Dacă erai, ai fi stat departe de Dee de la bun început. N-ai fi fost niciodată atacată, iar

Daemon n-ar fi fost nevoit să te vindece. Nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. E vina ta. Totul e din vina ta.

* * *

Dap, tot restul zilei a fost nașpa. Eram speriată de ce-o fi făcut Dawson astfel încât Daemon să se țină după el toată ziua și eram îngrozită că MA-ul de-abia așteaptă să ne înhațe pe toți. Și mai mult decât orice, mi-era groază de ce mai punea la cale Will, iar după discuția cu Andrew, îmi venea să mă târăsc sub o pătură.

Și asta am și făcut o oră. Autocompătimirea mea avea și ea o limită, fiindcă la un moment dat mă săturam de ea.

Am tras aer adânc în piept, am deschis laptopul și am început să fac niște recenzii. De când eram înzăpezită iar Daemon fusese ocupat cu Dawson cea mai mare parte din timp, terminasem patru cărți. Nu era recordul meu de lectură, dar era destul de bine, dacă luăm în considerare faptul că în ultimul timp mă cam lăsasem de recenzii.

M-am simțit bine ca întotdeauna să scriu despre o carte care mi-a plăcut, am dat tot din mine și am găsit și poze ciudate cu care să subliniez elementul *uau*. Am preferat poze cu pisoi și lame simpatice. Și cu Dean Winchester³. Când am apăsat pe “publică postarea”, am început să zâmbesc.

³ Personaj fictiv din serialul *Supernatural*. El vânează demoni, spirite și alte creaturi supranaturale, ajutat de fratele său Sam și îngerul Castiel.

Una era gata, mai rămâneau trei.

Până seara am stat de recenzii și apoi am mai conversat puțin cu bloggerii mei preferați. Unul dintre ei avea un header pentru care aș fi dat orice. Eu niciodată n-am avut talent la design, fapt explicabil prin pregătirea mea foarte puțin genială.

După un drum rapid la magazin cu mama și după cină, mă pregăteam să pornesc o vânătoare de oameni pentru Daemon, când am simțit furnicătura caldă în ceafă.

Am țâșnit din bucătărie, gata s-o dărâm pe mama, care se și speriasse. Am tras de ușă imediat după ce a bătut și m-am aruncat – la propriu – în brațele lui nu chiar așa de deschise.

Nepregătit de atac, el s-a dezechilibrat și a făcut un pas înapoi. Dar apoi a început să râdă din toată inima, cu gura pe părul meu, și m-a îmbrățișat. Nu voiam să-i dau drumul deloc și i-am strâns umerii să-i iasă sufletul, eram așa de aproape unul de celălalt, încât îi auzeam inima bătându-i la fel de tare ca a mea.

— Kitten, a șoptit el. Știi ce mult îmi place când mă saluți așa.

Am mormăit ceva ininteligibil, cu capul înfundat în spațiul dintre umăr și gât, care mirosea a condimente și a bărbat.

Daemon m-a așezat pe picioarele mele.

— Ai fost îngrijorată, așa-i?

— Mmm-hmmm.

Apoi mi-am adus aminte cât de îngrijorată am fost toată ziua aia nenorocită. M-am eliberat din brațele lui și l-am lovit în piept. Foarte, foarte tare.

— Au! A zâmbit însă, frecându-se pe piept. Asta pentru ce-a fost?

Mi-am încrucișat brațele pe piept și am încercat să nu ridic vocea.

— De telefon mobil n-ai auzit până acum?

El și-a arcuit sprânceana.

— Ba da, e o chestie micuță care are tot felul de aplicații mișto...

— Atunci de ce nu l-ai avut azi la tine? l-am întrerupt eu.

S-a aplecat spre mine și în timp ce vorbea îmi atingea cu buzele obrazul, făcându-mă să mă înfîior. Nu era cinstit.

— Când trebuie să-mi iau toată ziua forma reală, asta îmi cam distruge toate electronicele.

A. Mda, nu mă gândisem la asta.

— Dar puteai să mai dai un semn, totuși. Am crezut...

— Ce-ai crezut?

I-am aruncat privirea aia *Chiar trebuie să-ți explic?*

Sclipirea din ochii lui Daemon a dispărut. Mi-a prins obrazii în mâini, și-a apropiat buzele de gura mea, sărutându-mă tandru. A vorbit apoi cu voce joasă.

— Kitten, n-o să mi se întâmple nimic. Eu sunt ultima persoană pentru care trebuie să-ți faci griji.

Am închis ochii, respirând în căldura lui.

— Vezi tu, ăsta e probabil cel mai stupid lucru pe care puteai să-l spui.

— Pe bune? Spun așa de multe lucruri stupide.

— Știu. Asta spune multe despre tine. Am respirat adânc. Nu vreau să fiu o iubită din alea obsedate, dar situația noastră... situația noastră e altfel.

A tăcut o clipă, apoi a început să zâmbească.

— Ai dreptate.

Flăcările iadului au înghețat. Porcii au început să zboare.

— Cum ai zis?

— Ai dreptate. Ar fi trebuit să-ți dau un semn la un moment dat. Îmi pare rău.

Pământul era plat. Nu știam ce să spun. După Daemon, el avea dreptate în 99% dintre cazuri. Uau.

— Ai rămas fără cuvinte. A chicotit. Îmi place asta. Și îmi place și când ești agresivă. Vrei să mai dai în mine?

Am râs.

— Ești un...

În spatele meu, mama a deschis ușa și și-a dres vocea.

— Nu știu ce aveți voi cu veranda, dar intrați în casă; o să înghețați acolo.

Cu obrajii în flăcări de rușine, n-am putut să fac nimic să-l opresc pe Daemon. El mi-a dat drumul, s-a strecurat înăuntru

și a început imediat s-o vrăjească pe mama, până când a transformat-o într-un pudel care se gudura în mijlocul holului.

Îi place noua ei tunsoare. Chiar se tunsese? Parcă într-adevăr părul ei arăta altfel. Parcă era spălat de curând sau ceva. Daemon i-a spus că cerceii ei cu diamant sunt superbi. Carpeta din fața scărilor e foarte frumoasă. Iar mirosul care plutea încă după cina misterioasă – încă nu-mi dădusem seama ce mâncasem – era divin. El admiră în general asistentele medicale și la faza asta n-am rezistat să nu-mi dau ochii peste cap măcar puțin.

Daemon era ridicol.

L-am apucat de mână și l-am tras spre trepte.

— Ok, deci, a fost foarte plăcut...

Mama și-a încrucișat brațele la piept.

— Katy, ce ți-am spus eu despre dormitor?

Și atunci am crezut că fața mea n-o să poată fi niciodată mai roșie ca acum.

— Mamă...

L-am tras pe Daemon de mână. El nu s-a mișcat.

Expresia ei a rămas aceeași.

Am oftat.

— Mamă, doar nu-ți imaginezi că ne ducem să facem sex cu tine în casă.

— Păi, scumpo, e bine de știut că nu faceți sex decât când nu sunt eu acasă.

Daemon a tușit ca să-și înăbușe râsul.

— Putem să stăm...

Aruncându-i o privire mortală, am reușit să-l fac să urce o treaptă.

— Maaamă... m-am văicărit eu.

În sfârșit, a cedat.

— Lasă ușa deschisă.

Am zâmbit cu gura până la urechi.

— Mersi!

Apoi m-am întors și l-am târât pe Daemon după mine în dormitor, înainte să o transforme pe maică-mea într-o fană a lui. L-am împins în cameră și m-am izbit cu capul de el.

— Ești groaznic.

— Iar tu nu ești deloc cuminte. S-a dat un pic înapoi, zâmbind. Parcă ți-a zis să lași ușa deschisă.

— Așa și e.

Am arătat spre ușă.

— E crăpată. Asta înseamnă că e deschisă.

— Subtilități, a spus el, așezându-se pe marginea patului, și a ridicat mâna, făcându-mi semn cu degetul să mă apropii.

O strălucire perversă îi adâncea și mai mult verdele ochilor.

— Vino... vino mai aproape.

Am rămas pe loc.

— Nu te-am adus aici să-ți satisfaci poftele animalice.

— Fir-ar.

A lăsat mâna să-i cadă pe genunchi.

M-am forțat să nu râd, ca să nu-i mai dau apă la moară, și am trecut la subiect.

— Trebuie să discutăm. M-am apropiat de pat, străduindu-mă să vorbesc încet. Will a sunat-o pe mama.

Și-a îngustat ochii.

— Amănunte.

M-am așezat lângă el și mi-am strâns genunchii la piept. I-am povestit tot ce-mi spusese mama și mușchii fălcilor lui începuseră să tresară ritmic. Vestea nu era deloc bună și era imposibil să ne dăm seama dacă mutația avusese loc sau ce avea el de gând să facă, poate doar să-l fi întrebat direct, și, da, asta nu era o opțiune.

— Nu are cum să se întoarcă, am zis eu, frecându-mi tâmpile, unde simțeam o pulsație care se sincroniza cu tresărirea fălcilor lui Daemon. Dacă mutația nu a reușit, știe că o să-l omori. Iar dacă a reușit...

— Are toate cărțile în mână, a admis Daemon.

M-am lăsat pe spate.

— Doamne, ce încurcătură – o încurcătură groaznică, de proporții galactice.

Indiferent cum ar fi fost, pentru noi nu era bine.

— Dacă se întoarce, e imposibil să-l las să se apropie de mama. Trebuie să-i spun adevărul.

Daemon s-a rezemat de tăblia patului, tăcut.

— Nu vreau să-i spui.

M-am încruntat și am întors capul spre el să-i văd ochii.

— Trebuie să-i spun. E în pericol.

— E în pericol dacă îi spui. Și-a încrucișat brațele. Eu înțeleg de ce vrei să-i spui, de ce simți nevoia să-i spui, dar dacă știe adevărul, abia atunci e în pericol.

Într-un fel, înțelegeam asta. Orice om care știa adevărul era în pericol.

— Dar dacă nu știe e și mai rău, Daemon. M-am ridicat în fund și m-am întors spre el, în genunchi. Will e un psihopat. Dacă se întoarce și o ia de la capăt?

Mi se pusese un nod în gât.

— Nu pot să las să se întâmple asta.

Daemon și-a trecut mâna prin păr și, în mișcarea aceea, materialul subțire al tricoului s-a întins peste biceps. A expirat adânc și greu.

— Mai întâi, trebuie să vedem dacă Will chiar intenționează să se întoarcă.

M-a cuprins iritarea.

— Și cum propui să facem asta?

— Încă nu m-am gândit. Daemon a zâmbit slab. Dar o să mă gândesc.

M-am ridicat din pat, frustrată. Logic, mai era timp. Nu chiar o grămadă – câteva zile sau o săptămână, dacă aveam

noroc –, dar mai era. Numai că nu-mi plăcea ideea să nu-i spun.

— Ce-ai făcut toată ziua? L-ai urmărit pe Dawson? am întrebat eu, ca să schimb subiectul.

Când a dat din cap, mi-a părut rău pentru el.

— Ce-a făcut?

— S-a fâțâit de colo-colo, dar asta ca să mă nerveze pe mine. Știu că de fapt ar fi vrut să se întoarcă la clădirea aceea de birouri și, dacă nu m-aș fi ținut după el, s-ar fi dus. Singurul motiv pentru care sunt liniștit acum este că l-a luat Dee în primire.

A făcut o pauză, uitându-se în altă parte. Umerii i se încordaseră, de parcă o greutate uriașă fusese așezată pe ei.

— Dawson... O să facă în așa fel încât o să fie prins din nou.

CAPITOLUL 5

Am rămas șocată când Daemon m-a sunat sâmbătă după-amiază să-mi spună că vrea să ieșim. Adică s-o tăiem eroic prin zăpadă și să facem ceva normal. O întâlnire. Ca și cum noi ne permiteam luxul ăsta. Și n-am putut să nu-mi amintesc ce îmi spusese atunci când eram la el în pat și așa de gata să-i dau undă verde.

El voia să facă lucrurile așa cum trebuie. Întâlniri. Filme.

Dee preluase acum misiunea de dădacă pentru Dawson, iar Daemon era destul de încrezător ca să-l lase cu ea.

Am scotocit prin șifonier și mi-am scos niște jeanși negri și o maletă roșie. Am pierdut câteva minute în plus cu machiajul și apoi m-am repezit pe scări. Mi-a luat vreo jumătate de oră să-l dezlipesc pe Daemon de mama.

Poate că de fapt nu trebuia să-mi fac griji în legătură cu ea și Will. Poate trebuia să-mi fac griji în legătură cu ea și Daemon. Gerontofilul.

Imediat ce ne-am făcut comozi în Dolly, mașina lui, a dat drumul la căldură și mi-a zâmbit.

— Ok. Există câteva reguli pentru întâlnirea noastră.

Am ridicat o sprânceană.

— Reguli?

— Dap. A pornit-o pe Dolly și a ieșit de pe alee, cu grijă să evite peticele negre de gheață groasă. Regula numărul unu este că nu vom vorbi despre nimic care să aibă legătură cu MA-ul.

— Ok.

Mi-am mușcat buza.

El s-a uitat la mine dintr-o parte, de parcă ar fi știut că îmi vine să-i zâmbesc cu dragoste.

— Regula numărul doi este că nu vom vorbi despre Dawson sau Will. Iar numărul trei, ne vom concentra atenția asupra nemaipomenitelor calități ale mele.

Ok. Nu mi-am mai stăpânit zâmbetul. S-a întins de la o ureche la alta.

— Cred că o să mă descurc cu regulile astea.

— Ar fi cazul, fiindcă pentru fiecare încălcare este și o pedeapsă.

— Și ce fel de pedeapsă ar fi?

A chicotit.

— Probabil un fel de pedeapsă care ți-ar plăcea.

Căldura îmi cuprinsese obrajii și venele. Am preferat să nu răspund la replica asta. Am întins mâna spre radio în același timp cu Daemon. Degetele ni s-au atins și energia statică s-a dus de pe brațul meu pe al lui. Am tresărit și el a râs din nou, dar râsul i-a sunat răgușit și parcă mașina devenise prea mică.

Daemon s-a oprit pe un canal de muzică rock, dar a lăsat volumul la minimum. Călătoria nu a înregistrat niciun

eveniment, dar a fost plăcută... tocmai fiindcă nu s-a întâmplat nimic nebunesc. A ales un restaurant italian și ne-am așezat la o masă mică, luminată de lumânări pâlپاitoare. M-am uitat în jur. Nicio altă masă nu avea lumânări. Mesele erau acoperite cu fețe de masă în pătrate caraghioase, roșu cu alb.

Dar masa noastră de lemn nu era acoperită, nu avea decât lumânări și două pahare de vin umplute cu apă. Chiar și șervetele păreau să fie din bumbac veritabil.

Gândindu-mă la câte oportunități aveam în față, inima mea a făcut un flip-flop.

— Tu ai...?

El și-a pus coatele pe masă și s-a aplecat spre mine. Umbre ușoare îi dansau pe chip, subliniindu-i curbura obrazului și a buzelor.

— Eu am, ce?

— Ai aranjat toate astea?

Am arătat cu mâna spre lumânări.

Daemon a ridicat din umeri.

— Poate...

Mi-am dat părul pe spate și am zâmbit.

— Mulțumesc. Este foarte...

— Minunat?

Am râs.

— Romantic – este foarte romantic. Și minunat, da.

— Dacă zici că e minunat, atunci a meritat efortul.

S-a uitat în sus la chelnerița care se apropiase de masa noastră. Numele scris pe ecusonul ei era RHONDA.

Când s-a întors spre Daemon să ia comanda, ochii ei au început să strălucească – un efect secundar obișnuit pe care îl avea prezența Domnului Minunat, de-acum știam asta.

— Dar tu, scumpo?

— Spaghetti cu carne, am spus eu, după care am închis meniul și i l-am înmânat.

Rhonda s-a mai uitat o dată la Daemon și am avut impresia că a și oftat.

— Îți aduc imediat baghetele.

După ce am rămas singuri, i-am zâmbit partenerului meu.

— Cred că o să primim și chifteluțe bonus.

El a râs.

— Ei, sunt și eu bun la ceva.

— Ești bun la mai multe lucruri.

Imediat ce am rostit asta am roșit. Asta putea să fie interpretat în mai multe feluri.

În mod surprinzător, Daemon n-a comentat replica și a început să mă tachineze în legătură cu o carte pe care o văzuse în dormitorul meu. Era un roman de dragoste. Evident, cu o copertă pe care se afla un tip cu pieptul gol și cu șaișpe pachetele de mușchi pe burtă. Când a sosit grămada de baghete, aproape că îl convinsesem că ar putea și el să pozeze pentru cărți de genul ăla.

— Dar eu nu port pantaloni de piele, a spus el, mușcând din bunătațile cu unt și usturoi.

Și chiar era al naibii de păcat.

— Totuși. Arăți bine.

El și-a dat ochii peste cap.

— Mă placi numai pentru corpul meu. Recunoaște.

— Păi, mda...

Genele i-au descoperit ochii strălucitori ca pietrele prețioase.

— Mă simt ca un bărbat-jucărie.

Am izbucnit în râs. Dar apoi mi-a pus o întrebare la care nu mă așteptam.

— Ce-ai de gând să faci cu facultatea?

Am clipit des. Facultatea? M-am lăsat pe spate și privirea mi-a căzut pe flacăra mică a lumânărilor.

— Nu știu. Adică, nici nu prea am cum să plec, decât dacă mă duc lângă un munte de cuarț...

— Tocmai ai încălcat o regulă, mi-a amintit el, zâmbind cu un colț al gurii.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Dar tu? Tu ce-ai de gând cu facultatea?

A ridicat din umeri.

— Nu m-am hotărât încă.

— Nu prea mai ai timp, am remarcat eu, exact cum spunea Carissa, care abia aștepta să-mi zică asta ori de câte ori ne întâlnim.

— De fapt, amândoi suntem în criză de timp, doar să putem obține o acceptare mai târzie.

— Ok. Lăsând regulile la o parte, cum ar fi asta? Să facem cursuri online?

El a ridicat iar din umeri și, într-un fel, îmi venea să-i bag furculița în ochi.

— Sau știi tu vreo facultate care are un mediu... potrivit?

Ne adusese mâncarea, așa că am abandonat conversația, iar chelnerița presăra acum brânză din belșug în farfuria lui Daemon. Până la urmă, mi-a pus și mie un pic. Imediat cum a plecat, am izbucnit.

— Deci, știi tu un loc ca ăsta?

Cu furculița și cuțitul în mâini, el s-a apucat să taie o porție de lasagna de mărimea unui camion.

— Flatirons.

— Ce?

— Flatirons este un munte chiar lângă Boulder, Colorado, a răspuns în timp ce își tăia porția în bucățele minuscule. Daemon mânca extrem de delicat, pe când eu vânam spaghetetele prin farfurie. Sunt niște munți plini de cuarțit. Nu e așa de cunoscut și nici așa de vizibil ca în alte locuri, dar este acolo, sub mai mulți metri de sedimente.

— Ok.

M-am străduit să-mi mănânc și eu pastele cu înghițituri mai mici.

— Și ce legătură are asta cu orice?

El s-a uitat drept la mine printre genele mătăsoase.

— Universitatea din Colorado e cam la trei kilometri de Flatirons.

— A.

Am mestecat încet și brusc mi-a pierit apetitul.

— Și acolo... acolo vrei să te duci tu?

A mai ridicat o dată din umeri.

— Colorado nu-i prea rău. Cred că ți-ar plăcea.

Mă holbam la el, uitând de mâncare. Oare voia să spună ceea ce credeam eu că vrea să spună? Nu voiam să trag concluzii pripite și îmi era prea frică să-l întreb, fiindcă poate era o sugestie că aș fi putut să merg în vizită acolo, nu neapărat să stau acolo... cu el. Iar dacă ar fi fost așa, m-aș fi simțit ultra-umilită.

Am lăsat furculița jos, cu mâinile reci. Ce-ar fi să plece Daemon? Dintr-un motiv sau altul, întotdeauna fusesem convinsă că Daemon nu va pleca niciodată de aici. Niciodată. Și mă resemnasem, în subconștient, cu ideea că sunt blocată aici, mai ales pentru că nu îmi imaginasem că aș putea să găsesc un loc în care să fiu protejată de arumi.

Am rămas cu ochii în farfurie. Acceptasem să rămân aici pentru Daemon? Asta era de fapt? *Nu ți-a spus niciodată că te iubeste*, mi-a șoptit o voce insidioasă și enervantă. *Nici măcar după ce tu i-ai spus.*

Of, vocea aia idioată avea dreptate pe undeva.

Pe neașteptate, am simțit o baghetă lovindu-mă ușor pe nas. Am tras capul speriată. Firișoare de sare cu usturoi au curs pe jos. Daemon ținea bagheta cu două degete, cu sprâncenele ridicate.

— La ce te gândeai acum?

Am măturat firimiturile cu mâna. Aveam în stomac o senzație neplăcută și m-am chinuit să zâmbesc.

— Mă gândeam... mă gândeam că pare interesant Colorado.

Minți, se citea pe fața lui, dar a început din nou să mănânce. O tăcere ciudată s-a lăsat între noi, ceea ce nu se mai întâmplase până atunci. Am făcut eforturi să mă bucur de mâncare și s-a întâmplat un lucru foarte curios. După tachiările blânde ale lui Daemon și după ce discuția s-a concentrat pe alte subiecte, cum ar fi obsesia lui legată de fantome, chiar am început să mă simt bine din nou.

— Crezi în fantome? l-am întrebat eu, fugărind prin farfurie ultimele spaghete.

El a terminat de mâncat, a luat o gură de apă.

— Cred că există.

Am rămas uimită.

— Pe bune? Hmm. Am crezut că te uiți la emisiunile alea cu fantome doar de amuzament.

— Păi, da. Îmi place emisiunea aia în care tipul ăla strigă la fiecare cinci secunde “Băi! Frate!”. A zâmbit când am izbucnit în râs. Dar, serios vorbind, nu e imposibil. Sunt prea mulți oameni care au fost martori la întâmplări ce nu pot fi explicate.

— Așa cum sunt prea mulți oameni care au văzut OZN-uri, am zâmbit eu.

— Exact.

A pus paharul pe masă.

— Numai că treaba asta cu OZN-urile e o mare gogoasă. Guvernul e singurul responsabil pentru toate Obiectele Zburătoare Neidentificate.

Am rămas cu gura căscată. De ce mă mai miram?

Rhonda a apărut cu nota noastră de plată, dar mie nu îmi venea deloc să plec. Toată treaba asta cu întâlnirea fusese un moment de normalitate mult prea scurt, de care niciunul dintre noi nu avusese parte de mult timp. În timp ce mergeam spre ieșirea restaurantului, am vrut să-l iau de mână, dar m-am reținut. Daemon făcea tot felul de nebunii în public, dar să se țină de mână cu o fată?

Chiar nu era genul lui.

La o masă de lângă ușă erau doi copii de la noi de la școală. Când ne-au văzut, au făcut ochii cât farfuria. Având în vedere

că aproape tot anul eu și Daemon am avut relația asta de ură-ură, nu mi se părea anormală uimirea lor.

Cât stătusem înăuntru, începuse să ningă și acum un strat subțire de zăpadă acoperise parcare și mașinile din ea. Încă mai ninge. M-am oprit lângă portiera din stânga și am scos limba să prind un fulg de nea.

Ochii lui Daemon s-au îngustat, iar intensitatea privirii lui mi-a stârnit o zbatere nervoasă în stomac. Ardeam de dorința de a mă duce la el, dar nu puteam să mă mișc. Picioarele parcă prinseseră rădăcini acolo și aerul mi-a ieșit tot din plămâni.

— Ce? am șoptit eu.

A întredeschis ușor gura.

— Mă gândeam la un film.

— Ok.

Simțeam că ard, cu toată zăpada care cădea.

— Și?

— Dar ai încălcat regulile, Kitten. De mai multe ori. Ești datoare cu o pedeapsă.

Inima mea a tresărit.

— Sunt o violatoare de reguli.

A zâmbit într-un colț al gurii.

— Într-adevăr.

Mișcându-se cu viteza luminii, Daemon a fost în fața mea înainte să mai apuc să mai spun ceva, mi-a luat obraji în mâini, mi-a dat capul pe spate și s-a aplecat spre mine. Buzele lui m-

au atins ușor, trimițându-mi fiori pe șira spinării. Atingerea a fost la început ușoară ca un fulg, sfâșietor de tandră. Apoi ne-am apropiat mai mult, iar buzele mele s-au deschis în întâmpinarea lui.

Chiar îmi plăcea genul ăsta de pedeapsă.

Mâinile lui Daemon au alunecat spre șoldurile mele și m-a tras spre el, dându-ne în același timp înapoi până când am ajuns cu spatele lipit de metalul umed și rece al mașinii – speram că al mașinii lui. Mă îndoiam că cineva ar fi vrut ca un cuplu să facă ce făceam noi pe mașina lui.

Fiindcă ne sărutam, ne sărutam cu adevărat, și nu mai era niciun centimetru între corpurile noastre. Mâinile mele l-au prins de gât, iar degetele mi s-au strecurat printre șuvițele mătăsoase de păr acoperite ușor de zăpadă. Ne potriveam perfect acolo unde trebuia.

— Film? a murmurat el, sărutându-mă din nou. Și apoi ce, Kitten?

Nu puteam să gândesc când îi simțeam gustul și atingerea. Când inima mea bătea ca o tobă fiindcă degetele lui se strecurăseră pe sub bluza mea, atingându-mă pe piele. Și voiam să fiu goală, complet, și numai cu el, mereu cu el. Știa ce “apoi ce” trebuia să urmeze. Să facem lucrurile așa cum trebuie... o, Doamne, voiam să facem acele lucruri care trebuie chiar acum.

Fiindcă nu puteam să-mi desprind buzele de sărutul lui amețitor, am preferat să adopt metoda arată-fără-cuvinte, și

mi-am lăsat mâinile spre șoldurile lui. Am apucat catarama centurii și l-am tras spre mine.

Daemon a scos un geamăt, iar pulsul meu a luat-o razna. Dap, cred că înțelesese. Mâna lui a urcat ușor, mângâind dantela, și...

Mobilul lui a început să sune în buzunar, urlând tare ca o alarmă de incendiu. Preț de o fracțiune de secundă am crezut că o să-l ignore, dar el s-a retras ușor, gâfâind.

M-a sărutat repede, lăsându-și mâna exact acolo unde fusese când a sunat telefonul. Mi-am îngropat fața în pieptul lui, respirând accelerat. Îmi lăsase simțurile într-o tulburare delicioasă, ieșită de sub control.

Când Daemon a vorbit, vocea îi era răgușită.

— Sper să fie important...

Am simțit cum se încordează, cum inima începe să-i bată mai tare și am știut imediat că se întâmplase ceva rău. M-am dat înapoi și m-am uitat țintă la el.

— Ce?

— Ok, a spus el în telefon, iar pupilele i-au devenit luminoase. Nu-ți face griji, Dee, rezolv eu. Îți promit.

Frica îmi răcorise fierbințeala din interior. În timp ce Daemon lăsa jos telefonul și îl punea la loc în buzunar, stomacul meu se strângea.

— Ce? l-am întrebat eu din nou.

Toți mușchii lui erau încordați.

— Dawson. A reușit să fugă.

CAPITOLUL 6

M-am uitat fix la el, sperând că poate nu am înțeles bine, dar disperarea nesfârșită și unda de furie din ochii lui super-strălucitori m-au făcut să-mi dau seama că nu era așa.

— Îmi pare rău, a spus el.

— Nu. Înțeleg perfect. Mi-am dat părul pe spate. Ce-aș putea să fac eu?

— Trebuie să plec, a spus el, după care a scos din buzunar cheile de la mașină și mi le-a pus în mână. Adică trebuie să plec imediat. Tu te duci acasă și stai acolo.

Apoi mi-a dat mobilul lui.

— Ține-l în mașină. Mă întorc cât de repede pot.

Să mă duc acasă?

— Daemon, pot să te ajut. Aș putea să mă duc...

— Te rog.

Mi-a prins din nou fața în mâinile lui – mâini calde pe obrajii mei acum răciți. M-a sărutat din nou, cu dorință și cu furie. Apoi s-a dat înapoi.

— Du-te acasă.

Și apoi a dispărut, mișcându-se mult prea repede ca ochiul omenesc să-l vadă. Am rămas acolo câteva clipe. Am avut o oră, poate două, și apoi s-a dus dracului totul? Mâinile mele s-au încleștat pe cheile de la mașină. Metalul ascuțit mi-a intrat în carne.

Întâlnirea ratată era cea mai mică dintre problemele mele.

— Fir-ar.

M-am întors și am fugit pe partea cealaltă a SUV-ului. Am urcat, am așezat scaunul de pe poziția Godzilla pe poziția Normal, ca să pot ajunge la pedale.

Du-te acasă.

Dawson nu s-ar fi dus decât în două locuri. Ieri, Daemon spusese că Dawson a încercat să se ducă la clădirea de birouri, Care era ultima locație în care fusese el ținut. Era logic să verifice mai întâi locul acela.

Du-te acasă și stai acolo.

Am scos mașina din parcare, ținând volanul strâns în mână. Ducă mă duceam acasă, puteam să mă ghemuiesc frumos pe canapea ca o fată cuminte, să citesc o carte. Să scriu o recenzie și eventual să-mi fac niște floricele. Apoi, când Daemon s-ar întoarce, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic înfiorător, m-aș arunca iar în brațele lui.

Am făcut la dreapta în loc să fac la stânga și am râs tare. Glasul meu suna gros și răgușit, grație corzilor mele vocale paradite și neliniștii.

La naiba cu dusul acasă. Nu eram în 1950. Eu nu eram o ființă umană fragilă. Și nici nu mai eram acea Katy pe care o întâlnise Daemon prima oară, asta-i clar. Va trebui să se împace cu ideea asta.

Am ambalat motorul, sperând că băieții în albastru au altă treabă în seara asta decât să monitorizeze traficul. Nu aveam cum să fac eu mare lucru acolo, dar dacă ei ar fi avut necazuri, poate aș putea să creez vreo diversiune sau ceva de genul ăsta. Aș fi putut să fac ceva.

Pe la jumătatea drumului, am văzut cu coada ochiului o lumină albă puternică, departe, printre copacii care se aliniau pe șosea. Apoi am văzut-o iar – albă cu un contur roșu.

Am călcat frâna puternic și fundul SUV-ului s-a mișcat ca o coadă de pește, așa că am tras dreapta de volan, până s-a oprit într-o poziție strâmbă la marginea drumului. Cu sângele bubuindu-mi în vine, m-am întors spre locul de unde venise lumina și am împins cu putere portiera. Am traversat în fugă cele două benzi de șosea, mai mult alunecând, până am ajuns pe partea cealaltă și m-am echilibrat puțin. Apoi am accesat Sursa, sau ce era acolo, în mine, am prins viteză, alergând așa de repede, încât picioarele aproape că nu-mi atingeau pământul.

Crengile joase îmi agățau părul. Am trecut în viteză pe lângă un copac gros și peste mine a căzut un val de zăpadă, călcam pe zăpadă neumblată. În stânga mea am zărit un contur maroniu care se îndepărta în viteză. Probabil o căprioară sau, la cât eram eu de norocoasă, un chupacabra.

Înainte de a strălucit iar o lumină alb-albăstruie, ca un fel de fulger orizontal. Cu siguranță venea de la un luxen, dar nu

de la Daemon – lumina lui era roșiatică. Trebuia să fie Dawson sau...

Am trecut în fugă pe lângă un morman de pietroaie, răscolind zăpada, în timp ce țurțuri criminali cădeau din ulmi și se spărgeau peste tot în jurul meu. Trecând așa prin labirintul de copaci, am zburat drept în...

Erau acolo, doi luxeni pe poziție completă lumină-căldură, iar cei doi erau... Ce dracu'? Am frânat brusc și am tras aer în piept cu lăcomie.

Unul era mai înalt, de un alb pur cu margini roșii. Celălalt era mai subțire și mai lent, o formă cu o strălucire albăstruie. Cel mai mare, despre care știam că e Daemon, îl apucase pe celălalt de gât și îl immobilizase. O immobilizare strălucitoare, cu forme umane, așa cum văzusem că se face la wrestling.

Acum era oficial: le văzusem pe toate.

Presupunând că celălalt era Dawson, fratele lui Daemon era destul de șmecher, căci a reușit să se elibereze și l-a împins pe Daemon un pas înapoi. Dar Daemon și-a aruncat brațele în mijlocul siluetei de lumină, a ridicat-o în aer *și a trântit-o la pământ* așa de puternic, încât au început să cadă o grămadă de țurțuri din copacii care erau peste tot în jurul nostru.

Lumina lui Dawson a început să pulseze și fâșii albastre au ricoșat din copaci spre cei doi, gata să-i lovească. A încercat să-l răstoarne pe Daemon – cel puțin așa părea –, dar Daemon era mai tare.

Mi-am încrucișat brațele tremurând.

— Nu pot să cred așa ceva.

Cei doi extraterestri cu capetele înfierbântate au înghețat și chiar îmi venea să mă duc la ei și să-i pocnesc pe amândoi. În clipa următoare, luminile lor s-au stins.

Ochii încă incandescenti ai lui Daemon mi-au întâlnit privirea.

— Parcă ți-am zis să te duci acasă și să stai acolo, mi-a spus el, cu o voce cumva amenințătoare.

— Ultima oară când am verificat eu, nu erai tu cel care să-mi spună mie când să plec și când să stau. Am făcut un pas în față, fără să iau în seamă felul în care i s-au aprins ochii. Uite ce e, mi-am făcut griji. M-am gândit să vin să vă ajut.

Și-a strâns buzele.

— Și cum aveai de gând să ne ajuți?

— Cred că v-am și ajutat deja. Am reușit să vă întrerup bătaia, idioților.

El s-a mai uitat la mine o clipă cu un aer care promitea multe neazuri pentru mai târziu. Poate neazuri care se pedepsesc. Nu, las-o baltă. Expresia lui nu sugera nimic amuzant.

— Lasă-mă să mă ridic, frate.

Daemon s-a uitat în jos la el.

— Nu știu ce să zic. Probabil iar o să fugi și o să mă faci să vin după tine.

— Nu poți să mă oprești, a spus Dawson cu o voce înfiorător de plată.

Sub puloverul lui Daemon se vedeau mușchii încordându-se.

— Ba pot și o s-o fac. Nu-ți permit să-ți faci una ca asta. Ea...

— Ea, ce? Nu merită?

— Nu ar vrea să faci asta, a terminat Daemon. Dacă ea ar fi fost în locul tău, nici tu n-ai fi vrut să faci asta.

Dawson s-a tras înapoi, reușind să pună destul spațiu între ei cât să se poată ridica. Stăteau amândoi în picioare, parcă gata de atac.

— Dacă ei ar fi ținut-o pe Katy prizonieră...

— Nici să nu te aud.

Mâinile lui Daemon se transformaseră în niște pumni amenințători.

Fratele lui nu părea deloc afectat.

— Dacă ea ar fi fost prizonieră, și tu ai fi făcut la fel. Nu minți.

Daemon a deschis gura, dar n-a spus nimic. Toți știam că asta ar face și că nimeni nu i-ar sta în cale. Și, știind asta, cum am fi putut să-l oprim pe Dawson? Nu aveam cum.

Am știut exact care a fost momentul în care Daemon și-a dat seama și el, fiindcă a făcut un pas înapoi și și-a trecut furios

măinile prin părul bățut de vânt. Era prins între dorința de a face ce e bine și dorința de a face ce trebuie.

Am pășit în față și pot să jur că am simțit greutatea pe care o simțea Daemon de parcă ar fi fost a mea.

— Nu putem să te oprim. Ai dreptate, am spus.

Dawson s-a întors brusc spre mine, cu ochii verzi strălucitori.

— Atunci dați-mi drumul.

— Dar nici asta nu putem face, am continuat eu.

Am îndrăznit să trag cu coada ochiului spre Daemon. Nu puteai să citești nimic în expresia lui.

— Dee și fratele tău au trăit un an întreg cu gândul că ai murit, i-am spus. Asta i-a terminat. Tu nu știi cum a fost.

— Tu nu știi prin ce am trecut eu. Și-a lăsat ochii în jos. Ok, poate știi câte ceva. Ce ți-au făcut ție i-au făcut lui Beth de o mie de ori. Nu pot să uit pur și simplu de ea, cu toate că-mi iubesc fratele și sora.

Am auzit respirația șuierată a lui Daemon. Era pentru prima dată de când Dawson se întorsese acasă când își afirma dragostea față de familie. Am încercat să profit.

— Și ei știi asta. Eu știi asta. Nimeni nu îți cere să uiți de Beth, dar dacă fugi așa și te lași prins nu ajuți pe nimeni.

Uau. Când ajunsesem eu vocea rațiunii?

— Și ce alternative aș avea? a întrebat Dawson

Și-a lăsat capul pe umăr – un gest care semăna perfect cu al fratelui său.

Aici era problema. Dawson nu se va opri. În sinea lui, Daemon știa și înțelegea de ce, pentru că și el ar fi făcut la fel. Era o ipocrizie fără limite să ceri cuiva să facă altfel. Trebuia să existe un compromis.

Și exista.

— Dă-ne voie să te ajutăm.

— Ce? a făcut Daemon.

Nu l-am băgat în seamă.

— Știi foarte bine că nu merge așa, să dai fuga la MA și gata. Trebuie să aflăm mai întâi unde e Beth, dacă e undeva pe aici, și apoi să facem un plan să o luăm. Un plan bine gândit, cu mai puține șanse de eșec.

Amândoi frații se holbau acum la mine. Mi-am ținut respirația. Asta era. Era imposibil ca Daemon să-și supravegheze veșnic fratele. Și nici nu era corect s-o facă.

Dawson s-a întors cu spatele, cu umerii încordați. Au trecut câteva secunde lungi, în care vântul bătea printre copaci, învârtejind zăpada.

— Nu pot să trăiesc cu gândul că este la ei. Mă doare și să mă gândesc la asta.

— Știu, am șoptit eu.

Lumina lunii se strecura printre crengi, desenând pe chipul lui Daemon contururi aspre. Nu mai zicea nimic, dar furia ieșea

din el în valuri. Chiar îşi imagina că o să se țină mereu așa de Dawson? Dacă asta credea, înseamnă că nu era zdravăn.

Într-un târziu, Dawson a dat din cap.

— Ok.

M-a inundat o senzație dulce de ușurare, care mi-a înmuiat picioarele.

— Dar trebuie să ne promiți să ne dai puțin timp.

Totul se reducea la un timp pe care nu îl aveam.

— Să nu îți pierzi răbdarea și să fugi iar. Trebuie să juri.

El s-a întors cu fața spre mine, scuturat de un frison, dar fără nicio urmă de împotrivire. Tensiunea dispăruse și el stătea așa, cu mâinile atârinate fără vlagă.

— Jur. Ajută-mă, și eu jur.

— Ne-am înțeles.

A fost apoi un moment de tăcere, de parcă pustietatea din jur a înghițit promisiunea lui și promisiunea mea, păstrând-o în memorie. Apoi toți trei ne-am întors la mașină, tăcuți și obosiți. Degetele îmi erau înghețate și i-am dat cheile lui Daemon.

Dawson s-a suit în spate și și-a rezemat capul de banchetă cu ochii închiși. Mă tot uitam la Daemon, așteptând să spună ceva, orice, dar el se uita fix la șosea, iar tăcerea lui era ca o bombă cu ceas.

M-am uitat spre bancheta din spate, Dawson îl privea pe Daemon ușor încruntat.

— Hei, Dawson?

Și-a întors încet ochii spre mine.

— Da?

— Vrei să te întorci la școală?

Școala i-ar da o ocupație cât timp noi ne-am gândi cum naiba s-o scoatem pe Beth de acolo. Și ar fi și pe placul lui Daemon, ca și cum i-am fi răs MA-ului în nas, iar noi am putea să-l avem sub ochi pe Dawson, în caz că voia să-și încalce promisiunea.

— Adică, sunt sigură că ai putea să te întorci. Ai putea să spui că ai fugit de acasă. Se întâmplă.

— Oamenii cred că e mort, a spus Daemon.

— Sunt convinsă că e plină țara de fugari despre care lumea crede că sunt morți și ei nu sunt, am argumentat eu.

Dawson părea că se gândește serios la asta.

— Și despre Beth ce o să le spun?

— Asta e o întrebare bună.

Vocea lui Daemon suna provocator.

Am încetat să-mi mai rod unghiile.

— Spui că ați fugit împreună, iar tu ai vrut să te întorci acasă. Ea nu.

Aplecându-se în față, Dawson și-a sprijinit bărbia în mâini.

— E mai bine decât să stau toată ziua în casă gândindu-mă la toate.

Normal că era mai bine. Putea s-o ia razna.

— Ar trebui să se înscrie la școală, a spus Daemon, bătând cu degetele în volan. O să vorbesc cu Matthew. Să vedem ce putem face ca să rezolvăm.

Încântată că în sfârșit Daemon e de partea mea, m-am rezemat de scaun și am zâmbit. Criza trecuse. Ce bine ar fi dacă aș reuși să le rezolv și pe celelalte la fel de ușor.

Când am ajuns pe alee, Dee aștepta pe verandă, cu Andrew ca o santinelă lângă ea. Dawson s-a dat jos din mașină și s-a apropiat de ea. Au schimbat câteva vorbe, prea încet ca să le aud, apoi s-au îmbrățișat.

Era un gen de iubire uimitoare. Diferită de iubirea pe care o împărtășiseră părinții mei, dar la fel de puternică și de nesfârșită. Indiferent de iadul nebunesc prin care trebuiau să treacă toți.

— Parcă ți-am zis să te duci acasă.

Nu îmi dădusem seama că zâmbeam până când nu mi-a pierit zâmbetul auzind vocea lui Daemon. M-am uitat la el și am simțit că mi se strânge inima. Dap, iată necazurile pe care mi le promisese mai devreme.

— Trebuia să ajut.

El se uita prin parbriz.

— Și ce-ai fi făcut dacă în loc să mă găsești cu Dawson m-ai fi găsit luptându-mă cu vreunii din MA sau din cine știe ce alt grup nenorocit, oricum i-o fi zicând?

— Daedalus, am spus eu. Și dacă erai cu ei, tot aș fi putut să te ajut.

— Da, exact cu asta am eu o problemă.

A coborât din mașină, lăsându-mă cu ochii în soare.

Am respirat plină de frustrare și m-am dat și eu jos. Stătea rezemat de portbagaj, cu brațele încrucișate la piept. Nu s-a uitat la mine când am venit lângă el.

— Știi că ești supărat fiindcă îți faci griji din cauza mea, dar nu am de gând să fiu fata care stă acasă și îl așteaptă pe erou să distrugă ticăloșii.

— Asta nu e o carte, a izbucnit el.

— Păi, nu...

— Nu. Nu pricepi deloc. S-a întors spre mine, furios. Țsta nu e un roman paranormal sau ce dracu' citești tu. Nu există niciun scenariu prestabilit și nicio idee clară despre cum se va termina toată povestea. Dușmanii nu sunt evidenți. Nu se garantează niciun happy-end și tu... – și-a lăsat capul în jos, ca să mă privească în ochi – tu nu ești vreun super-erou, indiferent de ce dracu' poți tu să faci.

Uau. Chiar că citea blogul meu. Dar nu era momentul acum.

— Știi că nu e o carte, Daemon. Nu sunt proastă.

— Nu ești? A râs fără nicio urmă de veselie. Fiindcă nici deșteaptă nu ești dacă dai fuga așa după mine.

— Și despre tine pot să spun același lucru!

Furia mea era acum la fel de mare ca a lui.

— Fugi după Dawson fără să ai nici cea mai vagă idee în ce ai putea să intri.

— Nu mai spune. Dar eu pot controla Sursa fără să bâjbâi. Știi foarte bine de ce sunt în stare. Tu nu știi.

— Ba știi de ce sunt în stare.

— Pe bune? a făcut el.

Pomeții obrazilor i se înroșiseră de furie.

— Dacă aș fi fost înconjurat de oameni, ofițeri, ai fi reușit să-i omori? Și ai fi putut să trăiești liniștită după toate astea?

Neliniștea îmi strângea stomacul și tentaculele ei întunecate parcă mă cuprindeau din toate părțile. Când eram singură și fără alte griji, numai la asta mă gândeam, la cum fusesem așa de dornică să iau viața unui om.

— Sunt pregătită să fac asta.

Vocea mea a ieșit ca o șoaptă.

El s-a tras un pas înapoi și a clătinat din cap.

— La naiba, Kat, nu vreau să treci prin asta.

Chipul lui era plin de emoție.

— Nu e greu să ucizi. Ceea ce urmează e greu – sentimentul de vinovăție. Nu vreau să treci prin asta. Nu pricepi? Nu vreau să trăiești o viață ca asta!

— Dar deja trăiesc o viață ca asta. Toate speranțele, dorințele și bunele intenții din lume nu pot să schimbe asta.

Adevărul a părut că îl înfurie și mai mult.

— Lăsând asta deoparte, ce i-ai promis tu lui Dawson este al dracului de incredibil.

— Ce?

Brațele mi-au căzut pe lângă corp.

— Să îl ajutăm s-o găsească pe Beth? Și cum dracu' ar trebui să facem asta?

M-am mutat de pe un picior pe altul.

— Nu știu, dar o să găsim noi ceva.

— O, asta-i minunat, Kat. Nu știm unde e, dar o să ajutăm. Superb plan.

Mi se înfierbântase șira spinării. Ei, nu, asta era prea de tot.

— Ești un mare ipocrit! Tu mi-ai spus ieri că trebuie să aflăm ce are de gând să facă Will, dar nu ai nici cea mai vagă idee cum. E același lucru și cu Daedalus!

A deschis gura, dar știam că nu mai avea ce spune.

— Și n-ai putut să-l minți pe Dawson când te-a întrebat ce ai face tu dacă eu aș fi la ei. Așa că nu ești singurul care ia decizii pripite și stupide.

A strâns buzele.

— Nu e vorba despre asta.

Am ridicat o sprânceană.

— Ce argument jalnic.

Daemon s-a repezit spre mine și a spus răgușit:

— N-ai niciun drept să faci promisiuni dintr-astea *fratelui meu*. Nu face parte din familia *ta*.

Am tresărit și am făcut un pas înapoi. Dacă m-ar fi lovit, mi-aș fi simțit mai bine. După părerea mea, reușisem cel puțin îl îndepărtez pe Dawson de la marginea prăpastiei. Bine, promisiunea că o să-l ajutăm s-o găsească pe Beth poate nu era cea mai grozavă, dar măcar așa nu mai fugea tot timpul de acasă ca un zănatic.

Am încercat să-mi stăpânesc furia și dezamăgirea, fiindcă înțelegeam de unde vine supărarea lui. Daemon nu voia ca eu să pățesc ceva și era îngrijorat și pentru fratele lui, dar nevoia asta puternică, aproape obsedantă, de a fi protector nu era o suză pentru nesimțire.

— Dawson este problema mea fiindcă este problema ta, am spus eu. Suntem împreună în povestea asta.

Ochii lui Daemon mi-au întâlnit privirea.

— Nu chiar în toate, Kat. Îmi pare rău. Dar asta e adevărul.

Mă ardea gâtul și am clipit de mai multe ori ca să-mi stăpânire lacrimile, fiindcă refuzam să plâng, chiar dacă inima mă durea așa de tare.

— Dacă nu suntem împreună în toate, atunci cum putem fi cu adevărat împreună? M-am înecat: Fiindcă nu văd cum ar fi posibil așa ceva.

Ochii lui s-au mărit.

— Kat...

Am scuturat din cap, știind cum se va termina această discuție. Dacă nu va înceta să mă considere o păpușă fragilă de porțelan, atunci n-aveam nicio șansă.

Să plec de lângă el a fost cel mai greu lucru pe care l-am făcut vreodată. Mai rău a fost că nici măcar nu a încercat să mă oprească, fiindcă nu era stilul lui, dar undeva în adâncul meu, acolo unde era numai adevărul, nici nu mă așteptasem s-o facă. Dar aș fi vrut. Simțeam nevoia s-o facă.

Și n-a făcut-o.

CAPITOLUL 7

Așa cum era de așteptat, cursurile s-au reluat luni și nimic nu poate să fie mai rău decât să te întorci la școală după o vacanță neprevăzută și toți profesorii să tragă tare ca să recupereze timpul pierdut. Poți să mai pui la socoteală și faptul că Daemon și cu mine nu ne împăcaserăm după cearta aia groaznică și, oricum, luna era cea mai împuțită zi.

M-am trântit pe scaun și mi-am scos cartea aia uriașă de trigo.

Carissa s-a uitat la mine peste rama ochelarilor ei portocaliu țipător. Alții. Iar.

— Arăți absolut încântată că ești din nou la școală.

— Uraaa, am făcut eu fără entuziasm.

Pe chipul ei se citea compasiune.

— Ce face... cum e Dee? Am încercat s-o sun de două ori, dar nu m-a sunat înapoi.

— Nici pe mine, a adăugat Lesa, așezându-se în fața Carissei.

Lesă și Carissa habar n-aveau că Adam nu murise într-un accident de mașină și eram nevoiți să nu le spunem.

— Nu vorbește cu nimeni la ora actuală.

Bine, în afară de Andrew, ceea ce era așa de bizar, încât nici nu voiam să mă gândesc prea mult la asta.

Carissa a oftat.

— Aș fi vrut să-l înmormânteze aici. Mi-ar fi plăcut să mă duc să transmit condoleanțe, știi?

Se pare că luxenii nu fac înmormântări. Așa că am inventat o scuză că înmormântarea nu va avea loc în oraș și că numai familia va participa.

— E așa nasol, a spus ea, uitându-se la Lesa. Mă gândeam că săptămâna asta am putea să ieșim la un film. Să o scoatem puțin din starea asta.

Am dat din cap. Suna bine, dar mă îndoiam că va fi de acord. Trebuia să mai pun în aplicare și Planul A – care era reintroducerea lui Dawson în societate. Chiar dacă acum mă aflam pe lista caca a fratelui său, Dawson trecuse ieri pe la mine și îmi spusese că Matthew o să-l ajute. Probabil că nu va veni la școală decât pe la mijlocul săptămânii, dar va veni sigur.

— S-ar putea totuși să nu meargă săptămâna asta, am spus eu.

— De ce?

Curiozitatea făcea ca ochii Lesei să strălucească. Îmi plăcea de ea, dar era așa o țață bârfitoare. Exact ce îmi trebuia mie.

Dacă lumea era prevenită de întoarcerea lui Dawson, atunci nu aveau să fie așa de surprinși când apărea. Lesa o să ducă sigur vorba.

— Fetelor, n-o să vă vină să credeți, dar... Dawson a venit acasă.

Carissa a devenit mai palidă cu vreo câteva nuanțe, iar Lesa a început să țipe ceva gen “băga-mi-aș”. Eu vorbisem încet, dar reacțiile lor au atras atenția tuturor.

— Dap, se pare că e în viață. A fugit și acum s-a hotărât în sfârșit să vină acasă.

— Imposibil, a suflat Carissa, cu ochii mari în spatele lentilelor. Nu pot să cred așa ceva. Adică, e o veste extraordinară, dar toată lumea a crezut... În fine, știi și tu.

Lesă era și ea la fel de șocată.

— Toată lumea a crezut că a murit.

M-am chinuit să par nepăsătoare, ridicând din umeri.

— Ei bine, n-a murit.

— Uau, a făcut Carissa.

Lesă și-a dat la o parte o șuviță creață.

— Nici măcar nu pot să realizez. Mi s-a blocat creierul. Așa ceva...

Carissa a pus întrebarea care probabil avea să fie în mintea tuturor:

— S-a întors și Beth?

Am scuturat din cap, cu o expresie cât mai neutră.

— Se pare că au plecat împreună, dar numai Dawson a vrut să se întoarcă. Ea n-a vrut. Nu știe unde e acum.

Carissa se holba la mine, iar Lesă se juca agitată cu o șuviță de păr.

— E așa de... ciudat.

A făcut o pauză, uitându-se spre caietul ei. A căpătat un aer curios, pe care nu l-am putut interpreta, dar ce vrei, asta era o veste de tip “Ce dracu’!”

— Poate s-a dus în Nevada. Nu de acolo era ea? Părinții ei s-au mutat acolo, mi se pare.

— Poate, am murmurat eu, întrebându-mă ce naiba o să facem dacă o s-o eliberăm pe Beth.

Nu puteam s-o ținem aici. Bine, avea optsprezece ani acum și oficial era majoră, numai că familia ei avea alt fus orar.

Am simțit căldura cuprinzându-mi ceafa și m-am uitat spre ușă. Câteva secunde mai târziu a intrat Daemon. Mi s-a strâns stomacul și m-am forțat să nu îmi las privirea în pământ. Dacă susțineam că sunt capabilă să mă descurc în situații grele, nu aveam voie să mă ascund de iubitul meu fiindcă ne certaserăm.

Daemon doar a ridicat o sprânceană când a trecut pe lângă mine ca să se așeze în spatele meu. Înainte ca prietenele mele să sară pe el cu întrebări despre Dawson, m-am întors eu la bancă.

— Hei, am zis, după care am roșit, fiindcă nu puteam să spun nimic mai penibil decât un *hei*.

El părea că se gândește la același lucru și mi-a arătat zâmbetul lui patentat, în colțul gurii. Sexy? Da. Enervant? O, da. Mă întrebam ce o să zică. Oare ar țipa la mine fiindcă am stat ieri de vorbă cu Dawson? Și-ar cere scuze? Fiindcă dacă și-ar cere scuze m-aș târi în brațele lui chiar aici în clasă. Sau ar

continua cu stilul lui preferat “vorbit în altă parte”? Lui Daemon îi plăceau spectatorii, dar știam că ceea ce arată el în public nu este fața lui reală și, dacă voia să se deschidă, devenind vulnerabil, nu ar fi vrut să o facă în public.

— Îmi place cum îți stă părul aranjat așa, a spus el.

Sprâncenele mele s-au ridicat automat. Ok. Nu mă așteptasem la asta. Mi-am ridicat mâinile și mi-am netezit părul. Singura diferență era că îmi făcusem cărare pe mijloc. Nimic extraordinar.

— Hmm... mersi?

Rânjetul îi rămăsese lipit pe față tot timpul cât am stat așa și ne-am uitat unul la altul și, cu cât trecea mai mult timp, cu atât devenea mai enervant. Pe bune?

— Mai vrei să-mi spui ceva? l-am întrebat.

El s-a aplecat în față, cu coatele pe bancă. Între capetele noastre nu mai erau decât câțiva centimetri.

— Vrei să-ți mai spun ceva?

Am respirat adânc.

— O grămadă de chestii...

Și-a lăsat genele jos, iar vocea lui era caldă ca mătasea.

— Sunt convins.

Credea că flirtez? Apoi a vorbit iar.

— Și eu vreau să spui ceva. Ce zici de “Îmi pare rău pentru ziua de sâmbătă.”?

Voiam să-i dau cu ceva în cap. Mai mare tupeu ca ăsta nu exista, jur. N-am mai ripostat, i-am aruncat doar o privire iritată și m-am întors la bancă. Până la sfârșitul orei nu l-am mai băgat în seamă și am plecat fără să-i spun vreun cuvânt.

Pe hol, era la doi pași în spatele meu, normal. Tot spatele mă gădila sub privirea lui și, dacă îl cunoșteam cu adevărat, probabil că îl distra toată chestia asta.

Orele de dimineață abia au trecut. La bio a fost ciudat, acum că locul de lângă mine era gol. Lesa a observat și ea, încruntată.

— Nu l-am mai văzut pe Blake de la sfârșitul vacanței de Crăciun.

Am ridicat din umeri, studiind cu mare atenție ecranul retroproiectorului pe care Matthew îl desfășura.

— Habar n-am.

— Cum, voi erați prieteni pe vecie și habar n-ai unde e?

În vocea ei se simțea neîncrederea.

Suspiciunea ei era perfect de înțeleasă. Petersburgul era ca un triunghi al Bermudelor pentru tineri. Veneau mulți. Pe unii nu-i mai vedeai niciodată, iar alții ieșeau după un timp din vizuina lor. În clipa aia, mi-am dat seama că îmi doream să spun totul, așa cum făceam eu din când în când. Atâtea secrete mă omorau.

— Nu știi. A zis ceva, că se duce să-și viziteze familia în California. Poate s-a hotărât să rămână acolo. Doamne,

deveneam înspăimântător de bună la minciuni. Petersburgul e cam plictisitor, am adăugat.

— Asta-i clar. A făcut o pauză. Dar nu ți-a spus dacă se mai întoarce?

Mi-am mușcat buzele.

— Păi, de când eu și Daemon am început să ne întâlnim oarecum, cu Blake nu prea am mai vorbit.

— Ha.

Fața ei s-a luminat de un rânjete atotștiutor.

— Daemon e gelos. Nu i-ar plăcea deloc un alt tip care să fie prea prietenos cu tine.

Am simțit că roșesc.

— A, nu, e ok cu prietenii mei...

Dar nu cu ăia care îi omoară pe ai lui. Mi-am frecat fruntea, oftând.

— În fine, cu Chad cum mai e?

— Jucăria mea masculină? a chicotit ea. E perfect.

Am reușit să rămân la subiectul Chad și la cât de apropiați au devenit ei doi. Normal că Lesa voia să știe tot despre mine și Daemon, dar am refuzat să-i spun ceva, spre dezamăgirea ei. Mi-a declarat că vrea să trăiască povestea cu Daemon prin mine.

După bio, m-am dus ca de obicei la dulap să schimb dragele mele manuale. Mă îndoiam că Dee are chef să-mi vadă fața. Aranjamentele cu locurile de la cantină erau acum greu de

suportat și încă mai eram iritată de Daemon. Până când am terminat eu să-mi iau cărțile, holul era pustiu și nu se mai auzea decât un zgomot îndepărtat de voci.

Mi-am închis dulapul și am tras clapeta de la geanta pe care mi-o luase mama de Crăciun. Am văzut o mișcare în capătul coridorului care fusese până atunci pustiu, o siluetă care parcă se ivise de nicăieri. O siluetă înaltă și subțire, în capătul holului, care era clar un băiat, dacă te uitai mai atent, cu o șapcă de baseball pe cap, ceea ce era ciudat, fiindcă reprezenta o încălcare a codului vestimentar din școală. Era o șapcă din aia oribilă de camionagiu care odinioară era tare la modă.

Pe șapcă scria DRIFTER⁴ cu litere negre, groase, și deasupra era o formă ovală... care semăna foarte bine cu o placă de surf.

Pulsul mi-a luat-o razna, am clipit și m-am tras înapoi. Tipul nu mai era, dar ușa din stânga se legăna încet.

Nu... nu, era imposibil. Ar fi fost nebun de legat să se întoarcă aici, dar... Ținându-mi geanta strâns pe lângă mine, am început să merg și apoi, fără să-mi dau seama, m-am trezit alergând. Am izbit ușa, dând-o de perete. M-am repezit la balustradă și m-am uitat peste ea. Tipul Misterios era la parter, ziceai că așteaptă lângă ușă.

Acum vedeam mai bine șapca. Sigur era o placă de surf.

Blake fusese un surfer pasionat când locuia în California.

⁴ Hoinarul.

Apoi am văzut un braț bronzat, care parcă aparținea cuiva care trăise toată viața la soare, apucând mânerul argintiu al ușii, iar imaginea asta așa de cunoscută mi-a ridicat firișoarele de păr de pe mâini.

Rahat.

O bucată din creierul meu a acționat rapid. Am coborât scările câte trei trepte deodată, cu respirația tăiată. La primul etaj, holul era mai aglomerat, fiindcă elevii se duceau la cantină. Am auzit-o pe Lesa că mă strigă, dar eu eram cu ochii după șapcă: depășise acum sala de sport și se îndrepta spre ieșirea din spate, acolo unde era parcare.

A trebuit să-i ocolesc pe doi care se pupau de zor în mijlocul holului, m-am strecurat printre câțiva prieteni care stăteau de vorbă și o secundă am pierdut șapca din ochi. *Fir-ar să fie*. S-au găsit cu toții să-mi stea în drum. Am dat peste cineva, am mormăit o scuză și am continuat să merg. Când am ajuns la capătul holului, mi-am dat seama că nu putea să fi ieșit decât pe ușă afară. N-am stat pe gânduri. Am ieșit după el. Cerul înnorat făcea să pară totul sumbru și rece și, uitându-mă atent prin parcare, mi-am dat seama că a dispărut.

Numai două creaturi din lumea asta puteau să se miște așa de repede: extraterestrii și mutații extraterestrilor.

Iar în mintea mea nu era niciun dubiu că l-am văzut pe Blake și că el a vrut ca eu să-l văd.

CAPITOLUL 8

Nu mi-a fost deloc greu să-l găesc pe Daemon. Stătea rezemat de mascota școlii, pictată pe peretele cantinei, și vorbea cu Billy Crump, un băiat de la trigo. Într-o mână ținea o cutie cu lapte și în cealaltă o felie de pizza îndoită. O combinație grețoasă ca naiba.

— Trebuie să vorbim, am spus eu, întrerupându-le momentul masculin.

Daemon a mușcat din pizza, iar Billy s-a uitat în jos spre mine. Probabil că a văzut ceva în privirea mea fixă, fiindcă zâmbetul i-a dispărut și și-a ridicat încet mâinile, retrăgându-se.

— Atunci, ok. Vorbim mai târziu, Daemon.

El a dat din cap, cu ochii la mine.

— Care-i treaba, Kitten? Ai venit să-ți ceri scuze?

Am îngustat ochii și, preț de o clipă, m-am gândit cum ar fi să-l trântesc la pământ în mijlocul cantinei.

— A, nu. N-am venit să-mi cer scuze. *Tu* îmi datorezi *mie* scuze.

— Cum vine asta, după tine?

A luat o înghițitură de lapte, mimând o curiozitate naivă.

— Păi, mai întâi, eu nu sunt o jigodie. Tu ești.

A chicotit și s-a uitat într-o parte.

— Ai început bine.

— Iar Dawson mă ascultă pe mine.

Am zâmbit victorioasă când și-a îngustat ochii.

— Și... Stai. Asta nici măcar n-are importanță. Doamne, mereu faci așa.

— Ce fac?

Mă privea intens, fără nicio urmă de supărare. Mai degrabă cu un fel de amuzament sau altceva destul de nepotrivit, dat fiind că eram în cantină. O, Doamne...

— Îmi distragi atenția cu nonsensuri. Și în caz că nu știi ce înseamnă nonsens, îți spun eu, înseamnă prostii – mereu mă distragi cu prostii.

Și-a terminat porția de pizza.

— Știi ce înseamnă nonsens.

— Mă șochezi, am ripostat eu.

Pe buzele lui a apărut un zâmbet de motan care a mâncat canarul.

— Probabil că într-adevăr te zăpăcesc, fiindcă nici acum nu mi-ai spus despre ce voiai să-mi vorbești.

Fir-ar. Avea dreptate. Uf. Am respirat adânc și m-am concentrat.

— Am văzut...

Daemon m-a prins de cot, m-a întors și a început să înainteze printre mese.

— Hai să mergem într-un loc mai izolat.

Am încercat să-mi eliberez cotul din mâna lui. Nu puteam să-l sufăr când făcea pe bărbatul atotputernic cu mine și îmi dădea ordine.

— Daemon, nu mai trage de mine. Pot să merg și singură, Doofus⁵.

— Aha.

M-a dus pe hol și s-a oprit în dreptul sălii de sport. Mi-a luat capul în mâini, ținându-mă strâns, și s-a aplecat spre mine. Și-a lipit delicat fruntea de a mea.

— Pot să-ți spun ceva?

Am dat din cap.

— Mi se pare extrem de seducător când ești așa agresivă cu mine. Mi-a sărutat ușor tâmpla. Cred că asta mă cam distrage. Dar îmi place.

Da, asta nu era prea bine, dar era ceva... sexy în rapiditatea cu care mă apăra de câte ori se întâmpla ceva.

Apropierea de el era foarte tentantă, mai ales că îi simțeam respirația caldă așa de aproape de buzele mele. Mi-am adunat toată voința pe care o aveam, mi-am pus mâinile pe piept și l-am împins ușor.

— Concentrează-te, am spus, deși nu știu exact cui mă adresam, mie sau lui. Am de spus ceva mai important decât ce chestii tulburătoare te impresionează pe tine.

Buzele i s-au întins într-un zâmbet.

⁵ Personaj de desene animate din seria *Duck Tales*, stupid și mâncăcios.

— Ok, să ne întoarcem la ce ai văzut tu. Sunt concentrat. Am capul limpede și tot ce trebuie.

Am râs pe înfundate, dar m-am adunat repede. Daemon în niciun caz nu o să reacționeze bine la ce aveam să-i spun.

— Sunt aproape sigură că azi l-am văzut pe Blake.

Daemon și-a lăsat capul într-o parte.

— Mai zi o dată.

— Cred că l-am văzut pe Blake aici, acum câteva minute.

— Cât de sigură ești? L-ai văzut bine – i-ai văzut fața?

Era acum complet concentrat, ochii lui erau atenți ca ai unui vultur și fața lui avea o expresie dură.

— Da, am văzut...

Nu îi văzusem fața. Mi-am mușcat buzele și m-am uitat pe hol. Copiii ieșeau de la cantină în grupuri mari, împingându-se și râzând. Am înghițit în sec.

— Nu i-am văzut fața.

A expirat adânc.

— Ok. Ce ai văzut?

— O șapcă – o șapcă de camionagiu.

Doamne, cum suna asta.

— Avea o placă de surf pe ea. Și i-am văzut mâna...

Asta suna și mai aiurea.

A ridicat o sprânceană.

— Deci, fă-mă să înțeleg. Ai văzut o șapcă și o mână?

— Dap.

Am oftat, cu umerii căzuți.

Daemon și-a mai îndulcit expresia și mi-a înconjurat umerii cu brațul lui greu.

— Ești chiar sigură că el era? Fiindcă e ok dacă nu ești sigură. Ai fost foarte stresată în ultimul timp.

Mi-am încrețit nasul.

— Îmi amintesc că mi-ai mai spus și altă dată așa. Știi tu, când încercai să-mi ascunzi adevărul în legătură cu ce ești tu. Dap, îmi amintesc.

— Hai, Kitten, știi că nu e același lucru. Mi-a strâns umerii. Ești sigură, Kat? Nu vreau să-i alarmăm pe toți dacă nu ești sigură.

De fapt, fusese mai mult o senzație decât o imagine clară a lui Blake. Toată lumea știe că sunt o groază de băieți pe aici care încalcă regulamentul școlar cu oribilități gen șepci de camionagiu. Adevărul e că nu-i văzusem fața și, dacă mă gândeam mai bine, nu eram sută la sută sigură că fusese Blake.

M-am uitat în ochii strălucitori ai lui Daemon și am simțit că roșesc. Nu era niciun reproș în ei. Mai degrabă compasiune. Credea că cedez din cauza presiunii. Poate începeam să am halucinații.

— Nu sunt sigură, am spus eu într-un târziu și am lăsat ochii în pământ.

Iar cuvintele alea parcă mi-au umplut stomacul de fiere.

* * *

În seara aceea, Daemon și cu mine eram de serviciu pe post de dădacă. Deși Dawson promisese că n-o să-și lanseze propria misiune de căutare și salvare, știam că Daemon nu putea să fie liniștit lăsându-l singur, iar Dee voia să iasă, la film sau undeva.

Pe mine nu m-a invitat.

Așa că stăteam de patru ore între Daemon și Dawson la o integrală George Romero⁶ cu zombi, cu un castron de floricele în poală și cu un caiet pe burtă. Făcuserăm planuri pentru salvarea lui Beth și ajunseserăm chiar să stabilim pe care dintre cele două locații cunoscute s-o supraveghem în weekendul viitor, ca să vedem ce sisteme de securitate au acum. Când a început *Land of the dead*, toți zombi erau mai urâți și mai deștepți.

Și chiar mă distram.

— Habar n-aveam că ești fan zombi, a zis Daemon și a luat o mână de floricele. Ce-ți place la filmele astea – sângele și mațele sau implicațiile antisociale?

— Cred că mai mult sângele și mațele, am râs eu.

— Asta nu e prea potrivit pentru o fată, a comentat Daemon, privind încruntat cum un zombi începe să spargă un zid cu satârul. Nu știi ce să zic. Câte ore mai avem?

Dawson a ridicat mâna și două DVD-uri au țâșnit în mâna lui.

⁶ George Andrew Romeo (n. 1940), regizor și scenarist american, cunoscut pentru seria sa de filme horror satirice despre o apocalipsă zombi.

— Păi, mai avem *Diary of the dead* și *Survival of the dead*.

— Perfect, a mormăit Daemon.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Fricosule.

— Dacă zici tu.

M-a lovit ușor cu cotul și a aruncat cu o floristică între caiet și pieptul meu. Am oftat.

— Vrei s-o iau eu? m-a întrebat.

I-am aruncat o privire urâtă, am scotocit după floristică și i-am aruncat-o în față.

— O să-mi fii recunoscător când o să vină apocalipsa zombi, iar eu o să știu ce am de făcut datorită obsesiei mele pentru zombi.

Părea că se îndoiește.

— Există obsesii mai bune decât asta, Kitten. Aș putea să-ți arăt câteva.

— A, nu, mersi.

Dar am roșit. Și o grămadă de imagini mi-au invadat deodată creierul.

— Trebuie să te duci la cel mai apropiat Costco⁷ sau așa ceva, nu? a întrebat Dawson, dând drumul DVD-ului pe măsută.

Daemon s-a întors încet spre fratele lui geamăn, cu un aer nedumerit.

⁷ Cunoscut lanț de hipermarketuri din USA.

— De unde mai știi și asta?

El a ridicat din umeri.

— Scrie în *Ghidul de supraviețuire pentru zombi*.

— Așa e, am aprobat eu încântată. Costco are de toate – pereți groși, mâncare și provizii. Vând chiar arme și muniții. Ai putea să te ascunzi acolo ani de zile, în timp ce zombii afară fac hap-hap.

Daemon a rămas cu gura căscată.

— Ce? am zâmbit eu. Și zombii trebuie să mănânce, să știi.

— Chiar așa e cu Costco ăsta.

Dawson a luat o floristică și a aruncat-o în gură.

— Dar am putea să-i aruncăm în aer pe zombi. Ne-am descurca și așa.

— A, da, bine gândit.

Am răscolit castronul după boabe desfăcute pe jumătate, favoritele mele.

— Sunt înconjurat de ciudați, a spus Daemon cu un aer aiurit, clătinând din cap, dar știam că se simte bine.

În primul rând, pentru că era perfect relaxat lângă mine și apoi era pentru prima oară când Dawson se comporta... normal. Bine, o discuție despre zombi nu era cel mai important pas pentru omenire, dar era ceva.

Pe ecran, un zombi a mușcat zdravăn din brațul unui individ.

— Ce dracu'? s-a plâns Daemon. Ȃla stătea acolo ca lemnul. Hello. Sunt zombi peste tot. Încearcă să te uiți în jurul tău, idiotule.

Am chicotit.

— De-asta mi se par nerealiste filmele cu zombi, a continuat el. Ok. Să zicem că lumea ajunge să fie cotropită de niște rahați de zombi. Ultimul lucru pe care l-ar face cineva care are măcar doi neuroni ar fi să stea la colț așteptând să fie mâncat de ei.

Dawson a zâmbit.

— Taci din gură și uită-te la film, am zis eu.

El nu s-a oprit.

— Și deci tu ești sigură că o s-o duci bine în timpul apocalipsei zombi?

— Dap, am făcut eu. Sigur ți-aș salva fundul.

— Nu serios?

S-a uitat din nou spre ecran. Apoi a început să se estompeze și ceva... a apărut altceva.

Am tresărit și m-am tras spre Dawson.

— Doamne Dumnezeu...

Pielea lui Daemon era de un verde spectral și atârna flască pe față. Petice moarte de piele maronie îi acopereau obraji. Unul dintre ochi era... o gaură. Celălalt era fix și alb ca laptele. Pe cap avea doar niște smocuri de păr.

Zombi Daemon a zâmbit știrb.

— Să-mi salvezi fundul? Păi, nu prea cred.

Nu puteam decât să mă holbez.

Dawson chiar a râs. Nu știu ce era mai șocant: râsul lui Dawson sau zombiul de lângă mine.

A început să se estompeze din nou și s-a întors – frumos, cu linia sculptată a obrazului și cu tot părul pe cap. Slavă Domnului.

— Cred că ai fi nașpa la apocalipsa zombi, a zis el.

— Tu... nu ești sănătos la cap, am bolborosit eu, așezându-mă cu grijă lângă el.

Cu un zâmbet arogant, a băgat mâna în castron și l-a golit. O parte dintre floricele cred că erau pe jos. Am simțit că Dawson se uită la mine și m-am întors spre el.

Se uita fix la noi, dar nu sunt convinsă că ne vedea cu adevărat. Era ceva în privirea lui, un fel de tristețe și încă ceva. Hotărâre? Nu-mi dădeam seama, dar pentru o clipă strălucirea verde a ochilor lui s-a accentuat, nu mai era privirea aceea ternă și neutră și semăna așa de mult cu Daemon, încât am respirat precipitat.

Apoi a clătinat ușor din cap și și-a întors privirea.

M-am uitat spre Daemon, știam că văzuse și el asta. A ridicat din umeri.

— Mai vrea cineva floricele? a întrebat el. Avem colorant alimentar. Dacă vrei, ți le fac roșii.

— Plus floricele, minus colorant, te rog.

Când a luat castronul și s-a ridicat, l-am surprins aruncând spre fratele lui o privire ușurată.

— Vrei să pun pauză?

Privirea lui însemna nu, iar eu am chicotit. Daemon a ieșit alene din cameră, oprindu-se în ușă să se uite la niște zombi care mergeau pe apă. Apoi a clătinat din nou din cap și a ieșit. Nu mă păcălea el pe mine.

— Cred că îi plac filmele cu zombi, în secret, a spus Dawson, uitându-se la mine.

I-am zâmbit.

— Și eu cred. Nu se poate să nu-i placă, dacă îl interesează toate fantomele.

Dawson a dat din cap.

— Înainte înregistram emisiunile alea și ne petreceam toată ziua de sâmbătă urmărindu-le. Sună destul de jalnic, dar ne distrăm. A făcut o pauză și apoi privirea lui s-a îndreptat din nou spre televizor. Mi-e dor de asta.

Mă durea inima pentru el și Daemon. M-am uitat spre ecran, mușcându-mi buzele.

— Știi că puteți să faceți asta și acum.

Nu a răspuns.

Mă întrebam dacă nu cumva problema era că Dawson nu se simte în largul lui singur cu Daemon. Erau multe chestii nerezolvate între ei.

— Mi-ar plăcea să văd și eu niște emisiuni de-astea sâmbătă, înainte să plecăm să verificăm clădirile alea.

Dawson nu a spus nimic, și-a încrucișat doar gleznele. Eram aproape sigură că nu o să-mi răspundă, că o să ignore propunerea mea, dar era în regulă. Pași mărunți și așa mai departe.

Dar apoi a început să vorbească.

— Da, ar fi destul de mișto. Ar fi... aș putea să fac asta.

Uimită, am întors repede capul spre el.

— Pe bune?

— Dap.

A zâmbit. Un zâmbet șters, dar, oricum, un zâmbet.

Fericită, am dat din cap și mi-am îndreptat din nou atenția spre masacru. Dar l-am zărit pe Daemon stând chiar lângă ușă. Ochii mi-au fost atrași de privirea lui și am respirat întretăiat.

Auzise toată discuția.

Îl vedeam că debordează de ușurare și recunoștință. Nu era nevoie să spună ceva. Se citea clar un mulțumesc în ochii lui, în felul în care castronul cu floricele proaspete s-a mișcat puțin în mâna lui. A intrat în cameră și s-a așezat, punând castronul în poala mea. Apoi s-a întins, mi-a apucat mâna în mâna lui și tot restul serii a rămas așa.

* * *

Peste vreo două zile, ajunseseam să accept ideea că poate luni am avut doar o criză minoră. N-am mai văzut alte șepci de camionagii din iad, iar joi deja toată chestia cu Blake nu mai era de interes.

Dawson se întorsese la liceu.

— L-am văzut azi-dimineață, mi-a spus Lesa la trigo și zumzăia toată de încântare. Sau cel puțin așa cred. Putea să fie și Daemon, dar mi s-a părut că ăsta era mai slăbuț.

Pentru mine era ușor să-i disting pe cei doi.

— Dawson era.

— Dar e o chestie ciudată.

Parcă îi mai trecuse entuziasmul.

— Noi doi n-am fost niciodată cei mai buni prieteni, dar el era întotdeauna prietenos. M-am dus la el, dar a trecut pe lângă mine de parcă nu mă văzuse niciodată în viața lui. Și, să fim sinceri, e greu să nu mă vezi pe mine. Personalitatea mea efervescentă strigă în gura mare.

Am râs.

— Nimic mai adevărat.

Lesa a zâmbit.

— Nu, serios, e ceva... în neregulă cu el.

— Da?

Mi s-a accelerat pulsul. Oare oamenii puteau să-și dea seama că e ceva cu Dawson?

— Cum adică?

— Nu știu.

S-a uitat spre peretele din față, trecând absentă cu ochii peste formulele scrise cu cretă pe tablă și parțial șterse. Buclele i se revărsau pe umeri.

— Nu știu cum să explic.

N-am mai avut timp s-o descos. A intrat Carissa în clasă și apoi Daemon. A pus un pahar cu mocha latte pe banca mea. Mirosul de scorțișoară s-a împrăștiat în toată clasa.

— Mersi. Am luat paharul cald în mână. Al tău unde e?

— În dimineața asta nu mi-e sete, a spus el, răsucind un pix între degete. S-a uitat peste umărul meu. Salut, Lesa.

Lesă a oftat.

— Vreau și eu un Daemon.

M-am întors spre ea fără să-mi pot stăpâni zâmbetul.

— Ai un Chad.

Și-a dat ochii peste cap.

— Ăla nu-mi aduce niciun latte.

Daemon a chicotit.

— Nu toți băieții sunt minunați ca mine.

Acum a fost rândul meu să-mi dau ochii peste cap.

— Mai controlează-ți eul, Daemon.

Pe rândul celălalt, Carissa se juca cu ochelarii, apoi s-a uitat la Daemon cu o privire serioasă și sobră.

— Voiam să-ți spun că mă bucur că s-a întors Dawson și că e bine.

Pe obraji i-au apărut doi bujori.

— Cred că a fost o ușurare imensă.

Daemon a încuviințat din cap.

— Așa e.

Discuția despre fratele lui s-a încheiat aici.

Carissa s-a întors la banca ei și, cu toate că Lesa nu prea lăsa să-i scape vreo conversație, de data asta nu a auzit. Dar după oră, când eu și Daemon treceam pe hol, toți parcă erau înțepeniți.

Toată lumea se holba la Daemon și toți șușoteau. Unii încercau să fie discreți. Alții nu prea.

— Ai văzut?

— Iar sunt amândoi...

— E ciudat că s-a întors fără Beth...

— Unde o fi Beth?...

— Poate s-a întors din cauza lui Adam...

Râșniță de măcinat bârfe în adevăratul sens al cuvântului.

Am luat o gură din cafeaua mea, care mai era și acum caldă, și am tras cu coada ochiului spre Daemon. Avea fălcile încleștate.

— Hm, poate că n-a fost o idee prea bună, am zis eu.

Cât timp mi-a ținut ușa deschisă spre scări, a rămas cu mâna pe mijlocul meu.

— De ce oare crezi asta? a replicat.

I-am ignorat tonul sarcastic.

— Dar dacă nu s-ar fi întors, ce ar fi făcut? l-am întrebat.

Daemon a mers alături de mine până la etajul doi, ocupând aproape tot holul. Copiii trebuiau să se îngheșuie ca să poată trece pe lângă el. Chiar nu îmi dădeam seama unde vrea să meargă. Clasa lui era la primul etaj.

S-a aplecat spre mine și mi-a spus încet:

— A fost o idee și proastă, și bună. Trebuie să se reintegreze în societate. O să fie nasol la început, dar merită.

Am dat din cap. Era adevărat ce spunea.

Când am ajuns la ușa clasei în care intram eu, pentru ora de engleză, a luat o gură de cafea din paharul meu și apoi mi l-a dat înapoi.

— Ne vedem la prânz, a spus el, apoi m-a sărutat ușor și a plecat.

Îmi fremătau buzele uitându-mă după el cum se îndepărtează, cu pletele lui negre, apoi am intrat în clasă. Se întâmplau așa de multe chestii, că era imposibil să mă mai concentrez. La un moment dat m-a strigat profesorul și eu nu mi-am dat seama. Deși toată clasa auzise. Ciudat.

S-a nimerit ca Dawson să facă biologia cu mine și toți ochii erau ațintiți asupra lui. Stătea lângă Kimmy când am trecut eu pe lângă el. A dat din cap și a continuat să-și răsfoiască manualul. Ochii colegei lui de bancă erau mari și rotunzi.

Oare învățase ceva cât fusese plecat? Nu că avea vreo importanță. Luxenii se dezvoltau mental mult mai repede decât

oamenii. Un an de absență la școală probabil că nu însemna nimic pentru el.

— Vezi?

Lesă s-a întors spre mine din secunda în care m-am așezat.

— Ce să văd?

— Dawson, a șoptit ea. Nu e ăsta Dawson pe care îl știam eu. El mereu vorbea și râdea. Nu citea niciodată din manualul de bio.

Am ridicat din umeri.

— O fi trecut prin niște chestii mai tâmpite.

Nu era o minciună.

— Și probabil e destul de neplăcut pentru el să se întoarcă și să vadă că toată lumea se holbează așa la el.

Nici asta nu era o minciună.

— Nu știu. Și-a băgat rucsacul în bancă, uitându-se spre Dawson. Dar acum e mai distant decât era Daemon înainte.

— Daemon era distant? am zis eu cam sec.

— Păi, nu era tocmai prietenos, mi se pare. Nu avea treabă decât cu el însuși. A ridicat din umeri. A! Apropo, cum naiba a ajuns Dee să umble cu Grupul Jigodiilor?

Grupul Jigodiilor era numele de cod pe care eu și Lesă îl găsiserăm pentru Ash și Andrew, la început, când abia venisem la școala din Petersburg. Pe atunci, mi se pare că și Daemon făcea parte din grup.

— A, am făcut eu, simțind brusc dorința de a răsfoi manualul de bio.

De câte ori mă gândeam la Dee, îmi venea să plâng. Prietenia noastră făcuse o cotitură bruscă și intrase pe Tărâmul Despărțirilor.

— Nu știu. S-a... schimbat, de când cu Adam.

— Rahat. Lesa a clătinat din cap. Procesul ei de recuperare e înspăimântător. Ieri, la dulapuri, am încercat să vorbesc cu ea, iar ea s-a uitat la mine, n-a zis nimic și apoi a plecat.

— Au!

— Da, chiar m-a durut.

— Cam așa mi s-a întâmplat...

A sunat clopoțelul și chiar atunci s-a deschis ușa, iar primul lucru pe care l-am observat a fost tricoul vintage cu Nintendo, îmbrăcat peste un tricou cenușiu cu mânecă lungă. Îmi plăceau la nebunie tricourile alea cu desene din filme clasice. Apoi am văzut părul dezordonat și ochii castanii.

Mi s-a oprit inima; am simțit că-mi vâjâie urechile din ce în ce mai tare. În cameră ziceai că nu mai e aer deloc. Puteam să mă aștept că se va întoarce Will, dar nu... el.

— A. Ia uite cine a venit, a spus Lesa, trecându-și palmele peste manual. Blake.

CAPITOLUL 9

Cred că visam, nu putea să fie adevărat. În niciun caz. Absolut sigur, nu. Nu era Blake ăsta care trecea printre bănci de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Și nici Matthew nu-și scăpase hârtiile din mână. M-am uitat la Dawson, dar abia pe urmă mi-am dat seama că el nu știe nimic. Nu îl văzuse niciodată pe Blake.

— Katy, te simți bine? Pari cam șocată, a spus Lesa.

M-am uitat repede la ea, scoasă din minți.

— Eu...

În clipa următoare, Blake își relua vechiul său loc în bancă – lângă mine. Toată clasa parcă dispăruse în ceață. Apariția lui mă prostise.

El și-a pus cartea pe bancă și s-a rezemat de spătar, încrucișându-și brațele. S-a uitat la mine pieziș și mi-a făcut cu ochiul.

Ce mama dracului?...

Renunțând să mai aștepte răspunsul meu, Lesa s-a întors la bancă, dând din cap.

— Ciudați prieteni mai am și eu, a bolborosit ea.

Blake nu a zis nimic pe când Matthew își aduna hârtiile risipite pe jos. Inima îmi bătea așa de tare, încât eram convinsă că dintr-o clipă în alta o să fac un infarct.

Toți copiii se holbau, dar eu chiar nu puteam să-mi iau ochii de la Blake. În cele din urmă am reușit să articulez:

— Ce... ce faci aici?

El s-a uitat la mine și în stropii verzi din ochii lui se ascundeau mii de secrete.

— Am venit la școală.

— Tu...

Nici nu aveam cuvinte. Apoi șocul a început să se estompeze, făcând loc unei furii așa de puternice și de fierbinți, încât am simțit cum începe să-mi alerge pe piele șuvoiul de energie statică.

— Ochii tăi, a șoptit Blake cu un mic zâmbet, încep să strălucească.

Am închis ochii, încercând să-mi controlez emoțiile care mă copleșeau. Când am fost cam patruzeci la sută sigură că nu o să sar ca o maimuță pe el să-i rup gâtul, am deschis din nou ochii.

— N-ar trebui să fii aici.

— Dar sunt.

Nu era momentul potrivit pentru discuții în doi peri. M-am uitat spre tablă și l-am văzut pe Matthew scriind ceva, palid la față. Vorbea, dar eu nu auzeam nimic.

Mi-am dat părul după ureche și am rămas cu mâna acolo. Făceam orice, numai să nu-l pocnesc pe Blake, fiindcă era foarte posibil să fac asta.

— Ți-am dat o șansă. Vorbeam încet. Alta n-o să mai capeți.

— Ba eu cred că da. S-a aplecat spre mine, apropiindu-se așa de mult, încât mușchii mi s-au încordat. După ce auziți ce ofertă vă fac.

Îmi venea să râd ca o nebună, dar m-am abținut, cu ochii lipiți de Matthew.

— Ești ca și mort, absolut mort.

Lesă s-a uitat întrebător la mine peste umăr. M-am silit să zâmbesc.

— Apropo de morți, a șoptit el după ce Lesă s-a întors la banca ei, văd că fratele de mult pierdut s-a întors. Blake și-a luat pixul și a început să scrie. Pun pariu că Daemon e în al nouălea cer. A, stai că mi-am amintit – sunt destul de sigur că el te-a transformat.

Mâna mea dinspre el s-a încleștat. O urmă palidă de lumină plutea în jurul încheieturilor, ca miezul unei flăcări. Faptul că știa cine mă transformase era periculos pentru noi. Pe lângă implicațiile pe care le-ar fi avut asta pentru Daemon în comunitatea luxenilor, și MA-ul putea să profite de informația asta. Așa cum a făcut cu Dawson și Bethany.

— Ai grijă, a spus el. Văd că tot mai ai probleme cu controlul furiei.

I-am aruncat o privire întunecată și plină de amenințări.

— De ce ai venit? Serios.

El și-a dus degetul la buze.

— Sst. Vreau să aud... S-a uitat la tablă, cu ochii strânși de concentrare. Despre diferitele tipuri de organisme. Superb.

A trebuit să-mi adun toate resursele de autocontrol ca să rezist până la sfârșitul orei.

Chiar și Matthew părea să aibă probleme, fiindcă la două minute uita ce voia să spună. La un moment dat i-am prins privirea lui Dawson și aș fi vrut să pot să comunic cu el...

Stai. Nu puteam oare să comunic cu Daemon? Mai făcusem așa ceva și înainte, dar asta se întâmplase doar când el era în forma lui de luxen. Am respirat precipitat, mi-am lăsat ochii spre liniile încețoșate ale caietului meu și m-am concentrat cât de mult am putut.

Daemon.

Spațiul dintre urechile mele zumzăia ca un televizor pus pe mut. Nu se auzea niciun sunet în afară de un zumzăit de înaltă frecvență. *Daemon?* Am așteptat, dar nu a venit niciun răspuns.

Frustrată, am expirat adânc. Trebuia să găsesc o metodă prin care să-l anunț că Blake se întorsese, că era cu adevărat aici, la școală. Mă gândeam că aș putea să-i spun lui Dawson să-i transmită, dar nu știu cum ar fi reacționat acesta dacă m-aș fi dus după el la baie să-i spun că nemernicul de lângă mine era Blake.

Am aruncat o privire spre sus-numitul nemernic. Fără îndoială, Blake arăta bine. Avea înfățișarea aia șmecheră de surfer, cu părul auriu ciufulit și cu pielea bronzată. Dar sub zâmbetul lui detașat se ascundea un criminal cu sânge rece.

În clipa când a sunat, mi-am luat repede calabalâcul și m-am îndreptat spre ușă, aruncându-i din mers o privire lui Matthew. Parcă părea să înțeleagă cumva, fiindcă l-a oprit pe Dawson și – așa speram – avea să-l împiedice pe acesta să-l arunce pe fereastră pe Blake de față cu toată lumea, după ce o să-i spună cine era. Era pauza de masă, dar eu mi-am căutat cu înfrigurare mobilul în geantă.

Am apucat să fac doar vreo trei pași până când Blake a apărut în spatele meu și m-a prins de cot.

— Trebuie să vorbim, a spus el.

Am încercat să-mi trag mâna.

— Și tu trebuie să-mi dai drumul.

— Sau ce? Ai de gând să faci ceva dacă nu-ți dau drumul? Și-a aplecat capul spre mine și am simțit mirosul de aftershave cunoscut. Nu. Fiindcă știi ce riscuri sunt dacă mă expui.

Am scrâșnit din dinți.

— Ce vrei?

— Să vorbim, atât.

M-a împins într-o sală de clasă goală. Când am intrat și el a închis ușa, mi-am tras mâna înapoi.

— Uite...

Instinctiv, am dat drumul genții pe podea și am lăsat Sursa să mă inunde. Brațele mele au fost învăluite de o lumină alb-roșie, care pârâia în aer cu scânteii. Deasupra palmei s-a format o minge de lumină albă cât o minge de softball.

Blake și-a dat ochii peste cap.

— Katy, nu vreau decât să stăm de vorbă. Nu e cazul să...

Am eliberat energia. Lumina a țâșnit în cameră ca un fulger. Blake s-a ferit repede și fulgerul a lovit tabla. Intensitatea lui a topit placa verde și camera s-a umplut de mirosul de ozon ars.

Sursa se acumula din nou în mine, iar de data asta nu aveam de gând să ratez ținta. Cobora pe braț până în vârful degetelor. Chiar nu știam în clipa aceea dacă era destul de intensă ca să-lucidă pe Blake sau dacă doar l-ar fi rănit. Sau poate știam și pur și simplu nu voiam să recunosc.

Blake s-a ascuns în spatele unui birou solid de stejar și a ridicat mâna. Toate scaunele din stânga mea au zburat spre dreapta, lovindu-mă în picioare și înghesuindu-mă. Pierdusem ținta și globul de energie a lovit peste capul lui Blake, în ceasul rotund care se afla deasupra tablei. Acesta a explodat în sute de bucățele de plastic și de sticlă, care au început să cadă în ploaie peste tot...

Apoi bucățelele s-au oprit în aer, suspendate parcă de fire invizibile. Sub ele, Blake s-a ridicat cu ochii luminoși.

— Rahat, am șoptit eu, cu ochii la ușă.

Era imposibil să ajung până acolo și dacă înghețase cioburile alea, probabil că totul era înghețat. Ușa. Oamenii care erau dincolo, cred.

— Ai terminat acum?

Vocea lui Blake răsună aspru.

— Fiindcă în câteva secunde o să te epuizezi.

Avea dreptate. Oamenii care deveneau mutanți nu aveau resursele de energie pe care le aveau luxenii. Mai era și chestia că atunci când eram pregătită să-l distrug pe Blake, era și Daemon cu mine și mă alimentam cu energia lui.

Dar asta nu însemna că trebuia să stau acolo și să-l las pe Blake să facă ce vrea.

Am făcut un pas în față și el a ridicat scaunele în apărarea lui. Le ridicase în aer și le așezase în cerc în jurul meu, unul peste altul, până la tavan, obligându-mă să mă retrag.

Am ridicat mâinile și mi-am imaginat cum se desprind de scaune hiaturile atașate de ele. Acum mutam cu ușurință lucruri, așa că, teoretic, mititelele alea ar fi trebuit să-l lovească pe Blake ca niște gloanțe. Au început să tremure și s-au îndepărtat ușor de mine.

Blake le-a împins înapoi, iar zidul de scaune s-a cutremurat, dar nu s-a mișcat din loc. Am continuat să îmi imaginez cum le împing, încărcându-mă cu energia statică ce se aduna în mine, până când am simțit în tâmpile o durere atroce. Mă durea așa de tare, încât am lăsat brațele jos. M-am răsucit și inima mi s-a

oprit. Eram prinsă în capcană – prizonieră într-un cavou nenorocit de scaune.

— Și pun pariu că nici n-ai mai exersat.

L-am văzut printre scaune că se apropie.

— Nu vreau să-ți fac niciun rău.

Mă învârteam cu pași mici în cercul acela strâmt, respirând cu greu. Îmi simțeam picioarele moi ca gelatina, iar pielea uscată și friabilă.

— L-ai omorât pe Adam.

— N-am vrut. Trebuie să mă crezi că ultimul lucru pe care l-am vrut a fost să rănesc pe cineva.

Am rămas cu gura căscată.

— Aveai de gând să mă dai în primire! Și chiar au fost persoane care au suferit din cauza ta, Blake.

— Știu. Și n-ai idee ce groaznic mă simt din cauza asta. Se mișca după mine de partea cealaltă a zidului. Adam era un tip de treabă și...

— Să nu îndrăznești să vorbești despre el! l-am oprit eu cu pumnii strânși inutil. Nu trebuia să te întorci.

Blake și-a lăsat capul pe umăr.

— De ce? Fiindcă Daemon o să mă omoare?

Am făcut același gest ca el.

— Fiindcă *eu* o să te omor.

A ridicat o sprânceană și pe chipul lui se citea curiozitatea.

— Ai avut deja ocazia asta, Katy. Nu e în firea ta să omori pe cineva.

— Dar în firea ta este, nu-i așa?

M-am dat un pas în spate și am încercat scaunele. S-au mișcat puțin. Blake avea poate mai multă experiență cu cheștiile astea, dar și el obosea.

— Ai face orice să-ți protejezi prietenul.

El a respirat adânc.

— Da.

— Ei, bine, și eu aș face orice să-mi protejez prietenii.

A făcut o pauză. În clipele acelea, cioburile ceasului au căzut pe jos. Am simțit în interior un mic dans de bucurie.

— Te-ai schimbat, a spus el într-un târziu.

Într-un fel, îmi venea să râd, dar râsul mi s-a oprit în gât.

— Habar n-ai tu.

S-a îndepărtat de scaune și și-a trecut mâna prin părul ciufulit.

— Asta-i bine, poate așa o să înțelegi ce importantă e oferta mea.

Mi-am îngustat ochii.

— N-ai tu ce să-mi oferi mie.

A zâmbit ironic cu buzele acelea pe care le-am sărutat odată. Am simțit un gust amar.

— Te-am urmărit zile la rând. La început, nu am fost singurul, dar ai aflat deja asta. Sau cel puțin fereastra

dormitorului tău a aflat. Și-a încrucișat brațele la piept când și-a dat seama că mi-a captat atenția. Știu că Dawson a vrut s-o caute pe Beth, dar nu știe unde. Este ținută în același loc cu Chris.

Am încetat să mă plimb.

— Adică unde?

Blake a râs.

— Cum crezi că ți-aș spune așa, când ăsta e singurul lucru care mă ține în viață? Dacă ești de acord să mă ajuți să-l salvez pe Chris, o să-l ajut și eu pe Dawson s-o elibereze pe Beth. Nu vreau altceva.

Am clipit des din ochi, rămăsesem fără cuvinte. Cerea ajutor, după toate cele întâmplate? Mă apuca iar râsul ăla nebun, iar de data asta chiar a ieșit, gros și răgușit.

— Nu ești sănătos la cap.

Expresia lui s-a transformat într-o strâmbătură.

— MA-ul mă consideră hibridul lor perfect. Am cerut să rămân aici pentru că e o mare comunitate de luxeni și pentru că există posibilitatea să mai fie și alții ca mine. Eu sunt spionul lor. Și am posibilitatea să te introduc în sediul lor. Știu unde se află, știu la ce etaj sunt, inclusiv celula în care sunt închiși. Și, ce e mai important, le știu slăbiciunile.

Nu putea să vorbească serios. Scaunele din vârf au început să se clatine și am știut că mai am doar câteva secunde până să fiu îngropată în mormanul ăla nenorocit de lemne.

— Fără mine, n-o s-o găsiți niciodată și n-o să faceți altceva decât să picați fix în mâna celor de la Daedalus.

A mai făcut un pas înapoi. Din spatele lui, aerul se mișca în valuri. Puterea pe care o punea la bătaie...

— Aveți nevoie de mine, a spus el. Și, da, și eu am nevoie de voi. Singur nu pot să-l salvez pe Chris.

Ok, deci vorbea serios.

— Și cum crezi tu că am putea avea încredere în tine?

— N-aveți de ales.

Și-a dres vocea, iar scaunele s-au zguduit. M-am uitat în jos fără să vreau. Picioarele scaunelor de dedesubt se întorseseră spre el.

— N-o s-o găsiți niciodată, iar Dawson va face până la urmă un lucru necugetat.

— Ne asumăm riscul.

— Mi-a fost teamă că o să spui asta. Blake a ridicat de jos geanta mea și a pus-o pe catedră. Ori mă ajutați, ori mă duc la Nancy Husher și îi spun ce puternică ești.

La auzul aceluși nume, am respirat precipitat. Nancy lucra pentru MA și probabil și pentru Daedalus.

— Nu i-am spus până acum și, din moment ce Vaughn a lucrat pentru Will Michaels, nici el nu i-a spus, a continuat el. Ea crede deocamdată că mutația ta nu a prins. Iar dacă i-aș da o asemenea informație, aș putea să mă salvez. Sau poate nu, dar după tine oricum ar veni. Și dacă îți închipui că, scăpând de

mine, scapi de toate, te înșeli. Am pregătit un mesaj care să-i fie transmis în cazul în care mie mi se întâmplă ceva și în care i-am scris și despre puterile tale, și despre Daemon, că te-a transformat. Da, m-am gândit la toate.

Furia începea să crească în mine și scaunele au început să se zgâlțâie cu putere. Acum câteva secunde mi-a luat toate puterile pe care le dobândisem, lăsându-mă neajutorată.

— Șobolan nenorocit...

— Îmi pare rău.

Ajunsese la ușă și, pentru Dumnezeu, cred că eram chiar idioată, pentru că mi s-a părut că este sincer.

— N-am vrut să se ajungă la asta, dar tu mă înțelegeți, nu-i așa? Ai spus și tu. Ai face orice să-ți protejezi prietenii. Nu suntem chiar atât de diferiți, Katy.

Apoi a deschis ușa și a ieșit. Zidul de scaune s-a prăbușit la podea. Mi s-a părut o ironie cum au căzut așa grămadă, cam ca viața mea.

CAPITOLUL 10

Amețită, am ieșit din clasa demolată și abia ajunseseam la jumătatea holului când ușa de la scări s-a dat de perete și a intrat Daemon ca o furtună.

Când m-a privit, am văzut că avea ochii incredibil de strălucitori și din patru pași a ajuns la mine și m-a apucat de umeri. În spatele lui erau Matthew și Dawson, care avea un aer ușor confuz, dar Daemon... niciodată nu-l văzusem așa de furios, iar asta spunea multe.

— Te-am căutat peste tot, a spus el cu fălcile încleștate.

A apărut și Matthew lângă noi.

— Ai văzut unde s-a dus? Blake?

Ca și cum mai trebuia să-mi explice. Apoi mi-am dat seama că ei nu știau că fusesem cu el până atunci. Oare cât timp stătusem în clasa aia? Mi s-au părut ore întregi, dar poate că nu fuseseră decât câteva minute. Iar dacă Blake îi înghețase și pe ceilalți din afara clasei, luxenii ar fi aflat, fiindcă ei nu puteau fi afectați. Înseamnă că Blake nu îi înghețase și pe ceilalți din școală.

Am înghițit în sec, conștientă că Daemon va reacționa groaznic.

— Da, el... voia să vorbească cu noi.

Daemon a înțepenit.

— Ce?

M-am uitat spre Matthew agitată. Pe lângă furia care clocotea în Daemon, expresia lui părea senină.

— Ne-a urmărit. Nu cred că a plecat deloc de aici.

Daemon a lăsat mâinile jos și s-a dat înapoi, trecându-și nervos degetele prin păr.

— Nu-mi vine să cred că e aici. Vrea să moară.

Confuzia de pe fața lui Dawson a fost înlocuită de curiozitate și s-a apropiat de fratele lui.

— De ce ne-a urmărit?

Și acum vine bubuiala, mi-am zis eu.

— Vrea să-l ajutăm să-l salveze pe Chris.

Daemon s-a răsucit așa de rapid, încât dacă ar fi fost om și-ar fi sucit cu siguranță vreun mușchi.

— Poftim?

I-am spus cât de repede am putut ce mi-a zis Blake, lăsând departe amenințarea că o să ne toarne pe amândoi la Nancy. M-am gândit că asta trebuie să i-o spun doar lui. A fost o decizie bună, fiindcă deja Daemon intrase în modul luxen chiar acolo. Matthew a clătinat din cap.

— Dar cum... cum zice el că putem să avem încredere în el?

— Nu cred că îi pasă prea mult dacă avem, am spus eu, dându-mi părul pe spate.

Nu voiam decât să stau jos și să mănânc o cutie de prăjituri pline de zahăr, pentru că începuseră să-mi tremure mâinile de epuizare.

— Dar el chiar știe unde este Beth? a întrebat febril Dawson.

— Nu știu. M-am rezemat de un dulăpior. Nu avem cum să știm asta.

Dawson a sărit drept în fața mea, brusc.

— Ți-a zis ceva – ceva de care să ne folosim ca s-o găsim?

Am clipit des, uimită de brusca lui însuflețire.

— Nu. Nu chiar. Eu...

— Gândește-te, mi-a spus Dawson poruncitor, aplecându-se spre mine. Trebuie să fi zis ceva, Katy.

Daemon l-a apucat de umăr pe fratele lui și l-a împins ușor.

— Termină, Dawson. Serios.

El i-a dat mâna lui Daemon la o parte, încordat ca un arc.

— Dacă știe...

— Nici măcar să nu te gândești, l-a întrerupt Daemon. A fost trimis aici de MA să afle dacă Katy este un subiect viabil. Ca să-i facă și ei ce îi fac lui Beth. El l-a ucis pe Adam, Dawson. Nu o să colaborăm cu...

Am simțit brusc că mi se înmoaie picioarele și m-am clătinat ușor spre stânga. Chiar nu-mi dau seama cum a știut Daemon, dar s-a întors rapid spre mine și m-a susținut înainte să cad. Mi-a strâns mijlocul în brațele lui puternice și m-a tras spre el.

Sprâncenele lui Daemon erau acum ca două linii negre deasupra ochilor.

— Ce s-a întâmplat?

Obrajii îmi ardeau.

— Sunt bine. Serios, n-am nimic.

— Minți.

Vocea lui suna acum periculos de grav.

— Te-ai luptat cu el?

Și apoi vocea lui a devenit și mai joasă, stârnindu-mi fiori de gheață pe șira spinării.

— Te-a atacat? Fiindcă jur în clipa asta că o să răscolesc tot statul ca să...

— Sunt ok. Am încercat să mă eliberez din strânsoarea lui, dar brațul său parcă era de fier. Eu am fost cea care l-a atacat mai întâi și abia apoi i-am pus întrebări. M-am obosit, dar el nu mi-a făcut nimic.

Daemon nu părea prea convins, dar și-a îndreptat atenția spre fratele lui.

— Știi că îți dorești să crezi că Blake ar putea să ne ajute cumva, dar nu putem avea încredere în el.

Dawson s-a uitat în altă parte, cu mușchii fălcilor tresărind nervos. Frustrarea ieșea din el în valuri.

— Daemon are dreptate.

Matthew și-a pus mâinile în șolduri. La capătul holului, ușa s-a deschis și au intrat doi profesori, cu pahare aburinde în mână și cu niște hârtii în brațe.

— Dar nu e locul în care să purtăm asemenea discuții. După ore, la voi acasă.

Și cu asta s-a răsucit pe călcâie și a plecat în direcția opusă.

— Știi ce vrei să spui, a zis Dawson iritat. N-am de gând să fac nimic necugetat. V-am promis că n-o să fac și eu mă țin de promisiune. Ați face bine să vă țineți și voi de ea.

Dawson s-a îndepărtat și Daemon s-a uitat după el neliniștit.

— Nu e bine, a spus.

— Nu mai spune! M-am uitat în sus la el și am așteptat să intre profesorii în clase. S-ar putea să n-avem încotro cu Blake.

El s-a întors spre mine cu ochii îngustați, într-o poziție în care ziceai că vrea să mă protejeze de ceva.

— Ce vrei să spui?

M-am rugat să n-o ia razna.

— Blake a confirmat ce a spus Will. Cei din MA și de la Daedalus cred acum că mutația mea nu a prins. Asta e o veste bună, nu? Dar el e disperat – mai disperat decât credeam noi. Dacă nu acceptăm să-l ajutăm, a zis că ne toarnă.

Reacția lui Daemon a fost așa cum mă și așteptam. Acum ușa dulapului de lângă noi avea o gaură de mărimea pumnului, așa că l-am apucat de mână și l-am tras după mine spre scări, înainte să iasă vreun profesor să vadă ce se întâmplă.

O furie neputincioasă se împrăștiase în aer și îl învăluisese ca o pătură. Știa foarte bine ce nu-i spusese încă. Așa cum se

întâmplase cu Will, eram șantajați – din nou prinși în capcană, ce puteam face? Să-l refuzăm pe Blake și să ne toarne? Sau să avem încredere în cineva care deja ne demonstrase că nu era de încredere?

Doamne, eram jucați pe degete în ultimul hal.

Eram sigură că Daemon e gata să plece de la școală ca să răscolească tot statul, dar nu voia nici să mă lase singură... chiar dacă eu încercasem înainte să-i spun că cel mai sigur loc pentru mine era școala. Se pare că nu mai era acum, când Blake se întorsese și se purta ca un elev normal. Iar Blake știa că atâta timp cât stă prin preajma oamenilor, nu puteam să-i facem nimic.

Tot restul zilei am așteptat ca Blake să-și facă din nou apariția, dar nu a mai venit. După ce clopoțelul a sunat încheierea ultimei ore, nu am fost surprinsă că Daemon era lângă dulapul meu.

— Mergem acasă cu mașina ta, a zis el.

— Bine.

N-avea niciun rost să mă cert cu el pentru asta.

— Dar Dolly cum ajunge acasă?

El a zâmbit, fiindcă era încântat când vorbeam de mașina lui folosindu-mă de numele ăla stupid.

— Dimineață am venit cu Dee. Acum Andrew și Ash se duc cu ea acasă.

N-am spus nimic, dar nu puteam să nu mă întreb cum de ajunsese Dee așa de apropiată de cei doi. Niciodată nu fusese încântată de ei și de tendința lor de a-i urî pe toți oamenii. Se schimbaseră foarte multe lucruri în ultimul timp și eram conștientă că nici nu-mi dădeam seama de toate schimbările.

— Crezi că ar fi în stare să ne toarne? l-am întrebat eu după ce am urcat în micul meu sedan.

Afară, copacii goi din jurul parcii se clătinau ca niște oase uscate.

— E clar că e disperat.

Daemon a încercat să-și întindă picioarele, bombănind.

— Blake a fost deja în stare să ucidă ca să-și apere prietenul și singura variantă pe care o are este fie să te toarne pe tine, așa cum trebuia s-o facă de atunci, fie să capete ajutorul nostru. Deci, da, sunt convins că ar face-o.

Am apucat strâns volanul, simțind furia ca pe o lavă care îmi inundă pielea. Îl lăsaserăm pe Blake să plece, îi dăduserăm șansa să stea cât mai departe de noi, iar el se întorsese să ne manipuleze. Cât de nerecunoscător putea să fie?

M-am uitat spre Daemon.

— Ce-o să facem?

El și-a strâns fălcile.

— Avem două posibilități: să colaborăm cu el sau să-l omorâm.

Mi-au ieșit ochii din orbite.

— Și cine să facă asta – tu? Nu e corect. Nu trebuie să fii tu întotdeauna responsabil. Nu ești singurul luxen care poate să lupte.

— Asta știu, dar nu pot să am pretenții să ia altcineva povara asta pe umeri. S-a uitat la mine: Și nu vreau să începem iar să ne certăm dacă tu ai putea sau nu să fii o Femeie-Minune și nu vreau ca tu sau frații mei să facă asta. Știu că tu ai face-o ca să... te protejezi sau să ne protejezi pe noi, Kat, dar nu vreau să trăiești cu un asemenea sentiment de vinovăție. Ok?

Am dat din cap. Numai gândindu-mă cum ar fi să simt ceea ce simt acum, dar amplificat, mi se răscolea stomacul.

— Aș putea să mă descurc... dacă ar trebui s-o fac.

Peste o fracțiune de secundă i-am simțit mâna pe obrazul meu. O clipă mi-am luat ochii de la drum. A zâmbit ușor.

— Tu ești o flacăra strălucitoare, pentru mine cel puțin, și știu că ai putea să te descurci, dar ultimul lucru pe care mi-l doresc este ca lumina ta să fie pătată de ceva așa de întunecat.

Lacrimi de fetișcană caraghioasă îmi ardeau ochii, iar drumul a devenit cam cețos. Nu puteam să las să cadă lacrimile acelea, fiindcă dacă plângeam numai fiindcă auzeam ceva așa de dulce, nu mă ajuta deloc la imaginea mea de “fată rea”. Dar i-am zâmbit cumva duios și cred că el a înțeles.

Am ajuns acasă înaintea celorlalți. Plină de o energie nervoasă, am intrat în casă după Daemon, am luat o sticlă cu apă și apoi m-am dus în sufragerie. Până să încep eu să tocesc

covorul cu plimbarea mea nervoasă, Daemon m-a prins de mână și m-a tras pe genunchii lui.

M-a strâns în brațe și și-a înfundat fața în gâtul meu.

— Știi ce trebuie să facem, a spus el încet.

Am lăsat sticla alături și i-am înconjurat gâtul cu brațele.

— Să-l omorâm pe Blake.

El a râs cu sughițuri.

— Nu, Kitten. N-o să-l omorâm.

Am fost surprinsă.

— Nu?

El s-a retras și mi-a întâlnit privirea întrebătoare.

— O să facem ce vrea el.

Ok, eram mai mult decât surprinsă. Mai degrabă șocată.

— Dar... dar... dar...

Pe buzele lui a apărut un surâs amuzat.

— Folosește-te de cuvinte, Kitten.

M-am scuturat din șoc și am izbucnit.

— Dar nu putem avea încredere în el. Mai mult ca sigur e o capcană!

— Și într-un fel, și în altul, n-avem încotro. S-a mișcat puțin și a lăsat mâinile mai jos, pe mijlocul meu. Dar m-am gândit bine la asta.

— Când? În cele zece minute cât am făcut până acasă?

— Mi se pare plăcut să consideri casa mea acasă.

Zâmbetul lui îi cuprinsese și ochii, adâncindu-le strălucirea verde.

— Apropo, e chiar casa mea. Numele meu e trecut în contract.

— Daemon, am spus eu, oftând. Mulțumesc că mi-ai spus, dar asta nu e important acum.

— E adevărat, dar e o informație pe care e bine s-o ai. În fine, fiindcă tot nu mai ai subiecte de discutat...

— Poftim? Cum ai ajuns la concluzia asta? Tu ai fost cel care....

— Îl cunosc pe fratele meu. Dawson se va duce la Blake chiar dacă noi n-o să fim de acord.

Toată veselia îi dispăruse brusc.

— Așa aș face și eu dacă aș fi în locul lui. Iar noi îl cunoaștem pe Blake mai bine decât îl cunoaște el.

— Nu știi ce să zic, Daemon.

El a ridicat din umeri.

— N-o să-i dau voie să te toarne.

M-am încruntat.

— Și pe tine o să te toarne, iar familia ta? Să-l acceptăm pe Blake printre noi e și riscant... și prostesc.

— Riscul e preferabil decât posibilele urmări.

— Sunt șocată, am recunoscut eu, desfăcându-mi mâinile. N-ai vrut să mă antrenez cu Blake fiindcă nu aveai încredere în el, iar asta era *înainte* să știm că era un criminal.

— Dar acum intrăm amândoi în jocul ăsta știind de ce e în stare. Avem ochii deschiși.

— Nu are niciun sens. Am auzit zgomotul portierelor trântite și m-am uitat pe fereastră. Nu te-ai hotărât să colaborezi cu el decât din cauza lui Dawson și a mea. Asta nu cred că e cea mai deșteaptă hotărâre pe care ai luat-o vreodată.

— Poate că nu.

S-a mișcat repede, mi-a prins obrajii în mâini și m-a sărutat apăsat, apoi m-a dat jos din brațe neceremonios, pe perna de lângă el.

— Dar eu sunt hotărât. Pregătește-te. Întâlnirea asta n-o să fie plăcută.

Am căscat gura la el, pe jumătate răsturnată pe canapea. Normal că nu o să meargă prea bine. Am scotocit sub mine după sticla cu apă, în timp ce echipa de șoc a extraterestrilor își făcea intrarea.

Dee a început imediat să se plimbe prin fața televizorului. Părul ei lung și negru îi flutura pe spate. O sclipire ciudată, febrilă, îi apăruse în ochii verzi.

— Deci Blake s-a întors?

— Da.

Daemon s-a aplecat în față, cu coatele pe genunchi, cu ochii la soră-sa.

Ea s-a uitat repede la mine și apoi și-a mutat privirea în altă parte.

— Bineînțeles că a vorbit cu ea ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Erau prieteni la cataramă.

Ce dracu' voia să spună cu asta? Simțeam că mă cuprinde furia, dar am încercat să mă calmez.

— Nu a fost chiar o conversație prietenească.

— Atunci ce facem? a întrebat Ash.

Claia blondă de păr era strânsă într-o codiță subțire. Altă fată cu o coadă ca asta ar fi părut cam dură, dar ea ziceai că se duce la un casting de modelling.

— Îl omorâm, a spus Dee, oprindu-se în fața măsuței de cafea.

Inițial, am crezut că glumește, fiindcă era *Dee*. Astă-vară am fost martoră când a luat cu lopățica un mușuroi de pământ plin de furnici pe care l-a mutat în altă parte ca să nu se sufoce în mraniță. Dar, căscând ochii la ea – *toată lumea* căscase ochii la ea –, mi-am dat seama că vorbește serios.

Am rămas cu gura căscată.

— Dee?...

Ea și-a îndreptat umerii.

— Nu-mi spune. Tu nu vrei să-l omorâm? Știam deja asta. L-ai convins pe fratele meu să-l lase în viață.

— Nu ea m-a convins, a spus Daemon, cu degetele strânse sub bărbie.

Am sărit în sus înainte ca el să mai spună ceva. Nu era treaba lui să-mi ia mereu apărarea.

— Nu l-am convins să facă nimic, Dee. Amândoi am fost de acord că în noaptea aceea muriseră deja prea mulți oameni. Nu ne-am imaginat că o să se întoarcă.

— Nu e numai asta, a spus Matthew. El este conectat cu un alt luxen. Moare el, moare și prietenul lui. Nu îl omorâm numai pe el. Mai omorâm și o altă ființă nevinovată.

— Așa cum sunt Katy și Daemon? a întrebat Ash, cu o voce lipsită de veninul ei obișnuit.

Cred că agresivitatea ei se transferase cumva la Dee.

Sentimentul de vinovăție a început să mă zgârie ca o sârmă ghimpată imediat după ce s-a profilat gândul acela și am început să râcâi nervoasă o bucată rărită din blugi. Nu era corect. Dee trăise cu Adam o poveste lungă – după ce ignoraseră ceea ce probabil existase dintotdeauna între ei. Iubirea și afecțiunea. Și abia ajunseseră să se cunoască la nivelul acesta, când el i-a fost furat.

Ash s-a uitat la Dawson.

— Și ca tine cu Beth?

Când cei doi băieți au aprobat din cap, Ash s-a lăsat pe spătar și s-a uitat spre Matthew, care nu mai spunea nimic.

— Nu putem să-l omorâm pe Blake dacă știm că omoram în același timp și un luxen nevinovat. Este ca și cum am omorî-o pe Katy și automat ar muri și Daemon.

Am ridicat o sprânceană, ceea ce l-a făcut pe Daemon să mă lovească cu genunchiul.

— N-am spus s-o omorâm pe Katy sau pe Beth, a ținut Dee să precizeze. Nu știm cine este luxenul ăsta. Ar putea foarte bine să lucreze cu MA-ul sau cum se numește celălalt grup. Blake... El l-a ucis pe Adam, Ash.

— Știi și eu asta, a izbucnit ea, iar ochii albaștri îi sclipeau. Am fost sora lui.

Dee s-a îndreptat și a încercat să se adune.

— Iar eu am fost iubita lui.

Ce mama dracului... Zici că s-a întors lumea cu fundul în sus sau ceva de genul ăsta. Am scuturat din cap, uluită.

— Grupul se numește Daedalus.

Dap. De-aia nu mai putea Dee că se numește așa. S-a întors spre Matthew.

— Trebuie să luăm măsuri, înainte să mai pățească cineva ceva.

Matthew părea la fel de uluit.

— Dee, noi nu suntem...

— Criminali? S-a înroșit la față și apoi a pălit. Am mai ucis și altă dată ca să ne apărăm! Tot timpul ucidem arumi. Daemon a omorât și ofițeri de la MA!

Daemon a tresărit, iar eu am luat-o personal. Poate că el nu arăta cât de mult îl afectează să ucidă pe cineva, dar eu știam că așa e.

— Dee, am spus eu și, surprinzător, s-a uitat la mine. Știi că te doare, dar asta... nu ești tu însăși.

Ea a respirat precipitat, iar în spatele ei televizorul a început să pâlpeie.

— Tu nu mă cunoști. Și nu știi nimic. Țăla, nenorocitul ăla de om – cine o fi el – a fost aici pentru că fratele meu ți-a făcut ce ți-a făcut. Teoretic, dacă tu n-ai fi venit aici, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. Adam...

Vocea i s-a înecat.

— Adam ar fi fost și acum în viață.

Daemon înțepenise lângă mine.

— Ajunge, Dee. N-a fost vina ei.

— E în regulă.

M-am lăsat pe spătarul canapelei, cu senzația că pereții s-au apropiat. Andrew spusese același lucru acum câteva zile și dacă din gura lui suna nașpa, auzind-o pe Dee mi se părea ca o înțepătură de viespe. O parte din mine parcă nici nu putea să creadă că Dee a spus așa ceva. Nu era efervescenta și simpatica Tinker Bell Dee. Nu era fata care năvălise în viața mea în vara trecută, fiindcă se simțea la fel de singură ca și mine. Fata asta nu era prietena mea cea mai bună.

Și apoi am avut revelația.

Dee nu mai era prietena mea cea mai bună. Doamne, asta mi s-a părut mai grav decât toate celelalte probleme. Da, bine, poate că părea stupid dacă te uitai la imaginea de ansamblu, dar Dee era foarte importantă pentru mine și eu o trădasem.

Alături de mine, Dawson s-a aplecat ușor în față.

— Dacă n-ar fi venit Katy aici, eu acum nu eram liber. Universul funcționează pe căi încurcate.

Dee avea aerul că nici măcar nu se gândise la asta. S-a întors pe călcâie, răsucindu-și pe deget o șuviță de păr – un tic nervos al ei. Brațul i s-a estompat câteva secunde, apoi s-a așezat pe măsuță cu spatele la noi.

De pe brațul fotoliului, Andrew a oftat. De fiecare dată când mă uitam la el, el era cu ochii pe Dee.

— Fraților, că vă place sau nu ideea de a ucide pe cineva, chestia e că trebuie să facem ceva.

— Chiar facem, a încuviințat Daemon. S-a uitat repede la mine, înainte de a se adresa tuturor: E o pierdere de timp să ne certăm pentru Blake. Dacă nu îl ajutăm să-l elibereze pe Chris și în felul acesta s-o recuperăm și pe Beth, o să ne toarne pe mine și pe Katy.

— Uau, a mormăit Matthew, trecându-și degetele prin păr.

Apoi a făcu ceva incredibil, cel puțin din partea lui. A înjurat.

Dee s-a ridicat din nou în picioare, cu o mișcare bruscă și nervoasă.

— A spus el asta?

— Eu nu cred că a vorbit serios, am spus eu, supărată că din cauza mea trebuie să treacă toată lumea prin asta.

Dacă l-aș fi ascultat pe Daemon atunci, la început... erau atâtea momente în care aș fi putut să fac altfel.

— Este teribil de disperat să-l elibereze pe Chris.

— Atunci așa rămâne, a spus Dawson, cumva ușurat. Noi îl ajutăm pe el și el ne ajută pe noi.

Dee a luat-o razna.

— Sunteți duși cu pluta! Nu putem să-l ajutăm pe ucigașul lui Adam!

— Atunci ce propui? a întrebat-o Matthew. Să-l lăsăm să-i toarne pe fratele tău și pe Katy?

Ea și-a dat ochii peste cap.

— Nu. Așa cum am spus, îl omorâm. Așa nu va mai putea să facă nimic.

Am clătinat din cap, șocată de ferocitatea din cuvintele ei. Și eu credeam că Blake ar fi trebuit să moară după ce l-a omorât pe Adam, dar cuvintele lui Dee m-au lovit ca o lamă de cuțit.

Daemon s-a ridicat, respirând adânc.

— O să-l ajutăm și o să stăm cu ochii pe el, a continuat el neclintit. Și niciunul dintre noi n-o să-l omoare.

— Pe dracu', a șuierat ea.

Ridicându-se, Andrew a făcut și el un pas în față.

— Dee, cred că trebuie să te liniștești puțin și să te gândești mai bine. Tu n-ai mai omorât pe nimeni până acum. Nici măcar un arum.

Ea și-a încrucișat la piept brațele subțiri și și-a ridicat bărbia cu un gest sfidător.

— Pentru toate e un început.

Ochii lui Ash s-au făcut mari și mi-a aruncat repede o privire care spunea *Ce dracu' e asta?* Aș fi vrut să știu ce să spun sau ce să fac, dar nu era nimic de făcut.

Pierzându-și răbdarea, Daemon a luat aceeași poziție ca soră-sa.

— Nu mai e nimic de discutat, Dee.

Corpul ei care tremura a fost înconjurat de o aură palidă de lumină albă.

— Ai dreptate. Nu ai cum să mă convingi că viața lui merită să fie cruțată.

— Nu avem de ales. Blake a aranjat ca în cazul în care i se întâmplă ceva, Nancy să fie informată despre Katy și despre mine. Nu putem să-l omorâm.

Ea era neclintită.

— Atunci o să aflăm cu cine a vorbit și cu cine a aranjat și o să-i aranjăm și pe ei!

Daemon a rămas cu gura căscată.

— Tu vorbești serios?

— Da!

El s-a întors, gata să izbucnească. Mi se strânsese stomacul. Toată chestia asta era așa de aiurea.

Lângă mine, Dawson s-a aplecat în față și a luat aceeași poziție pe care o avusese Daemon mai devreme.

— Nevoia ta de răzbunare e mai importantă decât s-o găsim pe Beth și să-i oprim pe ei s-o mai rănească?

Ea nu și-a schimbat privirea, dar a strâns buzele, încăpățânată.

Toți ochii erau acum îndreptați către Dawson.

— Pentru că, dă-mi voie să-ți spun, surioară, ceea ce i s-a întâmplat lui Adam nu e nimic în comparație cu ce trăiește ea. Lucrurile pe care le-am văzut eu... A făcut o pauză și a lăsat ochii în jos. Dacă nu crezi ce spun, întreab-o pe Katy. Ea a avut ocazia să simtă pe pielea ei doar o parte dintre metodele lor și tot nu poate să povestească tot ce-a trăit.

Dee a pălit. Nu mai vorbisem cu adevărat cu ea din seara de Revelion. Nu aveam idee ce știe ea despre scurta mea captivitate sau despre metodele de convingere pe care le folosise Will cu mine. Mi-a aruncat o privire scurtă, apoi s-a uitat în altă parte.

— Îmi ceri prea mult, a spus ea răgușită, iar buza de jos îi tremura.

Dar apoi umerii i-au căzut, s-a întors și a pornit spre ușă. A plecat fără să spună un cuvânt.

Andrew a plecat imediat după ea, aruncându-i o privire lui Daemon.

— Am eu grijă de ea.

— Mulțumesc, a spus el, frecându-și obrazul. Ei, totul a decurs perfect.

— Chiar te așteptai ca ea, sau oricare dintre noi, să accepte asta fără probleme? a întrebat Ash.

Daemon a pufnit.

— Nu, dar am o problemă când o văd pe sora mea așa de dornică să ucidă.

— Nu pot...

Nici măcar n-am putut să termin. Știam că n-o să fie bine, în toată povestea asta m-aș fi așteptat ca Ash și Andrew să fie cei care sunt dispuși să fie criminali în serie –, dar niciodată nu m-aș fi gândit la Dec.

Matthew a adus discuția din nou în prezent.

— Cum îl contactăm pe Blake? Nu e ceva ce aș vrea să discut cu el la școală.

Toată lumea s-a uitat spre mine... toată lumea în afară de Daemon.

— Ce?

— Tu ai numărul lui de telefon, nu? a spus Ash, studiindu-și unghiile nefăcute. Dă-i mesaj. Sună-l. Cum o fi. Și spune-i că suntem așa de incredibil de proști și că vrem să-l ajutăm.

M-am strâmbat, dar am întins mâna după geantă și mi-am scos telefonul. Am oftat și i-am trimis lui Blake un scurt mesaj. În secunda următoare mi-a răspuns. Stomacul mi s-a strâns de tot.

“Mâine-seară – sâmbătă.”

Vocea mea de-abia se auzea.

— Vrea să ne întâlnim mâine-seară într-un loc public – la Smoke Hole.

Daemon a tresărit vizibil.

Degetele mele ar fi vrut să se revolte, dar au scris până la urmă un ok scurt și apoi am băgat telefonul în geantă de parcă ar fi fost o bombă care putea să-mi explodeze în mână.

— S-a făcut.

Niciunul nu părea mai ușurat. Nici măcar Daemon. Erau șanse ca toată chestia asta să ne explodeze în față și să ne termine pe toți. Dar posibilitățile noastre erau limitate. Așa cum spusese Daemon, Dawson ar fi apelat oricum la Blake, indiferent dacă noi am fi fost sau nu de acord.

Dar simțeam în piept ceva rece și dureros.

Nu pentru că o apucam pe drumul ăsta împreună cu Blake și nu pentru că Dee voia ca Blake să moară. Ci pentru că undeva în adâncul meu, sub toată straturile de piele, mușchi și os, ascuns de toată lumea, chiar și de Daemon, și eu aș fi vrut ca Blake să moară. Cu sau fără luxenul acela nevinovat... Codul meu moral nu era afectat de asta. Iar asta nu era bine, nu era bine deloc.

CAPITOLUL 11

Am mai stat puțin la ei, sperând că Dee se va întoarce și voi putea să stau de vorbă cu ea, dar toată lumea a plecat, iar ea și Andrew tot nu veneau.

Stăteam pe verandă, uitându-mă cum pleacă Ash și Matthew, și inima mea era grea de tristețe și de un miliard de alte lucruri. Nu a trebuit să mă uit în spate ca să-mi dau seama că Daemon venise după mine. Am primit cu bucurie căldura și puterea pe care mi le dădeau brațele lui când m-au înconjurat de la spate.

M-am rezemat de pieptul lui, cu ochii închiși. El și-a pus bărbia pe capul meu și câteva minute n-am mai auzit decât cântecul unei păsări singuratice și undeva, în depărtare, un claxon. Pe spatele meu, îi simțeam inima bătându-i regulat și puternic.

— Îmi pare rău, a spus el pe neașteptate.

— De ce?

A respirat adânc.

— Nu trebuia să sar așa la chestia cu Dawson din weekendul trecut. Ai făcut bine spunându-i că îl vom ajuta. Dacă nu ar fi fost așa, Dumnezeu știe ce ar fi făcut până acum.

A tăcut o clipă ca să mă sărute pe creștet și eu am zâmbit. Era iertat de mult.

— Și îți mulțumesc pentru tot ce ai făcut pentru Dawson. Chiar dacă sâmbăta aia o să ne trimită fix la dracu'. Dawson... S-a schimbat din seara aia zombi. Nu e chiar Dawson cel de dinainte, dar e pe aproape.

Mi-am mușcat buzele.

— Nu trebuie să-mi mulțumești pentru asta. Serios.

— Ba da. Și chiar vorbesc serios.

— Ok.

Au mai trecut câteva secunde.

— Crezi că am făcut o greșeală? Când l-am lăsat pe Blake să plece în noaptea aceea?

Brațele lui s-au strâns mai tare în jurul meu.

— Nu știu. Chiar nu știu.

— Am avut intenții bune, nu? Am vrut să-i dăm o șansă, presupun.

Apoi am râs.

— Ce?

Am deschis ochii.

— Drumul spre iad este pavat cu intenții bune. Trebuia să-l terminăm.

Daemon a lăsat capul mai jos și și-a rezemat bărbia pe umărul meu.

— Poate că înainte să apari tu așa aș fi făcut.

Am întors capul spre el.

— Cum adică?

— Dacă n-ai fi fost tu, l-aș fi ucis pe Blake pentru ce a făcut și după aia m-aș fi simțit ca dracu', dar aș fi făcut-o.

M-a sărutat apăsând pe vena în care se simțea pulsul meu neliniștit.

— Și, într-un fel, tu chiar m-ai convins. Nu așa cum crede Dee, dar tu ai avut ocazia să-l termini pe Blake și n-ai făcut-o.

Acum, tot ce era legat de noaptea aceea mi se părea haotic și ireal. Trupul fără viață al lui Adam și arumii care atacau... Vaughn și arma lui... Fuga lui Blake...

— Nu știi.

— Eu știi, a spus el și buzele lui au zâmbit pe obrazul meu. M-ai făcut să gândesc înainte de a acționa. M-ai făcut să vreau să fiu o ființă mai bună – un luxen mai bun, în fine.

M-am întors cu totul spre el, să-l privesc.

— Tu ești o persoană bună.

Daemon a zâmbit, cu ochii strălucitori.

— Kitten, știm amândoi că asta e incredibil de rar.

— Nu...

A pus un deget pe buzele mele.

— Iau decizii groaznice. De multe ori sunt un nesimțit și asta în mod deliberat. Am tendința de a-i obliga pe oameni să facă ce vreau eu. Și ceea ce s-a întâmplat cu Dawson nu a făcut decât să amplifice... hmm, trăsăturile astea de caracter. Dar... Și-a retras degetul și zâmbetul i s-a lărgit. Dar tu... tu mă faci să vreau să fiu altfel. De aceea nu l-am ucis pe Blake. De aceea

nu vreau ca tu să faci alegeri de genul ăsta și nu vreau să fii de față când fac eu o alegere de genul ăsta.

Eram copleșită de mărturisirea lui și nu știam ce să spun. Dar el s-a aplecat spre mine și m-a sărutat și eu am aflat că uneori, când cineva spune ceva așa de devastator de perfect, nu e nevoie de un răspuns. Cuvintele acelea au spus totul.

* * *

Mi-am petrecut dimineața de sâmbătă împreună cu mama. Am fost la IHOP și am luat un mic dejun foarte gras, de moartea arterelor, după care am pierdut vreo două ore la un magazin de mărfuri cu preț redus. În mod normal preferam să-mi smulg genele decât să cotrobăi prin rafturile alea, dar acum voiam să fiu împreună cu ea.

În seara asta, Daemon și cu mine trebuia să ne întâlnim cu Blake – numai noi, la cererea lui. Matthew și Andrew trebuiau s-o facă pe spionii în parcare, ca să ne apere, la nevoie, în timp ce Dee și Dawson, din motive diferite, nu aveau voie să se apropie de locul acela.

Dar nu se putea spune ce o să se întâmple, totuși. Asta putea să fie ultima mea sâmbătă, ultima mea *orice* cu mama. Și asta făcea ca totul să capete un gust dulce-amar și îngrozitor. În timpul mesei sau când eram în mașină, am fost gata de mai multe ori să-i spun totul, dar nu am putut. Și chiar dacă aș fi putut, probabil că nici nu mi-aș fi găsit cuvintele. Se simțea

bine – era bucuroasă că suntem împreună – și n-aș fi putut să stric totul. Dar eram bântuită de întrebări de genul “și dacă”. Și dacă asta era o capcană? Și dacă MA-ul sau cei de la Daedalus ne-ar prinde? Și dacă aș ajunge la fel ca Beth și mama n-ar mai auzi niciodată de mine? Și dacă ar ajunge să se mute înapoi la Gainesville ca să nu-și mai amintească de ce mi s-a întâmplat?

Când am ajuns acasă, eram sigură că o să vomit. Stomacul meu se răscolea din cauza mâncării. Mă simțeam așa de rău, încât a trebuit să stau culcată, în timp ce mama se dusesse să se odihnească puțin înainte de a pleca la serviciu.

După vreo oră de uitat pe pereți, am primit mesaj de la Daemon și eu i-am spus să vină la mine. Abia am apăsat *send* că am și simțit căldura aceea pe ceafă și m-am întors cu fața spre ușă.

Daemon a intrat fără zgomot, deschizând ușa încet și strecurându-se neauzit, cu o sclipire perversă în ochi.

— Mama ta doarme?

Am dat din cap.

Ochii lui au întârziat o clipă pe fața mea, apoi a închis ușa în urma lui. O fracțiune de secundă mai târziu era pe pat lângă mine, încruntat.

— Ești îngrijorată.

Cum știa asta, mă depășea. Am început să-i spun că nu eram, fiindcă nu voiam deloc să se streseze din cauza mea sau

să creadă că sunt slabă, numai că n-aveam chef să fiu puternică acum. Aveam nevoie de tandrețe – aveam nevoie de el.

— Mda, puțin.

A zâmbit.

— O să fie bine. Orice s-ar întâmpla, n-o să permit să ți se întâmple ceva.

Daemon și-a trecut vârful degetelor pe obrazul meu și atunci mi-am dat seama că puteam să le am pe toate. Puteam să mă sperii puțin în sinea mea și să am nevoie de el, dar în același timp puteam să fiu destul de puternică încât să pornesc la ora șase ca să-mi înfrunt soarta. Puteam să fie amândouă.

Doamne, aveam nevoie de amândouă.

Fără cuvinte, m-am tras mai departe ca să-i fac loc. Daemon s-a strecurat sub pătură, punându-și brațul greu pe mijlocul meu. M-am ghemuit la pieptul lui, cu capul sub bărbia lui și cu mâinile pe pieptul lui. Am desenat cu degetele o inimă în dreptul inimii lui și el a râs.

Am stat așa vreo două ore. Uneori vorbeam sau râdeam încet, ca nu cumva să se trezească mama. Am și dormit un pic, și când m-am trezit eram lipită strâns de mâinile și de picioarele lui. Alteori ne sărutam și săruturile noastre... ei, astea au durat cel mai mult.

Era așa de-al naibii de bun la asta.

Simțeam că mi s-au umflat buzele, iar el zâmbea, cu genele lăsate, dar în spatele genelor ochii lui aveau culoarea ierburilor

înrouate de primăvară. Pe lângă ceafă, părul i se ondula. Îmi plăcea la nebunie să-mi trec degetele prin el, să trag ușor de bucle și să văd cum revin la loc. Și lui îi plăcea când mă jucam în părul lui. Închidea ochii și lăsa capul pe umăr, ca să pot să ajung la buclele alea, ca un motan care se întinde ca să fie mângâiat.

Ah, micile lucruri plăcute din viață!

Daemon mi-a prins mâna când i-am mângâiat gâtul puternic. Mi-a luat palma și a dus-o la buze. Inima mea a început să bată mai tare, apoi el m-a sărutat din nou... și din nou. Mâna lui a alunecat spre coapsa mea, m-a strâns ușor de picior și apoi s-a strecurat sub marginea tricoului, ceea ce a făcut ca pulsul meu s-o ia razna. S-a rostogolit peste mine, iar apăsarea lui îmi provoca tot felul de senzații în stomac.

Când mâna lui a început să urce, mi s-a arcuit spatele.

— Daemon...

Mi-a oprit cu gura vorbele pe care aveam de gând să le rostesc, iar mintea mea s-a golit. Nu mai era nimic, doar eu și el. Ce trebuia să facem mai târziu a dispărut pur și simplu de pe radarul cu îngrijorări. M-am apropiat de el, am pus piciorul peste piciorul lui și...

... am auzit pași pe hol.

Daemon a dispărut de deasupra mea și a reapărut pe scaunul de la birou. A apucat o carte de pe birou, zâmbind fără jenă, în timp ce eu mă aranjam.

— Ții cartea invers, l-am tachinat eu, netezindu-mi părul.

A răs încet, a întors cartea și a deschis-o. O secundă mai târziu, mama a bătut la ușă și a deschis-o. S-a uitat spre pat și apoi spre scaun.

— Bună ziua, doamnă Swartz, a spus Daemon. Arătați odihnită.

I-am aruncat o privire și mi-am dus mâna la gură, înăbușindu-mi chicotitul. El avea în mână un roman istoric de dragoste, cu o copertă pe care erau corsaje adânci și piepturi goale.

Mama a ridicat o sprânceană. Pe fața ei se citea clar “Ce dracu’?”, iar eu aproape că m-am pierdut.

— Bună seara, Daemon.

S-a întors la mine cu ochii îngustați.

“Suspensor?!” a citit Daemon fără sunet, dându-și ochii peste cap.

— Ușa de la dormitor, Katy. Mama a pornit-o înapoi spre hol. Știi regulile.

— Scuze. N-am vrut să te trezیم.

— Sunteți foarte atenți, dar ușa trebuie să stea deschisă.

După ce pașii ei s-au îndepărtat, Daemon mi-a aruncat cartea în cap. Am ridicat mâna și am oprit-o, a rămas plutind în aer și eu am luat-o.

— Bun material de lectură.

Și-a îngustat ochii.

— Taci din gură.

Am chicotit.

* * *

Nu mai râdeam deloc când, aproape de ora șase, opream mașina în parcare de la Smoke Hole. M-am uitat peste umăr și am văzut SUV-ul lui Matthew parcat mai în spate. Speram din tot sufletul ca el și Andrew să fie foarte atenți.

— MA-ul n-o să dea buzna aici, a spus Daemon, scoțând cheile din contact. Nu în public.

— Dar Blake ar putea să-i înghețe pe toți.

— Și eu pot.

— A. Nu te-am văzut niciodată făcând asta.

El și-a dat ochii peste cap.

— Ba da, m-ai văzut. Am înghețat camionul. Îți amintești? Când ți-am salvat viața și așa mai departe?

— A, da, am zis și m-am străduit să nu zâmbesc. Chiar ai făcut asta.

El s-a întins spre mine și m-a lovit ușor peste bărbie.

— Păi, ai face bine să îți minte asta. În plus, mie nu-mi place să mă dau mare.

Am deschis portiera și am râs.

— Nu? Ție nu-ți place să te dai mare? Ok.

— Ce? A închis portiera cu o furie prefăcută și a ocolit mașina să vină la mine. Sunt foarte modest.

— Dacă îmi amintesc bine, ai spus că modestia este pentru sfinți și pentru ratați.

Discuția asta mă ajută să nu mai fiu așa de încordată.

— *Modest* nu e un cuvânt prin care te-aș descrie pe tine.

A pus mâna pe umărul meu.

— N-am zis niciodată așa ceva.

— Mincinosule.

Daemon mi-a aruncat un zâmbet jucăuș și ne-am îndreptat spre intrare. M-am uitat prin tot restaurantul după Blake, am trecut cu privirea peste grămezile de pietre care decorau podeaua, peste separeuri, dar Blake încă nu venise. Chelnerul ne-a oferit o masă într-un separeu mai în spate, chiar lângă șemineul în care ardea un foc plăcut. Am început să-mi fac de lucru, ferefenițind un șervețel.

— Ai de gând să-l mănânci sau vrei să faci manual așternut pentru hamsteri? m-a întrebat el.

— Așternut organic pentru pisici, de fapt.

— Mișto.

A apărut o chelneriță roșcată, cu un zâmbet luminos.

— Daemon, ce mai faci? Nu te-am mai văzut de un secol.

— Bine. Tu ce faci, Jocelyn?

Normal că a trebuit să mă uit mai bine la ea, din moment ce își spuneau pe nume. Nu din gelozie sau ceva. Da, bine. Jocelyn era mai mare ca noi, dar nu cu mult. Poate vreo

douăzeci de ani, dar era chiar drăguță-drăguță, cu părul ei roșcat căzând în bucle de-a lungul feței de porțelan.

Ok, era frumoasă... frumusețe de luxen.

Mi-am îndreptat spatele.

— Sunt chiar bine, a spus ea. Am renunțat la postul de manager de când cu copiii. Acum lucrez cu jumătate de normă, fiindcă ei îmi ocupă tot timpul, dar tu și familia ta ar trebui să veniți să ne vizitați, mai ales acum... S-a uitat la mine pentru prima oară, iar zâmbetul i s-a șters. Acum că s-a întors și Dawson. Roland ar fi încântat să vă vadă.

E clar extraterestră, m-am gândit eu.

— Și noi la fel. Daemon s-a uitat la mine și mi-a făcut cu ochiul șmecherește. Apropo, Jocelyn, ea este iubita mea, Katy.

Am simțit o plăcere ridicolă întinzându-i mâna.

— Bună.

Jocelyn a clipit și aș fi putut să jur că fața ei s-a albit mai tare.

— Iubita?

— Iubita, a repetat Daemon.

Ea și-a revenit repede și mi-a strâns mâna. O scânteie micuță a trecut de pe pielea ei pe a mea, dar m-am făcut că nu observ.

— Îmi pare bine să... să te cunosc, a spus ea și mi-a dat repede drumul la mână. Ăăă, ce pot să vă ofer?

— Două coca-cola, a cerut el.

După asta Jocelyn s-a îndepărtat, iar eu am ridicat sprâncenele întrebător spre Daemon.

— Jocelyn?

El mi-a mai dat un șervețel peste grămada mea de rupturi.

— Ești geloasă, Kitten?

— Pfui. Las-o baltă.

Am încetat franjureala.

— Ok, poate că am fost puțin, până mi-am dat seama că face parte din PRE.

— PRE? S-a ridicat și a venit lângă mine. Dă-te mai încolo, a zis.

M-am dat mai încolo.

— Programul de Relocare a Extratereștrilor.

— Ha. Și-a rezemat brațul de zidul separeului și și-a întins picioarele. Da, e fată bună.

Jocelyn s-a întors cu băuturile și ne-a întrebat dacă vrem să îl așteptăm mai întâi pe prietenul nostru ca să facem comanda. Am spus nu cu toată gura. Daemon a comandat un sandvici cu chiftea, iar eu am preferat să mănânc din porția lui. Nu eram prea sigură că o să pot mânca altceva.

După ce s-a hotărât ce să aleagă dintre cartofi prăjiți și piure și au câștigat cartofii prăjiți, s-a întors spre mine.

— N-o să se întâmple nimic, a spus el încet. Ok?

Mi-am pus fața curajoasă, am dat din cap și m-am uitat prin restaurant.

— Nu vreau decât să se termine mai repede.

N-a trecut un minut și s-a auzit clopoțelul de la ușă; până să ridic privirea, l-am simțit pe Daemon cum se încordează lângă mine. Și am știut – am știut din prima clipă. Stomacul mi-a ajuns în gât.

Părul țepos și auriu și-a făcut apariția – coafat dezordonat cu o tonă de gel – și apoi ochii aceia castanii s-au lipit de masa noastră de lângă ușă.

Venise Blake.

CAPITOLUL 12

Blake avea un aer foarte sigur pe sine când a pornit către masa noastră și nu avea nimic de a face cu bățoșenia lui Daemon sau cu zâmbetul lui rece și arogant. Era un aer de prădător clasic.

Dintr-odată nu mi s-a mai părut o idee bună întâlnirea noastră în public.

— Bart, a trăgănat Daemon, bătând cu degetele pe zidul separeului, în spatele meu. Nu te-am mai văzut de mult.

— Văd că nici acum nu mi-ai reținut numele.

Blake s-a strecurat pe scaunul din fața noastră. Privirea i s-a îndreptat spre grămada de hârtiuțe din fața mea.

— Hei, Katy.

Daemon s-a aplecat în față. Zâmbetul nu îl părăsise, dar cuvintele lui erau ca un vânt polar.

— Cu ea nu vorbești. Deloc.

Era imposibil să-l oprești pe Domnul-Eu când intra în scenă, dar l-am ciupit pe sub masă. Daemon m-a ignorat.

— Păi, dacă o să vorbesc numai cu tine, înseamnă că discuția noastră o să fie foarte dificilă.

— Și crezi că îmi pasă? a spus Daemon, punându-și și cealaltă mână pe masă.

Am expirat încet.

— Ok. Hai să trecem la subiect. Unde sunt Chris și Beth, Blake?

Blake s-a uitat din nou la mine.

— Eu...

Un curent electric a țâșnit din mâna lui Daemon peste masă și l-a făcut pe Blake să tresară. S-a tras în spate repede cu un fel de șuierat, uitându-se la Daemon cu ochii îngustați.

Daemon a zâmbit.

— Să știi că de data asta nu poți să mă intimidezi, idiotule.

Vocea lui Blake era plină de dispreț.

— Așa că nu faci decât să-ți pierzi timpul și să mă enervezi.

— O să mai vedem noi.

Jocelyn s-a întors cu porția uriașă comandată de Daemon și i-a luat comanda lui Blake. Ca și mine, nu a cerut decât un suc. Când am rămas din nou singuri, m-am uitat la Blake.

— Unde sunt?

— Ar trebui să vă cred pe cuvânt că n-o să mă îngropați în ciment voi doi și cu ceilalți, după ce vă spun.

Mi-am dat ochii peste cap auzind aluzia aia la mafia.

— Încrederea e un drum cu două sensuri.

— Și noi nu avem încredere în tine, a sărit Daemon.

Blake a respirat adânc.

— Nu vă condamnați pentru asta. Nu v-am dat niciun motiv să aveți încredere în mine în afară de faptul că nu le-am spus celor din Daedalus că mutația s-a produs.

— Și pun pariu că de fapt unchiul tău – Vaughn – a fost cel care te-a împiedicat s-o faci, iar tu credeai că îți îndeplinește misiunea, am ripostat eu, încercând să nu-mi amintesc expresia de oroare care se așternuse pe fața lui Blake atunci când și-a dat seama că unchiul lui îl trădase.

Nu merita să-mi fie milă de el.

— Dar te-a trădat pentru bani.

Blake a strâns fălcile.

— Așa e. Și l-a pus în pericol pe Chris. Dar după aceea am reușit să-i conving că nu e așa. Acum ei cred că sunt fericit să fiu un șpion. Că am băut gaz și că mai vreau.

Daemon s-a strâmbat.

— Ca să-ți salvezi fundul, normal.

El i-a ignorat comentariul.

— Cert este că Daedalus nu te consideră acum un subiect viabil.

— De unde știi?

Degetele lui Daemon s-au încleștat pe furculiță.

Blake i-a aruncat o privire gen “prost ești”.

— Singura necunoscută din toată povestea asta e Will. E clar că el a știut și s-a folosit de asta.

— Will nu este cea mai mare și cea mai enervantă problemă pe care o avem noi acum. Daemon a luat o înghițitură de mâncare și a început să mestece încet. Tu ori ești foarte

curajos, ori ești incredibil de prost, iar după mine cred că mai degrabă ești prost.

Blake a pufnit.

— Da. Bine.

Pe fața lui Daemon a trecut o umbră amenințătoare și, o clipă, când Jocelyn a venit cu sucul lui Blake, nimeni nu s-a mișcat. În secunda în care ea a plecat, Daemon s-a aplecat în față, iar pe sub gene i se vedeau ochii începând să se aprindă.

— Ți-am dat o șansă și tu te-ai întors aici după ce ai ucis pe unul de-ai noștri. Crezi că numai eu trebuie să mă uit peste umăr și să am grijă. Nici nu știi cât te înșeli.

În ochii neliniștiți ai lui Blake a apărut în sfârșit o urmă de teamă, dar vocea i-a rămas neutră.

— E valabil și pentru tine, frate.

Daemon s-a lăsat pe spate, cu ochii ascunși sub gene.

— Atâta vreme cât ne înțelegem.

— Să ne întoarcem la Daedalus, am spus eu. De unde știi că îl supraveghează pe Dawson?

— V-am urmărit pe voi și i-am văzut în zonă. S-a rezemat de zidul separeului și și-a încrucișat brațele la piept. Nu știu cât de mult s-a chinuit Will să-l elibereze, dar mi-e greu să cred că putea s-o facă de unul singur. Dawson e liber pentru că ei au vrut să fie liber.

M-am uitat la Daemon. Suspiciunile lui Blake erau aceleași cu ale noastre, dar asta era o problemă de care urma să ne ocupăm altă dată, se pare.

Blake se uita la paharul din fața lui.

— Uite care e treaba. Eu știu locul în care îi țin pe Chris și pe Beth. Nu am fost niciodată acolo, dar știu pe cineva care a fost și care poate să ne dea codurile de securitate ca să intrăm în clădire.

— Stai așa, am spus eu, scuturând din cap. Deci tu nu poți să ne bagi acolo. E altcineva care poate?

— Dacă-ți vine să crezi, a chicotit Daemon. Biff e practic inutil.

Buzele lui Blake s-au subțiat.

— Știi la ce etaj sunt și în care celulă, așa că fără mine, nu veți face decât să alergați de colo-colo prin toată clădirea, invitându-i să vă prindă.

— Iar fața ta invită pumnul meu, a reacționat Daemon.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Deci nu numai că ne ceri să avem încredere în tine, trebuie să mai avem încredere și în altcineva?

— Acel *altcineva* este exact ca noi, Katy. Blake își pusese coatele pe masă și învârtea paharul în mână. Este hibrid și a reușit să scape de Daedalus. Și, după cum e de așteptat, îi urăște și nu vrea decât să se răzbune. N-o să ne înșele.

Dap, nu-mi plăcea nimic din toată povestea asta.

— Și cum poate cineva “să scape” de Daedalus?

Blake a zâmbit fără niciun pic de căldură.

— Poate să dispară.

O, da, asta suna foarte credibil. Mi-am dat părul peste umeri, simțindu-mă încolțită.

— Ok, să zicem că facem asta; cum iei legătura cu el?

— N-o să mă credeți până când n-o să vedeți cu ochii voștri.

Și avea dreptate.

— Știu unde să-l gășesc pe Luc.

Gura lui Daemon s-a strâmbat.

— Îl cheamă *Luc*?

Blake a încuviințat.

— Nu poate fi contactat prin telefon sau e-mail. E puțin cam paranoic și consideră că guvernul urmărește telefoanele și computerele. Va trebui să mă duc la el.

— Și unde ar fi asta? a întrebat Daemon.

— În fiecare miercuri seara se duce la un club aflat la câțiva kilometri de Martinsburg, a explicat Blake. O să fie acolo și miercurea asta.

Daemon a început să râdă, iar eu m-am întrebat ce naiba e așa de amuzant.

— Singurele cluburi din zona aia a Virginiei de Vest sunt cele de striptease.

— Așa s-ar zice.

Pe fața lui Blake a trecut o umbră de aroganță.

— Numai că ăsta e un alt fel de club.

Privirea lui s-a întors spre mine.

— Femeile nu se duc acolo în blugi și pulover.

M-am uitat rece la el și am pescuit un cartof din farfuria lui Daemon.

— Și cu ce se îmbracă? Cu nimic?

— Cu aproape nimic.

Acum zâmbetul lui era sincer, iar verdele din ochii lui începuse să strălucească, amintindu-mi de acel Blake pe care îl cunoscusem odată.

— Nasol pentru tine. Perfect pentru mine.

— Tu chiar vrei să mori, așa-i? a făcut Daemon.

— Câteodată așa cred. A făcut o pauză și apoi și-a mișcat ușor umerii. În fine, ne ducem la el, el ne dă codurile și demarăm. Intrăm, voi luați ce vreți și eu iau ce vreau. N-o să mă mai vedeți după aceea niciodată.

— ăsta-i primul lucru care îmi place din câte ai spus până acum.

Privirea ascuțită a lui Daemon s-a fixat pe Blake.

— Chestia e că nu prea am încredere în tine. Zici că hibridul ăsta stă în Martinsburg, nu? În zona aia nu e nici măcar un pic de beta-cuarț. Cum de nu a devenit până acum gustarea de după-amiază a vreunui arum?

Prin ochii lui Blake a trecut o strălucire misterioasă.

— Luc poate să aibă grijă de el.

Ceva nu era în regulă aici.

— Și unde e luxenul de care e legat?

— Cu el, a spus Blake.

Ei, asta lămurea o problemă, dar tot nu mi se părea în ordine. Rahat, toată povestea asta părea cusută cu ață albă, dar ce puteam face? Eram deja băgați până la gât. Puteam foarte bine să ne afundăm până peste cap – să ne scufundăm sau să înotăm, așa cum ar fi spus tata.

— Uite, a spus Blake, cu ochii la Daemon. Ce s-a întâmplat cu Adam... n-am vrut să se întâmple niciodată. Și îmi pare rău, dar exact tu ar trebui să înțelegi mai bine ca oricine. Și tu ai face orice pentru Katy.

— Aș face.

Daemon s-a cutremurat imperceptibil. Energia statică s-a adunat și mi-a ridicat firele subțiri de păr de pe corp.

— Deci, dacă o clipă o să cred că vrei să ne tragi pe sfoară, să știi că n-o să ezit. Nu vei mai avea parte de a treia șansă. Și nici n-ai văzut deocamdată de ce sunt în stare, băiețuș.

— Ne-am înțeles, a murmurat Blake, cu privirea abătută. Facem asta?

Întrebarea de un milion de dolari – chiar ne apucam să facem asta? Bătăile inimii lui Daemon s-au liniștit, am simțit asta în pieptul meu. Deja se hotărâse. Nu numai că ar fi făcut orice ca să mă știe în siguranță, dar ar fi făcut orice și pentru fratele lui.

Ne scufundăm sau înotăm.

Am ridicat ochii și am întâlnit privirea lui Blake.

— O facem.

* * *

Mi-am petrecut aproape toată ziua de sâmbătă acasă la Daemon urmărind un maraton de documentare *Detectivii de fantome* cu cei doi frați și așteptând-o – sau pândind-o – pe Dee. Trebuia să vină la un moment dat acasă. Așa spunea Daemon.

Se înserase când s-a întors. Am sărit de pe canapea, l-am și speriat pe Dawson, care adormise cam de la a patra oră de chestii care se arătau în noapte.

— S-a întâmplat ceva?

Se trezise de-a binelea.

Daemon s-a tras spre el, în locul meu.

— Nu s-a întâmplat nimic.

Fratele lui s-a uitat lung la el, apoi și-a îndreptat din nou atenția spre televizor. Știind ce vreau să fac chiar dacă nu-i spusese nimic, Daemon a dat din cap.

Dee începuse să urce scările fără să spună un cuvânt.

— Ai vreo două minute? am întrebat eu.

— Nu chiar, mi-a aruncat ea peste umăr și a continuat să urce.

Mi-am îndreptat spatele și am urcat după ea.

— Păi, dacă ai avea măcar un minut, m-aș mulțumi și cu ăla.

Ea s-a oprit în capul scărilor și s-a întors spre mine. O clipă, m-am gândit că vrea să mă îmbrâncească pe scări, ceea ce mi-ar fi dat planurile peste cap cu totul.

— Bine, a zis ea și apoi a oftat de parcă i s-ar fi cerut să spună niște formule de trigonometrie. Ar trebui să terminăm o dată pentru totdeauna.

Nu așa aș fi vrut să înceapă discuția noastră, dar cel puțin vorbea cu mine. M-am dus în dormitor după ea. Ca de fiecare dată când intram aici, am fost copleșită de abundența de roz. Pereți roz. Cuvertură roz. Laptop roz. Covor roz. Abajururi roz.

Dee s-a așezat pe un scaun lângă fereastră, încrucișându-și gleznele subțiri.

— Ce vrei, Katy?

Mi-am adunat curajul și m-am așezat pe marginea patului. Toată ziua îmi pregătisem discursul ăsta lung, dar acum, brusc, nu voiam decât să cad la picioarele ei. Am văzut o umbră de nerăbdare pe chipul ei delicat și mi s-a strâns stomacul.

— Nu știu cum să încep, am recunoscut eu încet.

Ea a respirat greu.

— Ai putea să începi cu minciunile tale de luni de zile.

Am tresărit, dar meritam asta.

— În noaptea aceea din luminiș, când ne-am luptat cu Baruck, nu știi ce s-a întâmplat, dar nu Daemon l-a ucis.

— Tu l-ai ucis?

Se uita pe fereastră, jucându-se încet cu o buclă neagră de păr.

— Da... am intrat în conexiune cu el... și cu tine. Noi... noi am presupus că s-a întâmplat așa fiindcă Daemon m-a vindecat înainte. Cumva, toate vindecările alea ne conectaseră.

Urme de frică din noaptea aceea încercau să iasă din nou la suprafață, răscolindu-mi stomacul.

— Dar eram rănită – foarte grav, cred, iar după ce ai plecat, Daemon m-a vindecat.

Umerii ei s-au încordat.

— Prima minciună, nu? Mie mi-a spus că ești bine, iar eu am fost fraieră și l-am crezut. Păreai... chiar grav. Și pe urmă, după ce a plecat Daemon, nu te comportai prea normal. Trebuia să-mi dau seama că s-a întâmplat ceva... A scuturat ușor din cap: în fine, puteai totuși să-mi spui adevărul. Nu cred că ți-era teamă că o să mă supăr sau ceva de genul ăsta.

— Știi, m-am grăbit eu s-o aprob. Dar nici noi nu știam prea bine ce se întâmplase. Am crezut că e mai bine să nu spunem nimic până nu ne dăm și noi seama. Iar când ne-am dat seama că eram conectați, deja... apăruseră alte probleme.

— Blake?

Parcă a scuipat numele și și-a lăsat șuvița de păr din mână.

— El... și altele. Aș fi vrut să mă așez lângă ea, dar știam că nu trebuie s-o forțez. Au început să mi se întâmple tot felul de lucruri. Voiam un pahar cu ceai, iar paharul zbura din dulap. Nu puteam să controlez nimic și mi-a fost teamă că o să vă expun pe voi din cauza asta.

S-a uitat la mine și apoi a lăsat ochii în jos.

— Dar i-ai spus lui Daemon.

Am dat din cap.

— Numai pentru că am crezut că el poate să știe ce mi se întâmplă, din moment ce el mă vindecase. Nu pentru că aveam mai multă încredere în el decât în tine.

Dee a ridicat ochii spre mine.

— Dar n-ai mai vrut să mai ieși cu mine.

Obrajii mi s-au înroșit de rușine. Luasem o grămadă, o groază de decizii proaste.

— Am crezut că e mai bine așa. Că dacă aș fi ajuns să fac vreo mișcare greșită, să nu te implic și pe tine.

A râs scurt, ca un lătrat.

— Ești exact ca Daemon. Mereu consideri că știi tu mai bine decât alții.

Am vrut să răspund, dar ea a continuat.

— Mișto e că te-aș fi putut ajuta. Dar acum e oricum prea târziu.

— Îmi pare rău.

Aș fi vrut ca aceste trei cuvinte să poată șterge toate greșelile pe care le făcusem.

— Chiar îmi pare...

— Și cu Blake ce-a fost?

S-a uitat la mine cu duritate.

M-am uitat în jos, spre mâini.

— La început, nu știam cine e. Sincer, îmi plăcea fiindcă era normal. Nu era ca Daemon și am crezut... am crezut că nu trebuie să mă tot întreb dacă Blake mă place sau nu, cum era cu Daemon. Am râs, dar râsul meu a sunat la fel de aspru ca al lui Dee. Am fost o idioată. De la început Daemon nu a avut încredere în Blake. Eu am crezut că e gelos sau că așa face el de obicei. Dar apoi, când eram odată la restaurant cu el, a apărut un arum și am aflat ce este el.

Dee s-a estompat și apoi a apărut lângă șifonier, cu mâinile în șolduri.

— Fă-mă să înțeleg. A apărut un arum și nu ți-a trecut prin cap să-mi spui și mie sau celorlalți despre asta?

M-am răsucit spre ea.

— Ba da, dar Blake l-a ucis, iar Daemon știa. Și noi oricum îi supravegheam...

— Mie mi se pare o scuză jalnică.

Era o scuză? Era, fiindcă ar fi trebuit să le spun. Am înghițit nodul care mi se formase în gât. Ochii ei străluceau puternic.

— Tu n-ai idee cât de greu mi-a fost la început să-ți ascund adevărul! Cât îmi era de teamă că o să pățești ceva din cauza noastră... Dee s-a oprit și a închis ochii. Nu-mi vine să cred că Daemon mi-a ascuns toate astea.

— Nu trebuie să te superi pe Daemon. A făcut tot ce a putut să oprească asta. Nu a crezut că Blake vrea doar să mă ajute să-mi controlez abilitățile. A fost vina mea.

Iar sentimentul acesta de vinovăție mă consuma bucată cu bucată.

— Eu am crezut că Blake ar putea să mă ajute. Că, dacă aş putea să-mi controlez abilitățile, aş putea să lupt – aş putea să vă ajut. Că n-ar mai fi trebuit să vă faceți griji pentru mine sau să mă protejați. N-aș mai fi fost problema voastră.

A deschis ochii repede.

— Tu n-ai fost niciodată o problemă pentru mine, Katy! Ai fost cea mai bună prietenă a mea – prima și singura mea prietenă adevărată. Și da, poate că învăț cam greu cum funcționează toată treaba asta cu prietenia, dar știi sigur că prietenii trebuie să aibă încredere unul în altul. Iar tu ar fi trebuit să-ți dai seama că eu nu te consider nici slabă și nici o problemă.

— Eu...

Am încercat să vorbesc, dar nu știam ce să spun.

— Nu ai crezut niciodată în prietenia noastră.

Ochii i s-au umezit și m-am simțit ca ultimul om.

— Asta mă doare cel mai mult. De la bun început n-ai avut încredere în mine.

— Ba da! Am vrut să mă ridic, dar am înghețat. Am luat decizii tâmpite, Dee. Am făcut greșeli. Iar când mi-am dat seama cât de mari erau greșelile pe care le-am făcut era...

— Prea târziu, a șoptit ea. Era prea târziu, nu-i așa?

— Da. Voiam să respir, dar mă tot înecam. Blake era ce era și tot ce s-a întâmplat a fost din vina mea. Știi asta.

Dee a venit spre mine, cu pași egali și înceti.

— De cât timp știai de Beth și Dawson?

Am ridicat ochii și i-am întâlnit privirea. O parte uriașă din mine ar fi vrut să mint – aș fi vrut să spun că nu știam decât după ce a confirmat Will, dar nu am putut.

— Înainte de vacanța de Crăciun am văzut-o pe Beth. Apoi Matthew a confirmat că dacă Beth era în viață, atunci trebuia să fie și Dawson în viață.

Ea și-a înăbușit un strigăt și a strâns pumnii.

— Cum... cum ai îndrăznit?

Eram convinsă că vrea să mă plesnească și obrajii mă ustureau de parcă ar fi făcut-o deja. Într-un fel, aș fi vrut s-o facă.

— Nu știam dacă o să reușim să-l găsim sau dacă o să putem să-l aducem acasă. Nu voiam să-ți faci speranțe și apoi să ai sentimentul că-l pierzi iar.

Dee se uita la mine de parcă mă vedea pentru prima oară.

— Țsta-i cel mai stupid lucru pe care l-am auzit vreodată. Dă-mi voie să ghicesc – a fost ideea lui Daemon, nu? Fiindcă așa pare. Ar vrea să mă protejeze dându-mă la o parte – rănindu-mă.

— Daemon...

— Nu, a spus ea, întorcându-se.

Vocea îi tremura.

— Nu îi lua apărarea. Îl cunosc pe fratele meu. Știu că are intenții bune, care de cele mai multe ori sfârșesc prost. Dar tu... tu știai cât de mult am suferit eu pentru că l-am pierdut pe Dawson. Nu numai Daemon a fost distrus. Poate că n-am făcut casa să se năruie, dar o parte din mine a murit în ziua când ei m-au anunțat că nu mai e. Meritam să știu din prima clipă în care ai bănuit că trăiește.

— Ai dreptate.

Corpul ei a licărit o secundă.

— Ok. Ok... să lăsăm astea. Dacă mi-ai fi spus ce e cu Blake, eu și Adam am fi știut în ce ne băgăm. Tot am fi făcut-o – crede-mă, am fi intrat oricum în casă ca să te ajutăm –, dar nu am fi fost așa de orbi.

Mi se strânsese gâtul. Era o pată pe sufletul meu, întunecată și rece. Nu îl omorâsem eu pe Adam, dar contribuiseam și eu la moartea lui. Ca un fel de complice post-factum. Oamenii fac mereu greșeli, dar greșelile astea nuucid oameni.

A mea așa a făcut.

Umerii mi s-au lăsat sub greutatea acestui gând. Să-ți ceri iertare nu schimba cu nimic lucrurile, nici pentru mine, nici pentru ea. Nu puteam să întorc timpul înapoi. Nu puteam decât să merg înainte și să încerc să-mi răscumpăr greșeala.

Dee se uita la mine și o vedeam plină de furie. S-a întors iar la locul ei de lângă fereastră, s-a așezat și și-a strâns picioarele la piept.

— Iar acum vreți să faceți o altă greșeală.

— Nu avem de ales, am spus. Chiar nu avem.

— Ba da, aveți. Am putea să avem grijă de Blake și de cine o fi ăla cu care a vorbit.

— Dar Dawson? am întrebat eu încet.

Nu a răspuns multă vreme.

— Știi că aș putea să las la o parte ce simt eu pentru Blake de dragul lui, dar nu pot. Nu e bine. Știu. Dar nu pot.

Am dat din cap.

— Nu îți cer asta, dar nu vreau ca relația noastră să mai fie așa. Trebuie să fie o soluție...

Mândria mea a zburat pe fereastră.

— Mi-e dor de tine, Dee, și nu pot să suport ca nu mai vorbim și că ești supărată pe mine. Vreau să trecem peste asta.

— Îmi pare rău, a șoptit ea.

Lacrimile mi se adunaseră în gât.

— Ce pot să fac să îndrept lucrurile?

— Nu poți să faci nimic. Și nici eu. Dee a scuturat capul cu tristețe. Nu pot să îndrept moartea lui Adam. Nu pot să îndrept situația asta, când tu și Daemon vă imaginați că e un lucru bun să colaborați cu Blake. Și nu pot să îndrept prietema noastră. Unele lucruri pur și simplu nu pot fi reparate.

CAPITOLUL 13

Marti după școală, Lesa a venit la mine să învățăm împreună pentru examenul de la bio de a doua zi, ceea ce era nașpa, fiindcă ultimul lucru la care mă puteam gândi acum era școala. Pe de o parte, speram ca Matthew să reprogrameze examenul, fiindcă știa ce trebuie să fac mâine-seară. Chiar am sugerat asta luni după ore, dar, o, nu, nu se poate.

M-am lăsat pe spate în scaunul meu de la computer, cu manualul de bio în brațe, aproape necitit. Lesa își citea notițele, iar eu trebuia s-o ascult, în schimb deschisese laptopul, fiindcă svusesem o copie după un roman nou pentru tineri și voiam să postez pe Teaser Tuesday.

Am scris repede câteva cuvinte, am selectat și niște replici, cu un zâmbet diabolic. “Eu eram puterea lui – asul pe care îl avea în mânecă. Eu eram începutul și el era sfârșitul. Iar împreună noi eram totul.” Am apăsat *post* și apoi am închis coperta frumoșică de chihlimbar a cărții.

— Nu ești deloc atentă, a spus Lesa, ridicându-se.

— Ba da, sunt. M-am întors spre ea, străduindu-mă să nu zâmbesc. Ziceai ceva de celule și organisme.

Ea a ridicat o sprânceană.

— Uau. Ai reținut ceva.

— O să pic. Am lăsat capul pe spate, am închis ochii și am oftat jalnic: Pur și simplu nu mă pot concentra. Aș prefera să citesc ceva interesant – ca asta.

Am făcut un gest cu mâna spre cartea despre care postasem și apoi spre teancul celălalt de cărți.

— Și mai am de făcut și o altă chestie mâine-seară.

— A. Ce chestie? O chestie cu Daemon și, dacă zici da, măcar spune-mi că acea chestie începe cu *s* și se termină cu *x*.

Am căscat ochii și apoi m-am încruntat.

— Frate, ești mai rău ca un mascul.

Ea a dat din cap și buclele i s-au clătinat.

— Știai asta.

Am aruncat pixul spre ea. Ea a închis caietul râzând.

— Deci, ce trebuie să faci mâine-seară de nu te poți concentra?

Nu puteam să-i spun prea multe, dar eram încărcată de o agitație nervoasă și nevoia de a vorbi m-a făcut să-mi dau drumul la gură.

— Eu și Daemon mergem la un fel de... club sau ceva de genul ăsta, undeva în Martinsburg, ca să vizităm niște prieteni de-ai lui.

— Păi, sună bine.

Am ridicat din umeri. Mamei mele îi spuseseam deja că mergem la film și, din moment ce avea să fie la serviciu, întârzierea nu era o problemă. Problema era că habar n-aveam

cu ce să mă îmbrac, iar chestia cu Dee mă aruncase într-o depresie majoră.

M-am ridicat de pe scaun și m-am dus la șifonier.

— Ar trebui să port ceva sexy. Nu am nimic sexy.

Lesă a venit după mine.

— Sunt convinsă că trebuie să fie ceva acolo.

Era un ocean de blugi și de pulovere, nimic din ce sugerase Blake. Eram plină de furie. Cu Blake înapoi la școală, totul se dăduse peste cap. Era un criminal – colegul meu de laborator era un criminal.

Scârbită, am dat la o parte un teanc de blugi.

— Dap, nu prea cred.

Lesă m-a împins deoparte.

— Dă-mi voie să mă uit. Eu sunt regina combinațiilor deștepte și sexy. Cel puțin așa crede Chad și cam trebuie să-i dau dreptate – a fluturat rapid spre mine un zâmbet impertinent – fiindcă are gusturi fine.

M-am rezemat de perete.

— Fă o magie.

Cinci minute mai târziu, eu și Lesă ne uitam la niște chestii așezate pe patul meu de parcă stăteau pe o prostituată invizibilă. Obrajii mei erau deja roșii ca sfecla.

— Căh...

Lesă a chicotit.

— Dacă ți-ai vedea fața...

Am scuturat din cap disperată.

— Tu vezi cu ce mă îmbrac eu de obicei? Asta... asta nu sunt eu.

— Asta-i chestia mișto când te duci la un club, mai ales la unul care e în afara orașului. Și-a încrețit ușor nasul: De fapt, aici nu e niciun club, așa că toate sunt în afara orașului, dar, în fine, așa poți să fii altcineva. Să lași stripperița din tine să iasă și să se joace.

Am izbucnit în râs.

— Stripperița din mine?

A încuviințat din cap.

— Nu te-ai strecurat niciodată într-un bar sau într-un club?

— Ba da, dar alea erau pe plajă și toată lumea era îmbrăcată de vară. Acum nu e vară.

— Și?

Mi-am dat ochii peste cap și m-am întors spre pat. Lesa găsisse o fustă de blugi pe care o comandasem anul trecut pe internet pentru vară, dar care s-a dovedit a fi prea scurtă. Adică scurtă încât abia îmi acoperea fundul, iar mie mi-a fost lene s-o mai trimit înapoi. Nițel mai sus de fusta de blugi așezase un pulover scurt, pe care de obicei îl purtam peste un tricou sau peste o maletă. Avea mâneci lungi, așa că putea să-mi acopere cicatricile de la încheieturi, dar în rest mai nimic. Pe jos pusese o pereche de cizme până la genunchi pe care le cumpărasem iarna trecută de la reduceri.

Și asta era tot.

Dap, asta era.

— O să mi se vadă și fundul, și sânii.

Lesă s-a strâmbat.

— Sânii o să fie acoperiți.

— Dar burta o să fie goală!

— Ai o burtă frumoasă, arat-o. A luat fusta și și-a potrivit-o pe talie. După ce termini cu asta, poate mi-o împrumuți și mie.

— Sigur, am zis, apoi m-am încruntat. Unde ai de gând să te duci cu ea?

— La școală. A început să râdă când mi-a văzut fața. O să pun niște colanți pe dedesubt, rușinoaso.

Am avut o revelație.

— Colanți! M-am întors repede spre șifonier și am început să răscolesc printre ciorapi. Am scos o pereche de colanți negri opaci. A-ha! Aș putea să-mi pun ăștia.

Și o jachetă... poate și o mască.

Ea mi-a smuls colanții din mână și i-a aruncat.

— Nu poți să-i pui pe ăștia.

Mi-a căzut fața.

— Nu?

Ea s-a uitat peste umărul meu și apoi a zâmbit, s-a întins și a scos din șifonier ceva.

— ăștia da.

Am rămas cu gura căscată. În mâna ei atârna o pereche de colanți vărğați.

— Ȑștia sunt de la un costum de Halloween.

— Perfect.

I-a așezat pe pat.

Doamne, Maica Domnului... M-am așezat turcește pe podea.

— Păi, măcar Daemon cred că ar fi încântat.

— Să știi că da. S-a lăsat pe pat și zâmbetul îi pierise. Pot să te întreb ceva și să-mi răspunzi cinstit?

Am auzit soneria de alarmă, dar am dat din cap. Ea a respirat adânc.

— Serios, cât de bine sărută Daemon? Fiindcă îmi imaginez că te face pur și simplu...

— Lesa!

— Ce? O fată trebuie să afle chestii de-astea.

Mi-am mușcat buzele și am roșit.

— Haide, e momentul confesiunilor și al tandreții.

— El... el sărută de parcă ar fi mort de sete, iar eu aș fi apa... M-am lovit cu palmele peste obrajii roșii. Nu-mi vine să cred că am spus asta cu voce tare.

Lesa a chicotit.

— Seamăună cu cărțile alea de dragoste pe care le citești tu.

— Seamăună. Am chicotit și eu. Dar, of, Doamne, e adevărat. Sunt ca un pudel care se face flească atunci când mă

sărută. E jenant. Sunt ceva gen “Mulțumesc, pot să mai capăt unul?” Trist.

Am început amândouă să râdem. Era ciudat, fiindcă am simțit cum o mare parte din tensiune mi se risipește. Să chicotești așa despre băieți era uimitor de normal.

— Îl iubești, nu-i așa? a întrebat ea după ce ne-am mai potolit.

— Da. Mi-am întins picioarele și am oftat. Chiar îl iubesc. Dar tu pe Chad?

Ea s-a lăsat să alunece din pat și s-a așezat pe podea, rezemată de el.

— Îmi place de el – îmi place mult. Dar o să mergem la facultăți diferite. Așa că trebuie să fiu realistă.

— Îmi pare rău.

— Să nu-ți pară. Eu și Chad ne simțim bine și, serios acum, care ar fi sensul dacă nu te simți bine? Asta e deviza mea în viață. A făcut o pauză și și-a împins buclele ei răzlețe de pe față, apoi a spus: Cred că ar trebui s-o învăț și pe Dee deviza asta. Ce dracu’ se întâmplă cu ea? Nici acum nu vorbește cu mine și cu Carissa.

Toată veselia mea a dispărut și m-am încordat iar. *Nu pot să îndrept prietenia noastră.* Încercasem – chiar încercasem –, dar stricăciunile provocate se pare că erau ireparabile.

Am oftat.

— A trecut prin multe chestii – cu Adam și cu întoarcerea lui Dawson.

Lesa a prins din zbor ideea.

— Dar nu e totuși o chestie ciudată?

— Ce vrei să spui?

— Nu ți se pare ciudat? Tu nu erai aici atunci, dar Beth și Dawson erau un fel de Romeo și Julieta ai statului Virginia de Vest. Nu-mi vine să cred că acum nu mai știe de ea.

Am simțit un fior de neliniște pe șira spinării.

— Nu știi. Tu ce crezi?

Lesa s-a uitat într-o parte, mușcându-și buza de jos.

— E tare ciudat. Iar Dawson e absolut diferit acum. E așa de ursuz și serios.

M-am chinuit să găsesc ceva de spus.

— Păi, probabil că încă mai ține la ea și e supărat că lucrurile n-au mers și îi lipsește și Adam. Sunt tot felul de chestii acolo, să știi.

— Cred că da. S-a uitat la mine dintr-o parte. Unii au început să vorbească.

Mi s-au ascuțit simțurile.

— Despre ce să vorbească?

— Păi, știi tu, bârfitorii de serviciu – Kimmy și ceilalți. Dar s-au întâmplat o groază de chestii ciudate pe aici. Lesa și-a întins picioarele și apoi și-a strâns buclele rebele într-o coadă.

Mai întâi, Beth și Dawson au dispărut pur și simplu de pe fața pământului. Apoi Sarah Butler s-a evaporat vara trecută.

Pielea mea parcă era acoperită cu gheață. Sarah Butler fusese la locul nepotrivit în momentul nepotrivit. În noaptea în care eu fusesem atacată de arum, Daemon apăruse la fix și îl gonise. De furie, arumul o omorâse pe fată.

Lesă a început să se plimbe prin cameră.

— Apoi a dispărut Simon Cutters. Adam moare într-un accident ciudat de mașină și apoi Dawson răsare de nicăieri, fără iubirea vieții lui.

— E ciudat, am zis eu încet, dar toate sunt coincidențe.

— Oare?

Ochii ei negri străluceau. A scuturat din cap.

— Unii băieți – prietenii lui Simon – sunt convingși că s-a întâmplat ceva cu el.

O, nu.

— Cum ar fi?

— Cum ar fi că a fost omorât. S-a așezat lângă mine și a vorbit încet, de parcă ar fi vrut să nu fie auzită de cineva. Și că Adam ar fi fost implicat în chestia asta.

— Ce?

Ok, la asta chiar nu mă așteptam.

Ea a dat din cap.

— Ei cred că Adam de fapt nu e mort. N-a fost nicio înmormântare și toate astea. Ei cred că a fugit înainte ca poliția să-și dea seama că i-a făcut ceva lui Simon.

Am rămas uitându-mă la ea.

— Crede-mă, Adam e mort. E mort de-a binelea.

Și-a strâns buzele.

— Te cred.

Nu prea mi se părea.

— Dar de ce cred ei că Adam are vreo legătură cu Simon?

— Păi... unii cred că Simon a încercat ceva cu tine. Și că Daemon l-a bătut de i-a sunat apa în cap. Poate a încercat ceva și cu Dee, iar Adam nu s-a mai putut controla.

Am râs, mai mult din cauza șocului.

— Adam nu putea să izbucnească așa. Nu era genul.

— Și eu cred asta, dar alții... S-a lăsat pe spate. În fine, să lăsăm tâmpeniile astea – o să arăți super-sexy mâine-seară.

Apoi discuția a alunecat spre școală, dar eu rămăsesem cu o senzație de răceală în stomac, ca o înțepătură. Ca atunci când ai făcut ceva rău și ești gata să fii prins.

Dacă lumea începea să fie atentă la toate ciudățeniile care se întâmplau pe aici, cam cât timp ar dura până să dibuiască indiciile care să-i ducă la sursă? La Daemon, la familia lui, la specia lui și la mine?

CAPITOLUL 14

Martinsburg nu era chiar un orășel, dar nici un oraș propriu-zis, cel puțin nu după standardele din Gainesville. Era o localitate în plină dezvoltare, aflată la doar o oră distanță de capitala statului. Era situat chiar la limita dintre state, adăpostit de doi munți – un fel de poartă spre orașe mari, precum Hagerstown și Baltimore. Partea de sud a orașului era puternic dezvoltată – magazine, restaurante pentru care mi-aș fi dat și cartea preferată numai ca să existe și în Petersburg și clădiri de birouri. Era chiar și un Starbucks și pe bune dacă nu m-am simțit ca dracu' să trec pe lângă el și să nu mă opresc. Eram în întârziere.

Excursia noastră începuse prost, ceea ce nu era un semn bun pentru restul serii.

Mai întâi, Blake și Daemon s-au luat la harță înainte să apucăm măcar să ieșim din Petersburg. Ceva despre cum se poate ieși cel mai repede în afara statului, spre est. Blake susținea că trebuie s-o luăm spre sud, Daemon susținea că cel mai bine e spre nord. S-a pornit o ceartă monstruoasă.

În cele din urmă a câștigat Daemon, fiindcă el era la volan, iar Blake stătea îmbufnat în spate. Apoi, în apropiere de Deep Creek, am nimerit în plin viscol, ceea ce ne-a încetinit, iar Blake a prins ocazia să spună că probabil drumurile din sud erau mai bune.

Apoi, cantitatea de obsidian cu care eram decorată și lipsa hainelor mă făcea să mă simt aiurea. Urmasem sfatul Lesei, spre fericirea lui Daemon. Dacă mai făcea vreun comentariu despre lungimea fustei mele, eram gata să-l pocnesc.

Iar dacă ar fi făcut Blake vreunul, Daemon l-ar fi desfigurat.

Mă așteptam ca din moment în moment să apară o flotă de arumi din senin și să zboare mașina de pe drum, dar până la momentul acesta obsidianul de la lăntișor, de la brățară și de la pumnalul ascuns în cizmă – auzi, în cizmă! – rămăsese rece.

Când am ajuns la Martinsburg, îmi venea să sar din mers din mașină. Apropiindu-ne de ieșirea spre Falling Waters, Daemon a întrebat:

— Pe care din ele?

Blake s-a aplecat în față, proptindu-și coatele de scaunele noastre.

— Încă o ieșire – pe la Spring Mills. Ieși prin stânga, ca și cum te-ai întoarce spre Hedgesville sau Back Creek.

Back Creek⁸? Am scuturat din cap. Civilizația noastră avansase așa de mult, dar denumirile astea parcă spuneau altceva.

După vreo trei kilometri de la ieșirea din autostradă, Blake a spus:

— Vezi stația aia veche de benzină – pompele?

⁸ Deep Creek – Pârâul adânc, Falling Waters – Ape curgătoare; Spring Mill – Moară de apă; Back Creel – Pârâul ascuns.

— Da.

— Întoarce acolo.

M-am lăsat pe spate să mă uit mai bine. Pompa antică era înconjurată de buruieni înalte. Era acolo și o clădire – de fapt o cocioabă – în spatele pompelor.

— Clubul e într-o benzinărie?

Blake a râs.

— Nu. Mergi pe lângă clădire. Rămâi pe drumul de pământ.

Bombănind că o murdărește pe Dolly, Daemon a urmat indicațiile seci pe care le dădea Blake. Drumul de pământ era mai mult o cărare făcută de cauciucuri de mașină. Era așa de întuneric, încât eram gata să le spun să ne întoarcem.

Cu cât înaintam, cu atât peisajul era mai sinistru. Copaci groși se îngrămădeau în jurul cărării, iar din când în când apărea câte o clădire dărăpănată, cu ferestre sparte și cu găuri negre în locul unde odinioară se găseau ușile.

— Nu știu ce să zic, am zis eu. Cred că am mai văzut toate astea în *Texas Chainsaw Massacre*.

Daemon a pufnit în râs. SUV-ul sălta pe terenul denivelat și apoi au apărut niște mașini. Peste tot. Mașini parcate aiurea, pe lângă copaci, pe câmp. În spatele șirurilor de mașini se vedea o clădire pătrătoasă și scundă, care nu avea nicio lumină pe afară.

— Ok. Cred că de fapt în *Hostel – 1 și 2* – am văzut chestia asta.

— O să fie bine, a spus Blake. Locul este ascuns ca să fie discret, nu fiindcă aici se răpesc și se omoară trecătorii.

Îmi rezervam dreptul să mă îndoiesc foarte tare de asta.

Daemon a parcat cât de departe a putut, îngrijorat mai degrabă să nu o julească cineva pe Dolly decât că am putea fi mâncați de Bigfoot.

Un tip venea împleticit dinspre mașini. Lumina lunii se oglindea în lanțul lui cu țepi și în coafura verde.

Sau să fim mâncați de un puști gotic.

Am deschis portiera și am coborât, strângându-mi jacheta pe lângă mine.

— Ce fel de local e ăsta?

— Un local foarte diferit, a fost răspunsul lui Blake.

A trântit portiera și Daemon era gata să-i rupă capul. Dându-și ochii peste cap, Blake a venit lângă mine.

— Va trebui să-ți lași jacheta.

— Ce? M-am uitat urât la el. E ger afară. Îmi vezi respirația?

— N-o să îngheți în două secunde până intrăm pe ușă. N-o să te lase să intri.

Simțeam că mi se înmoaie picioarele și m-am uitat neajutorată la Daemon. Ca și Blake, era îmbrăcat în blugi negri și tricou. Dap. Atâta. Se pare că tipii ăștia nu aveau și pentru bărbați un cod vestimentar.

— Nu pricep, m-am văitat eu.

Jacheta era salvarea mea. Era destul de rău că franjurații mei colanți nu-mi acopereau cum trebuie picioarele.

— Nu e deloc cinstit.

Daemon s-a apropiat de mine și m-a prins de mâini. O șuviță ondulată de păr i-a căzut pe ochi.

— Nu trebuie să facem asta dacă nu vrei. Vorbesc serios.

— Dacă nu vrea, atunci am pierdut timpul degeaba.

— Taci din gură, a mârâit Daemon peste umăr și apoi s-a întors spre mine. Pe bune. Spune-mi acum și mergem acasă. Trebuie să mai existe o cale.

Dar nu mai era o altă cale. Blake, Dumnezeu să mă ierte, avea dreptate. Pierdeam timpul. Am clătinat din cap, m-am dat un pas înapoi și mi-am descheiat jacheta.

— Sunt bine. Mi-am pus țoale de față mare și toate chestiile.

Daemon s-a uitat la mine tăcut cum îmi scot armura. Am dat jacheta jos, am respirat adânc și am așezat-o pe banchetă. Cât de frig era, corpul meu tot reușea să se simtă de parcă ardea în flăcări.

— Dap, a făcut Daemon, așezându-se ca un scut în fața mea. Nu sunt prea sigur de asta.

Peste umărul lui, Blake a ridicat sprâncenele.

— Uau.

Daemon s-a întors fulgerător spre el, cu brațul ridicat, dar Blake s-a ferit repede în stânga, evitând la milimetru lovitura.

Au apărut scânteii alb-roșii care luminau în întuneric ca niște artificii.

Mi-am încrucișat mâinile peste mijlocul meu gol, expus de puloverul prea scurt și de talia joasă a fustei. Mă simțeam dezbrăcată, ceea ce era stupid, fiindcă am fost îmbrăcată la viața mea și în costum de baie. Am scuturat din cap și m-am apropiat de Daemon.

— Hai să intrăm acolo.

Ochii lui Blake au trecut peste mine suficient de repede cât să evite moartea sigură pe care i-o pregătea extraterestrul iritat din spatele meu. Mă mânca pumnul să-i dau una să-i sară capacele.

Am ajuns repede la ușa de oțel din colțul clădirii. Nu era nicio fereastră nicăieri, dar, pe măsură ce ne apropiam, începea să se audă muzică dinăuntru.

— Și ce facem, ciocănim la ușă...?

De undeva din întuneric a apărut o matahală. Avea brațele ca niște trunchiuri de copaci care se iveau de sub salopeta uzată pe care o purta. Nu avea tricou, de parcă ar fi fost afară vreo patruzeci de grade sau cam așa ceva. Părul individului era alcătuit din trei rânduri de țepi așezați pe o țeastă cheală. Smocuri mov.

Îmi plăcea movul.

Am înghițit în sec, agitată.

Piercingurile îi străluceau peste tot: în nas, în buze, în sprâncene. Loburile urechilor erau găurite de niște bolțuri uriașe. S-a oprit în fața noastră fără niciun cuvânt, s-a uitat întâi la băieți și apoi la mine.

— Vezi ceva ce-ți place? a întrebat Daemon.

Tipul era imens – mare ca un luptător de wrestling – și rânjea de parcă îl evalua pe Daemon pentru masa lui de prânz. Și știam că și Daemon făcea același lucru. Probabilitatea să ieșim din chestia asta fără niciun masacru era destul de mică.

Blake a intervenit.

— Am venit doar să ne distrăm. Atât.

Luptătorul de wrestling a rămas tăcut o secundă și apoi s-a întins spre ușă. Cu ochii la Daemon, a deschis ușa și muzica a năvălit afară. A făcut o plecăciune batjocoritoare.

— Bine ați venit la The Harbinger⁹. Petrecere frumoasă.

The Harbinger? Ce drăguț... un nume foarte potrivit pentru un club.

Blake s-a uitat peste umăr și a spus:

— Cred că te place, Daemon.

— Taci din gură, a făcut Daemon.

Blake a început să râdă și a intrat, iar picioarele mele s-au târât printr-un coridor îngust care ne-a transportat brusc într-un alt univers. Unul plin de enclave umbroase și lumini stroboscopice, iar mirosul care plutea în el te copleșea. Nu era

⁹ Mesagerul.

chiar urât, dar era un amestec de transpirație, parfum și alte arome discutabile. Izul greu de alcool plutea în aer.

Lumini albastre, roșii și albe țâșneau de peste tot și se loveau de grămada de corpuri care se unduiau pe muzică, la intervale amețitoare. Dacă aș fi fost predispusă la crize, eram de mult pe podea. Toată pielea aia goală – mai ales cea feminină – strălucea de parcă fetele erau acoperite cu praf lucios. Ringul de dans era plin, trupurile se mișcau, unele pe ritm, altele pur și simplu. În spatele ringului se vedea o scenă de dans. O fată cu păr lung și blond se învârtea în mijlocul acestui haos; era scundă, dar corpul ei subțire se unduia cu grație de dansatoare, învârtindu-se în mișcări fluide.

Nu puteam să-mi iau ochii de la ea. Încetase să se învârtă; acum partea de jos a corpului ei se mișca pe ritmul muzicii și își dăduse pe spate părul transpirat. Figura ei radia de inocență, avea un zâmbet frumos și deschis. Era tânără – mult prea tânără pentru a se afla într-un loc ca ăsta.

Apoi am început din nou să studiez mulțimea, erau o groază de tineri care nu împliniseră vârsta legală pentru a consuma alcool. Unii da, dar marea majoritate păreau să fie de vârsta noastră.

Dar cea mai interesantă chestie era deasupra scenei. Din tavan atârnav niște cuști, în care se aflau niște fete sumar îmbrăcate. Mama mea le-ar fi spus *dansatoare go-go*. Nu prea știam cum se numesc acum, dar fetele aveau niște cizme super-

mișto. Partea de sus a feței era acoperită cu niște măști strălucitoare. Toate aveau părul vopsit în culorile curcubeului.

M-am uitat spre partea descoperită a corpului meu, care se vedea între bluză și fustă. Dap, aș fi putut să fiu și mai dezbrăcată.

Ceea ce mi se părea și mai ciudat e că nu se zărea nicăieri vreoa masă sau vreun scaun. Pe laturile întunecoase ale sălii se vedeau niște canapele, dar nici nu mă gândeam să mă duc să stau acolo.

Daemon mă ținea ferm de umeri și s-a aplecat spre mine să-mi vorbească la ureche.

— Nu prea ești în elementul tău, Kitten?

Interesant că Daemon ieșea în evidență chiar și în mulțimea asta. Era cu un cap mai înalt decât toți și niciunul nu se mișca așa ca el și nici nu arăta ca el.

— Cred că trebuia să-ți faci ochii cu creion, am spus.

A început să zâmbească.

— N-ai să vezi așa ceva.

Blake o luase înaintea noastră, mergând pe lângă ringul de dans, în vreme ce ritmul alert al muzicii tehno scădea un pic și apoi a început altul, și mai rapid, cu bași puternici.

Toată lumea s-a oprit.

Am văzut pumni agitându-se în aer, apoi s-au auzit strigăte, iar eu am căscat ochii. O să văd un dans colectiv violent? Într-un fel, aș fi vrut să văd așa ceva. Ritmul ăla supărat probabil că

era potrivit. Fetele din cuști s-au agățat cu mâinile de gratii. Blonda drăguțică de pe scenă dispăruse.

Daemon m-a apucat de mână și m-a strâns. Urechile mele se chinuiau să distingă versurile melodiei în toate țipetele acelea. *Eliberat de durere și de adevăr și de alegeri și de alte otrăvuri malefice...* Apoi iar strigătele, care acopereau totul, în afară de tobe.

Mi se ridicase părul pe ceafă.

Era ceva cu clubul ăsta. Ceva în neregulă... absolut în neregulă.

Am înconjurat barul și am ajuns pe un coridor îngust. Aici lumea stătea lipită de perete, așa de înghesuită, încât nici nu-ți dădeai seama care-i unul și care-i altul. Un tip a ridicat ochii peste sticla din care bea și ochii lui machiați cu negru mi-au întâlnit privirea.

Mi-a făcut cu ochiul.

M-am uitat repede în altă parte. Notă pentru mine: să nu mă uit în ochii nimănui.

Până să-mi dau seama, am ajuns la o ușă pe care scria EXCLUSIV PERSONALUL, dar cuvântul "personalul" fusese șters și cineva scrisese cu marker CIUDAȚII.

Drăguț.

Blake s-a dus să bată la ușă, dar mai întâi a deschis-o puțin. Nu puteam să văd nimic înăuntru. M-am uitat în spate peste umăr. Ochii desenați cu dermatograf încă mă priveau. Jegos.

— Vrem să vorbim cu Luc, a spus Blake.

Persoana misterioasă din spatele ușii a zis ceva cam nasol, fiindcă Blake s-a încordat.

— Spune-i că îl caută Blake și că are o datorie față de mine.

A urmat o pauză și apoi ceafa lui Blake s-a înroșit.

— Nu mă interesează ce face; trebuie să-l văd.

— Perfect, a mormăit Daemon, iar corpul lui se încorda și se relaxa alternativ. Nu există niciun prieten, normal.

Încă un răspuns confuz și ușa s-a deschis ceva mai mult. Apoi Blake a mârâit.

— La dracu', îmi e dator. Băieții ăștia sunt ok. Crede-mă. Nu e niciun carcalac aici.

Carcalac? A, un alt cuvânt pentru agenți infiltrați.

În sfârșit, Blake s-a întors spre noi cu sprâncenele încruntate.

— Vrea să vorbească mai întâi cu mine. Singur.

Daemon s-a înălțat în toată splendoarea lui.

— Dap, nu prea cred așa ceva. Dacă faci asta, atunci rămâi aici, să te aducă altcineva acasă, am făcut drumul degeaba.

Eram convinsă că lui Daemon nu-i convine deloc situația asta, iar eu nu făcusem drumul ăla de rahat și nu mă îmbrăcasem degeaba ca o stripteuză. M-am ridicat pe vârfuri și i-am pus mâna pe spate.

— Hai să dansăm.

Daemon s-a întors pe jumătate spre mine, cu ochii scânteind. L-am apucat de mână.

— Hai.

S-a întors fără tragere de inimă și peste umărul lui l-am văzut pe Blake strecurându-se pe ușă. O presimțire sumbră îmi strângea stomacul, dar odată ajunși aici nu mai era nimic de făcut. Tobele au început să scadă în intensitate și a început o melodie oarecum cunoscută. Am respirat adânc și l-am tras pe Daemon pe ringul de dans, strecurându-ne printre cei care dansau, să căutăm un loc liber. Am găsit unul și m-am întors spre el.

El se uita la mine curios, de parcă spunea *Chiar vrei să facem asta?* Chiar voiam. Părea aiurea să dansăm, când eram așa de desperați să aflăm niște informații, dar am dat la o parte motivele pentru care ne aflam aici. Am închis ochii și mi-am adunat tot curajul, am pășit spre el, i-am pus brațul după gât și cealaltă mână pe talie.

Am început să mă mișc lângă el, așa cum făceau și ceilalți, fiindcă în realitate, când băieții dansau, de fapt stăteau acolo și lăseau fetele să facă toată treaba. Dacă îmi aminteam corect, de câte ori mă strecurasem cu fetele din Gainsville prin cluburi, în fond fetele erau cele care îi făceau pe băieți să arate bine.

Am fost câteva secunde cam țeapănă, până când am început să prind ritmul melodiei și atunci mi s-au relaxat și mușchii, care nu prea avuseseră parte în ultimul timp de multă acțiune,

dar m-am descurcat, muzica îmi suna în urechi și apoi se transmitea spre corpul și membrele mele. Mă legănam pe muzică, m-am învârtit și mi-am mișcat umerii și șoldurile. Brațul lui Daemon s-a strâns pe mijlocul meu și i-am simțit bărbia pe gât.

— Ok, s-ar putea să fiu nevoit să-i mulțumesc lui Blake că n-are prieteni, mi-a spus el la ureche.

Am zâmbit.

Brațul lui m-a strâns mai tare când ritmul s-a accelerat, la fel ca și mișcările mele.

— Cred că începe să-mi placă.

Peste tot în jurul nostru erau trupuri umede și lucioase de transpirație, de parcă ar fi dansat așa de ani de zile. Asta era chestia cu locuri de genul ăsta – orele treceau și ți se părea că au fost doar minute.

Daemon m-a întors iar spre el, iar eu stăteam în vârful picioarelor cu fața la el. A aplecat capul și și-a lipit fruntea de fruntea mea, apoi buzele noastre s-au atins. Energia din el s-a transferat pe pielea mea și, sub luminile strălucitoare, ne-am izolat de toată lumea. Trupurile noastre se mișcau în ritmul muzicii, perfect sincronizate, în timp ce alții de lângă noi păreau că nu reușesc să se armonizeze.

Când buzele lui Daemon s-au lipit de ale mele, am deschis gura, fără să pierd ritmul, chiar dacă rămăsesem fără aer. Inima mea – a noastră – bubuia, mâinile se strângeau, se atingeau

febril, ale lui alunecaseră pe arcuirea spatelui meu, iar în spatele pleoapelor închise am văzut o scânteie de lumină albă.

I-am apucat obrazii în mâini și l-am sărutat. Energia statică circula între noi, trecând ca o cascadă prin trupurile noastre în râuri de lumină alb-roșiatică, ascunsă de strălucirea stroboscopului, și se scurgea în podea ca un val de electricitate. Peste tot în jurul nostru oamenii dansau, fie nebăgând în seamă șocurile care îi scuturau, fie impulsionați de ele, dar mie nu îmi păsa. Mâinile lui Daemon erau pe șoldurile mele, mă trăgeau spre el și eram gata să ajungem la fel ca acele cupluri dubioase pe care le văzusem pe hol.

Cred că muzica s-a oprit, s-a schimbat, sau ceva, dar noi am rămas la fel de lipiți unul de celălalt, devorându-ne de-a dreptul. Și poate mai târziu, mâine sau săptămâna viitoare, o să fiu jenată de manifestarea asta publică de afecțiune, dar nu acum.

Pe umărul lui Daemon s-a așezat o mână, iar el s-a întors. Într-o secundă i-am prins brațul, oprindu-l să-i dea un salut fălcii lui Blake.

Blake a zâmbit și a strigat ca să acopere muzica asurzitoare:
— Voi faceți sex sau dansați?

Obrazii mei au luat foc. Ok, poate acum eram chiar jenată.

Daemon a mormăit ceva și Blake s-a dat un pas înapoi, cu mâinile în sus.

— Scuze, a strigat el. Doamne. E dispus să ne primească, asta dacă ați terminat să vă mâncați fețele.

Blake avea s-o încaseze la un moment dat.

I-am luat din nou mâna lui Daemon și împreună ne-am dus după Blake înapoi spre coridor, printre trupurile unduioase ca șerpii. Inima încă îmi mai bătea tare, iar pieptul mi se ridica și cobora prea repede. Dansul ăla...

Ochii înnegriți nu mai erau acolo de data asta și, când Blake a bătut la ușă, aceasta s-a deschis larg. Am intrat și eu, sperând să nu fiu roșie la față.

Nu știu la ce mă așteptam să găesc în spatele ușii. Poate o cameră întunecată și plină de fum, cu bărbați cu ochelari de soare trosnindu-și încheieturile, sau altă matahală în salopetă, dar sigur nu mă așteptam la asta.

Camera era mare și bine aerisită și mirosea a vanilie. Erau câteva canapele, iar pe una dintre ele se afla un băiat cu părul șaten, lung până la umeri, dat după urechi. Era tânăr, la fel ca fata pe care o văzusem mai devreme dansând. Poate de vreo cincisprezece ani, cel mult, și avea niște găuri în blugi de dimensiunea planetei Marte. La încheietura mâinii avea un fel de cătușă argintie cu o piatră ciudată în mijloc. Era neagră, dar nu era obsidian. În mijlocul pietrei ardea o flacără portocaliu-roșiatică, iar sub ea scânteii albastre și verzi.

Nu știu ce piatră putea să fie, dar era frumoasă și părea scumpă.

Puștiul și-a ridicat ochii din DS-ul Nintendo cu care se juca și eu am fost șocată de frumusețea lui copilărească. Ochii lui de culoarea ametistului s-au uitat la mine în trecut și apoi s-au întors iar la jocul lui. Într-o zi, băiatul ăsta o să fie o frumusețe.

Apoi mi-am dat seama că Daemon înțepenisise și se uita fix la un tip care stătea într-un fotoliu de piele. Pe biroul din fața lui erau teancuri de bani, iar el se uita șocat la Daemon, cu părul blond-deschis și cu ochii strălucitori, ca de argint.

Tipul avea probabil în jur de treizeci de ani și, Dumnezeule, era superb.

Daemon a făcut un pas în față. Tipul s-a ridicat. Iar inima mea a început să bată nebunește. Cele mai urâte temeri mă cuprinseseră ca un incendiu scăpat de sub control.

— Ce se întâmplă? am întrebat eu.

Până și Blake părea speriat.

Puștiul de pe canapea a râs și și-a închis jocul.

— Extraterestri. Au ei sistemul ăsta intern care le permite să se miroasă de la distanță. Presupun că niciunul dintre ei nu se aștepta să se vadă.

M-am întors încet către puști. El s-a ridicat, aruncându-și picioarele de pe canapea. Fața lui ar fi fost perfect copilărească dacă nu ar fi fost sclipirea aia de inteligență din ochi și expresia dură a gurii care sugera experiență.

— Deci, voi, zăpăciților, vreți să pătrundeți în fortăreața Daedalus și aveți nevoie de ajutorul meu?

Am rămas cu gura căscată. Luc era un *copil*, în puii mei.

CAPITOLUL 15

Mă așteptam ca puștiul să înceapă să urle “Psihopaților!” și apoi să fugă spre cel mai apropiat loc de joacă, dar, pe măsură ce clipele se lungeau, a trebuit să accept că mesia informațiilor noastre era un adolescent.

Luc a zâmbit de parcă ar fi știut ce gândeam.

— Surprinsă? N-ar trebui să fii. N-ar trebui să te surprindă nimic, vreau să spun. S-a ridicat și am fost uluită să văd că este aproape la fel de înalt ca Daemon. Când aveam șase ani, a continuat, am vrut să mă joc de-a rațele și vânătorii cu un taxi în viteză. A câștigat taxiul. Am pierdut cea mai tare bicicletă din toate timpurile și o groază de sânge, dar norocul meu a fost că prietenul meu din copilărie era extraterestru.

— Cum... cum ai reușit să scapi de Daedalus?

Și așa de tânăr, eram gata să adaug.

Luc a venit spre masă, cu pași ușori, parcă fără să depună niciun efort.

— Am fost elevul lor vedetă.

Zâmbetul lui era viclean, aproape înfricoșător.

— Să n-ai încredere niciodată în cineva care e prea bun. Nu-i așa, Blake?

Rezemat de perete, Blake a ridicat din umeri.

— Cred că da.

— De ce?

Luc s-a așezat pe marginea biroului.

— Fiindcă până la urmă elevul devine mai deștept decât profesorul, iar eu am avut niște profesori, foarte, foarte deștepți. Deci. Și-a plesnit palmele. Probabil că tu ești Daemon Black.

Dacă Daemon a fost surprins că Luc știa cine este, n-a arătat-o.

— Am auzit de tine. Blake e un mare fan de-al tău.

Blake a ridicat degetul mijlociu.

Daemon a răspuns sec:

— Îmi pare bine să aflu că fan clubul meu e așa de mare.

Luc și-a lăsat capul pe umăr.

— Și ce fan club – ah, scuză-mă, nu ți l-am prezentat pe camaradul tău, un luxen special. Tipul ăsta se numește Paris. De ce? Nu știu.

Paris a zâmbit forțat și i-a întins mâna lui Daemon.

— Îmi pare bine întotdeauna să cunosc un altul care nu e legat de convingeri învechite și de reguli inutile.

Daemon i-a strâns mâna.

— Și mie. Cum ai ajuns să te legi de el?

Luc a râs.

— E o poveste lungă, o las pentru altă dată – dacă va mai fi o altă dată.

Ochii lui extraordinari s-au întors din nou spre mine.

— Tu măcar ai habar ce-ți vor face dacă își vor da seama că ești un hibrid perfect funcțional? Și-a lăsat capul în jos, zâmbind. Suntem așa de rari. Trei ca noi în același loc este chiar uimitor.

— Am o imaginație bogată, am spus eu.

— Serios? Luc a ridicat din sprâncene. Mă îndoiesc că Blake ți-a spus măcar jumătate – partea cea mai rea.

M-am uitat spre Blake. Expresia lui era întunecată. Am simțit un curent de gheață pe șira spinării, care n-avea nicio legătură cu îmbrăcămintea mea sumară.

— Dar tu știi toate astea, a spus Luc, apoi s-a ridicat și s-a întins, ca un motan după somn. Și totuși ești dispusă să riști și să intri în cuibul de viespi.

— Nu prea avem de ales, i-a răspuns Daemon, uitându-se urât spre Blake. Deci ne dai codurile alea sau nu?

Luc a ridicat din umeri și și-a trecut degetele peste teancurile de bani.

— Și eu ce câștig din asta?

Am expirat greu.

— În afară de faptul că poți să-i enervezi pe cei din Daedalus, altceva nu prea avem ce să-ți oferim.

— Hmm, nu știu ce să zic.

A luat în mână un teanc de bani prinși cu bandă de cauciuc. În clipa următoare, marginile bancnotelor au început să se

răsucescă, iar hârtia s-a topit în mâna lui, până când aerul s-a umplut de miros de arsură și n-a mai rămas nimic din bani.

Eram invidioasă, dat fiind că treaba cu folosirea luminii pentru căldură și foc mă depășea cu totul.

— Și ce am putea să facem pentru tine? l-am întrebat eu.

— E clar că nu banii te interesează, a adăugat Daemon.

Buzele lui Luc au tresărit.

— Nu am nevoie de bani. Și-a șters degetele de pantaloni. Nici de putere. Sincer, singura chestie pe care o vreau e o favoare.

Blake s-a dezlipit brusc de perete.

— Luc...

Ochii lui s-au îngustat.

— Nu vreau decât o favoare – una pe care să o pot cere oricând. Asta vreau în schimb și o să vă dau toate informațiile pe care le vreți.

Păi, mi se părea că nu cere prea mult.

— O...

— Stai, m-a întrerupt Daemon. Vrei să acceptăm să-ți facem o favoare fără să știm despre ce e vorba?

Luc a încuviințat din cap.

— Unde mai e riscul dacă le știi pe toate?

— Unde e inteligența dacă nu le știi? a ripostat Daemon.

Puștiul a râs.

— Îmi placii. Mult. Dar ajutorul meu presupune și o doză de pericol.

— Doamne, ești un mafiot preșcolar, am mormăit eu.

— Ceva de genul ăsta. A zâmbit angelic. Ce nu înțelegeți voi – voi toți – e că există lucruri mult mai importante decât iubita unui frate sau un prieten... sau chiar decât să ajungi să fii controlat de cineva. În spatele acestor vânturi fierbe o schimbare, iar vânturile vor fi cumplite. Luc s-a uitat la Daemon. Guvernul se teme de luxeni, fiindcă ei sunt semnul căderii umanității din vârful lanțului de evoluție. Ca să contrabalanseze asta, au creat ceva mult mai puternic decât un luxen. Și nu vorbesc despre puii hibridi obișnuiți.

M-am cutremurat.

— Despre ce vorbești?

Ochii lui movulii s-au uitat la mine, dar n-a mai zis nimic.

Paris și-a încrucișat brațele la piept.

— Nu vreau să fiu nepoliticos, dar dacă nu sunteți dispuși să negociați, ușa e acolo.

Daemon și cu mine ne-am uitat unul la altul. Sincer, nu știam ce să spun. Chiar mi se părea că facem o înțelegere cu niște mafioți – cu un înfricoșător *capo di tutti capi* copil.

— Fraților, a spus Blake. El e singura noastră șansă.

— Dumnezeuule, a mormăit Daemon. Bine. O să-ți facem o favoare.

Ochii lui Luc au sclipit.

— Și tu?

Am oftat.

— Sigur. De ce nu?

— Perfect! Paris?

A întins mâna spre el. Paris s-a aplecat, a luat un mic MacBook Air și i l-a dat.

— O clipă.

Ne-am uitat la el cum tastează cu sprâncenele încruntate de concentrare. Cât timp așteptam, s-a deschis o ușă din spatele camerei și fata de pe scenă a băgat capul pe ușă.

Luc a ridicat capul repede.

— Nu acum.

Fata s-a uitat încruntată, dar a închis ușa la loc.

— Ea e fata de pe...

— Să nu termini propoziția asta dacă vrei să merg mai departe. Nici măcar să nu vorbești despre ea. De fapt, nici n-ai văzut-o vreodată, a spus Luc și și-a îndreptat din nou ochii spre ecran. Altfel toată înțelegerea pică.

Mi-am ținut gura, deși aveam o mie de întrebări despre cum au reușit cei doi să scape și cum supraviețuiau practic fără niciun fel de protecție.

În sfârșit, Luc a pus laptopul pe birou. Ecranul era împărțit în patru secțiuni, negru, alb și granular ca un geam securizat. Într-o imagine era o pădure. Alta reprezenta un gard înalt și o poartă, într-una era o gheretă de pază și în ultima apărea un

bărbat în uniformă care patrula de-a lungul unei alte secțiuni din gard.

— Faceți cunoștință cu Mount Weather – deținut de FEMA¹⁰, păzită de Homeland Security. Adăpostit de superbul munte Blue Ridge, e folosit ca loc de antrenament și ca adăpost pentru anumiți oficiali în cazul în care suntem bombardatți de cineva, a zis Luc, rânjind. Mai e faimos și pentru faptul că e frontul pe care se desfășoară Daedalus și MA, întrucât în subteran sunt 183 de kilometri pătrați nenorociți pentru antrenament și tortură.

Blake se uita fix la ecran.

— Le-ai spart sistemul de securitate?

El a ridicat din umeri.

— Așa cum am spus, elev-vedetă și toate alea. Uitați-vă la secțiunea asta.

A arătat pe ecran locul unde patrula paznicul, pe lângă gardul care aproape nici nu se vedea.

— Asta e intrarea secretă, care nu există. Foarte puțini oameni știu asta – Blakey-boy știe.

Luke a apăsat tasta *space* și camera s-a mutat spre dreapta. În imagine a apărut o poartă.

— Uite care-i șmecheria: duminică la ora nouă seara o să fie momentul vostru cel mai potrivit. Se schimbă garda, iar

¹⁰ Federal Emergency Management Agency – agenție guvernamentală americană însărcinată cu coordonarea activităților în caz de dezastre.

personalul e redus la minimum – numai doi paznici vor păzi gardul ăsta. Fiindcă, știți cum e, duminica e o zi mai relaxată.

Paris a luat o hârtie și un pix.

— Poarta asta este cel mai ușor obstacol de trecut. Va trebui să anihilați paznicii, dar asta nu e mare lucru. Eu o să am grijă ca între ora nouă și nouă și un sfert să nu funcționeze camerele de luat vederi – știți voi, facem o fază din Jurassic Park. Aveți cincisprezece minute să intrați, să vă luați prietenii și să ieșiți. Așa că aveți grijă să nu vă doboare vreun balaur care scuipă foc.

Daemon a pufnit în râs.

— Cincisprezece minute, a murmurat Blake, dând din cap. Merge. După ce intrăm în complex, intrarea duce la lifturi. Putem să coborâm cu liftul zece etaje și să mergem direct la celulă.

— Minunat. Luc a bătut cu degetul în poarta de pe ecran. Codul de la poartă este *Icar*. Ai priceput aluzia? A râs. Când intrați în complex, o să vedeți trei uși una lângă alta.

Blake a dat iar din cap.

— Ușa din mijloc, știu. Codul?

— Așteaptă. Unde duc celelalte uși? am întrebat eu.

— Spre marele Oz, a spus Luc și a apăsat tasta *space* până când a adus camera pe uși. De fapt, nu e nimic interesant. Doar birouri și chestii de la FEMA. Vrea cineva să ghicească codul de la ușa asta?

— Daedalus, am răspuns eu repede.

A zâmbit.

— Pe aproape. Codul este *Labirint*. E greu de scris, știu, dar aveți grijă să-l scrieți corect. Aveți o singură șansă. Dacă introduceți greșit codul, se va termina urât. Luați ascensorul până la etajul șase, cum a spus Blake, și apoi tastați DAEDALUS – cu litere mari. *Voilà!*

Daemon a clătinat din cap, neîncrezător.

— Sunt doar niște coduri de intrare? Asta-i toată securitatea lor?

— Ha! a făcut Luc și a mai apăsat câteva taste.

Ecranul s-a întunecat.

— Fac mai mult decât să vă dau codurile și să vă opresc camerele, noul meu prieten bun. O să închid și software-ul lor de identificare. Poate fi oprit zece-cincisprezece minute într-o zi fără să trezească suspiciuni.

— Ce se întâmplă dacă repornește și noi suntem tot înăuntru? am întrebat eu.

Luc a ridicat mâinile.

— Uf, ați fi ca într-un avion care e gata să se prăbușească. Vă băgați capul între genunchi și spuneți pa-pa.

— A, grozav, am spus. Deci tu ești un fel de hacker mutant?

Mi-a făcut cu ochiul.

— Dar aveți grijă. Alte precauții de securitate care ar putea să apară eu nu o să mai închid. Asta chiar ar stârni bănuieli.

— Stai așa. Daemon s-a încruntat. Ce alte precauții de securitate ar mai putea fi?

— Schimbă codurile prin rotație zilnic, din câte am văzut eu, a spus Blake. În afară de asta, nimic, doar paznici, dar e momentul când se schimbă garda. A zâmbit: O să fie bine. Ne descurcăm.

Paris a întins hârtiuța pe care notase codurile. Daemon a luat-o înainte să ajungă Blake la ea și a băgat-o în buzunar.

— Mulțumesc, a spus el.

Luc s-a întors la canapeaua și la DS-ul lui, s-a așezat și zâmbetul i-a dispărut.

— Nu-mi mulțumiți încă. De fapt, nu-mi mulțumiți deloc. Nici nu exist pentru voi, să știți, până nu voi avea nevoie de favoarea aia. A deschis DS-ul. Țineți minte, duminica asta la ora nouă. Aveți cincisprezece minute, atât.

— Ok, am reușit eu să spun, uitându-mă spre Blake.

Mi-ar fi plăcut să știu cum s-au întâlnit ăștia doi.

— Păi, cred că...

— Noi plecăm, a completat Daemon. Mi-a făcut plăcere, oarecum, să vă cunosc.

— Cum zici tu, a spus el, cu degetele zburând pe consolă.

Când am ajuns la ușă, ne-a oprit vocea lui Luc.

— Habar n-aveți ce vă așteaptă. Aveți grijă. Nu mi-ar plăcea să nu-mi mai primesc partea de înțelegere dacă o să fiți uciși... sau mai rău.

M-am cutremurat. Frumos mod de a încheia o conversație cu o doză sănătoasă de groază.

Daemon a dat din cap spre celălalt luxen și am ieșit, iar Blake a închis ușa în urma noastră. Abia atunci mi-am dat seama că încăperea era izolată fonic.

— Ei, a făcut Blake, zâmbind. N-a fost chiar așa de rău, nu?

Mi-am dat ochii peste cap.

— Am senzația că tocmai am semnat un pact cu diavolul și că o să vină la un moment dat să ne ceară primul născut sau ceva de genul.

Daemon a ridicat din sprâncene.

— Vrei să faci copii? Fiindcă știi cum se spune, cu exercițiu obții...

— Taci din gură.

Am clătinat din cap și am pornit. Am trecut repede prin club, pe lângă ringul de dans, la fel de aglomerat. Cred că toți trei eram nerăbdători să ieșim. Apropiindu-mă de ieșire, m-am uitat în jurul lui Daemon și al lui Blake, pe ringul de dans.

Într-un fel, aș fi vrut să știu câți dinăștia erau, sau dacă erau, hibridi. Eram rari, dar, așa cum am simțit chiar de la început, locul ăsta era cumva diferit. Și băiatul ăla, Luc, era foarte diferit.

Luptătorul de wrestling ne-a luat în primire la ușă. S-a dat la o parte, cu brațele încrucișate la piept.

— Țineți minte, a spus el. N-ați fost niciodată aici.

CAPITOLUL 16

Am ajuns târziu acasă de la Martinsburg și m-am dus direct la culcare. Daemon a venit cu mine, dar nu am făcut decât să ne strângem în brațe și să dormim. Amândoi eram terminați de toate astea și era atât de plăcut să stau așa cu el, o prezență liniștitoare care îmi relaxa și îmi alina nervii încordați.

Joi, la bio, eram ca un zombi, iar veselia exagerată a lui Blake mă făcea să vărs.

— Ai putea să fii și tu mai fericită, mi-a șoptit el, luând notițe de zor.

Nu era nicio îndoială că picasem examenul de ieri.

— Duminică se va termina totul.

Se va termina totul. Mi s-a oprit pixul. Mușchii gâtului mi s-au încordat.

— N-o să fie ușor, am spus.

— Ba da, o să fie. Trebuie să ai încredere.

Aproape că am izbucnit în râs. Încredere în cine? În Blake? Sau în copilul-mafiot? Nu aveam încredere în niciunul.

— După ziua de duminică, o să dispari.

— La fel ca ultimul deceniu, a făcut el.

După ore, mi-am luat catrafusele, am zâmbit la ceva ce a spus Lesa și apoi l-am așteptat pe Dawson. Nu voiam să-l las singur cu Blake. Nu când Dawson se uita la individ ca și cum ar fi fost în stare să stoarcă din el orice informație.

Blake a trecut pe lângă noi și și-a mutat zâmbind cărțile dintr-o mână într-alta. Mergea pe hol în pas de plimbare, făcând cu mâna spre un grup din care îl strigase cineva.

— Nu-mi place de el, a mârâit Dawson.

— Stai la rând.

Ne-am îndreptat spre ieșire.

— Dar până duminică avem nevoie de el.

Dawson privea fix în față.

— Tot nu-mi place de el. Apoi m-a întrebat: A avut ceva pentru tine, nu-i așa?

Mi s-au înroșit obrajii.

— De ce crezi asta?

A avut un zâmbet ușor.

— Ura fratelui meu pentru el nu cunoaște limite.

— Păi, oricum, el l-a ucis pe Adam, am spus eu încet.

— Da, știu, dar asta e ceva personal.

M-am încruntat.

— Mai personal decât atât cum poate să fie?

— Este.

Dawson a împins ușa și peste noi a năvălit un grup chicotitor de fete.

Kimmy era căpitanul de grup.

— Uau. De ce oare nu sunt surprinsă?

M-am trezit că mă așez în fața lui Dawson.

— Și eu de ce oare habar n-am despre ce vorbești?

În spatele meu, Dawson se mișca de pe un picior pe altul.

— Păi, e destul de clar, a spus Kimmy și s-a rezemat de balustradă, cu rucsacul așezat pe ea.

În jurul ei, fetele chicoteau.

— Un singur frate nu e de ajuns pentru tine.

Până să apuc să zic ceva, Dawson a ieșit din spatele meu și s-a stropșit la ea:

— Ești jalnică și oribilă.

Zâmbetul lui Kimmy a înghețat și poate că vechiul Dawson nu ar fi spus niciodată ceva de genul ăsta, fiindcă ea și toate amicele ei au părut brusc străbătute de un fior rece. Cumva, în sinea mea, îmi venea să râd, dar eram mult prea furioasă – mult prea îngreșoșată de aluzia ei că m-aș întâlni cu ambii frați.

Chiar nu știu ce s-a întâmplat pe urmă. Un impuls de energie a ieșit din mine, iar rucsacul ei drăguț și roz s-a clătinat și apoi a căzut peste balustradă. Greutatea lui a dezechilibrat-o pe Kimmy. Pantofii cu toc i-au alunecat pe podea și am văzut într-o străfulgerare ce urma să se întâmple.

Avea să cadă peste balustradă, direct în cap.

Un strigăt s-a format în gâtul meu și apoi a răsunat din Kimmy. Expresia înspăimântată de pe fețele prietenelor ei mi s-a întipărit în minte pentru totdeauna, iar inima mea a luat-o razna.

Dawson s-a repezit la ea și a prins-o de una dintre mâinile care bâjbâiau prin aer. A pus-o înapoi pe picioare înainte ca țipătul ei să se șteargă din urechile mele.

— Te-am prins, a spus el, surprinzător de delicat.

Kimmy trăgea aer în piept cu lăcomie, ținându-se strâns de brațul lui Dawson.

— E ok. Ești ok.

I-a desfăcut cu grijă degetele încleștate și s-a dat înapoi. Prietenele ei s-au strâns imediat în jurul ei. Atunci el s-a întors spre mine, cu ochii înnegurați. M-a prins de cot și m-a împins repede pe scări.

După ce ne-am îndepărtat destul de mult, s-a oprit și s-a întors spre mine.

— Ce-a fost asta?

Mi s-a oprit respirația și m-am uitat în altă parte, tulburată și rușinată. Totul se petrecuse așa de repede și eram așa de furioasă. Dar eu fusesem acolo – o parte din mine care acționase fără rațiune și fără măsură. O parte din mine care știa că greutatea rucsacului ei o va trage peste balustradă.

* * *

La prânz, nu i-am spus lui Daemon ce s-a întâmplat cu Kimmy la scări, convingându-mă singură că nu pot să am această discuție cu el fiindcă erau de față Lesa și Carissa. Nu era decât o scuză, dar eram la fel de scandalizată și acum de

ceea ce spusese Kimmy. Mai târziu, când eram acasă la Daemon să planificăm cu echipa acțiunea de duminică, iar mi-am spus că nu e momentul potrivit.

Mai ales că Dee spunea că vrea să meargă și ea, iar Daemon nici nu voia să audă.

— Am nevoie de tine și de Ash să fiți pe fază, împreună cu Matthew, în caz că se întâmplă ceva.

Dee și-a încrucișat brațele pe piept.

— De ce, crezi că nu pot să mă stăpânesc la fel ca voi? Că o să mă fac că mă împiedic și o să-l înjunghii mortal pe Blake?

Fratele ei s-a uitat la ea fără nicio expresie.

— Păi, acum că spui asta...

Ea și-a dat ochii peste cap.

— Vine și Katy cu voi?

Mi-au căzut umerii. *Acum să vezi.*

Daemon s-a încordat.

— Nu vreau...

— Da, l-am întrerupt eu cu o privire ucigătoare. Numai fiindcă eu am fost cea care i-am băgat pe toți în această mizerie, iar Blake nu ar face nimic fără mine și fără Daemon.

Ash s-a strâmbat de pe canapeaua unde stătea. În afară de faptul că se uita fix la Daemon de parcă ar fi vrut să reînvie idila lor, nu făcea și nu zicea mai nimic.

— Ce bravă ești tu, Katy.

Nu am băgat-o în seamă.

— Dar avem nevoie și de cineva care să rămână afară, în cazul în care ceva merge prost, am adăugat.

— Cum? a făcut Andrew. Nu ai încredere în Blake? Ca să vezi.

Daemon s-a rezemat de spătar, trecându-și ambele mâini prin păr.

— În fine, intrăm repede și ieșim. Apoi totul... totul va lua sfârșit.

Fratele lui a clipit încet și eu știam că se gândește la Beth. Poate chiar o vedea cu ochii minții și mă întrebam de când n-o mai văzuse. Așa că l-am întrebat și, în mod surprinzător, mi-a răspuns.

— Nu știu. Timpul era diferit acolo. Săptămâni? Luni? S-a ridicat și a făcut o mișcare circulară cu umerii. Nu cred că pe mine m-au ținut în locul ăla, Mount-nu-știu-cum. Acolo unde am fost eu era întotdeauna cald și uscat de câte ori eram scos afară.

Era scos afară, așa cum scoți un cățel la plimbare. Aiurea din toate punctele de vedere.

Dawson a respirat întretăiat.

— Simt nevoia să mă plimb, să mă mișc.

M-am uitat repede pe geam. Soarele apusese de mult. Nu că ar fi avut nevoie de soare. Era deja la ușă până să spună ceva.

— Vin și eu.

Dee spunea asta. Andrew s-a ridicat.

— Vin după tine.

— Cred că o tai și eu.

Asta o spunea Ash.

Matthew a oftat.

— O să vină și ziua când o să trecem peste toate problemele astea.

Daemon a râs obosit.

— Îți urez succes.

În mai puțin de cinci minute, toată lumea în afară de Daemon plecase din casă. Era momentul perfect să mărturisesc cum am fost gata să-i rup gâtul lui Kimmy, dar Daemon avea o sclipire în ochii lui de jad.

Mi s-a uscat gura.

— Ce?

Daemon s-a ridicat și s-a întins ușor, lăsând să se vadă o fâșie de piele fermă.

— E liniște.

Mi-a întins mâna și eu i-am ținut-o într-a mea.

— Aici nu e liniște niciodată. Nu mai e.

Avea dreptate. M-am lăsat ridicată în picioare.

— N-o să dureze mult.

— Nup.

M-a tras spre el și o clipă mai târziu eram în brațele lui, zburând pe scări. M-a așezat în picioare în dormitor.

— Recunoaște. Îți place metoda mea de transport.

Am râs, mă simțeam ușor amețită.

— Nu va trece mult și o să fiu mai rapidă decât tine.

— Nu te opri din visare.

— Măgarule, am ripostat.

Daemon a strâmbat un colț al gurii.

— Belea.

— A. Am făcut ochii mari. Durule.

— Ar trebui să profităm de orele astea de liniște

A venit spre mine, ca un prădător care a pus ochii pe victima lui.

— Serios?

Mi s-a făcut brusc foarte cald și am mers cu spatele până am ajuns la marginea patului.

— Serios.

Și-a scos pantofii din picioare.

— Eu zic că avem vreo treizeci de minute până să vină careva să ne întrerupă.

Am privit în jos când l-am văzut că-și scoate tricoul și îl aruncă. Am respirat adânc.

— Probabil că nu atât de mult.

El a zâmbit cu viclenie.

— Corect. Deci hai să zicem douăzeci de minute plus minus cinci.

S-a oprit în fața mea. Ochii îi erau umbriți de gene.

— Nici pe departe destul timp pentru ce aş vrea eu să fac, dar măcar putem să încercăm.

Prin venele mele curgea fierbinţeală şi m-am simţit din nou ameţită.

— Putem?

— Îhî.

Şi-a pus mâinile pe umerii mei şi m-a apăsut uşor până m-am aşezat pe marginea patului. M-a mângâiat pe obraji, a îngenuncheat în faţa picioarelor mele moi ca de vată, iar acum eram la acelaşi nivel cu ochii lui.

Genele lui Daemon au coborât, umbrindu-i pomeţii.

— Mi-a fost dor de tine.

L-am prins cu mâinile de încheieturi.

— M-ai văzut în fiecare zi.

— Nu destul, a şoptit el şi şi-a pus apăsut buzele pe gâtul meu, acolo unde se simţea pulsul meu agitat. Şi mereu mai era cineva cu noi.

Doamne, chiar aşa era. Ultima oară când am fost singuri mai mult timp, am dormit. Aşa că momentele acestea erau foarte preţioase, scurte şi furişe.

Am zâmbit când el a început să deseneze o cărare de săruturi până spre bărbia mea, oprindu-se în dreptul buzelor.

— Atunci, probabil că ar trebui să ne petrecem timpul ăsta stând de vorbă.

— Î-hî. Mi-a sărutat colțul gurii. Vorbitul e o pierdere de timp. Apoi mi-a sărutat celălalt colț al gurii. Și când vorbim, de obicei ajungem să ne certăm.

Am râs.

— Nu întotdeauna.

Daemon s-a tras înapoi, cu sprâncenele ridicate.

— Kitten...

— Ok.

M-am tras înapoi, iar el a venit după mine, strângându-mă cu brațele lui mari și puternice. Doamne, uneori mă simțeam copleșită de el.

— Poate ai dreptate, dar timpul trece.

— Întotdeauna am dreptate.

Am deschis gura să-l contrazic, dar buzele lui le-au acoperit pe ale mele, iar sărutul lui a pătruns adânc, topindu-mi mușchii și oasele. I-am simțit limba peste a mea și în clipa aceea putea să aibă dreptate cât voia el, atâta timp cât mă săruta în felul ăla.

Mi-am strecurat degetele prin părul lui și l-am strâns când a ridicat capul spre mine. Am început să protestez, dar el mă săruta pe gât în jos, la marginea gulerului de la pulover, spre nasturii în formă de floricică, și mai jos încă, până nu am mai putut să-i țin capul. Sau să-mi mai dau seama încotro se îndreaptă.

Daemon s-a așezat într-o parte și a început să-mi scoată cizmele. A desfăcut una și a aruncat-o peste umăr. Cizma s-a lovit de perete cu un zgomot surd.

— Din ce sunt făcute astea? Piele de iepure?

— Ce? am chicotit eu. Nu. Imitație de piele de oaie.

— Sunt așa de moi.

A scos-o și pe cealaltă și s-a dus și aceea în perete. Apoi au urmat șosetele. Mi-a sărutat vârful piciorului și eu am tresărit.

— Dar nu e așa de fină ca ăsta, totuși. A ridicat zâmbind capul. Apropo, îmi plac ciorapii.

— Da?

Ochii mei erau fixați pe tavan, dar nu vedeam absolut nimic. Nu puteam să văd, când mâna lui îmi atingea gamba.

— Asta... fiindcă sunt roșii?

— Da.

I-am simțit obrazul pe genunchiul meu și mâinile mi-au zvâcnit în pat.

— Și pentru că sunt așa de subțiri. Și sexy, dar tu știi deja asta.

Sexy? Mă simțeam sexy. Mâinile lui se plimbau pe coapsele mele, pe sub fusta de blugi, împingând materialul tot mai sus. Mi-am mușcat buzele atât de tare, încât am simțit imediat în gură un gust metalic. Materialul acela era într-adevăr foarte subțire, o barieră fragilă, aproape inexistentă între pielea lui și

a mea. Îi simțeam fiecare atingere și chiar o atingere abia simțită era echivalentă cu o mie de volți de electricitate.

— Kitten?...

— Mmm?

Am strâns cuvertura în pumni.

— Doar voiam să mă asigur că ești cu mine.

Mi-a sărutat coapsa, chiar deasupra genunchiului.

— Nu vreau să adormi sau ceva.

Ca și cum aș fi putut să dorm. Cumva.

Ochii lui au sclipit.

— Știi ceva? Dă-mi două minute. Doar atât vreau.

— Ce vrei tu, am zis. Și ce-o să faci cu celelalte optsprezece care rămân?

— Ne cuibărim.

Am început să râd, dar degetele lui descoperiseră elasticul de la colanții mei și a tras de el, înjurând atunci când s-a încurcat în picioarele mele.

— Ai nevoie de ajutor? m-am oferit eu, cu vocea tremurătoare.

— Am reușit, a mormăit el, făcându-i ghem.

Au zburat și ei undeva.

Lucrurile mergeau mai departe ca până atunci. Eram agitată, dar nu voiam să se oprească. Eram mult prea curioasă și aveam deplină încredere în el. Și nu era nimic care să separe mâinile lui sau buzele lui de pielea mea și am încetat să mai

gândesc, nu eram în stare să concep niciun gând coerent. Era numai el și năvala nebună de senzații pe care mi le provoca, le scotea din mine ca un fel de artist care pregătește o capodoperă. Nici măcar eu nu mai existam, fiindcă trupul meu nu putea să mai tremure mult așa. Ca un balon care a fost tras în jos și apoi i s-a dat drumul. Pluteam și pe pereți apăruse o strălucire albă difuză, care nu venea de la Daemon.

Când mi-am revenit, ochii lui Daemon erau ca două diamante strălucitoare. Arăta cumva uimit, ceea ce mi se părea ciudat, fiindcă el era de obicei cel care mă uimea pe mine.

— Strălucești puțin, a spus el, ridicându-se. O singură dată te-am văzut așa.

Știam la ce noapte se referă, dar nu îmi venea să mă gândesc acum la noaptea aceea. Eram fericită acolo unde pluteam acum. Era bine – minunat chiar, și nu puteam să vorbesc. Creierul meu era topit. Habar n-aveam că asta ar putea fi așa. La naiba, eram șocată și pentru că s-a întâmplat. Mă simțeam de parcă ar fi trebuit să spun mulțumesc sau ceva.

Zâmbetul lui avea ceva mândrie și aroganță masculină, de parcă știa că îmi prăjise creierul. Și-a aplecat capul spre mine și m-a sărutat ușor, apăsător.

— N-au fost nici două minute, a spus el. Ți-am zis eu.

Inima mea era pe undeva prin gât.

— Ai avut dreptate.

— Ca întotdeauna.

CAPITOLUL 17

Ceva mai târziu, am vrut să mă întind și, când am început să vorbesc, vocea mea suna înăbușit, fiindcă eram îngrămădită la pieptul lui.

— Nu pot să mă mișc.

Râsul lui a trecut prin mine și a mai slăbit puțin strânsoarea.

— Asta înseamnă să ne cuibărim.

— Cred că ar fi cazul să plec la mine, m-am văicărit eu, fiindcă nu-mi venea deloc să plec.

Eram așa de relaxată, că nici nu-mi simțeam degetele de la picioare.

— Trebuie să vină mama.

— Chiar trebuie să pleci acum?

Am scuturat capul. Mai aveam, poate, o oră. Voiam să-i pregătesc cina, deci asta dura treizeci, patruzeci de minute cel mult. Daemon și-a pus degetul sub bărbia mea și a ridicat-o.

— Ce? am întrebat eu.

Ochii lui mă priveau atent.

— Voiam să vorbim înainte să pleci.

M-am simțit cuprinsă de neliniște.

— Despre ce?

— Duminică, a spus el și neliniștea mea s-a făcut și mai mare. Știu că ai impresia că tu ne-ai băgat într-asta, dar sper că știi că nu e așa, da?

— Daemon... Știam foarte bine încotro se îndreaptă discuția. Suntem aici din cauza deciziilor pe care eu...

— Noi, m-a corectat el tandru. Deciziile pe care noi le-am luat.

— Dacă nu m-aș fi antrenat cu Blake și te-aș fi ascultat, nu am fi fost aici. Adam ar fi fost în viață. Dee nu m-ar urî acum din tot sufletul. Will n-ar fi bântuit cine știe pe unde, făcând numai Dumnezeu cine știe ce. Am strâns ochii cu putere: Și aș putea să continui. Înțelegeți ce vreau să spun.

— Iar dacă n-ai fi luat acele decizii, nu l-am fi recăpătat pe Dawson. A fost o mișcare stupid-deșteaptă, ca să zic așa.

Am râs sec.

— Asta e.

— Nu poți să te învinovățești pentru asta, Kat.

Patul s-a mișcat cu noi când s-a ridicat într-un cot.

— O să ajungi ca mine.

M-am uitat repede spre el.

— Cum? Un extraterestru foarte înalt și cam nesimțit?

A zâmbit.

— Ai dreptate în privința nesimțirii. Eu mă simt vinovat de ce s-a întâmplat cu Dawson. M-a schimbat. Încă nu am ajuns să fiu la fel cum eram înainte de a se întâmpla toate astea. Nu face și tu asta.

Era mai ușor de zis decât de făcut, dar am dat din cap. Ultimul lucru pe care îl voiam era ca Daemon să fie acum

îngrijorat de viitoarele mele facturi la psiholog. Și era momentul să ajungem la ce voia cu adevărat să spună.

— Nu vrei să vin duminică cu tine.

Daemon a respirat adânc.

— Ascultă-mă mai întâi, bine?

Când am dat din cap, a continuat:

— Știi că vrei să ajuți și știi că poți. Am văzut de ce ești capabilă. Poți să fii destul de înfricoșătoare când ești furioasă.

Habar n-are, m-am gândit eu cu umor.

— Dar... dacă treaba iese prost, nu vreau să fii implicată. Mi-a susținut privirea: Vreau să te știu undeva în siguranță.

Știam ce vrea să spună și voiam să-i dau asigurări că nu va fi așa, dar să stau deoparte nu era ceva ce puteam să fac.

— Nici eu nu vreau să fii tu implicat, Daemon. Și eu vreau să te știu undeva în siguranță, dar nu îți cer să stai deoparte.

S-a încruntat.

— E cu totul altceva.

M-am ridicat în fund și mi-a îndreptat puloverul.

— De ce e altceva? Și dacă spui că e altceva fiindcă ești băiat, te bat, să știi.

— Hai, Kitten.

Mi-am îngustat ochii.

El a oftat.

— E mai mult decât atât. Este vorba de experiență. Simplu. Tu n-ai.

— Ok, ai dreptate, dar eu am fost într-o cușcă. Știu foarte bine ce înseamnă asta și am mai multe motive decât tine să nu mă las prinsă.

— Iar asta e un alt motiv pentru care nu vreau să faci asta.

Ochii lui erau acum de un verde strălucitor. Un semn clar că era gata să aibă o izbucnire temperamentală din cauza caracterului său protector.

— Tu nici măcar nu-ți închipui ce a fost în capul meu când te-am văzut în cușca aia – când aud și acum că vocea ta încă mai hârâie când ești excitată sau supărată. Ai țipat așa de mult încât...

— Nu am nevoie să-mi amintești, am izbucnit eu și apoi am înjurat în șoaptă.

Am încercat să mă calmez. Mi-am pus mâna pe brațul lui.

— Unul dintre lucrurile pe care le iubesc la tine este felul ăsta protector al tău de-a fi, dar tot el mă scoate din sărite. Nu poți să mă protejezi la nesfârșit.

Figura lui sugera că poate și că va încerca.

Am expirat greu.

— Trebuie să fac asta – trebuie să-i ajut pe Dawson și Beth.

— Și pe Blake? a întrebat el.

— Poftim? M-am uitat fix la el. Asta de unde ai mai scos-o?

— Nu știu. Și-a retras brațul din mâna mea. Nu contează.

Aș...

— Stai. Ba contează. De ce crezi că aş vrea să-l ajut pe Blake după tot ce a făcut? L-a ucis pe Adam! Voiam să moară. Tu ai fost cel care ai deschis o nouă pagină cu el, ca să zic așa.

Am regretat cuvintele acelea imediat ce mi-au ieșit pe gură. El s-a închis imediat.

— Îmi pare rău, am spus și chiar așa era. Nu știi de ce n-ai vrut să... terminăm cu Blake, dar eu trebuie să fac asta. O să mă ajute să trec mai ușor peste tot ce am făcut. Ca și cum mi-aș răscumpăra greșeala sau așa ceva.

— Tu nu...

— Ba da.

Daemon a întors capul și a strâns din fălci.

— Chiar nu poți să faci asta pentru mine? Te rog.

Mă durea inima, fiindcă știam că atunci când Daemon spunea “te rog”, ceea ce se întâmpla rar, însemna că era ceva care îl supăra cu adevărat.

— Nu pot.

Au trecut câteva secunde și umerii lui s-au încordat.

— E o prostie. N-ar trebui să faci asta. Nu sunt îngrijorat decât că ai putea să pățești ceva.

— Vezi? Asta e problema! Nu poți să fii mereu îngrijorat că o să pățesc ceva.

Și-a arcuit sprâncenele.

— Tu *mereu* pățești ceva.

Am rămas cu gura căscată.

— Nu e adevărat!

A râs.

— Da, mai încearcă.

L-am împins, dar era ca un munte neclintit de mușchi. Înfuriată, am trecut peste el și m-am înfuriat și mai tare când am văzut sclipirea amuzată din ochii lui.

— Doamne, cum poți să mă enervezi.

— Păi, măcar am reușit să te...

— Nici măcar să nu îndrăznești să termini propoziția asta!

Mi-am adunat ciorapii și colanții. I-am rulat și am băgat un picior.

— Uf, uneori te urăsc.

El s-a ridicat în fund cu o mișcare ușoară.

— Un pic mai devreme, mă iubeai tare de tot.

— Taci din gură. Am băgat și celălalt picior. Duminică merg și eu cu voi. Asta e. Am încheiat discuția.

Daemon s-a ridicat în picioare.

— Nu vreau să vii.

Mi-am tras colanții, uitându-mă urât la el.

— Nu poți să-mi spui tu mie ce să fac și ce să nu fac, Daemon. Am luat o cizmă, minunându-mă cum o fi ajuns tocmai acolo. Nu sunt o eroină fragilă și neajutorată pe care trebuie s-o salvezi tu.

— Asta nu e o carte, Kat.

Am găsit și cealaltă cizmă.

— Nu, zău? Rahat. Eu speram să sari peste final și să-mi spui cum se termină. Îmi plac cei care îmi spun cum se termină o carte.

M-am întors pe călcâie, am ieșit și am coborât. Normal că el era la un pas în spatele meu, ca o umbră gigantică. Am ajuns până afară și el m-a oprit.

— După toate câte s-au întâmplat cu Blake, ai zis că n-o să te mai îndoiești de mine, mi-a spus. Că o să ai încredere în deciziile mele, dar acum faci la fel. Nu mă ascuți nici pe mine, nici rațiunea. Iar când asta o să-ți explodeze în față din nou, ce-ar trebui eu să fac?

Am rămas fără aer și am făcut un pas înapoi.

— Asta... Asta a fost o lovitură sub centură.

El și-a pus mâinile în șolduri.

— Țsta e adevărul.

Lacrimile îmi înțepau ochii și mi-au trebuit câteva secunde până să pot vorbi.

— Știu că spui toate astea cu bune intenții, dar nu am nevoie să-mi amintești prietenește cât de rău am greșit. Știu perfect. Și încerc să repar asta.

— Kat, nu vreau să fiu nemernic.

— Da, știu, e ceva natural.

Pe șosea se vedeau apropiindu-se prin ceață farurile unei mașini.

Când am vorbit din nou, vocea mea era răgușită.

— Trebuie să plec. A venit mama.

Am coborât scările în grabă și am fugit pe pietriș și pe pământul tare și înghețat. Până să ajung în verandă, a apărut și Daemon. M-am oprit brusc și m-am stropșit la el:

— Nu-mi place când faci asta.

— Gândește-te la ce ți-am spus, Kat.

Privirea lui a sclipit peste umărul meu. Mașina mamei aproape ajunsese.

— Nu trebuie să demonstrezi nimic.

— Nu?

Daemon a spus “Nu”, dar mie nu mi se păruse așa când el îmi trântise că iar o să-mi explodeze totul în față.

* * *

Răsucindu-se și frământându-se, creierul meu nu voia să se calmeze. Mi-am derulat în minte toate întâmplările, din clipa în care am oprit creanga aceea în fața lui Blake până la momentul în care am găsit în mașina lui ceasul plin de sânge al lui Simon. De câte ori nu apăruseră indicii că el era mai mult decât pretindea? De prea multe ori. Și de câte ori Daemon nu a intervenit să mă convingă să nu mă mai antrenez cu Blake? De prea multe ori.

M-am întors pe spate și am strâns tare pleoapele.

Și ce a vrut să spună despre Blake? Chiar i-a trecut prin cap că vreau să-l ajut și în ce scop? Ultimul lucru pe care îl voiam

era să respir același aer cu Blake. Era imposibil ca Daemon să fie gelos. Nu. Nu. Nu. Îi dădeam una peste ochi dacă mai spunea așa ceva. Și apoi aș fi început să plâng, fiindcă dacă se îndoia de mine...

Nici măcar nu puteam să mă gândesc la asta.

Un singur lucru bun ieșise din toată porcăria asta – Dawson. Dar toate celelalte... Ei, ăsta era și motivul pentru care nu puteam sta deoparte, cu brațele încrucișate.

M-am întors pe o parte, am umflat perna cu pumnul și m-am chinuit să-mi țin ochii închiși.

La ivirea zorilor am reușit să adorm câteva secunde, dar apoi am simțit lumina soarelui strecurându-se printre draperii. M-am dat jos din pat, am făcut un duș și m-am îmbrăcat.

În spatele ochilor se instalase bine o durere enervantă de cap. Nu mi-a trecut, cum speram, nici când am ajuns la școală și mi-am luat cărțile din dulap. Am intrat la trigonometrie și mi-am verificat telefonul pentru prima dată de aseară. Nu aveam niciun mesaj.

Am lăsat telefonul în geantă și mi-am sprijinit bărbia în mâini. Lesa a venit prima.

Nasul i s-a încrețit când a dat cu ochii de mine.

— Căh. Arăți groaznic.

— Mersi, am murmurat eu.

— N-ai pentru ce. Carissa are gripă aviară sau ceva. Sper că n-ai și tu.

Aproape am răs. De când mă vindecase Daemon, nici măcar nu mai strănutasem vreodată. Și dacă mă luam după Will, odată survenită mutația, nu te mai puteai îmbolnăvi, de fapt tocmai de-aia îl forțase pe Daemon să-l transforme.

— Probabil că-i de la clubul ăla unde ai fost.

S-a scuturat din tot corpul.

Am simțit căldura dansându-mi pe ceafă și am lăsat ochii în jos ca o fraieră când Daemon s-a așezat în spatele meu. Știam că se uită la mine. Nu a spus nimic aproximativ șaiszeci și două de secunde. Le-am numărat.

M-a împuns în spate cu pixul lui de încredere.

M-am întors, încercând să-mi compun o față inexpresivă.

— Hei.

A ridicat o singură sprânceană.

— Pari foarte odihnită.

El, în schimb, arăta la fel ca de obicei. Al dracului de perfect.

— Am dormit o groază azi-noapte. Tu?

Daemon și-a pus pixul după ureche și s-a aplecat spre mine.

— Am dormit vreo oră. Cred.

Am lăsat ochii în jos. Nu eram fericită că noaptea fusese nașpa și pentru el, dar măcar asta însemna că se gândise și el la discuția noastră. Am vrut să întreb, dar el a clătinat din cap.

— Ce? am spus eu.

— Nu m-am răzgândit, Kitten. Speram că tu te-ai răzgândit.

— Nu, am spus și s-a auzit clopoțelul.

I-am mai aruncat o privire semnificativă și m-am întors la bancă. Lesa s-a uitat la mine cu o expresie ciudată și eu am ridicat din umeri. Nu puteam să-i explic cum se face că azi abia schimbam niște replici monosilabice. Ar fi fost o discuție amuzantă.

Când a sunat, stăteam în dubiu dacă să fug la ușă, dar m-am răzgândit când am văzut cu coada ochiului o pereche de picioare în blugi. Nu puteam să-mi controlez fluturașii din stomac, chiar dacă eram supărată pe el.

Eram așa de fraieră.

Daemon nu a zis nimic nici când am ieșit din clasă și nici când am plecat fiecare la clasa lui și în fiecare pauză apărea lângă mine din neant. Așa s-a întâmplat și înainte de ora de bio, a urcat scările împreună cu mine, cu ochii scrutând peste capetele copiilor.

— Ce faci? l-am întrebat într-un târziu, obosită de atâta tăcere.

El a ridicat din umerii ăia largi.

— M-am gândit să mă comport ca un gentleman și te conduc la sală.

— Aha.

Nu a mai zis nimic și am tras cu coada ochiului spre el. Ochii i se îngustaseră și buzele se strâmbau de parcă mâncase ceva acru. M-am ridicat ușor pe vârfuri și abia mi-am stăpânit o

înjurătură. Blake stătea rezemat de perete lângă ușa clasei, cu capul întors spre noi și cu un zâmbet obraznic.

— Îl antipatizez la maximum, a mormăit Daemon.

Blake s-a desprins de perete și a venit lejer spre noi.

— Copii, arătați destul de vioi pentru o zi de vineri.

Daemon bătea cu un manual peste coapsă.

— Ai vreun motiv pentru care stai acolo?

— E clasa mea. A arătat cu bărbia spre clasă. Sunt cu Katy.

Din Daemon radia o adevărată fierbințeală când a făcut un pas spre Blake și s-a uitat în jos spre el.

— Îți place să mă enervezi, nu?

Blake a înghițit nervos în sec.

— Nu știu despre ce vorbești.

Daemon a râs și eu am simțit un fior pe șira spinării. Uneori uitam cât de periculos putea să fie.

— Te rog. Pot fi în multe feluri – în multe feluri negative, Biff, dar nu prost sau orb.

— Bine, am spus eu încet.

Se uita lumea la noi.

— E timpul să vă jucați frumos.

— Trebuie să fiu de acord, a spus Blake și s-a uitat în jur. Numai că aici nu e un loc de joacă.

Daemon a ridicat o sprânceană.

— Nu cred că vrei să te joci, Barf, fiindcă am putea imediat să facem chestia aia mișto cu înghețatul, chiar aici și acum.

Of, pentru numele lui Dumnezeu, chiar nu era cazul. L-am prins pe Daemon de brațul ăla încordat.

— Haide, am șoptit eu.

A trecut o secundă lungă și energia statică a sărit de pe brațul lui pe al meu. A întors încet capul spre mine și s-a aplecat, punându-și gura pe gura mea. Sărutul era neașteptat – apăsător și puternic. Am rămas acolo înmărmurită, iar el s-a retras, mușcându-mi ușor buza de jos.

— Gustos, Kitten. Apoi s-a întors, a pus o mână grea pe umărul lui Blake, izbindu-l de un dulăpior. Ne mai vedem, a spus el rânjind.

— Dumnezeule, a bolborosit Blake, îndreptându-se. Are probleme cu controlul furiei.

Chipurile care căscau gura la noi s-au închețat.

Blake a trecut pe lângă mine, dregându-și vocea.

— Ar trebui să intri la clasă.

CAPITOLUL 18

Am dat din cap, dar când a sunat clopoțelul, eu eram tot acolo, cu mâna pe buze.

Pe la prânz, dispoziția lui Daemon era ceva între melancolie și răutate. Reușise să sperie de moarte jumătate din elevi numai fiindcă treceau pe lângă el sau respirau în aceeași cameră cu el. Nu puteam să-mi dau seama de unde îi vine asta. Era imposibil ca cearta noastră să-l fi făcut așa.

Când s-a ridicat să-și ia a treia porție de lapte, Lesa s-a lăsat pe spătarul scaunului și a fluierat încetișor.

— Care-i treaba cu el?

— Nu știu, am spus, împingând o bucată de carne prin farfurie. O fi perioada aia nasoală din lună pentru el.

Chad a râs lătrat.

— Da, hai să nu vorbim despre asta.

Lesa i-a zâmbit iubitului ei.

— Dacă ești deștept și știi ce e bine pentru tine, atunci n-o să vorbești.

— Cine e deștept? a întrebat Daemon, așezându-se.

— Nimeni, am spus toți trei deodată.

El s-a încruntat.

Restul după-amiezii a trecut foarte repede și periodic mi se strângea stomacul. Mai era o zi – sâmbătă – și apoi încercam imposibilul. Să pătrundem în complexul de la Mount Weather

și să-i salvăm pe Beth și Chris. Și ce făceam cu ei dacă reușeam? *Nu dacă – atunci când reușeam*, m-am corectat eu în gând.

Când ieșeam din școală, mi-a vibrat telefonul. L-am scos să mă uit și mi s-a amărât gura. Aș fi vrut ca Blake să piardă numărul meu.

Trebuie să vorbim.

Am scrâșnit din dinți și am scris: *Dc.*

Mi-a răspuns imediat: *Despre duminică.*

— Cine ți-a făcut fața asta fioroasă? m-a întrebat Daemon, apărut din senin lângă mine.

Am sărit cu un țipăt.

— Doamne Dumnezeule, de unde ai apărut?

El a zâmbit, ceea ce era un lucru bun, având în vedere starea lui de peste zi, dar zâmbetul ăla nu a făcut decât să mă alarmeze.

— Sunt neauzit ca o pisică.

Am oftat și i-am arătat telefonul.

— Blake. Vrea să vorbim despre ziua de duminică.

Daemon a mârâit.

— De ce îți dă ție mesaje?

— Probabil fiindcă știe că tu ești un pericol pentru sănătatea lui.

— Și tu nu ești?

Am clătinat din cap.

— Se pare că e mai puțin înspăimântat de mine.

— Poate ar trebui să schimbăm asta.

Și-a pus mâna pe umerii mei, m-a tras spre el și am ieșit afară în vântul aspru de februarie.

— Spune-i că vorbim mâine.

Mă încălzisem lângă el.

— Unde?

— Acasă la mine, a răspuns el cu un zâmbet malefic. Dacă are tupeu, o să vină.

M-am strâmbat, dar i-am scris mesajul lui Blake.

— De ce nu diseară?

Daemon a strâns buzele.

— Avem nevoie să petrecem ceva timp de calitate singuri.

Timp de calitate cum a fost timpul de calitate de ieri? Fiindcă la așa ceva m-aș fi băgat, dar chiar trebuia să lămurim niște lucruri. Până să abordez subiectul, Blake mi-a răspuns că rămâne stabilit pentru mâine.

— Ai venit cu mașina? am întrebat.

El a clătinat din cap, cu ochii la un pâlcc de copaci.

— Am venit cu Dee. Speram să facem ceva normal. Cum ar fi un matineu în pauza de masă.

O parte din mine dansa dansul fericirii. Dar cealaltă parte, mai responsabilă, și-a pus ochelarii de profesoară și a scos rigla. Enervanta Katy matură a câștigat.

— Ar fi minunat, dar nu crezi că ar trebui să stăm de vorbă despre noaptea trecută?

— Despre firea mea generoasă?

Mi-au luat foc obrajii.

— Hmm, nu... după asta.

A avut o umbră de zâmbet.

— Mda, cam știam asta. Facem un târg. Mergem întâi la film și după aia discutăm, ok?

Era un târg bun, așa că am acceptat. Și, sincer, îmi plăcea la nebunie să fac lucruri normale cu Daemon – cum ar fi să ieșim. Era o raritate. Mi-a dat voie să aleg eu filmul, iar eu am ales o comedie romantică. În mod surprinzător, nu s-a plâns. Poate și din cauza găleții uriașe de floricele pe care o aveam sub nas și din care înfulecam printre săruturi cu gust de unt.

Era dumnezeiesc de normal.

* * *

Normalul dumnezeiesc s-a încheiat în clipa când am ajuns acasă la el și a coborât din mașină cu ochii îngustați. Toate luminile erau aprinse. Se pare că Dee nu prea le avea cu economisirea energiei.

— Kat, cred că ar trebui să te duci acasă.

— Ce? Am închis portiera, încruntată. Parcă era vorba să discutăm. Și să mâncăm înghețată – mi-ai promis că o să mâncăm înghețată.

El a chicotit încet.

— Știu, dar am musafiri.

M-am proptit în fața scărilor de la verandă.

— Ce fel de musafiri?

— Musafiri luxeni, a spus el, punându-și mâinile pe umerii mei.

Ochii lui de un verde nepământeian m-au privit în ochi.

— Bătrânii.

Cred că era mișto să ai un sistem de-ăsta ciudat de simțuri.

— Și eu nu pot să vin?

— Nu cred că e o idee bună. S-a uitat spre casă și am auzit și eu o ușă. Și nu cred că poate fi o opțiune.

M-am uitat în spate. În ușă stătea un bărbat cu o înfățișare distinsă. Avea un costum la patru ace și toate cele, iar părul negru ca noaptea era argintiu pe la tâmple. Nu știam la ce mă așteptam de la un bătrân luxen. Poate la o robă albă și un cap chel – fiindcă trăiau într-o colonie la poalele muntelui Seneca.

La asta nu mă așteptam.

Nu mă așteptam nici la faptul că Daemon nu și-a retras mâinile imediat ca să pună o distanță potrivită om-extraterestru între noi. A murmurat ceva în limba lui și m-a apucat de mijloc, stând lângă mine.

— Ethan, a spus Daemon. Nu mă așteptam să te văd.

Ochii uimitor de violeți ai bărbatului s-au oprit asupra mea.

— Văd. Asta e *fata* despre care m-au informat fratele și sora ta?

Trupul lui Daemon s-a încordat.

— Depinde ce informații amabile ți-au dat.

Aerul îmi rămăsese în plămâni. Nu știam ce să fac, așa că stăteam acolo, străduindu-mă să par cât mai calmă. Nu era bine ca bărbatul în costum să-și dea seama că eu știu cine era. Luxenul acela nu trebuia să afle că eu le știu secretul și nici că eu eram hibrid.

Ethan a zâmbit.

— Mi-a spus că te vezi cu ea. Am fost surprins. Practic, suntem o familie.

Cumva, mi s-a părut că avea mai degrabă legătură cu faptul că ei ar fi vrut ca Daemon să se apuce să facă bebeluși extraterestri cu Ash, nu că se așteptau ca el să trimită mesaj de grup prin care să-i notifice pe toți că nu mai era pe piață.

— Știi cum sunt eu, Ethan; nu-mi place să sărut și să povestesc tuturor.

Degetul lui mare desena cercuri lente și ușoare pe spatele meu.

— Kat, el este Ethan Smith. Este un fel de...

— Naș, am spus eu și apoi am roșit, fiindcă era cel mai stupid lucru pe care puteam să-l spun.

Dar din expresia lui Ethan am înțeles că i-a plăcut ce am zis.

— Da, ca un fel de naș.

Ochii aceia ciudați s-au fixat asupra mea și eu m-am străduit să-mi țin capul sus.

— Nu ești din părțile astea, Kat, nu-i așa?

— Nu, domnule, sunt din Florida.

— A. A ridicat o sprânceană neagră. Virginia de Vest e pe placul tău?

M-am uitat spre Daemon.

— Da, e drăguț.

— Minunat. Ethan a coborât o treaptă. E o plăcere să te cunosc.

A întins mâna.

Din obișnuință, am întins și eu mâna, dar Daemon mi-a prins-o repede și mi-a strâns-o. Apoi a dus-o la buze și mi-a sărutat palma. Ethan a urmărit scena cu mare curiozitate și cu încă ceva ce nu puteam defini.

— Kat, trec eu pe la tine mai târziu.

Mi-a lăsat mâna și s-a interpus între mine și luxen.

— Am de vorbit ceva, ok?

Am dat din cap și m-am străduit să-i zâmbesc frumos lui Ethan.

— Mi-a părut bine să vă cunosc.

— Asemenea, a spus bărbatul. Sunt convins că ne vom mai vedea.

Nu știu de ce, cuvintele lui au căzut peste mine ca o mușcătură de ger. I-am făcut cu mâna lui Daemon și m-am dus repede la mașină să-mi iau geanta. Ei deja intraseră în casă și eram în stare să-mi tai un deget ca să știu ce vorbesc. De când îi cunoscusem pe Dee și Daemon, nu mai văzusem niciodată vreun luxen din colonie să vină acasă la ei.

Puțin tulburată de apariția lui Ethan, mi-am aruncat geanta pe hol și mi-am pus un pahar de suc de portocale. Mama dormea, așa că am mers în vârful picioarelor pe hol și am închis ușa de la dormitor. M-am așezat pe pat, mi-am pus paharul pe masă. M-am concentrat asupra laptopului și am ridicat mâna.

S-a săltat de pe birou și a venit chiar în mâna mea. Încercam să nu-mi folosesc prea des abilitățile extraterestre – poate o dată sau de două ori pe zi ca să mențin în formă... hmm... chestia asta. De câte ori le foloseam, aveam un fel de amețeală, ca și cum eram într-un carusel, sus, gata să cobor cu 130 km pe oră – momentul ăla în care stomacul îți sare în gât și simți furnicături pe piele. Era puțin altfel – nu era rău, destul de plăcut și poate chiar îmi crease și ceva dependență.

Și atunci când am accesat chestia asta, în noaptea în care a murit Adam, m-am simțit mai puternică decât mă simțisem vreodată. Deci, da, îmi dădeam seama, cu puterea asta poate să ți se urce la cap. Dacă la Will ar fi avut succes mutația, numai Dumnezeu știe ce lucruri nebunești ar putea face.

Nu-mi permiteam să mă gândesc la el acum, așa că mi-am deschis laptopul și am hoinărit pe internet vreo jumătate de oră, citind recenzii, după care l-am închis și l-am trimis înapoi pe birou. Am luat o carte și m-am ghemuit cu ea în pat, sperând să apuc să citesc măcar câteva capitole până să apară Daemon, dar am adormit după trei pagini.

Când m-am trezit, în dormitor era întuneric și, după cercetări ulterioare, am descoperit că trecuse deja de nouă și mama plecase la serviciu. Surprinsă că Daemon nu a venit încă, mi-am pus cizmele și am plecat spre el.

Dawson a deschis ușa, cu o cutie de suc într-o mână și cu o plăcintă în cealaltă.

— Frumos aport de zahăr ți-ai pregătit acolo, am spus eu zâmbind.

El s-a uitat în jos.

— Da, nu cred că o să mă culc prea curând.

Mi-am amintit ce-mi spusese el, că nu doarme deloc, eu sperasem că se rezolvase asta. Până să întreb ceva, el mi-a spus:

— Daemon nu e aici.

— A. Am încercat să-mi ascund dezamăgirea: E tot cu bătrânul ăla.

— Doamne ferește, nu. Ethan nu a stat decât vreo oră. Nu era prea fericit. Dar acum Daemon a ieșit cu Andrew.

— Cu Andrew.

Nu mă așteptam la asta.

Dawson a dat din cap.

— Dap. Andrew, Dee și Ash au avut chef să meargă să mănânce ceva. Eu nu am vrut să merg.

— Ash? am șoptit eu.

Ok, la asta chiar nu mă așteptam. Dar la valul de gelozie irațională care m-a lovit și care m-a transportat în țara fetelor nebune, chiar mă așteptam.

— Da, a spus el și s-a uitat la mine. Vrei să intri?

Nu mi-am dat seama că am intrat după el până când nu m-am trezit stând pe canapea cu genunchii strânși. Daemon chiar s-a dus să mănânce în oraș cu Ash și cu ceilalți?

— Când au plecat?

Dawson a luat o gură din plăcinta lui.

— Hmm, nu chiar de mult.

— E aproape zece seara.

Luxenii aveau un apetit uriaș, dar, să fim serioși, nu luau cina noaptea. Știam și eu asta.

El s-a așezat în fotoliu și s-a uitat spre plăcintă.

— Ethan a plecat pe la cinci. Apoi a venit Andrew pe aici... Dawson s-a uitat la ceasul din perete, încercând să-și amintească. El și Ash au venit pe la șase.

Stomacul mi se strânsese tare.

— Și după aia au plecat toți patru să mănânce?

Dawson a dat din cap, de parcă vorbirea era un lucru prea ciudat.

Patru ore pentru cină. Am simțit dintr-odată că nu mai pot sta. Voiam să mă duc la restaurantul unde erau ei. Voiam să-l gălesc. Am vrut să mă ridic, dar a trebuit să stau mai întâi să înghit nodul oribil care mi se formase în gât.

— Nu e ce crezi tu, a spus Dawson încet.

Am întors repede capul spre el și am descoperit cu oroare că aveam lacrimi în ochi. Ironia sorții nenorocite mă plesnea peste față. Așa se simțise și Daemon când am ieșit în oraș cu Blake? Dar atunci nu eram împreună. Nu era ca și cum aș fi avut vreo tonă de obligații față de el atunci.

— Nu e? am hârâit eu.

Dawson și-a terminat plăcinta.

— Nu. Cred că a simțit pur și simplu nevoia să iasă puțin.

— Fără mine?

El și-a scuturat firimiturile de pe blugi.

— Cu tine sau fără tine. Fratele meu nu mai este cum îl știam eu. Nu m-aș fi gândit în viața mea că o să iasă cu o ființă umană. Nu vreau să te jignesc.

— Nu mă jignești, am șoptit.

Fără mine. Fără mine. Cuvintele alea se repetau la nesfârșit. Nu eram genul ăla de fată care are nevoie mereu de iubitul ei, care trebuie să fie în permanență lângă el, dar mă durea ca dracu'.

Și durerea aia se transforma într-un junghi fierbinte de furie când îmi imaginam cum Andrew și Dee stau unul lângă

altul în separeu, iar Daemon și Ash pe partea cealaltă, fiindcă așa stăteau probabil la restaurant. Ar fi fost ca odinioară – când Daemon și Ash erau împreună.

E adevărat că și eu m-am sărutat o dată cu Blake, dar atunci nu aveam o relație stabilă. Doamne, poate că ei...

M-am hotărât să nu merg mai departe.

Dawson s-a ridicat, a trecut pe lângă măsuța de cafea și a venit lângă mine.

— Ethan l-a înfuriat. Voia să știe dacă relația cu tine nu cumva afectează devotamentul lui față de specia noastră. Dawson s-a aplecat în față, trecându-și mâinile peste genunchi. Și, în fine, poți să-ți închipui reacția lui Daemon.

Nu eram convinsă că pot.

— Ce-a spus?

Dawson a râs și ochii lui au sclipit așa cum îi sclipeau și lui Daemon.

— Să zicem doar că Daemon i-a explicat că viața lui nu îi afectează loialitatea, dar cu alte cuvinte.

Am zâmbit ușor.

— Nașpa?

— Foarte nașpa, a spus el, uitându-se la mine. Nu se așteptau la una ca asta din partea lui. Nimeni nu se aștepta. De la mine? Să zicem că de la mine nu așteptau cine știe ce. Mai ales fiindcă mie nu îmi păsa ce cred ei – nu că lui Daemon i-ar păsa, dar...

— Știu. El a fost întotdeauna cel care a avut grijă de toate, nu? Nu cel care poate crea o asemenea problemă.

A dat din cap.

— Ei nu știu ce ești tu, dar mă îndoiesc că Ethan se va opri aici.

— O să-l izgonească?

A aprobat tăcut și eu am scuturat din cap. Atunci când un luxen era izgonit, i se interzicea să stea în comunitatea lor, chiar și în apropiere, ceea ce însemna că nu putea să se mai afle în zona de protecție a beta-cuarțului. Era practic singur împotriva arumilor.

— Ce este Ethan? Am înțeles că e unul dintre bătrâni, dar ce e?

Dawson și-a încrețit sprâncenele.

— Bătrânii sunt cum ar fi niște primari sau președinți în comunitatea noastră. Ethan este președintele.

Am ridicat din sprâncene.

— Pare să fie important.

— Toți cei care se află în colonie trebuie să asculte de el. Cei care n-o fac riscă să fie anatemiizați social. Dawson s-a lăsat pe spate și a închis ochii. Chiar și cei care au de-a face cu oamenii, cum ar fi cei care lucrează în afara coloniei sau ceva de genul, se tem să-i supere pe bătrâni. Niciunul dintre noi nu poate pleca fără permisiunea MA-ului, dar, la naiba, dacă vor să ne dea afară, găesc ei o modalitate.

— Ți-au făcut asta și ție din cauza lui Beth?

Chipul lui s-a încordat.

— Ar fi făcut-o, dar nu au avut timp. N-a fost suficient timp pentru nimic.

Mă durea inima pentru el și l-am atins ușor pe braț.

— O s-o aducem înapoi pe Beth.

A avut un mic zâmbet.

— Știu. Duminica asta... Totul se învârteste în jurul duminicii ăsteia.

Stomacul mi s-a răsucit aiurea și pulsul mi s-a accelerat.

— Cum a fost acolo?

A deschis ochii ca două fante. Mai multe clipe au trecut până să răspundă.

— La început, nu a fost prea rău. Ne lăsau să ne vedem, pe mine și pe Beth. Ne-au spus că ne țin acolo pentru siguranța noastră. Știi tu placa aia cu “dacă oamenii află ce i-am făcut eu lui Beth, o să se termine prost și trebuie să fim protejați”. Daedalus era de partea noastră. Chiar mi s-a părut că așa era, o perioadă. Eu... Chiar am crezut că o să ieșim împreună de acolo la un moment dat.

Era prima dată când îl auzeam pe Dawson pronunțând cuvântul *Daedalus*. Suna ciudat când îl spunea el.

— Încrederea nu mi-a adus altceva decât suferință și în cele din urmă furie atunci când speranța s-a năruit.

Colțurile gurii i s-au ridicat puțin.

— Daedalus voia să refac ceea ce îi făcusem lui Beth. Voiau să creez mai mulți indivizi ca ea. Să perfecționez omenirea și toate rahaturile alea și atunci când au văzut că nu merge... situația s-a schimbat.

M-am fosit.

— În ce fel s-a schimbat?

Linia obrazului s-a încordat.

— La început, nu mi-au mai dat voie s-o văd pe Beth – era pedeapsa mea fiindcă nu am reușit să fac ceea ce lor li se părea foarte simplu. Nu pricepeau că eu nu știam cum am vindecat-o și cum am schimbat-o. Îmi aduceau niște muribunzi și eu încercam, Katy, chiar încercam. Dar mureau, indiferent cât de mult mă străduiam eu.

Mă cuprinsese greața și aș fi vrut să știu ce să spun, dar mi se părea că asta e unul dintre momentele în care nimic din ce ai spune n-are rost.

— Apoi au început să-mi aducă oameni sănătoși, pe care îi răneau – îi făceau să sufere –, iar eu îi vindecam. Unii... unii s-au înzdrăvenit. Cel puțin pentru un timp, dar era de parcă rănile alea pe care le avuseseră reveneau și mai puternic. Alții... alții se destabilizau.

— Se destabilizau?

Mâinile lui Dawson se desfăceau și se închideau pe coapse.

— Începeau să capete ceva abilități, dar era ceva... ceva care nu mergea. A fost la un moment dat o fată – nu cu mult mai

mare ca noi și drăguță, foarte drăguță. I-au dat nu știu ce fel de pastilă și era pe moarte. Am vindecat-o. Voiam așa de mult s-o vindec, fiindcă era foarte speriată.

Ochii lui de smarald s-au uitat în ochii mei.

— Și am crezut că a mers. S-a îmbolnăvit la fel ca Beth, atunci când au închis-o, la început. La o zi după ce boala a trecut, s-a izbit de zid.

M-am încruntat.

— Și de ce e așa de rău?

El s-a uitat în altă parte.

— Noi putem să ne mișcăm mai repede ca un glonte, Katy. Ea s-a izbit de perete. L-a lovit cu viteză supersonică.

— O, Doamne...

— Și nu era ca și cum nu s-ar fi putut opri. Câteodată mă întreb dacă nu a făcut-o înadins. După ea au mai fost alții, mulți alții. Oameni care mureau în mâinile mele. Oameni care mureau după ce îi vindecam eu. Oameni care supraviețuiau mutației, dar care nu mai erau văzuți niciodată după aceea. Dawson s-a uitat în jos și a murmurat: E atâta sânge pe mâinile mele.

— Nu. Am scuturat capul cu putere. Toate astea nu s-au întâmplat din vina ta.

— Crezi?

În vocea lui se simțea furia.

— Am abilitatea asta de a vindeca, dar n-am fost în stare s-o folosesc așa cum trebuie.

— Dar ai vrut să-i vindeci – adică ai vrut cu toată ființa ta. Ai fost obligat s-o faci.

— Asta nu schimbă cu nimic faptul că au murit atâția oameni. S-a aplecat iar, neliniștit. A fost o vreme când am crezut că merit ce mi se întâmplă, dar nu... dar nu și Beth. Ea nu merita asta.

— Nici tu nu meritai, Dawson.

El s-a uitat la mine o clipă și apoi și-a mutat privirea.

— Mai întâi, nu mi-au mai dat voie s-o văd pe Beth, apoi nu mi-au mai dat mâncare și după aceea nici apă, iar când au văzut că nici așa nu merge, au venit cu alte idei.

A expirat adânc.

— Presupun că același lucru i l-au făcut și lui Beth, dar chiar nu știu asta. Eu n-am văzut decât cum mureau oamenii sub ochii mei.

Stomacul parcă îmi căzuse direct pe canapea. Aveam o presimțire foarte rea.

— O răneau numai ca să o vindec eu, iar ei să studieze procesul.

Mușchii obrazului i s-au încordat.

— De fiecare dată aveam o frică îngrozitoare. Dacă de data asta nu mai mergea? Dacă nu mai reușeam s-o vindec pe Beth? Aș fi fost...

Și-a mișcat gâtul de parcă l-ar fi strâns tricoul.

El nu va mai fi niciodată cum a fost. Lacrimile mă înăbușeau iar. Voiam să plâng pentru el, pentru Beth, dar mai ales pentru oamenii care au fost ei odată și care nu vor mai fi niciodată la fel.

CAPITOLUL 19

După asta, Dawson s-a închis în el. A vorbit despre orice – despre vreme, despre fotbal, despre Strumfi –, dar nimic altceva despre Daedalus sau ce i-au făcut lui și lui Beth. Pe de o parte, îi eram recunoscătoare pentru asta. Nu sunt convinsă că aș mai fi suportat să aflu și altele, chiar dacă sună egoist.

Dar partea proastă era că imediat ce am încheiat cu discuția aceea serioasă, mintea mea s-a întors fix în locul de unde plecase, adică unde e Daemon și ce face acolo. Când am văzut că e aproape miezul nopții, n-am mai putut să stau acolo.

Nu puteam să stau nicăieri.

Am spus noapte bună și am plecat repede prin frig, peste peluză. Primul lucru pe care l-am făcut a fost să-mi verific telefonul. Aveam un mesaj și, când l-am văzut, mi s-au accelerat bătăile inimii.

Îmi pare rău pentru seara asta. Vb mâine.

Era trimis în urmă cu o oră. Asta însemna că și acum era cu Ash – bine, cu Andrew, Dee și Ash.

M-am uitat la ceas, ca și cum aș fi putut schimba cumva timpul. Inima îmi bubuia în piept de parcă aș fi venit acasă în fugă. M-am uitat la mobil și m-am stăpânit cu greu să nu-l arunc în perete. Știam că mă comportam ridicol. Daemon era prieten cu ei, inclusiv cu Ash. Putea să se ducă undeva cu ei și

fără mine. Iar de când cu răceala instalată între mine și Dee, nu prea mai stătuse cu ea.

Ridicol sau nu, eram îndurerată. Și detestam asta – detestam faptul că mă las afectată de ceva așa de stupid.

Am luat telefonul cu mine și am urcat la etaj, m-am spălat pe față, pe dinți și mi-am pus pijamaua, neștiind dacă ar trebui să-i răspund la mesaj sau nu. Aș fi vrut să am puterea să nu-i răspund, să fie un fel de du-te naibii, dar, fir-ar să fie, parcă era prea caraghios având în vedere toată situația.

Pe de altă parte, mă durea prea tare. Așa că am pus telefonul pe noptieră și m-am băgat în pat, trăgându-mi pătura până la bărbie. Am rămas așa, reproșându-mi că nu i-am răspuns la SMS, reproșându-mi că am ieșit atunci cu Blake, că l-am sărutat și că stau acum trează ca să-mi fac reproșuri. În cele din urmă, creierul meu s-a săturat de toate și a închis prăvălia pentru noapte.

Ceva mai târziu, nu eram sigură dacă dorm sau sunt trează. Eram într-o dimensiune nebuloasă unde realitatea era amestecată cu subconștientul. O parte era vis, îmi dădeam și eu seama de asta, fiindcă îl vedeam pe Daemon într-o clădire. Am zărit fugitiv părul lui negru și apoi nu l-am mai văzut. Era într-o cameră și, până să ajung eu la el, s-a dus în altă cameră. Era un labirint nesfârșit și el tot pleca, fără să-mi răspundă atunci când strigam după el.

Eram plină de tristețe și mă durea inima. Îl urmăream, nu ajungeam niciodată la timp, îl pierdeam... la nesfârșit.

Apoi patul s-a mișcat și clădirea a dispărut, evaporându-se într-un nor de fum și de întuneric. Am simțit o greutate lângă mine. O mână mi-a dat părul de pe față și cred că am zâmbit, fiindcă el era acolo și asta mă liniștea. Am alunecat iar într-un somn adânc, în care nu-l mai urmăream pe Daemon în vis.

* * *

Când s-a făcut dimineață, m-am rostogolit pe o parte, așteptându-mă să-l găsesc pe Daemon lângă mine. Mama lucra sâmbăta până spre prânz, așa că Daemon ar fi putut să stea mai mult, dar patul era gol.

Mi-am trecut mâna peste perna goală, am inspirat, așteptându-mă să simt parfumul acela curat de ierburi care era numai al lui, dar nu am simțit decât un iz ușor de lămâie. Oare am visat că Daemon fusese aici?

Doamne, ar însemna să fiu de-a dreptul jalnică.

M-am încruntat, m-am ridicat în fund și mi-am luat telefonul. Era un mesaj de la Daemon, venit pe la ora două dimineața.

Șuncă & ouă la micul dejun. Vino când te trezești.

Două dimineața? M-am uitat fix la telefon. Stătuse până la ora aia?

Inima mi-o luase iar razna și m-am trântit la loc în pat, gemând. Era evident că eram jalnică, iar Daemon stătuse în oraș până târziu, dar nu cu mine.

M-am târât jos din pat, am făcut un duș și mi-am pus o pereche de blugi și un pulover. Parcă eram amorțită, mi-am uscat părul doar pe jumătate și l-am strâns într-un coc neglijent. M-am dus la ei și am descoperit că ușa era încuiată.

Am pus mâna pe clanță și am așteptat până ce am auzit clicul încuietorii. După ce am deschis ușa, m-a cuprins deodată neliniștea. Era mult prea simplu să intru în casa cuiva, inclusiv în casa mea.

Am scuturat din cap, am închis încet ușa și am respirat adânc. În casă domnea o tăcere mormântală. Toată lumea dormea. Am urcat la etaj, călcând cu grijă pe cele două trepte de sus care scârțâiau. Ușile de la dormitoarele lui Dee și Dawson erau închise, dar din camera lui Daemon se auzea muzica în surdină.

Am deschis puțin ușa de la dormitorul lui și m-am strecurat înăuntru. Privirea mi s-a dus direct spre pat și, oricât de mult aș fi vrut, nu puteam să-mi opresc palpitațiile inimii.

Daemon era întins pe spate, cu o mână în spațiul gol de lângă el și cu cealaltă pe burtă. Cearșafurile erau răvășite în jurul șoldurilor lui înguste. În somn, figura lui avea un aer aproape angelic, liniile obrazului erau dulci și buzele relaxate. Genele dese adumbreau obrații.

Părea mult mai tânăr așa, în somn, dar, cumva ciudat, era și mai departe de mine așa. Frumusețea lui masculină era intimidantă, din altă lume. Ceva ce găseam numai între paginile cărților pe care le citeam eu.

Câteodată mi-era greu să cred că el e o ființă reală.

Am mers spre el în vârful picioarelor și m-am așezat pe marginea patului, incapabilă să-mi iau ochii de la el. Nu voiam să-l trezesc. Așa că am stat acolo ca o ciudată, uitându-mă la pieptul lui, cum se ridică și coboară regulat. Mă întrebam dacă azi-noapte l-am visat sau chiar a trecut pe la mine. Iar aveam fluturi în stomac și aproape uitasem de criza de anxietate de azi-noapte. Aproape, dar nu chiar...

Daemon s-a întors pe neașteptate într-o parte, m-a apucat cu brațul de mijloc și m-a tras lângă el. A venit mai aproape și și-a îngropat fața în gâtul meu.

— Bună dimineața, a murmurat el.

I-am pus mâna pe umăr și am zâmbit. Pielea lui era fierbinte.

— Neața.

El a pus un picior peste mine și m-a strâns mai tare.

— Unde sunt ouăle mele cu șuncă?

— Am crezut că te-ai oferit să le faci tu.

— Ai interpretat greșit ce am spus. Treci la bucătărie, femeie.

— Mă lași.

M-am întors cu fața spre el. A ridicat capul, m-a sărutat pe nas și apoi și-a băgat fața în pernă. Am râs.

— E mult prea devreme, a mormăit el.

— E aproape zece.

— Prea devreme.

Parcă aveam o piatră în stomac. Mi-am mușcat buzele și nu știam ce să spun.

El și-a lăsat leneș brațul pe coapsa mea și a întors capul spre mine.

— Nu mi-ai răspuns azi-noapte.

Deci chiar o să deschidem subiectul ăsta.

— Am adormit și am crezut că... ești ocupat.

A ridicat o sprânceană.

— Nu eram ocupat.

— Am trecut aseară pe la tine să te văd și te-am așteptat un timp. Mă jucam cu un colț de cearșaf, răsucindu-l pe deget. Ai venit târziu.

A deschis un ochi.

— Deci ai primit mesajul meu și puteai să-mi răspunzi.

M-am dat singură de gol.

Daemon a oftat.

— De ce nu mi-ai răspuns, Kitten? Mi-ai rănit sentimentele.

— Sunt convinsă că Ash te-a alinat.

În clipa în care mi-au zburat cuvintele acelea de pe buze, îmi venea să-mi dau palme.

Acum deschisese amândoi ochii, apoi a făcut ceva care m-a surprins și m-a enervat: a zâmbit cu gura până la urechi.

— Ești geloasă.

După felul în care a spus-o, lui i se părea un lucru bun.

— Nu sunt geloasă.

— Kitten...

Mi-am dat ochii peste cap și apoi am avut o criză gravă de tot de diaree verbală.

— Am fost îngrijorată din cauza prezenței bătrânului, iar noi stabiliserăm să stăm de vorbă. N-ai mai venit. În schimb, te-ai dus în oraș cu Andrew, Dee și Ash. Ash, cum ar veni, fosta, și cum aflu eu de asta? De la fratele tău. Și cum ați stat la masă? Dee și Andrew au stat pe o parte a mesei, iar tu și Ash pe partea cealaltă? Sunt convinsă că a fost foarte plăcut.

— Kitten...

— Nu mă lua cu Kitten, m-am răstit și m-am strâmbat la el; acum mă pornisem. Ai plecat la cinci și nu ai venit decât, când? După ora două? Ce-ați făcut acolo? Și nu mai zâmbi așa ca prostul. Nu e nimic amuzant.

Daemon a încercat să nu mai zâmbească, dar nu a reușit.

— Îmi place la nebunie când îți scoți ghearele.

— Ah, taci din gură. Dezgustată, i-am dat mâna la o parte. Dă-mi drumul. Poți s-o suni pe Ash s-o întrebi dacă nu vrea să-ți facă niște ouă cu șuncă. Eu am tăiat-o.

În loc să-mi dea drumul, s-a suit peste mine, sprijinindu-se în mâini. Acum surâdea – surâsul acela arogant al lui care mă scotea din minți.

— Vreau numai să o aud de la tine: sunt geloasă.

— Am spus-o deja, nemernicule. Sunt geloasă. De ce n-aș fi?

El a lăsat capul pe umăr.

— A, nu știu. Poate pentru că pe Ash nu am vrut-o niciodată, iar pe tine te-am vrut din prima clipă în care te-am văzut – și înainte să începi iar, știu că nu am arătat-o cum trebuie, dar știi și că te-am vrut. Numai pe tine. Ești nebună dacă ești geloasă.

— Chiar așa?

Mi-am reprimat lacrimile de furie.

— Voi doi ați fost împreună.

— *Am fost* împreună.

— Probabil că ea încă te mai vrea.

— Eu nu o vreau, așa că nu contează.

Pentru mine conta.

— E frumoasă ca un top-model.

— Iar tu ești și mai frumoasă.

— Nu încerca să mă duci cu zăhărelul.

— Nu fac asta, mi-a spus el.

M-am uitat peste umărul lui și mi-am mușcat buzele.

— Știi, inițial am crezut că într-un fel am meritat să mi se întâmple ce mi s-a întâmplat aseară. Acum știu ce ai simțit atunci când am ieșit cu Blake. Adică o răzbunare a karmei, dar nu e același lucru. Atunci noi doi nu eram împreună, iar eu și Blake nu aveam un trecut.

El a respirat adânc.

— Ai dreptate; nu e același lucru. Eu nu am fost la întâlnire cu Ash. Andrew a trecut pe aici și am început să vorbim despre Ethan. Lui Andrew îi era foame, așa că ne-am hotărât să ieșim undeva să mâncăm. Dee a vrut să vină cu noi, iar Ash era și ea acolo, fiindcă, știi, e sora lui.

Am ridicat puțin din umeri. Bine, era un argument.

— Și nu am fost la restaurant să mâncăm. Am comandat pizza, ne-am dus acasă la Andrew și am discutat despre ziua de duminică. Ash este speriată de moarte să nu-l piardă și pe Andrew. Dee tot vrea să-l omoare pe Blake. Mi-au trebuit ore în șir să-i conving. N-a fost o petrecere la care tu să nu fii invitată.

Dar oricum n-am fost invitată, voiam să spun, dar știam că e caraghios.

— Dar de ce nu mi-ai spus, cel puțin? Ai fi putut să-mi spui ceva. Atunci imaginația mea nu ar mai fi luat-o razna.

El s-a uitat atent la mine o clipă, apoi s-a ridicat și s-a așezat lângă mine.

— Am vrut să trec pe la tine când am ajuns acasă, dar era târziu.

Deci a fost un vis. Penibilitatea mea era confirmată oficial.

— Uite, nu m-am gândit la asta.

— Se pare că nu, am mormăit eu.

Daemon s-a frecat ușor pe piept, deasupra inimii.

— Sincer, nu m-am gândit că o să te deranjeze așa de tare. M-am gândit că mă cunoști mai bine de-atât.

Eu stăteam tot culcată, prea obosită să mă mișc.

— Te cunosc mai bine de-atât?

— Da, credeam că știi că și dacă Ash ar apărea goală în clipa asta în dormitor, aș trimite-o acasă. Că nu ai de ce să-ți faci griji.

— Mersi pentru imaginea asta care îmi va rămâne în cap pentru totdeauna.

El a clătinat din cap, cu un hohot sec.

— Nesiguranța asta a ta mă supără, Kat.

Am rămas cu gura căscată și apoi am sărit în genunchi.

— Poftim? Numai tu ai voie să fii nesigur?

— Ce? A rânjit. De ce aș fi nesigur?

— Bună întrebare, dar cum numești tu micul episod de ieri cu Blake, pe hol? Și întrebarea ta stupidă dacă vreau să-l ajut pe Blake?

A strâns buzele.

— Ha! Exact. E chiar mai ridicol ca tu să fii nesigur. Dă-mi voie să-ți explic.

Când furia îmi creștea, creștea și Sursa. O simțeam plimbându-mi-se pe piele.

— Îl urăsc pe Blake. S-a folosit de mine și era gata să mă dea pe mâna celor de la Daedalus. El l-a omorât pe Adam. Există numai o părticică minusculă din mine care mai poate să-l tolereze. Cum poți să fii chiar și numai puțin gelos pe el?

Daemon a izbucnit.

— El te vrea.

— Doamne maica Domnului, nu e adevărat.

— Zici tu. Eu sunt băiat. Știu cum gândesc ceilalți băieți. Am ridicat mâinile exasperată.

— Nici nu contează dacă mă vrea. Eu. Îl. Urăsc.

S-a uitat în altă parte.

— Ok.

— Iar tu n-o urăști pe Ash. E o parte din tine care o iubește. Știu că e așa și poate nu la fel cum mă iubești pe mine, dar acolo există afecțiune – acolo este un trecut. Dă-mă în judecată dacă ți se pare că sunt puțin intimidată de asta.

M-am dat jos din pat și îmi venea să bat din picior ca un copil. Poate chiar să mă tăvălesc pe jos puțin. Aș mai fi eliberat o parte din energie.

Daemon a apărut în fața mea, a făcut un pas spre mine și mi-a luat obrazii în mâini.

— Ok. Am înțeles ce vrei să zici. Ar fi trebuit să-ți spun. Iar chestia cu Blake – dap, și aia e o tâmpenie.

— Bine.

Mi-am încrucișat brațele. Buzele lui au tresărit.

— Dar trebuie să înțelegi că pe tine te vreau. Nu pe Ash. Și nici pe altcineva.

— Chiar dacă bătrânii vor să fii cu cineva ca ea?

Și-a aplecat capul și mi-a atins ușor obrazul cu buzele.

— Nu-mi pasă ce vor ei. Așa sunt eu, incredibil de egoist.

Mi-a sărutat tâmpla.

— Ok?

Am închis ochii.

— Ok.

— Acum mai avem vreo problemă?

— Dacă îmi promiți că nu mă mai bați la cap să nu vin mâine cu voi.

Și-a apăsat fruntea de fruntea mea.

— Îmi ceri să accept o înțelegere foarte grea.

— Da.

— Nu vreau să vii, Kat. A oftat și m-a cuprins în brațe. Dar nu pot să te opresc. Promite-mi măcar că nu te îndepărtezi de mine.

Zâmbetul meu era ascuns la pieptul lui.

— Obții întotdeauna ce vrei tu, așa-i?

— Nu întotdeauna.

L-am prins cu mâinile de talie și m-am lipit de căldura lui. Dacă era după mine, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. Dar era o chestie în toată povestea asta. Mă întrebam dacă vreunul dintre noi o să obțină ce vrea.

El m-a strâns mai tare și am simțit că oftează.

— Hai. Să ne apucăm de ouăle alea cu șuncă. Azi am nevoie de toată puterea mea.

— Pentru ce... M-am întrerupt, fiindcă mi-am dat seama ce a vrut să spună. A, da... Blake.

— Mda. M-a sărutat tandru. O să am nevoie de multă putere să nu-i produc vătămări corporale, a spus. Știi asta, nu? Așa că eu trebuie să mănânc porție dublă de șuncă.

CAPITOLUL 20

Dee stătea ghemuită pe ultima treaptă ca un spiriduș dement, gata să dezlănțuie iadul pe pământ. Avea părul adunat strâns la spate și ochii ei erau de un verde strălucitor și febril. Buzele nu erau decât o linie subțire. Ținea degetele încleștate pe genunchi ca niște gheare ascuțite gata să zgârie.

— E aici, a spus ea, cu ochii pe fereastra de lângă ușă.

M-am uitat la Daemon. Pe fața lui se vedea un zâmbet de lup.

Nu era deloc îngrijorat de dorințele criminale ale surorii sale. Poate nu fusese o idee prea bună să-l chemăm aici pe Blake.

Dee a sărit de pe treaptă și a dat ușa de perete înainte ca Blake să apuce să bată. Nimeni nu a oprit-o și nimeni n-a făcut vreo mișcare.

Surprins, Blake a lăsat mâna jos.

— Hmm, bună...

Dee și-a tras înapoi brațul subțire și și-a repezit pumnul direct în falca lui Blake. Impactul l-a aruncat în spate aproape un metru.

Am rămas cu gura căscată.

Andrew a râs.

Ea s-a întors repede și a expirat profund.

— Ok. Am terminat.

M-am uitat la ea cum se duce spre fotoliu și se așază, scuturându-și mâna.

— I-am promis că-i dau voie să-l pocnească o dată zdravăn, a zis Daemon, chicotind. Acum o să se poarte frumos.

M-am uitat fix la el.

Blake a intrat încet pe ușă, frecându-și falca.

— Ok, a spus el, clipind des. Am meritat asta.

— Meritai mai mult decât asta, a replicat Andrew. Reține ce spun.

El a dat din cap și și-a aruncat ochii prin cameră. Șase luxeni și un pui de hibrid se uitau țintă la el. Era normal să pară nervos, ba chiar speriat. Ostilitatea din cameră era palpabilă.

Blake s-a așezat în așa fel încât să fie cu spatele la perete. Băiat deștept. A băgat încet mâna în buzunarul de la spate și a scos de acolo o hârtie împăturită.

— Cred că ar fi bine să terminăm repede cu asta.

— Cred și eu, a spus Daemon, smulgându-i hârtia din mână. Ce-i asta?

— O hartă, a răspuns el. Drumul pe care trebuie să mergem noi e marcat cu roșu. E un drum de acces care duce la intrarea din spate a complexului Mount Weather.

Daemon a desfășurat harta pe masă. Dawson se uita peste umărul fratelui său, care trecea cu degetul peste linia roșie șerpuită.

— Și cam cât facem până la drumul ăsta?

— Cu mașina, vreo douăzeci de minute, dar e imposibil ca acolo să ajungă neobservată o mașină.

A făcut timid un pas în față, cu ochii la Dee, care îl privea țintă. Pe obrazul drept îi rămăsese o urmă roșie. Aia va fi o vânătaie.

— Trebuie să mergem pe jos și repede.

— Ce înseamnă repede la tine? a întrebat Matthew din locul în care stătea, lângă ușa sufrageriei.

— Cât de repede neomeneste posibil, a răspuns Blake. Trebuie să ne mișcăm cu viteza luminii. Luc ne dă cincisprezece minute și nu putem să pierdem prea mult timp pe lângă Mount Weather. Trebuie să ajungem acolo cam cu cinci minute înainte și să pornim pe drumul ăsta cât mai repede.

M-am lăsat pe spate. O singură dată ajunseseam la viteza aia despre care vorbeau ei. Atunci când pornisem în urmărirea lui Blake.

Daemon a ridicat ochii spre mine.

— Poți să faci asta?

— Da.

Având în vedere motivația, eram singură că o să pot. Speram.

Dee s-a ridicat, clătinând din cap.

— Cât de repede pot ei să alerge?

— Al naibii de repede, atunci când trebuie, a spus Blake. Atacă-mă din nou și o să-ți demonstrez că pot să alerg foarte repede.

Dee a pufnit.

— Pun pariu că tot te-aș prinde.

— Probabil, a murmurat el și apoi a spus: Trebuie să te antrenezi mâine toată ziua. Poate și în seara asta. Nu ne permitem să avem pe cineva cu noi care să ne încetinească.

Mi-a luat o secundă ca să-mi dau seama că vorbește cu mine.

— N-o să încetinesc pe nimeni.

— Voiam doar să mă asigur.

S-a uitat la mine cu ochii tulburi.

Am întors repede capul. Faptul că eram evident cea mai slabă verigă mă chinuia. Dee sau Ash erau probabil mai potrivite pentru asta, dar știam că pot s-o fac.

— Nu-ți mai face tu griji pentru ea, nu e treaba ta, a izbucnit Daemon.

Matthew s-a apropiat și s-a interpus între Daemon și Blake.

— Ok. Deci trebuie să ajungem la drumul ăsta și noi unde trebuie să rămânem?

Daemon și-a încrucișat brațele cu ochii îngustați.

— La capătul drumului de acces, asta vă va lăsa posibilitatea să fugiți dacă ceva merge prost.

— N-o să meargă nimic prost, a spus Ash, cu ochii la Daemon. O să vă așteptăm aici.

— Desigur, a spus Daemon cu un zâmbet liniștitor. O să fie bine, Ash.

M-am ciupit de picior. *Nu o vrea pe ea. Nu o vrea pe ea. Nu o vrea pe ea.* Asta m-a ajutat puțin.

— Am încredere în tine, a spus Ash, cu ochii lipiți de adoratul ei, de parcă Daemon era un sfânt sau ceva.

M-am ciupit și mai tare. *O s-o pocnesc. O s-o pocnesc. O s-o pocnesc.* Asta nu m-a ajutat.

Blake și-a dres vocea.

— În orice caz, Luc a spus că la capătul drumului de acces e o fermă părăsită. Ar trebui să putem parca acolo mașinile.

— Sună bine.

Dawson s-a dat înapoi și și-a pus mâinile în șolduri. Pe ochi îi alunecase o șuviță de păr.

— Și după ce ajungem acolo, avem cincisprezece minute, nu?

Daemon a dat din cap.

— După capul adolescent al mafiei, Luc, asta am avea.

— Și aveți încredere în puștiul ăsta? a întrebat Matthew.

— Pot să garantez eu pentru el.

M-am uitat la Blake.

— Asta e o garanție tare.

Obrajii lui s-au înroșit.

— E un om de încredere.

— Crezi că ne ajunge timpul? l-a întrebat Dawson pe fratele său. Să intrăm, să ajungem la Beth și la Chris și să ieșim?

— Ar trebui să ne ajungă.

Daemon a împăturit harta și a băgat-o în buzunarul de la spate.

— O s-o iei pe Beth, iar împușitul ăsta de-aici o să-l ia pe Chris.

Blake și-a dat ochii peste cap.

— Andrew, Kat și cu mine o să-i acoperim. N-ar trebui să dureze mai mult de cincisprezece minute.

Daemon s-a așezat lângă mine și i-a aruncat o privire încărcată de ură lui Blake.

— Și după aia tu ți-l iei pe Chris și pleci dracului de aici. Nu mai ai niciun motiv să te întorci.

— Și dacă se întoarce? a întrebat Dee. Dacă mai găsește ceva cu care să ne șantajeze ca să-l ajutăm?

— Nu mă voi întoarce, a spus Blake și i-am simțit ochii asupra mea. N-am de ce.

Daemon s-a crispat.

— Dacă te întorci, o să mă aduci în stare să iau măsuri. Nu vreau s-o fac – deși mi-ar plăcea, dar nu vreau.

Blake a ridicat bărbia.

— Am înțeles.

— Bine, atunci, a spus Matthew, adresându-se tuturor. Ne întâlnim aici mâine la șase jumate. Tu ți-ai aranjat treburile, Katy?

Am dat din cap.

— Mama știe că mă duc să dorm la Lesa. Oricum, e la serviciu.

— Întotdeauna e la serviciu, a spus Ash, studiindu-și unghiile. Măcar îi place să vină acasă?

Nu-mi dădeam seama dacă e o răutate sau nu, dar m-am stăpânit.

— Singură plătește împrumutul la bancă, mâncarea, facturile și toate cheltuielile mele cu școala. E nevoită să lucreze mult.

— Poate ar trebui să-ți iei și tu o slujbă, a sugerat ea, uitându-se la mine. Ceva după școală, care să-ți ia vreo douăzeci de ore din viața ta.

Mi-am încrucișat brațele la piept cu buzele strânse.

— Și de ce crezi tu asta, dacă-mi dai voie să te întreb?

Și-a luat ochii de la mine cu un zâmbet de pisică hoață.

— Mă gândeam doar că dacă ești așa îngrijorată de cât muncește mama ta, ai putea s-o ajuți.

— Sunt sigură că asta aveai în vedere.

M-am relaxat când Daemon mi-a pus mâna pe spate.

Ash a observat gestul și și-a strâmbat gura cu acreală.

Na, dacă-ți place!

— Trebuie să avem grijă la o chestie, a spus Blake, de parcă într-adevăr ar fi fost *doar o singură* chestie de care trebuia să avem grijă. Sunt acolo uși de urgență care se închid din metru în metru dacă se dă alarma. Ușile alea au și niște arme defensive. Sub nicio formă să nu vă apropiați de lumina albastră. Sunt lasere. Vă termină instantaneu.

Am rămas toți cu ochii la el. Uau, da, asta era o mare problemă.

Blake a zâmbit.

— Dar n-ar trebui să fie o problemă. Ar trebui să intrăm și să ieșim fără să fim văzuți.

— Ok, a spus încet Andrew. Altceva? Nu e și vreo rețea de onix de care ar trebui să ne facem griji?

Blake a râs.

— Nu, cam asta e tot.

Acum că planul fusese pus la punct, Dee a vrut ca Blake să plece. Fără să protesteze, el s-a dus spre ușă, dar s-a oprit ca și cum ar fi vrut să mai spună ceva. I-am simțit din nou privirea, apoi a plecat. S-au împrăștiat și cei din grupul nostru, rămânând doar gemenii.

Am plesnit din palme.

— Vreau să mai exersez chestia aia cu viteza. Adică, știi că pot să fiu la fel de rapidă ca voi, dar mai vreau să exersez.

Dee se uita fix la brațul canapelei și a inspirat adânc.

— Putem să facem asta.

Daemon a zâmbit obraznic.

— Și mie mi-ar prinde bine ceva exercițiu. Apoi s-a întins pe spate și m-a prins de talie. E cam întuneric acum. O să ajungi să-ți rupi gâtul, dar putem s-o facem mâine.

— Mersi pentru votul tău de încredere.

— N-ai pentru ce.

L-am înghiontit cu cotul și m-am întors spre Dee. Ea se uita la fel de atent la mobilă, de parcă ar fi căutat acolo vreun răspuns. Am încercat marea cu degetul.

— Vrei... ai vrea să mă ajuți?

Ea a deschis gura și apoi a închis-o la loc, scuturând din cap. Apoi, fără să spună o vorbă, s-a întors și a început să urce scările. M-am dezumflat.

— O să-și revină ea, a spus Daemon, strângându-mă ușor. Sunt sigur că o să-și revină.

Nu prea credeam, dar am dat din cap. Dee nu avea să-și revină niciodată. Nici nu-mi dau seama de ce m-am mai obosit să încerc.

Dawson stătea lângă mine în partea cealaltă a canapelei, cu o expresie confuză.

— Nu știu ce s-a întâmplat cu ea cât timp am fost eu plecat. Nu înțeleg.

Mi-am strâns buzele. *Eu* mă întâmplasem.

— Cu toții ne-am schimbat, frate, a spus Daemon și m-a tras lângă el, lipindu-mă de coapsa lui. Dar lucrurile... Totul o să revină în curând la normal.

El s-a uitat la noi cu sprâncenele încruntate. Tristețea îi tulbura verdele strălucitor al ochilor. Mă întrebam ce simte când ne vede pe noi împreună. Oare își amintește cum stătea și el cu Beth pe canapea? Apoi a clipit și pe buze i-a apărut un zâmbet șters.

— Maraton *Ghost investigators*?

— Nu trebuie să-mi spui de două ori. Daemon a ridicat mâna și telecomanda a zburat repede la el. Am înregistrat cam șase ore. Popcorn? Avem nevoie de popcorn.

— Și înghețată. Dawson s-a ridicat. Aduc eu de ronțăit.

Ceasul din perete arăta ora șapte. Urma o noapte lungă, dar, după ce m-am așezat mai bine lângă Daemon, mi-am dat seama că nu mi-aș dori să fiu în altă parte.

Daemon m-a sărutat ușor pe obraz, s-a întins în spate și a luat o pătură de pe spătarul canapelei. A pus-o peste noi, înfășurându-o mai mult în jurul meu.

— Începe să-și revină, nu?

M-am întors la el zâmbind.

— Da, așa e.

Privirile ni s-au întâlnit.

— Să avem grijă ca mâine să nu riște totul.

* * *

A doua zi pe la unu eram plină de noroi și transpiram ca un porc în infern. Mă descurcasem mai bine decât credeam, reușisem să țin pasul ușor cu Dawson și nu căzusem decât... de vreo patru ori.

Am trecut pe lângă Daemon și el m-a lovit ușor cu palma. M-am uitat urât la el și mi-a răspuns cu un zâmbet viclean.

— Ai praf pe față, a spus el. Drăguț.

Ca întotdeauna, el arăta perfect. Nici măcar nu transpirase, pentru numele lui Dumnezeu.

— Întotdeauna e așa de enervant de bun?

Dawson, care arăta la fel de obosit ca mine, a dat din cap.

— Da, e cel mai bun la chestiile astea – lupte, alergări, chestii fizice.

Mi-am scuturat praful de pe teniși, iar fratele lui s-a aplecat spre mine și mi-a spus:

— Tu ești varză.

Daemon a râs.

Am scos limba și m-am întors iar la linia de start lângă cei doi frați. Eram la marginea pădurii care începea chiar de lângă curtea mea. Am respirat adânc de vreo două ori și am așteptat ca Sursa să mă cuprindă. Senzația aia de carusel a revenit și mușchii mi s-au încordat.

— Fiți gata, a spus Daemon, strângându-și mâinile pe lângă corp. Start!

Mi-am luat avânt, am împins cu tălpile în pământ și am început cursa cu cei doi frați. Pe măsură ce prindeam viteză, aerul vâjâia în jurul meu. Acum, când știam că trebuie să fiu atentă la crengi uscate și bolovani, mă uitam pe jos și pe sus. Vântul îmi mușca obrazii, dar era o înțepătură plăcută. Asta însemna că am viteză.

Zburam ca o săgeată printre copaci și pe sub crengile mai joase și îi vedeam ca prin ceață. Am sărit peste tufișuri și bolovani și l-am depășit pe Dawson. Viteza mă trăgea de păr și mi-a desfăcut coada. Am râs fără să vreau. Fugind, uitasem și de gelozia mea stupidă și de chestiunea iritantă cu Will și chiar și de planul pentru noaptea aceea.

Alergând așa, repede ca vântul, mă eliberam.

Daemon a zburat pe lângă noi, ajungând la linia de sosire cu zece secunde bune înaintea noastră. Oprirea era mai nasoală. Nu puteam să mă opresc dintr-odată, la viteza asta. Aș fi picat drept în nas într-o clipă. Așa că mi-am proptit bine picioarele în pământ, aruncând în toate părțile pământ și pietricele în timp ce alunecam pe ultimii centimetri.

Daemon a întins repede mâna și m-a prins de talie ca să nu ajung în lac. Am râs, m-am întors spre el, m-am înălțat pe vârfuri și l-am sărutat pe obraz.

El a zâmbit.

— Îți strălucesc ochii.

— Pe bune – așa cum îți strălucesc ție? Chestia aia cu strălucirea de diamant?

Dawson s-a oprit, dându-și peste cap șuvițele de păr de pe frunte.

— Nu, doar că au o culoare luminoasă. E frumos.

— E superb, l-a corectat Daemon. Dar să ai grijă să nu faci asta de față cu toată lumea.

Am dat din cap, iar el s-a îndreptat spre fratele lui și l-a bătut pe spate.

— Ce-ar fi să ne oprim? Amândoi sunteți pregătiți, iar eu mor de foame.

Am simțit un fior de mândrie în mine, până când mi-am adus aminte cât de importantă e noaptea care vine. Nu-mi permiteam să fiu veriga slabă.

— Băieți, luați-o voi înainte. Eu vreau să mai fac vreo câteva ture.

— Ești sigură?

— Dap. Vreau să fac cercuri în jurul tău.

— Asta n-o să se întâmple, Kitten. A venit spre mine și m-a sărutat pe obraz, apoi a adăugat: Așa că poți să renunți.

L-am împins în joacă.

— Nu va trece mult și am să te umilesc.

— Mă îndoiesc că o să mai trăiască vreunul dintre noi când se va întâmpla asta.

Dawson i-a zâmbit fratelui său.

Mi s-a oprit inima de emoție văzându-i pe cei doi glumind și m-am străduit să nu arăt nimic, deși am văzut că Daemon șovăie un pic. Fără să-și dea seama de importanța acestei schimbări, Dawson și-a dat iar părul pe spate și a pornit spre casă.

— Hai să ne luăm la întrecere, frate, a strigat Dawson.

Du-te, i-am spus eu lui Daemon fără voce.

El mi-a zâmbit repede și a plecat după fratele său.

— Știi că o să pierzi.

— Probabil, dar hei, pentru orgoliul tău e bine, nu?

Ca și cum orgoliul lui mai avea nevoie de vreun impuls, dar am zâmbit și m-am simțit încălzită și bucuroasă văzându-i glumind și mergând împreună. Am așteptat câteva minute, mi-am pus gândurile în ordine și apoi am plecat în fugă spre casă. La viteză normală, îmi lua cam cinci minute, dacă socotisem bine. După ce am ajuns la linia copacilor, m-am întors și m-am pregătit. Am simțit Sursa dezlănțuindu-se și m-am lansat.

Două minute.

Am făcut-o din nou și m-am cronometrat.

Un minut și treizeci de secunde a doua oară. Am făcut-o iar și iar, până când mușchii și plămâni au început să-mi ardă, și am reușit să fac cursa de cinci minute în cincizeci de secunde. Mai repede de atât nu credeam că aș fi putut să alerg.

Și ce era ciudat e că, deși îmi tremurau mușchii, nu mă dureau. Ca și cum de ani de zile aș fi alergat așa, când eu

alergasem cel mult din fața librăriei până la raftul cu noutăți și cam atât.

M-am întins și m-am uitat la soarele care se filtra printre copaci, reflectându-se în pâ râul înghețat pe jumătate. Nu mai era așa de mult până la primăvară. Mi-am dat părul pe spate și l-am adus pe un umăr. Asta, dacă ne ieșea chestia cu Mount Weather diseară.

— M-am înșelat. Chiar n-ai nevoie de antrenament.

M-am răsucit brusc la auzul vocii lui Blake. Stătea la câțiva metri distanță, rezemat de un copac gros, cu mâinile în buzunare. Am simțit în stomac neliniștea și disconfortul.

— Ce faci aici? am întrebat eu cu voce stăpânită.

Blake a dat din umeri.

— Mă uit.

— Da, asta în niciun caz nu e enervant sau ceva.

El a zâmbit strâmb.

— Poate trebuia să formulez altfel. Mă uitam cum alergați. Sunteți buni – chiar foarte buni. Daedalus ar fi încântat să vă aibă în rândurile lui.

În stomac simțeam un nod cât o minge.

— E o amenințare?

— Nu. A clipit, cu obrazii îmbujorați. Nu, Doamne ferește, am vrut doar să subliniez cât sunteți de buni. Tu ai exact ce caută ei la un hibrid.

— Ca tine?

A lăsat ochii în pământ.

— Da, ca mine.

Era ciudat, iar faptul că respiram același aer cu Blake mă irita. De obicei nu eram ranchiunoasă, dar el era o excepție. Am pornit înapoi spre casă.

— Ești îngrijorată pentru diseară?

— Nu vreau să vorbesc cu tine.

El a fost lângă mine într-o clipă.

— De ce?

De ce? Pe bune? Întrebarea lui m-a înfuriat. Fără să-mi dau seama, m-am întors repede la el și i-am dat un pumn în plex. Aerul care i-a ieșit brusc din piept mi-a adus o satisfacție prostească și m-a făcut să zâmbesc.

— Doamne! a bolborosit el, încovoiat. Ce-aveți voi, fetelor, de mă tot pocniți?

— Ai merita mai rău decât atât.

M-am întors, ca să nu-l mai pocnesc o dată, și mi-am reluat drumul.

— De ce nu vreau să vorbesc cu tine? Ce-ar fi să-l întrebăm pe Adam?

— Ok. M-a ajuns din urmă, frecându-și stomacul. Ai dreptate. Dar am spus că-mi pare rău.

— Scuzele tale nu pot repara așa ceva.

Am luat o gură de aer, uitându-mă printre gene la lumina aspră a soarelui care trecea printre crengi. Nu-mi venea să cred că aveam această conversație.

— Încerc să-mi îndrept greșeala.

Am râs la ideea ridicolă că ar fi putut să răscumpere așa ceva. Din noaptea în care a murit Adam, o parte din mine a înțeles necesitatea pedepsei capitale și motivul pentru care a fost creată. Poate nu neapărat viață pentru viață, dar am înțeles ideea cu închisoarea pe viață.

M-am oprit.

— Ce cauți de fapt aici acum? Știi că o să-l scoți din minți pe Daemon, iar el lovește mai tare ca Dee sau ca mine.

— Voiam să vorbesc cu tine. S-a uitat în depărtare și a adăugat: Și odată îți plăcea să vorbești cu mine.

Da, înainte să aflu că era întruparea diavolului, era un tip destul de ok.

— Te urăsc, am spus eu, și vorbeam serios.

Nivelul de ostilitate pe care o aveam pentru băiatul ăsta era maxim.

Blake a tresărit, dar nu și-a luat ochii de la mine. Vântul urla printre copaci, zburându-mi părul în jurul capului și făcându-l să stea în sus.

— N-am vrut niciodată să mă urăști.

Am scos un hohot de râs ca un lătrat și am pornit din nou la drum.

— Ai fost varză la faza asta, că n-ai vrut să te urăsc.

— Știu. A început să meargă alături de mine. Și știu că nu pot să schimb asta. Nici măcar nu știu dacă a doua oară nu aș face același lucru.

I-am aruncat o privire urâtă.

— Măcar ești cinstit, nu? În fine.

El și-a înfundat mâinile în buzunarele de la pantaloni.

— Și tu ai face la fel dacă ai fi în locul meu – dacă ai fi fost nevoită să-l protejezi pe Daemon.

Mi-a trecut un fior pe șira spinării și mi s-au încleștat fălcile.

— Așa ai face, a insistat el încet. Ai fi făcut și tu exact ce am făcut eu. Și asta te deranjează mai mult decât orice. Semeni cu mine mai mult decât vrei tu să recunoști.

— Nu semănăm deloc!

Dar stomacul mi s-a strâns, fiindcă în sinea mea, cum îi spusese și lui Daemon, semănăm bine cu Blake. Dacă știam asta, nu însemna că trebuie să-i dau lui satisfacția că recunosc, cu atât mai mult cu cât ce făcuse el mă schimbase. Am plecat împiedicându-mă de crengi și rădăcini, cu pumnii strânși.

— Ești un monstru, Blake. Un monstru adevărat, în carne și oase – eu nu vreau să fiu așa.

O clipă nu a spus nimic.

— Tu nu ești un monstru.

Mă durea falca de cât de tare strângeam din dinți.

— Ești ca mine, Katy, chiar ești ca mine, dar ești mai bună decât mine. A făcut o pauză și apoi a spus: Mi-ai plăcut din prima clipă în care te-am văzut. Chiar dacă știam că e stupid să te plac, tot te-am plăcut.

M-am oprit șocată și m-am uitat la el.

— Ce?

Pomeții obrazilor lui s-au înroșit.

— Îmi placi, Katy. Mult. Și știi că tu mă urăști și că-l iubești pe Daemon. Înțeleg asta, dar voiam să înțelegi și tu, în cazul în care tot rahatul din seara asta o să ne explodeze în față. Nu spun că așa va fi, dar, știi tu... În fine.

Nici măcar nu puteam să procesez ceea ce îmi spunea. Era imposibil. M-am întors iar și am pornit scuturând din cap spre casa mea, care acum începuse să se vadă. Mă plăcea. *Mult*. De-aia m-a trădat pe mine și pe prietenii mei. De-aia l-a omorât pe Adam și s-a întors ca să ne șantajeze. Am simțit că mi se adună în gât un hohot isteric de râs și odată ce am început să râd, nu m-am mai putut opri.

— Mersi, a mormăit el. Eu îmi pun sufletul pe tavă și tu râzi de mine.

— Ar trebui să fii mulțumit că râd. Fiindcă cealaltă opțiune ar fi să te pocnesc iar și de fapt încă mă mai gândesc...

Blake m-a lovit în spate, trântindu-mă la pământ. Aerul mi-a zburat din plămâni, iar greutatea cu care se lăsase pe mine mi-a pregătit corpul imediat pentru luptă.

— Stai pe loc, mi-a șoptit el la ureche, ținându-mă strâns de brațe. Avem musafiri – și nu unii plăcuți.

CAPITOLUL 21

Inima mi se suise în gât. Am ridicat puțin capul, așteptându-mă să văd o armată de ofițeri MA încercuindu-ne.

Nu am văzut nimic.

— Ce tot spui acolo? am întrebat eu cu voce șoptită. Nu văd...

— Taci...

M-am enervat, dar n-am mai zis nimic. Totuși, după câteva secunde eram convinsă că vrea să-mi creeze niște emoții ieftine sau ceva.

— Dacă nu te dai jos de pe mine, să știi că am să te lovesc așa de...

Și atunci am văzut la ce se referise. Pe lângă casa mea se strecura un bărbat îmbrăcat în costum negru. Mi se părea ceva cunoscut la figura lui și apoi mi-am amintit unde îl mai văzusem.

Era cu Nancy Husher în ziua în care au apărut cei de la MA, când noi eram pe câmpul unde ne luptaserăm.

Ofițerul Lane.

Apoi i-am văzut și Fordul Expedition parcat în josul străzii.

Am înghițit greu.

— Ce face aici?

— Nu știu.

Simțeam răsuflarea caldă a lui Blake pe gâtul meu și am strâns din dinți.

— Clar caută ceva.

În clipa următoare, mi-a atras atenția o mișcare la casa lui Daemon. Ușa din față s-a deschis și Daemon a ieșit afară. Pentru ochiul unui om, el a părut că dispăre pur și simplu de pe verandă și reapare pe aleea din fața casei mele, la doar câțiva metri de ofițerul Lane. Dar se mișcase așa de repede, încât nu putusem să-l urmăresc.

— Aș putea să te ajut cu ceva, ofițer Lane?

Vocea lui s-a auzit de la distanță, egală și fără nicio emoție.

Surprins de apariția lui bruscă, Lane a făcut un pas în spate și și-a dus mâna la inimă.

— Daemon, Doamne, detest când faci chestia asta.

Daemon nu a zâmbit și ce-o fi văzut ofițerul în ochii lui l-a făcut să intre direct în subiect.

— Fac o investigație.

— OK.

Lane a băgat mâna în buzunarul de la piept și a scos de acolo o mică agendă, pe care a deschis-o. Sacoul i-a rămas agățat în hamul de portarmă. Nu știu dacă a făcut asta intenționat sau nu.

— Ofițerul Brian Vaughn e dat dispărut dinainte de Revelion. Verific toate variantele posibile.

— Rahat, am mormăit eu.

Daemon și-a încrucișat brațele la piept.

— De ce ar trebui să știu eu ce i s-a întâmplat și de ce mi-ar păsa?

— Când l-ai văzut ultima dată?

— Nu l-am mai văzut de când ați venit voi cu verificarea de rutină și ați vrut să mâncați gustările alea chinezești oribile, a răspuns Daemon cu o voce așa de convingătoare, încât aproape că și eu l-am crezut. Nici acum nu mi-am revenit.

Lane a zâmbit șovăitor.

— Da, mâncarea aia a fost groaznică.

A mâzgălit ceva în agendă și a băgat-o înapoi în buzunar.

— Deci nu l-ai mai văzut de atunci deloc pe Vaughn?

— Nup, a spus el.

Celălalt bărbat a dat din cap.

— Știu că voi doi nu vă simpatizați prea mult. Nu cred că a făcut vreo vizită neautorizată, dar în situația asta trebuie să verificăm toate piste.

— Logic.

Privirea lui Daemon a aterizat pe copacii în spatele cărora ne ascundeam noi.

— Și de ce verifici casa vecinilor noștri?

— Verific toate casele, a răspuns el. Mai ești prieten cu fata aia cu care te-am văzut atunci?

O, nu.

Daemon nu a spus nimic, dar, chiar și culcată așa cum stăteam, tot puteam să văd cum îl privește cu ochii îngustați pe ofițer.

Lane a râs.

— Daemon, chiar nu ai de gând să te mai relaxezi puțin? A trecut pe lângă el și l-a bătut ușor pe umăr. Nu mă interesează cu cine... îți petreci tu timpul. Îmi fac numai datoria.

Daemon a reacționat la mișcarea ofițerului și s-a întors spre el.

— Deci dacă m-aș hotărî să mă întâlnesc exclusiv cu ființe umane, tu nu mi-ai face raport?

— Dacă nu văd cu ochii mei o probă de netăgăduit, nu mă interesează. E doar o slujbă care îmi oferă o pensie bună și sper să ajung s-o și încasez. A pornit spre mașină, dar s-a oprit și s-a întors spre Daemon: E o mare diferență între probă și instinct. De exemplu, instinctul meu îmi spune că fratele tău a avut o relație serioasă cu o fată cu care a dispărut, dar nu e nicio probă în sensul ăsta.

Și, bineînțeles, noi știam cum a reușit să afle MA-ul de Beth și Dawson: Will. Iar tipul ăsta insinua că nu știe nimic despre Dawson?

Daemon s-a rezemat de SUV-ul lui Lane.

— Tu ai văzut cadavrul fratelui meu, atunci când l-au găsit?

A urmat un moment tensionat și Lane a lăsat ușor capul în jos.

— Nu am fost acolo când au spus că au găsit cadavrul lui și al iubitei lui. Doar mi s-a spus ce s-a întâmplat. Sunt un simplu ofițer. A ridicat capul și a continuat: Și altceva nu mi s-a spus. Nu sunt la curent cu detaliile planului cel mare, dar nu sunt nici orb.

Mi-am ținut respirația. Am simțit că și Blake a făcut la fel.

— Ce vrei să spui? l-a întrebat Daemon.

Lane a zâmbit strâmb.

— Știu cine e acasă la tine, Daemon. Știu că am fost mințit – mulți dintre noi am fost mințiți și mulți dintre noi habar n-au ce se întâmplă. Avem doar niște slujbe. Ne facem treaba și ținem capul plecat.

Daemon a dat din cap.

— Și acum ții tot capul plecat?

— Mi s-a spus să verific toate locurile prin care ar fi putut să se ducă Vaughn și asta făceam. S-a îndreptat spre portieră, iar Daemon s-a dezlipit de mașină. Știu că nu trebuie să fac decât ceea ce mi se cere, a adăugat Lane. Chiar vreau să ajung la pensie. A urcat în mașină și a închis portiera. Ai grijă de tine.

Daemon s-a retras.

— Ne mai vedem, Lane.

Roțile au cotit și pietrișul a scârțâit sub ele, iar Fordul Expedition s-a înscris pe asfalt, într-un nor de gaze de eșapament.

Ce dracu a fost asta? Și mai mult de atât, de ce Blake era tot peste mine?

Mi-am tras cotul, i l-am repezit în burtă și am auzit un geamăt.

— Dă-te la o parte.

El s-a ridicat în picioare cu ochii strălucitori.

— Îți place să lovești.

M-am ridicat și eu, uitându-mă urât la el.

— Trebuie să pleci de aici. În clipa asta chiar nu e cazul să ne mai ocupăm și de tine.

— Ai dreptate. S-a dat înapoi și zâmbetul i-a dispărut. Ne vedem diseară.

— Cum zici tu, am mormăit eu și m-am întors, văzându-l pe Daemon pe alee.

Am ieșit din pădure și m-am dus lângă el.

— E în ordine?

Daemon a dat din cap.

— Ai auzit ceva?

— Da, tocmai veneam spre casă când l-am văzut.

Mă gândeam că e mai bine ca Daemon să nu știe de episodul cu Blake, Sinistrul Siniștrilor, înainte de raidul nostru la Mount Weather.

— Îl crezi?

— Nu știu. Mi-a înconjurat umerii cu brațele și m-a întors spre casa lui. Lane a fost întotdeauna un tip decent, dar ceva nu-mi miroase bine, a spus.

L-am prins de mijloc și m-am rezemat de el.

— Ce anume?

— Toată chestia – tot scenariul lui, a spus el, așezându-se pe treapta de sus a scării. M-a tras pe genunchii lui, ținându-mă în continuare de umeri. Faptul că toți din MA – chiar și Lane – știu foarte bine că Dawson e acasă și că acum știu că ne-am dat seama că au mințit. Și nu fac nimic.

A închis ochii și eu mi-am lipit obrazul de al lui.

— Și ce facem noi diseară – ar putea să meargă, dar e așa de nebunesc. La un moment dat stai să te întrebi dacă ei nu au aflat deja că venim.

Îmi treceam degetul pe conturul obrazului, apoi l-am sărutat, dorindu-mi să pot face ceva.

— Crezi că ne aruncăm într-o capcană?

— Cred că am fost într-o capcană în tot timpul ăsta și că nu trebuie decât să așteptăm până când capcana o să se închidă.

Mi-a luat mâna murdară de praf și mi-a strâns-o într-a lui.

Am respirat întretăiat.

— Și atunci tot o facem?

Poziția încordată a umerilor lui vorbea de la sine.

— Tu nu trebuie s-o faci.

— Nici tu, am contracarat eu încet. Dar amândoi o facem.

Daemon și-a dat capul ușor pe spate, ca să mă privească în ochi.

— Asta așa e.

Nu făceam asta fiindcă aveam tendințe sinucigașe sau fiindcă eram proști, ci pentru că erau în joc două vieți, poate chiar mai multe, care erau la fel de valoroase ca și ale noastre. Poate încercarea noastră era de sacrificiu, dar dacă n-am fi făăcut-o, o pierdeam pe Beth, îi pierdeam pe Chris și pe Dawson. Blake era o pierdere acceptabilă.

Totuși, tentaculele panicii mi-au cuprins pieptul. Eram speriată – îngrozită de-a dreptul. Cine n-ar fi fost? Dar eu îi adusesem pe toți în situația asta și acum situația mă depășea și îmi depășea inclusiv frica.

Am respirat întretăiat, m-am apropiat și i-am sărutat buzele.

— Cred că vreau să stau câteva ore cu mama înainte de a pleca.

Mi se uscaseră gâtul.

— Trebuie să se trezească de acum.

M-a sărutat și el, mai lung. Atingerea lui avea în ea o urmă de disperare și de resemnare. Dacă lucrurile se terminau prost în seara asta, nici noi nu mai aveam timp. Dar poate niciodată timpul nu ar fi de ajuns pentru noi.

Într-un târziu, a spus cu voce gravă, puțin răgușită:

— E o idee bună, Kitten.

Când a venit momentul să ne înghesuim cu toții în SUV-ul lui Daemon și am pornit spre munții Blue Ridge, atmosfera era încordată. Și, pentru prima oară, chiar nu avea nicio legătură cu prezența lui Blake.

Au fost și râsete și înjurături, dar toată lumea stătea ca pe ghimpi.

Ash s-a urcat pe bancheta din spate în mașina lui Matthew. Era îmbrăcată în negru din cap până în picioare – colanți negri, teniși negri și o maletă strâmtă neagră. Ziceai că e un ninja. Lângă ea, Dee era îmbrăcată în roz. Se pare că Dee reținuse că ea trebuie să rămână în mașină. Nu știu Ash de ce se îmbrăcase așa, poate voia să nu fie vizibilă între pernele banchetei.

Asta lăsând la o parte că arăta incredibil de sexy.

În ceea ce mă privește, mă îmbrăcasem cu un pantalon de trening închis la culoare și cu un tricou negru care nu îi mai venea lui Daemon. Cred că era din copilăria lui, fiindcă acum nu i-ar mai fi încăput nici capul în el, iar eu arătam de parcă mă duceam la sala de sport.

Pe lângă Ash arătam caraghios, dar Daemon a zis ceva despre mine îmbrăcată în hainele lui, ceva care mi-a înfierbântat tot sângele din corp, încât nici nu mi-a mai pasat că arătam ca o momâie în comparație cu Ash.

Dawson și Blake mergeau cu noi, restul cu Matthew.

Când am ieșit din alee, ochii mi s-au lipit de casa mea până când nu s-a mai văzut. Cele câteva ore pe care le petrecusem cu mama au fost extraordinare... chiar extraordinare.

În primele treizeci de minute, drumul n-a fost prea rău. Blake tăcuse, dar când a început să vorbească, lucrurile au început s-o ia razna. De câteva ori Daemon a vrut să oprească mașina ca să-l pocnească.

Nu cred că Dawson sau eu l-am fi oprit.

Dawson s-a foit ușor pe banchetă și și-a sprijinit capul în mână.

— Tu te oprești vreodată din vorbit?

— Când dorm, a răspuns Blake.

— Și când o să fii mort, a ricanat Daemon. O să te oprești când o să mori.

Buzele lui Blake s-au subțiat.

— Am înțeles ideea.

— Bine. Daemon și-a întors ochii la șosea. Încearcă să taci o vreme.

Mi-am ascuns zâmbetul și m-am întors.

— Ce-o să faci când o s-o vezi pe Beth?

Dawson a părut cumva uluit și a clătinat încet din cap.

— O, Doamne, nu știu. O să respir – o să pot în sfârșit să respir.

Mișcată până la lacrimi, i-am zâmbit înduioșată.

— Sunt convinsă că și ea va simți la fel.

Cel puțin așa speram. Ultima dată când o văzusem pe Beth, nu stătea prea bine cu capul. Dar la cum îl cunoșteam eu pe Dawson, știam că o să se descurce, pentru că o iubea – iubirea aia pe care o avuseseră mama și tata.

Am văzut cu coada ochiului că Daemon zâmbește. Am simțit o emoție în adâncul inimii.

Am respirat încet și m-am uitat la Blake. Ținea capul lipit de geam și se uita în noaptea întunecoasă.

— Dar tu?

A întors ochii spre mine. Câteva secunde lungi nu a spus nimic.

— O să plecăm de aici în vest. Și primul lucru pe care o să-l facem o să fie surfing. Era îndrăgostit de mare.

M-am întors, privindu-mi mâinile fără să le văd. Uneori e greu să urăști fără să-ți pară rău. Și îmi părea rău cu adevărat pentru prietenul lui. Chiar și de Blake îmi părea rău.

— Asta... asta-i foarte bine.

După aceea, niciunul dintre noi nu a mai spus nimic, iar atmosfera era întunecată și grea de amintiri și probabil de întrebări și de zeci de scenarii legate de cum va fi seara asta pentru Blake și Dawson, dar după ce am trecut de Winchester, am traversat râul și au început să se vadă în depărtare siluetele întunecate ale munților Blue Ridge, atmosfera s-a schimbat.

Băieții erau încordați, emanau testosteron cu gălețile. Agitată și pregătită de acțiune, m-am uitat la ceas. Nouă fără douăzeci.

— Cât mai avem? a întrebat Dawson.

— Avem timp.

SUV-ul a redus viteza când am pornit spre munte. În spatele nostru, Matthew ținea aproape. Știa pe unde să meargă. Drumul de acces ar fi trebuit să fie la aproape un kilometru de intrarea principală. Daemon introdusese coordonatele în GPS, dar nu a obținut aproape nicio indicație.

S-a auzit o sonerie și Blake și-a scos mobilul.

— E Luc. Vrea să se asigure că ne încadrăm în timp.

— Ne încadrăm, a răspuns Daemon.

Fratele lui a sărit neliniștit între scaunele noastre.

— Ești sigur?

Daemon și-a dat ochii peste cap.

— Da, sunt sigur.

— Doar voiam să verific, a mormăit Dawson și s-a tras înapoi.

Acum era Blake între scaune.

— E în regulă, Luc e pregătit să o facă. Voia să ne aducă aminte că nu avem decât cincisprezece minute. Dacă ceva merge prost, ieșim și încercăm altă dată.

— Nu vreau să încercăm altă dată, a protestat Dawson. Odată intrați acolo, trebuie să mergem până la capăt.

Blake s-a încruntat.

— Și eu vreau să-i scot de acolo la fel de mult ca tine, frate, dar avem doar un interval scurt de timp. Asta-i tot.

— Ne ținem de plan.

Privirea lui Daemon s-a întâlnit în oglinda retrovizoare cu ochii fratelui său.

— Așa facem, Dawson. N-am de gând să te pierd din nou.

— Oricum, n-o să avem probleme, am intervenit eu până să înceapă o încăierare în mașină. Totul o să se desfășoare după cum am planificat.

Mi-am întors privirea la drum. Autostrada avea patru benzi, la sud și nord se înșirau copaci deși. Nu știam cum avea să găsească Daemon drumul ăla, dar el a încetinit și s-a înscris pe banda stângă.

Am simțit o apăsare în piept când a întors mașina spre un drum abia vizibil. Nu era niciun indicator – nimic care să arate măcar că exista un drum acolo. Farurile din spate ne-au urmat pe drumul îngust, acoperit mai mult cu pământ și pietriș. După vreo șaiszeci de metri, am văzut în lumina palidă a lunii ferma veche, aflată pe partea dreaptă a drumului. Jumătate de acoperiș lipsea cu desăvârșire. Buruienile o năpădiseră din față și din părți.

— Sinistru, am murmurat eu. Pun pariu că băieții ăia cu fantomele ar spune că locul ăsta e bântuit.

Daemon a chicotit.

— Ȃia spun că toate locurile sunt bntuite. De-ai ne i plac.

— i ăsta e adevărul, a spus Dawson, în timp ce parcam, iar Matthew trăgea mașina lângă noi.

Ambele mașini au stins farurile i au oprit motoarele, iar acum, fără nicio altă sursă de lumină, era întuneric beznă. Mi s-a strâns stomacul. Nouă fără cinci. Nu mai aveam cum să dăm înapoi acum.

S-a auzit iar mobilul lui Blake.

— Vrea să fie sigur că suntem gata.

— Doamne, ce copil enervant, a bombănit Daemon, ntorcndu-se spre mașina lui Matthew. Suntem pregătiți de aciune. Andrew?

El a coborât din mașină, după ce le-a spus ceva în șoaptă lui Dee i surorii sale. Apoi s-a întors i a scos un sunet ca un semnal de gangsteri.

— Sunt gata de luptă.

— Dumnezeule, a șoptit Blake.

— Ne ținem de planul pe care l-am stabilit. Nimeni niciodată – Daemon s-a uitat spre fratele său – nu se va abate de la plan. Ne întoarcem acasă cu toii.

S-au auzit niște murmure de aprobare. Cu pulsul gata de infarct, am deschis portiera.

Daemon mi-a pus mna pe braț.

— Stai lng mine.

Corzile mele vocale parcă încetaseră să mai funcționeze, așa că am dat din cap. Apoi toți patru am coborât din mașină și am respirat aerul rece de munte. Nu se vedea nimic – doar peste drumul de acces erau câteva raze de lună. Puteam să stau chiar lângă un urs și habar n-aveam.

Am înaintat spre botul mașinii și m-am oprit lângă Daemon. Am simțit că mai e cineva lângă mine și mi-am dat seama că e Blake.

— Timpul, a spus Daemon.

O lumină rapidă de telefon s-a aprins și Blake a spus:

— Un minut.

Am vrut să respir, dar m-am blocat. Simțeam bătăile inimii în fiecare particică a corpului. Prin întuneric, Daemon mi-a căutat mâna și mi-a strâns-o.

Putem să facem asta, mi-am spus eu. Putem s-o facem. O s-o facem.

— Treizeci de secunde, a spus Blake.

Îmi tot pregăteam mantra, fiindcă mi-am amintit că citisem undeva despre legile universului și cum atunci când crezi cu adevărat ceva, o să se și întâmple. Doamne, speram să fie așa.

— Zece secunde.

Daemon m-a mai strâns o dată de mână și mi-am dat seama că nu are de gând să-mi dea drumul. Aș fi vrut să-l conving să mă lase, dar nu era acum momentul potrivit pentru proteste.

Am simțit un cutremur prin brațe. Sursa s-a adunat și s-a pus în funcțiune. Corpul mi s-a mișcat puțin înainte și înapoi.

Alături de mine, Blake s-a aplecat.

— Trei, doi, start!

Mi-am luat avânt și am lăsat Sursa să-mi inunde fiecare celulă a corpului cu lumină. Niciunul dintre băieți nu strălucea, dar toți alergam așa de repede, încât, practic, zburam. Tenișii îmi alunecau ușor pe drum. Apoi am urcat, ținându-ne pe lângă drum, evitând zonele luminoase. În adâncul creierului meu, mi-am dat seama că problema mea nu era să țin pasul cu ei.

Problema era să văd pe unde să merg.

Dar Daemon mă ținea în continuare de mână, nu mă trăgea după el, mai degrabă mă conducea prin întuneric, ocolind gropile de dimensiunile unui crater, în sus, pe cărarea cotită de pe munte. Șaptezeci și cinci de secunde mai târziu – fiindcă le număraseram – am văzut un gard înalt de șase metri, luminat de proiectoare. Am încetinit și apoi am oprit în spatele ultimilor copaci.

Am tras aer în piept, cu ochii larg deschiși. Semne roșii și albe arătau că gardul este electrificat. După gard se vedea un spațiu întins, de dimensiunea unui teren de fotbal, și în spate o clădire masivă.

— Timpul? a întrebat Daemon.

— Nouă și un minut.

Blake și-a trecut mâna prin părul țepos.

— Ok, văd un paznic la poartă. Mai vedeți și alții?

Am așteptat cam un minut să vedem dacă mai sunt și alți paznici, dar, așa cum spusese Luc, era momentul schimbării gărzii. Numai poarta era păzită. Nu puteam să mai așteptăm.

— Dă-mi o secundă, a spus Andrew, dezlipindu-se de copaci și strecurându-se spre paznicul îmbrăcat în negru.

Eram gata să întreb ce dracu' vrea să facă, dar l-am văzuți cum se lasă jos și pune mâinile pe pământ. Au început să sară niște scânteii albastre, iar paznicul a dat să se întoarcă, numai că unda de electricitate a ajuns la el.

Trupul bărbatului a fost cuprins de un cutremur violent care l-a făcut să scape arma din mână. O clipă mai târziu, zăcea pe pământ lângă ea. Băieții au pornit înainte, iar eu i-am urmat, strecurând o privire spre paznic. Pieptul i se ridica și cobora, dar altfel era inert.

— Nici nu știe ce s-a întâmplat.

Andrew a zâmbit suflând peste degete.

— O să fie inconștient vreo douăzeci de minute sau mai bine.

— Mișto, a spus Daemon. Eu i-aș fi prăjit creierul dacă aș fi făcut asta.

Am căscat ochii.

Daemon mergea înainte, apropiindu-se de poartă. Plăcuța albă cu tastele părea inofensivă, dar asta era prima încercare.

Nu puteam decât să sperăm că Luc oprise camerele de supraveghere și ne dăduse codurile potrivite.

— Icar, a spus Blake încet.

Daemon a dat din cap cu umerii încordați și a tastat repede codul. S-a auzit un declic, pe urmă un bâzâit și poarta s-a cutremurat. Apoi s-a deschis larg, de parcă ne întâmpina cu covorul roșu.

Daemon ne-a făcut semn să pornim. Am trecut în viteză peste spațiul acela deschis și în două clipe am ajuns la ușile despre care ne spusese Luc și Blake. Eram în spatele lui Daemon când ei bâjbâiau pe perete.

— Unde naiba e tastatura? a întrebat Daemon, agitându-se prin fața ușilor.

M-am dat un pas înapoi și m-am străduit să mă uit cu răbdare de la stânga la dreapta.

— Acolo, am arătat eu în partea dreaptă.

Plăcuța era mică, băgată adânc în perete. Andrew s-a dus repede la ea și s-a uitat peste umăr.

— Gata?

Dawson s-a uitat în jos la mine și apoi la ușa din mijloc.

— Da.

— Labirint, a murmurat Daemon din spate. Și, te rog, pentru Dumnezeu, scrie-l corect.

Andrew s-a strâmbat și a tastat codul. Aș fi vrut să închid ochii, în eventualitatea în care aveam să ne trezim cu o duzină

de puști îndreptate spre noi. Ușa din fața noastră s-a deschis, lăsând să se vadă locul din spatele ei centimentru cu centimetru.

Nicio pușcă. Niciun om.

Am dat drumul aerului pe care îl păstrasem în plămâni. În spatele ușii era un tunel portocaliu și la capătul acestuia erau lifturile. Nici o sută de metri nu erau și nu trebuia decât să ne urcăm în liftul ăla și să coborâm șase etaje. Blake știa celulele.

Serios, chiar făceam asta.

Ușa era suficient de largă să intre doi oameni deodată, dar Dawson a intrat primul. De înțeles, având în vedere care era câștigul lui la sfârșitul acestei seri. Am pornit în urma sa.

Când a trecut pe sub tocul ușii, s-a auzit un fel de pufăit, ca un aer eliberat.

Dawson a picat de parcă ar fi fost împușcat, dar nu fusese nicio împușcătură. Acum stătea în ușă, iar în clipa următoare era la podea, alb ca varul, cu gura deschisă într-un strigăt mut.

— Nu mișcă nimeni, a poruncit Andrew.

Timpul s-a oprit. Mi se ridicase tot părul de pe corp. M-am uitat în sus. Un rând întreg de țevi abia vizibile erau îndreptate în jos. Prea târziu, mi-am dat eu seama oripilată. S-a auzit iar pufăitul acela.

Am simțit pe piele o durere fierbinte ca focul, ca și cum o mie de pumnale mă tăiau pe dinăuntru, atacându-mi fiecare celulă. Am încercat să respir, dar era așa de dureros, încât parcă

îmi exploda tot corpul. Mi s-au tăiat picioarele și m-am prăbușit la pământ, fără să pot măcar să controlez căderea. Obrazul mi s-a izbit de beton, dar durerea aceea nici nu se compara cu focul care îmi nimicea trupul.

Neuronii mei o luaseră razna și nu mai funcționau. Mușchii se încordaseră din cauza panicii și a durerii. Pleoapele mi-au rămas deschise. Plămâniile mei încercau să se umfle, să tragă aer, dar era ceva în neregulă cu aerul ăla – îmi ardea gura și gâtul. Undeva, într-o parte îndepărtată a creierului, care încă mai funcționa, știam ce este asta.

Onix – onix aeropurtat, transformat în armă.

CAPITOLUL 22

Corpul meu era zguduit de spasme pe care nu le puteam controla, din cauza durerilor cumplite care mă cuprinseseră. De la distanță auzeam voci speriate și încercam să înțeleg ce spun. Nu pricepeam nimic, simțeam doar atrocitatea adâncă și sfâșietoare a onixului.

M-am simțit apucată de niște mâini puternice și neliniștea mea a atins apogeul. Am deschis gura și a ieșit un fel de hârâit. Apoi am simțit că cineva mă ridică și că fața mea este lipită de ceva cald și tare. Am recunoscut mirosul proaspăt.

Apoi am zburat.

Cred că am zburat, fiindcă ne mișcăm așa de repede, încât vântul vuia și urla în urechile mele. Ochii mei erau deschiși, dar nu vedeam decât întuneric, iar pielea mea părea că este tăiată de lame ascuțite.

Când zborul a încetinit, mi s-a părut că aud țipătul șocat al lui Dee și apoi pe cineva care spunea *râu*. Apoi iar am zburat și eu nu știam unde e Dawson și dacă l-au tras și pe el de acolo.

Nu știam decât de durerea care îmi invadase trupul, de accelerația pulsului și de bubuitul inimii.

Mi s-a părut că au trecut ore nesfârșite până ne-am oprit din nou, dar știam că probabil fuseseră doar câteva minute. Peste noi trecea un aer umed și rece, care mirosea a mâl.

— Ține-te de mine.

Vocea lui Daemon a sunat răgușită în urechile mele.

— O să fie frig, dar ai onix peste tot, pe haine și în păr. Trebuie să te ții de mine, ok?

Nu puteam să răspund, dar m-am gândit că dacă aveam onix peste tot, atunci și Daemon avea. Fusese plin de onix tot drumul de la Mount Weather și până aici, kilometri buni. Am încercat să mă desprind de corpul lui Daemon, dar el mergea înainte și gheața îmi ajunsese la brâu.

— Rezistă, a spus el iar. Rezistă pentru mine.

Apoi ne-am scufundat și mi s-a tăiat din nou respirația. Am scuturat puternic din cap, apele murdare era pline de sedimente și părul îmi plutea peste față, orbindu-mă. Dar focul onixului începea să se stingă.

Brațele lui Daemon s-au strâns în jurul meu și am început să ne înălțăm. Când am scos capul la suprafață, am tras aer cu sete până mi-am umplut plămâni. Stelele se roteau în ceață deasupra mea, iar Daemon a ieșit pe mal cu mine în brațe.

La câțiva metri, am văzut apa învolburându-se și, când privirea mi s-a mai limpezit, i-am văzut pe Blake și pe Andrew scoțându-l din apă pe Dawson și așezându-l pe mal. Blake s-a așezat lângă el, trecându-și mâinile prin părul ud.

Mi s-a oprit inima. Oare...?

Dawson și-a dus mâna la față și a îndoit piciorul.

— Rahat, a murmurat.

Mi s-au înmuiat genunchii de ușurare. Am simțit mâinile lui Daemon pe obraji, am simțit cum îmi întoarce fața spre el. Ochii lui verzi și strălucitori s-au întâlnit cu ai mei.

— Ești bine? m-a întrebat el. Spune ceva, Kitten. Te rog.

M-am chinuit să-mi mișc buzele înghețate.

— Uau.

El a scuturat din cap cu sprâncenele încruntate, dezorientat, apoi m-a îmbrățișat și m-a strâns așa de tare, încât am scâncit.

— Doamne, nici măcar nu știu... S-a întors cu spatele la ceilalți, ținându-mi capul în palme și a spus încet: Am fost mort de frică.

— Sunt bine.

Vocea mea era înfundată.

— Dar tu? Și tu ai avut...

— Nu mai am nimic. Nici măcar să nu te gândești la asta.

L-a scuturat un fior.

— Fir-ar să fie, Kitten...

M-a strâns iar și eu n-am mai spus nimic, mă pipăia de parcă voia să se asigure că mai aveam mâini și degete. Când m-a sărutat pe pleoape, am crezut că o să încep să plâng, fiindcă simțeam cum îi tremură mâinile.

Două rânduri de faruri s-au apropiat și apoi s-a auzit o furtună de voci și de întrebări. Dee a ajuns prima lângă noi. S-a lăsat lângă Dawson și l-a luat de mână.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat ea. Să ne spună și nouă cineva ce s-a întâmplat.

Au apărut apoi Matthew și Ash, curioși și încordați. Andrew a fost cel care a început să vorbească.

— Nu știu. Au ceva care iese din ușă atunci când se deschide. Era un fel de spray, dar nu mirosea a nimic și nici nu se vedea.

— Doare ca dracu'. Dawson s-a ridicat în fund, frecându-și brațele: Și nu e decât o chestie care doare așa. Onixul.

Normal că știa și el ce e. M-am cutremurat. Dumnezeu știe de câte ori îl folosiseră pe el.

— Dar niciodată nu l-am văzut în varianta asta, a continuat el, ridicându-se încet în picioare, ajutat de Ash și Dee.

— Era sub formă de vapori. O nebunie. Cred că am și înghițit.

— Acum ești bine? Katy? m-a întrebat Matthew.

Am dat amândoi din cap. Pielea mă mai durea puțin, dar ce era mai rău trecuse.

— Cum de-ați știut să ne aduceți la râu?

Daemon și-a dat pe spate buclele de pe frunte.

— Am presupus că e onix fiindcă nu se vedea nicio rană și mi-am imaginat că e pe haine și pe piele. Mi-am amintit că am trecut peste un râu. Am zis că asta ar fi cea mai bună soluție.

— Te-ai gândit bine, a spus Matthew. Drace...

— Nu am reușit să trecem nici măcar de prima ușă.

Andrew a râs spart.

— Ce dracu' am crezut? Locul ăla este bine apărat contra luxenilor și, se pare, și contra hibrizilor.

Daemon s-a dezlipit din îmbrățișare și a pășit spre ceilalți. S-a oprit lângă Blake.

— Tu ai mai fost la Mount Weather, nu?

Blake s-a ridicat încet de jos. Obrajii lui erau palizi în lumina lunii.

— Da, dar nimic...

Daemon era ca o cobră care atacă. Mai întâi, pumnul lui s-a izbit de falca lui Blake. Blake s-a dezechilibrat și a căzut în fund pe pământ. S-a aplecat într-o parte și a scuipat o gură plină de sânge.

— N-am știut – n-am știut că au ceva de genul ăsta!

— Mi-e greu să cred așa ceva.

Daemon urmărea mișcările băiatului.

Blake a ridicat capul.

— Trebuie să mă crezi! Așa ceva nu s-a mai întâmplat niciodată. Nu înțeleg.

— Minți, a spus Andrew. Ne-ai băgat intenționat în asta.

— Nu. În niciun caz. Blake s-a ridicat, cu spatele la apele liniștite ale râului. Și-a dus mâna la falcă. De ce v-aș fi băgat în asta? Prietenul meu este...

— Nu mă interesează prietenul tău! a țipat Andrew. Ai fost acolo! Cum puteai să nu știi că ușile sunt pline de chestia aia?

Blake s-a întors la mine.

— Trebuie să mă crezi. N-am avut nici cea mai vagă bănuială că o să se întâmple așa ceva. N-aveam de ce să vă întind o capcană.

M-am uitat pe gânduri la râu și nu știam dacă să-l cred sau nu. Părea stupid din partea lui să ne atragă într-o astfel de capcană, iar dacă ar fi fost o capcană, n-ar fi trebuit acum să fim înconjurați de cei de la MA? Ceva nu era în regulă.

— Și nici Luc nu știa?

— Dacă ar fi știut, ne-ar fi spus. Katy...

— Nu, l-a avertizat Daemon și tonul lui scăzut mi-a atras atenția.

Conturul corpului începuse să-i strălucească.

— Nu vorbești cu ea. Nu mai vorbești cu nimeni din clipa asta.

Blake a deschis gura, dar nu a spus nimic. A clătinat din cap și s-a dus spre mașini.

A urmat o tăcere și apoi Ash a întrebat:

— Și acum ce facem?

— Nu știu.

Fața lui Daemon era pe jumătate în umbră, așa cum stătea, uitându-se la fratele lui, care se plimba agitat.

— Chiar nu știu.

S-a ridicat și Dee.

— Asta-i nașpa. E nașpa rău.

— Ne-am întors de unde am plecat, a spus Andrew. La dracu', suntem sub zero, la minus.

Dawson s-a întors repede spre fratele său.

— Nu putem să renunțăm. Promite-mi că nu renunțăm.

— N-o să renunțăm, l-a asigurat Daemon grăbit. Nu renunțăm deloc.

Nici măcar nu observasem cât de tare tremur până când Matthew mi-a pus pe umeri o pătură. Ochii noștri s-au intersectat o clipă, iar apoi el și-a îndreptat privirea spre dâra de lumină a farurilor.

— Am mereu o pătură la mine pentru orice situație.

M-am înfășurat în pătură cu dinții clănțănind.

— Mulțumesc.

El a dat din cap și mi-a pus mâna pe umăr.

— Hai. Să mergem în mașină, că e mai cald. Am terminat în noaptea asta.

M-am lăsat condusă de el spre mașina lui Daemon și căldura dinăuntru am simțit-o ca pe o binecuvântare, dar nu aveam niciun motiv de bucurie. M-a copleșit dezamăgirea. Dacă nu găseam vreo cale să evităm onixul, nu terminaserăm numai cu noaptea asta.

Amânam doar inevitabilul. Eram terminați, punct.

* * *

Ca să folosesc expresia lui Dee, drumul spre casă a fost nașpa rău. Am ajuns acasă aproape de miezul nopții. Blake nu a zis nimic când s-a dat jos din mașină și s-a îndreptat spre camioneta lui. A ieșit din alee cu motorul ambalat și cu roțile scrâșnind.

Pornisem spre casa mea, dar Daemon mi-a tăiat drumul și m-a condus înapoi spre casa lui.

— Deocamdată nu pleci, a spus el.

Am ridicat din sprâncene când l-am auzit și când i-am văzut sclipirea din ochi, dar nu aveam chef de ceartă. Era târziu, mâine aveam școală, iar noaptea asta fusese un eșec catastrofal.

Am intrat cu ei în casă, cu pătura lui Matthew pe umeri. Pielea mea era așa de rece pe sub hainele umede, încât am morțisem.

Picioarele epuizate îmi tremurau de efortul pe care îl făceau să mă susțină, dar toată lumea vorbea – Dee, Andrew, Ash și Dawson. Matthew încerca să-i calmeze, dar era imposibil. Toată lumea era plină de furie și de adrenalină reziduală și cred că Dawson vorbea întruna fiindcă, dacă s-ar fi oprit, ar fi fost nevoit să se gândească la ceea ce se întâmplase.

Beth era tot la Daedalus.

— Hai să-ți dau niște haine uscate, a spus Daemon încet și m-a luat de mână.

Când am ajuns la scară, a vrut să mă ia în brațe, dar l-am împins.

— Sunt bine.

El a scos un sunet din gât care mă făcea să mă gândesc la un leu furios, dar a urcat încet după mine. După ce am intrat în dormitor, a închis ușa. Era plin de determinare.

Am oftat. Noaptea asta fusese o tragedie.

— Într-un fel, meritam asta.

El s-a aplecat peste mine și mi-a dat pătura la o parte. Apoi a început să-mi scoată tricoul împrumutat.

— Cum așa?

Mie mi se părea evident.

— Suntem o gașcă de adolescenți care au crezut că pot intra într-un complex securizat de Homeland Security și MA? Hai, serios. Chestia asta nu avea nicio șansă... Stai!

Bluza mea era la jumătatea stomacului. I-am prins încheieturile cu degetele înghețate.

— Ce faci?

— Te dezbrac.

Am rămas cu gura căscată și în aceeași clipă inima mea a făcut o săritură pe spate. O căldură puternică a început să-mi circule prin vene.

— Hmm, uau. Ce înseamnă să treci direct la subiect!

Pe buzele lui a apărut un zâmbet ușor pervers.

— Bluza și pantalonii tăi sunt ude flească. Și probabil că mai au pe ele urme de onix. Trebuie să le dai jos.

I-am dat mâinile la o parte.

— Pot să fac asta și singură.

Daemon s-a aplecat spre mine și mi-a spus la ureche:

— Și care-i plăcerea în asta? Dar a renunțat totuși și s-a dus la șifonier. Chiar crezi că nu aveam nicio șansă? a întrebat.

De când se întorsese cu spatele, eu încercam să scap repede de haine. Toate, în afară de bucata rece de obsidian, erau compromise și trebuiau scoase. Hainele miroseau a apă de râu și a mâl. Mi-am încrucișat mâinile la piept tremurând.

— Să nu... să nu te întorci.

Umerii lui s-au scuturat de un râs tăcut în timp ce răscolea să-mi găsească ceva de îmbrăcat. Așa speram.

— Nu știu, am spus eu, răspunzându-i în sfârșit la întrebare. A fost un proiect prea mare, pentru spioni adevărați. Ne-am prins urechile.

— Dar totul a mers bine până la ușile alea.

A scos un tricou.

— Nu-mi place să spun asta, dar cred că Blake chiar nu știa de ele. Expresia de pe fața lui atunci când tu și Dawson ați căzut la pământ... era mult prea reală.

— Atunci de ce l-ai pocnit?

— Așa am vrut. S-a întors cu mâna la ochi și mi-a întins tricoul. Uite.

I l-am smuls repede din mână și l-am tras peste cap. Materialul moale, purtat, mă acoperea plăcut până la coapse.

Când am ridicat ochii, am văzut că desfăcuse degetele mâinii pe care o ținea la ochi.

— Ai tras cu ochiul.

— Poate.

M-a luat de mână și m-a tras spre pat.

— Bagă-te înăuntru. Mă duc să văd ce face Dawson și mă întorc.

Era cazul să mă bag la mine în pat, dar am zis că noaptea aia e altfel. Pe urmă, mama venea acasă abia după ce plecam la școală și nu voiam să stau singură. Am făcut ce mi-a cerut, m-am urcat în pat și am tras cuvertura pe mine până sub bărbie. Mirosea a bumbac curat și a Daemon. Nu a stat așa de mult, dar în timpul ăla deja mi s-au închis pleoapele. Onixul mă secătuisese de energie, de-aia și fusese pus acolo. Am avut noroc cu carul că am scăpat până să ajungă paznicii.

Daemon s-a întors și se mișca fără zgomot prin cameră, dar mie îmi era prea lene să deschid ochii să văd ce face. Am auzit hainele căzând pe podea și temperatura mea a crescut cu un grad. S-a mai auzit un sertar și apoi a tras pătura și s-a băgat lângă mine.

Stând pe o parte, m-a prins cu mâna de mijloc și m-a tras spre pieptul lui gol. Materialul flanelat al pantalonului lui de pijama mă atingea delicat pe picioare, iar eu am suspinat de plăcere.

— Ce face Dawson? am întrebat eu, lipindu-mă de el ca o ventuză.

— E bine. Daemon mi-a dat la o parte părul de pe obraz, încet. Nu e totuși prea fericit.

Cred și eu. Ajunseserăm așa de aproape de Beth și nu am reușit să facem nimic. Asta dacă Beth era într-adevăr acolo. Poate că Blake chiar nu a știut de sistemul ăla infernal de protecție cu onix, dar nu aveam încredere în el. Niciunul dintre noi nu avea.

— Îți mulțumesc că ne-ai scos de acolo.

Mi-am dat capul pe spate, încercând să-i văd fața prin întuneric. Ochii lui străluceau ușor.

— Am avut ajutor.

Și-a lipit buzele de fruntea mea și m-a strâns mai tare.

— Ești bine acum?

— Mă simt foarte bine. Nu-ți mai face atâtea griji.

S-a uitat în ochii mei.

— Niciodată să nu mai intri prima pe o ușă, bine? Și nu încerca să mă contrazici sau să mă acuzi că sunt misogin. Nu vreau să te mai văd vreodată suferind asemenea dureri.

Nu l-am contrazis, m-am răsucit în brațele lui și l-am sărutat ușor. Genele lui s-au plecat, adumbrindu-i ochii. Mi-a întors sărutul, un sărut dulce și tandru și așa de perfect, încât eram gata să încep să plâng ca un copil.

Dar apoi săruturile s-au schimbat. Au devenit mai profunde, eu m-am lăsat pe spate și el a venit după mine, iar greutatea lui pe picioarele mele îmi dădea o senzație plăcută, și săruturile de acum erau oricum, dar nu caste. Mă pătrundeau până în adânc, înlăturând toate întâmplările din ultimele ore așa cum apele râului spălaseră arsura onixului. Când mă săruta așa, cu toți mușchii din corp încordați ca niște arcuri, mă termina.

Mi-a tras ușor cu mâna tricoul, dezvelindu-mi un umăr, și apoi m-a sărutat pe umăr. Energia statică se aduna în aer și un cutremur i-a străbătut corpul. În clipa aceea, după toate câte se întâmplaseră, voiam să-l simt cu totul lângă mine, să nu mai fie nicio barieră între noi. M-am ridicat puțin și am înălțat mâinile, iar Daemon a înțeles imediat. A luat ce i s-a oferit. Fără să mai fie nimic între noi, mâinile lui erau acum peste tot, treceau peste bucata subțire de obsidian, îmi mângâiau arcuirea stomacului, coapsele, și eram absolut sigură că acesta este momentul perfect.

Sau poate simțeam asta fiindcă în seara aceea fuseserăm așa de aproape de punctul în care am fi pierdut totul? Nu știam, nici nu eram prea sigură cum ajunseserăm până aici, dar tot ce conta acum era că amândoi eram acolo și eram pregătiți. Cu adevărat pregătiți. Atunci când și hainele lui au ajuns pe podea lângă ale mele, nu mai era cale de întoarcere.

— Nu te opri, am spus eu, în eventualitatea în care el ar fi avut dubii în legătură cu ceea ce vreau eu.

A avut o străfulgerare de zâmbet și apoi m-a sărutat din nou, iar eu mă înecam în bogăția senzațiilor care se nășteau între noi. Electricitatea alerga peste pielea noastră și a aruncat umbre mișcătoare pe pereți atunci când el s-a dat puțin înapoi și a întins mâna spre noptieră.

Am roșit când mi-am dat seama ce caută. Când s-a așezat în fund lângă mine și ni s-au întâlnit privirile, am început să chicotesc. Pe fața lui a înflorit un zâmbet larg și frumos, care îi îndulcea liniile aspre ale chipului.

Daemon a spus ceva în limba lui. Nu puteam să apreciez calitatea lirică a acelor cuvinte, dar sunau așa de frumos, ca un fel de muzică vorbită pe care latura mea extraterestră dansa.

— Ce-ai spus? am întrebat eu.

El s-a uitat la mine printre genele dese, cu micul pachețel în pumn.

— Chiar nu există o traducere pentru asta, a spus, dar cele mai apropiate cuvinte din limbajul uman ar fi *ești frumoasă*.

Am respirat precipitat și am rămas ochi în ochi. Într-ai mei se adunau lacrimi. Am întins mâna spre el și i-am mângâiat părul de mătase. Inima îmi bătea cu putere și știam că și a lui bate la fel.

Asta era. Și era bine așa. Era perfect și fără ieșiri la restaurant, filme și flori, fiindcă, în fond, cum ai putea să planifici ceva de genul ăsta? Nu se poate.

Daemon s-a lăsat pe spate...

S-a auzit un pumn în ușă, după care vocea lui Andrew.

— Daemon, te-ai culcat?

Ne-am uitat unul la celălalt stupefiați.

— Dacă nu îmi răspund, mi-a șoptit el, crezi că o să plece?

Mi-au căzut mâinile pe lângă corp.

— Poate.

Bubuitul în ușă s-a auzit din nou.

— Daemon, chiar am nevoie de tine jos. Dawson vrea să plece la Mount Weather. Nici Dee și nici eu nu reușim să-l convingem. E ca iepurașul ăla Duracell, dar cu tendințe suicidale.

Daemon a strâns tare din ochi.

— Ticălosul...

— E ok. M-am ridicat. Are nevoie de tine.

El a oftat greu.

— Stai aici și odihnește-te. O să vorbesc cu el – sau o să-l bat, să-i vină mintea la cap. M-a sărutat ușor, și-a tras pantalonii de pijama și apoi s-a dus spre ușă. S-a oprit brusc, s-a uitat peste umăr cu o privire care parcă îmi topea oasele și a murmurat: Fir-ar.

La câteva secunde după ce a ieșit în hol și a închis ușa după el, s-a auzit o lovitură înfundată și apoi țipătul lui Andrew.

— Au. Ce dracu' ai?

— Ți-ai ales chiar cel mai prost moment posibil, a ripostat Daemon.

Am zâmbit somnoroasă, m-am întors pe o parte și mi-am propus să rămân trează, dar când respirația mea a revenit la normal, somnul m-a cuprins imediat. Ceva mai târziu, am auzit ușa deschizându-se și apoi Daemon s-a așezat lângă mine și m-a tras din nou spre el. Nu a trecut mult timp și mișcarea ritmică a pieptului său m-a adormit iar. Din când în când mă trezeam, fiindcă mâinile lui mă strângeau mai tare, așa de tare, încât mi se părea că-mi oprește circulația, și mă ținea așa de strâns, încât părea că și în somn este obsedat de teama că m-ar putea pierde.

CAPITOLUL 23

Luni am plecat împreună cu Daemon la școală. Mașina încă mai avea mirosul ăla umed și mucegăit, o amintire dureroasă a felului în care se încheiase misiunea noastră – într-un râu. Pe drum, Daemon mi-a spus că e sigur că îl convinsese pe fratele lui să nu plece de nebun la Mount Weather, dar eu știam că pentru asta trebuia să găsim un alt plan pentru a ajunge la Beth și Chris. Dawson nu era capabil să aștepte așa la nesfârșit, iar eu îl înțelegeam. Dacă Daemon ar fi fost prizonier, nu cred că ar fi reușit cineva să mă oprească.

Cum ne-am dat jos din mașină, l-am văzut pe Blake rezemat de camioneta lui, ceva mai departe. S-a desprins de mașină și a venit la noi imediat ce ne-a văzut.

Daemon a mârâit.

— Nu vreau să-l văd pe ăsta imediat cum ajung la școală.

— De acord, am spus și l-am prins de mână. Dar gândește-te că suntem în public.

— Nu e deloc amuzant.

Blake a încetinit puțin pasul înainte de a ajunge la noi, cu ochii la mâinile noastre strânse, dar și-a revenit repede.

— Trebuie să stăm cu toții de vorbă.

Am continuat să mergem – sau mai degrabă Daemon a continuat.

— Ultimul lucru pe care vreau să-l fac e să vorbesc cu tine.

— Pot să înțeleg asta, a spus Blake și a început să meargă alături de noi. Dar, serios, chiar nu știam de scuturile de onix de la ușă. Habar n-am avut.

— Te cred, a spus Daemon.

Pașii lui Blake au șovăit puțin.

— Dar m-ai lovit.

— Asta fiindcă i-a făcut plăcere, am răspuns eu în locul lui Daemon, iar el mi-a făcut cu ochiul. Uite, nu avem încredere în tine, dar poate că într-adevăr nu știai de scuturi. Asta nu schimbă cu nimic faptul că nu putem să intrăm acolo.

— Am vorbit aseară cu Luc. Nici el nu știa de scuturi.

Blake și-a băgat mâinile în buzunar și s-a oprit în fața noastră. A avut noroc că Daemon nu l-a pocnit pe loc.

— E dispus s-o facă din nou, să oprească iar camerele și toate alea.

Daemon a expirat adânc.

— Și cu ce ne ajută asta? Nu putem să trecem de ușile alea.

— Sau de celelalte uși care ar fi așa, am adăugat eu, cu un frison.

Îmi și imaginam cum ar fi să treci prin asta de trei sau patru ori. Bine, în cușcă am stat mai mult timp, dar onixul pulverizat te acoperea cu totul.

Stăteam toți trei lângă gardul din jurul pistei de alergare, atenți să vorbim încet, ca să nu ne audă elevii și să se întrebe ce dracu' spunem noi acolo.

— Păi, m-am gândit la asta, a spus Blake, mișcându-se de pe un picioar pe altul. Când am fost la Daedalus, ne expuneau zilnic la piatra asta. Furculițele și farfuriile erau îmbrăcate în onix. O groază de lucruri erau așa, aproape toate cu care veneam în contact. Ardeau ca naiba când le atingeam, dar nu aveam de ales. Am mai intrat pe ușile alea înainte și nu demult. Nu s-a întâmplat nimic.

Daemon a râs și s-a uitat în altă parte.

— Și te-ai gândit că acum ar fi bine să ne spui și nouă chestia asta?

— Nu știam ce e. Niciunul dintre noi nu știa.

Privirea lui Blake s-a îndreptat rugător spre mine.

— Nu m-am mai gândit până acum la asta.

Mi-am dat seama, uimită, că pe Blake îl pregătiseră. Probabil prin expunerea repetată la onix, a lui și a altora, numai că ceva nu mi se părea în regulă, ca și episodul de aseară. De ce i-ar fi expus așa? Un fel de pedeapsă bolnavă și perversă sau ca să capete imunitate? Dar de ce ar fi vrut ca niște luxeni sau hibridi să capete imunitate la singura armă care putea fi folosită împotriva lor?

— Nu poți să mă convingi că nu ai știut de onix și de efectele pe care le are, am spus eu.

El s-a uitat în ochii mei.

— Nu știam că ne poate incapacita.

Am strâns buzele.

— Știi, e cam greu să avem încredere în tine. Că tu ești de fapt împotriva lui Daedalus și nu lucrezi pentru ei. Că Beth și Chris sunt unde spui tu că sunt și că nu știai nimic despre onix.

— Știu că e greu.

— Nu cred că știi, a spus Daemon, după care mi-a dat drumul la mână și s-a rezemat de gard. Nu avem niciun motiv să te credem.

— Și ne-ai șantajat ca să te ajutăm, am adăugat eu.

Blake a oftat greu.

— Ok. Nu am un trecut glorios, dar nu-mi doresc decât să-mi scot prietenul de acolo. De asta sunt aici.

— Și în clipa asta de ce ești aici? a întrebat Daemon, evident la limita răbdării.

— Cred că știi cum putem să trecem de onix, a spus el, scoțându-și mâinile din buzunare și strângându-le în față. Acum, ascultați-mă. O să pară o nebunie.

— O, ce bine, a mormăit Daemon.

— Cred că trebuie să ne imunizăm. Dacă asta voiau să facă cei de la Daedalus, atunci pare logic. Hibrizii trebuie să intre și să iasă pe ușile alea. Dacă ne expunem la onix...

— Ești nebun? Daemon s-a întors, și-a trecut mâna prin păr și și-a prins ceafa. Vrei să ne expunem la onix?

— Ai altă soluție?

Da, mai era o soluție – să nu ne mai ducem acolo. Dar chiar era o rezolvare? Daemon a început să se plimbe. Nu era un semn bun.

— Nu putem să facem asta altă dată? O să întârziem.

— Sigur. S-a îndepărtat de Daemon. După ore?

— Poate, am spus eu, cu ochii la Daemon. Vorbim mai târziu.

Pricepând ce vreau, Blake a plecat. Nu aveam idee ce să zic despre toate astea.

— Să ne expunem la onix?

Daemon a pufnit.

— Nu e sănătos la cap.

Nu era.

— Crezi că ar putea să meargă?

— Tu chiar...

— Nu știu.

Mi-am trecut rucsacul pe celălalt umăr și am pornit spre școală.

— Chiar nu știu. Nu putem să renunțăm, dar ce variante avem?

— Nici măcar nu știm dacă ar putea să meargă.

— Dar dacă Blake e cumva imun la onix, am putea să verificăm asta.

Pe chipul lui s-a întins un zâmbet larg.

— Îmi place cum sună asta.

Am râs.

— De ce oare nu mă surprinde? Nu, serios, dacă a căpătat imunitate la el, atunci am putea să o căpătăm și noi. Ar fi ceva. Trebuie doar să găsim o modalitate de a-l procura de undeva.

Daemon a tăcut câteva secunde.

— Ce? l-am întrebat eu.

El s-a uitat pieziș la mine.

— Cred că partea cu onixul nu e o problemă.

— Ce vrei să spui?

M-am oprit iar, fără să bag în seamă clopoțelul.

— După ce Will te-a prins, la vreo două zile după ce Dawson s-a întors acasă, m-am dus iar la depozit și am scos aproape tot onixul care era pe afară.

Mi-a căzut fața.

— Cum?!

— Da, nu știu de ce am făcut asta. A fost un fel de să v-o trag, de la mine pentru ei. A râs. Îți imaginezi ce fețe au făcut când s-au întors și au văzut că nu mai e onix.

Rămăsesem fără cuvinte.

El mi-a atins nasul în joacă. I-am zburat mâna.

— Nu ești sănătos. Puteau să te prindă!

— Dar nu m-au prins.

L-am lovit din nou, de data asta mai tare.

— Ești nebun.

— Dar ție îți place nebunia mea.

S-a aplecat și mi-a sărutat colțul gurii.

— Hai, am întârziat. Chiar nu avem nevoie de detenție.

M-am strâmbat.

— Da, ca și cum asta ar fi problema noastră cea mai mare.

* * *

Carissa nu se întorsese încă la școală. Probabil că gripa aia era tare nasoală. Lesa părea puțin invidioasă.

— Mai am să dau jos cam două kile jumate să ajung la greutatea ideală, mi-a spus ea înainte de ora de trigo. De ce nu mă îmbolnăvesc și eu de ceva? Fir-ar.

Am chicotit și după aia am început să bârfim. Un timp am reușit să uit de toate. Erau clipe plăcute, de care aveam nevoie, chiar dacă eram la școală. Dimineața a trecut repede și când Blake a intrat la bio, am refuzat să-i dau voie să-mi strice buna dispoziție.

Dar apoi a deschis gura și a scos o chestie care m-a dat cu capul de pereți.

— Nu i-ai spus lui Daemon ce ți-am spus eu în pădure? Că te plac?

Ce dracu', frate, e prost?

— Hmm, nu. Te omora.

Blake a râs.

M-am încruntat.

— Vorbesc serios.

— A.

I-a pierit zâmbetul și a pălit. Îmi și imaginam scenariul din capul lui: eu spunându-i lui Daemon micul lui secret murdar și Daemon făcând ca toate alea când ar fi auzit. A ajuns la aceeași concluzie cu mine.

— Da, ai procedat bine. În fine, a continuat el. În legătură cu ce am vorbit azi-dimineață...

— Nu acum. Am deschis caietul. Chiar n-am chef să vorbesc acum despre asta.

Am zâmbit când Lesa a venit să se așeze în bancă și, din fericire, Blake mi-a respectat dorința. A sporovăit cu Lesa ca un om normal. Se pricepea foarte bine la asta – să se prefacă.

M-am uitat mai atent la el și mi s-a strâns stomacul. El îi explica Lesei diferite tehnici de surfing. Eram absolut sigură că ea nici măcar nu auzea ce-i spune, dat fiind că privirea ei era lipită de tricoul lui întins pe bicepsii.

Râdea cu ușurință și se purta absolut normal. Așa cum o putea face un bun spion, și eu știam din experiență că Blake se pricepea de minune la prefăcătorii. Era absolut imposibil să-ți dai seama de partea cui este Blake și era stupid și să încerci să ghicești.

În fața clasei, Matthew și-a scos manualul. S-a uitat fugar la mine și apoi privirea i s-a mutat pe băiatul de lângă mine. Mă uimea cum făcea Matthew asta – cum putea să rămână tot

timpul calm. Cum putea să rămână în permanență liantul care îi ținea pe toți împreună.

* * *

M-am oprit la dulăpiorul meu după ore și mi-am luat manualul de istorie a S.U.A. Erau șanse mari ca mâine să dăm extemporal. Doamna Kerns avea programul ei, iar extemporalele nu erau așa o mare surpriză. Am închis ușa dulăpiorului și m-am întors să-mi bag manualul în geantă. Copiii se răriseră acum, fiindcă toți se grăbeau să iasă din școală. Eu nu eram prea sigură dacă să mă grăbesc sau nu. Blake îmi trimisese deja un mesaj, când eram la sport, să ne întâlnim cu toții să vorbim despre chestia cu onixul și chiar n-aveam niciun chef de asta.

Voiam și eu măcar o dată să mă duc acasă și să nu fac nimic – fără planuri și fără giumbușlucuri extraterestre. Aveam cărți care trebuiau să fie citite și recenzii care trebuiau făcute, iar bietul meu blog avea nevoie de ceva cosmetizare. Nu puteam să-mi imaginez un mod mai plăcut de a încheia o zi de luni.

Dar probabil că nu aveam nicio șansă.

Am ieșit din școală în urma ultimului grup de copii care se duceau spre parcare. Din poziția mea, puteam să aud bine vocea pițigăiată a lui Kimmy, care era în față.

— Tati mi-a spus că tatăl lui Simon a vorbit cu cei de la FBI. A cerut să se facă investigații complete și a spus că nu se va opri până când nu-l va vedea acasă pe Simon.

Mă întrebam dacă FBI-ul știe de extratereștri. Mi-au trecut instantaneu prin minte scene din Dosarele X.

— Am auzit la televizor că, cu cât trece mai mult timp de la dispariție, cu atât sunt mai puține șanse ca persoana să fie găsită în viață, a spus o prietenă de-a ei.

— Dar uită-te la Dawson. A fost dispărut mai mult de un an și s-a întors, a spus alta.

Tommy Cruz și-a frecat ceafa cu mâna lui groasă.

— Și asta nu e ciudat? A fost plecat o groază. După aia băiatul ăla, Thompson, crapă și apare el? Nu e cam aiurea?

Auzisem destul. Am intrat printre mașini, ca să îi las să se îndepărteze. Nu îmi făceam probleme că suspiciunile lor aveau să ducă undeva, dar nu aveam chef să mai găsesc niște chestii care să-mi dea dureri de cap. Aveam destule.

Daemon aștepta lângă mașină. Picioarele lui lungi erau încrucișate în dreptul gleznelor. A zâmbit când m-a văzut și s-a dezlipit de mașină.

— Începeam să mă întreb dacă nu cumva ai de gând să rămâi aici.

— Scuză-mă.

A deschis ușa din dreapta și a făcut o plecăciune. Am urcat zâmbind. Am așteptat până s-a așezat și el la volan.

— Blake vrea să vorbim diseară.

— Da, știu. Se pare că l-a contactat pe Dawson și i-a spus deja despre chestia cu imunitatea la onix.

S-a rezemat de scaun, cu mâna pe schimbătorul de viteze. Ochii îi străluceau de furie.

— Și bineînțeles că Dawson e total de acord. E ca și cum i-ar fi oferit lozul câștigător.

— Perfect.

Mi-am rezemat capul de spătar. Dawson chiar era ca un iepuraș Duracell cu tendințe sinucigașe.

Și deodată am avut o revelație. Asta era viața mea – toată nebunia asta. Suișurile și coborâșurile, clipele alea când am fost așa de aproape de moarte și mai rău, minciunile și faptul că cel mai probabil n-o să mai pot avea niciodată încredere într-un prieten fără să mă întreb dacă nu cumva era un spion. Și, la naiba, cum aș fi putut să fiu prietenă cu un om normal? Așa cum făcea și Daemon la început – se ținea la distanță și ar fi vrut ca și Dee să facă la fel, ca să nu fiu atrasă în lumea lor ciudată.

Așa aș fi fost și eu cu oricine ar fi apărut în viața mea.

Viața mea nu-mi mai aparținea. În fiecare clipă nu făceam decât să aștept să se mai întâmple ceva. M-am înfundat în scaun cu toată greutatea și am oftat.

— S-au dus naibii planurile mele cu recenziile și cu cititul.

— N-ar trebui să fie invers, mai întâi cititul și apoi recenziile?

— În fine, am mormăit eu.

Daemon a scos mașina în stradă.

— Și de ce nu mai poți face asta?

— Dacă Blake vrea să vorbim diseară, asta o să-mi ocupe tot timpul.

Chiar voiam să mă îmbufnez. Poate chiar să bat din picioare.

Cu o mână pe volan și cu alta pe spătarul scaunului meu, el mi-a adresat un zâmbet în colțul gurii.

— Nu trebuie să vii și tu acolo, Kitten. Putem să vorbim și fără tine.

— Da, sigur, am râs eu. Sunt mari șanse ca Blake să fie ucis de cineva dacă nu sunt eu acolo.

— Și te-ar deranja foarte tare asta?

M-am strâmbat.

— Păi...

Daemon a râs.

— Dar trebuie să luăm în considerare faptul că există o scrisoare care ar putea să ajungă la Nancy Husher dacă moare. Așa că avem nevoie de el viu, ca să zic așa.

— E adevărat, a spus el, apucându-mi între degete o șuviță de păr. Dar putem s-o scurtăm. O să ai o seară normal de proastă, fără prea multe porcării extraterestre.

M-am îmbujorat de rușine și mi-am mușcat buzele. Oricât de nebunești erau toate astea, trebuia să recunosc că putea să fie și mai rău.

— Sunt egoistă.

— Ce? M-a tras de păr în joacă. Nu ești egoistă, Kitten. Viața ta nu se poate învârti numai în jurul rahatului ăstuia. Și nu va fi așa.

Am zâmbit și mi-am descleștat pumnii.

— Pari foarte hotărât.

— Și tu știi ce se întâmplă dacă sunt hotărât.

— Obții ce vrei tu.

El a întors capul la mine cu sprâncenele arcuite, apoi a râs.

— Dar tu – nici viața ta nu trebuie să se învârtă în jurul rahatului ăstuia.

El și-a retras mâna și și-a pus-o pe coapsă.

— Eu sunt în rahatul ăsta de când m-am născut. Sunt obișnuit cu el și, în plus, totul ține de felul în care îți organizezi timpul. De exemplu, la fel cum am făcut aseară. Am făcut treaba cu misiunea...

— Și am eșuat.

— Asta a fost; dar restul serii?

A zâmbit în colțul gurii și am simțit că-mi ard obrajii, de data asta din cu totul alte motive.

— Am avut partea proastă – partea anormală. Și apoi am avut partea bună – partea normală. Bine, partea bună a fost

întreruptă de partea proastă, dar oricum putem să spunem că ne-am organizat timpul.

— Când o spui tu, pare foarte ușor.

Mi-am întins picioarele, relaxată.

— Chiar este ușor, Kat. Trebuie doar să-ți dai seama când să pui punct, când te saturi. A făcut o pauză, cât a încetinit și a cotit pe drumul singuratic ce ducea spre casa noastră. Și dacă azi simți că te-ai săturat, te-ai săturat. Nu ai de ce să te simți vinovată sau îngrijorată. Daemon a oprit mașina pe aleea din fața casei lui și a oprit motorul, apoi a adăugat: Și nimeni n-o să-l omoare pe Bill¹¹.

Am râs încet și mi-am desfăcut centura de siguranță.

— Blake. Numele lui e Blake.

Daemon a scos cheile din contact și s-a lăsat pe spate, cu ochii strălucindu-i de veselie.

— Îl cheamă cum vreau eu să-l cheme.

— Ești ceva de groază.

M-am aplecat și l-am sărutat. Când m-am retras, s-a întins spre mine și eu am chicotit, deschizând portiera.

— Și, apropo, nu m-am săturat pe ziua de azi. Cred că aveam doar nevoie de un șut în fund. Dar la șapte trebuie să fiu acasă.

¹¹ Joc de cuvinte, aluzie la filmul *Kill Bill*.

Am închis portiera și m-am întors. Daemon era în fața mea. A făcut un pas în față și chiar dacă aș fi vrut să plec nu aveam cum. Și nici n-am plecat.

— Nu te-ai săturat? m-a întrebat el.

Recunoscând intonația aceea din vocea lui, oasele mele s-au înmuiat ca răspuns.

— Nu, absolut deloc.

— Bine. Mi-a pus mâinile pe șolduri și m-a tras spre el. Asta-mi place să aud.

Mi-am pus mâinile pe pieptul lui și am dat capul pe spate. Era un exercițiu grozav de organizare a timpului. Buzele noastre s-au atins și căldura a năvălit peste mine în cascadă. Chiar era un exercițiu distractiv. M-am ridicat pe vârfuri și mi-am trecut mâinile pe abdomenul lui plat, uimită de neliniștea cu care se mișca.

Daemon a șoptit ceva și apoi sărutul tandru, care nu era mai apăsător decât atingerea unui fluture, m-a făcut să mă încordez și să-l îmbrățișez. Brațele lui m-au cuprins și îi simțeam inima cum bate în tandem cu a mea.

— Hei! a strigat Dawson de la ușă. Cred că Dee a dat foc la cuptorul cu microunde. Din nou. Iar eu am încercat să fac niște popcorn cu mâinile și nu prea a mers. Adică de fapt nu a mers deloc.

Daemon și-a lipit fruntea de a mea și a mârâit:

— Fir-ar să fie!

N-am putut să nu râd.

— Organizarea timpului, nu?

— Organizarea timpului, a bolborosit el.

* * *

În mod surprinzător, cam toată lumea a acceptat chestia cu onixul. Eu eram convinsă că a fost o invazie de răpitori de oameni, fiindcă până și Matthew a dat din cap, ca și cum expunerea la drăcescul ăla de onix dureros ar fi fost o chestie bună.

Aveam sentimentul că atunci când va vedea despre ce e vorba o să-și schimbe părerea.

— E așa o nebunie, a spus Dee și eu a trebuit să-i dau dreptate. E ca și cum te-ai automutila.

Mda, cam așa era.

Daemon a dat capul pe spate și a oftat.

— E puțin cam mult spus.

— Îmi amintesc cum arătai când te-au adus de pe munte.

Și-a înfășurat părul pe mână.

— Iar Katy și-a pierdut vocea o perioadă de atâta țipat. Cine e dispus să facă asta?

— Nebunii, a oftat Daemon. Dee, nu vreau ca tu să faci asta.

Expresia ei spunea clar *nici nu mă gândesc*.

— Nu te supăra, Dawson. Te iubesc și vreau și eu s-o vezi pe Beth și s-o ai lângă tine, fiindcă vreau... A răgușit brusc, dar și-a îndreptat repede spatele. Dar nu vreau să fac asta.

Dawson s-a repezit la ea și a prins-o de braț.

— E ok. Nici nu vreau s-o faci.

— Vreau să ajut și eu.

Vocea ei era plângăreață.

— Dar nu pot...

— Nu-i nicio problemă.

Dawson a zâmbit și a urmat un moment special între gemeni, care spunea mai mult decât orice cuvinte. În fine, indiferent ce a fost, a avut efect, fiindcă Dee s-a relaxat.

— Nu trebuie să facem toți asta.

— Atunci cine se bagă?

Ochii lui Blake au trecut de la unul la altul.

— Dacă vrem să facem asta, trebuie să începem de ieri, cum ar fi, pentru că n-am idee cât de mult durează până când capeți imunitate.

Agitat, Dawson se ridicase în picioare.

— Nu poate să dureze prea mult.

Blake a râs surprins.

— Am fost la Daedalus ani de zile și nu pot să spun în ce moment am dobândit imunitatea... sau dacă într-adevăr am dobândit-o.

— Atunci trebuie să te testăm, am zâmbit eu.

El s-a încruntat.

— Uau. De-abia aștepti să faci asta, nu?

Am dat din cap.

Dee s-a răsucit, cu ochii la Blake.

— Pot să încerc și eu?

— Sunt destul de sigur că toată lumea va avea parte de o rundă.

Zâmbetul sinistru al lui Daemon era chiar înspăimântător.

— În fine, să începem cu începutul. Cine se bagă?

Matthew a ridicat mâna.

— Vreau să particip și eu. Nu te supăra, Andrew, dar de data asta vreau să merg eu în locul tău.

Andrew a dat din cap.

— Nicio problemă. Pot foarte bine să aștept cu Dee și Ash.

Ash, care nu scosese mai mult de două cuvinte, s-a mulțumit să dea din cap. Mi-am dat seama că jumătate de cameră se uita la mine.

— A, am spus, da, intru și eu.

Daemon, care stătea lângă mine, mi-a aruncat o privire care spunea *Nu ești zdravănă la cap*. Mi-am încrucișat brațele la piept.

— Nu începe. Intru și eu. N-ai cum să mă faci să mă răzgândesc.

Următoarea privire se putea traduce prin *Asta o să discutăm noi mai târziu* – adică o să ne certăm. Blake mă privea

aprobator – o privire încurajatoare pe care n-o voiam și de care nu aveam nevoie. De fapt, îmi provoca furnicături pe piele, fiindcă îmi amintea de ziua aia când a trebuit să ucid arumul pe care îl aruncase, practic, pe mine.

Doamne, cât îmi doream să-l mai pocnesc o dată!

Am stabilit să ne întâlnim după ore și, dacă vremea ne permitea, să ne ducem la lac și să începem, de fapt, să ne provocăm niște dureri oribile. Iupii!

Fiindcă mai erau câteva ore până la culcare, mi-am luat la revedere și am plecat acasă, să citesc, cu speranța că reușesc să fac o afurisită de recenzie.

Daemon m-a condus până acasă și știam că nu o face din curtoazie, dar i-am dat voie și i-am oferit băutura lui preferată: lapte.

A dat gata băutura în maximum cinci secunde.

— Putem să vorbim despre asta?

M-am suit cu fundul pe dulap și mi-am deschis rucsacul și mi-am scos cartea de istorie.

— Nup.

— Kat.

— Mmm?

Am deschis la capitolul la care rămăsesem la școală.

El a venit la mine și și-a pus mâinile pe dulap, de-o parte și de alta a picioarelor mele încrucișate.

— Nu pot să mă uit la tine cum suferi iar și iar.

Am scos un marker.

— Să te văd ca azi-noapte și ca atunci când Will te ținea în cătușe în chestia aia? Și tu te aștepți ca eu să stau pur și simplu și să... Mă asculți?

M-am oprit cu sublinierea la jumătate.

— Ascult.

— Atunci uită-te la mine.

Am ridicat ochii.

— Mă uit la tine.

Daemon s-a strâmbat.

Am oftat și am pus capacul markerului.

— Ok. Nici eu nu vreau să te văd cum suferi.

— Kat...

— Nu. Nu mă întrerupe. Nu vreau să te văd cum suferi și numai gândul că o să treci prin așa ceva îmi întoarce stomacul pe dos.

— Pot să fac față.

Ne-am uitat unul în ochii celuilalt.

— Știu că poți, dar asta nu schimbă cu nimic faptul că o să fie oribil să văd că treci prin asta, numai că eu nu-ți cer să n-o faci.

S-a desprins de dulap și s-a întors, trecându-și mâinile prin păr. Tensiunea și frustrarea acoperiseră bucătăria ca o pătură groasă.

Mi-am lăsat lucrurile deoparte și am sărit de pe dulap.

— Nu vreau să mă cert cu tine, Daemon, dar nu poți să spui că e ok ca eu să mă uit la tine cum suferi și pentru tine nu.

M-am dus la el și mi-am înfășurat mâinile în jurul taliei lui. El s-a încordat.

— Știu că ai intenții bune, dar nu pot să dau înapoi numai fiindcă lucrurile devin urâte. Și știi că nici tu nu poți. Așa e corect.

— Urâsc logica ta. Dar și-a pus mâinile pe ale mele, iar eu l-am strâns mai tare, zâmbind. Și știi că n-o să-mi placă deloc asta.

În timp ce îl strângeam ca pe ursulețul meu preferat, știam ce greu e pentru el să accepte. Monumental de-a dreptul. S-a răsucit în îmbrățișarea mea, a aplecat capul spre mine și eu m-am gândit: *Uau, așa rezolvă și adulții chestiile astea*. Poate că nu se înțeleg întotdeauna asupra unei probleme, se ceartă, dar în final găsesc o soluție și se iubesc.

Ca mama și tata.

Am simțit un nod în gât. Plânsul nu era cel mai bun lucru în clipa asta, dar era foarte greu să-mi reprim lacrimile alea.

— Singurul lucru bun în toată chestia asta e că o să am ocazia să-l țin pe Buff cu fața în jos și să-l pun să sărute onixul ăla iar și iar, a spus el.

— Ce sadic ești.

— Și tu trebuie să înveți acum, nu? E organizarea timpului pentru școală, nu organizarea timpului după modelul Daemon,

și asta e nașpa, fiindcă acum am fi fost singuri și ceilalți ar trebui să depună eforturi prea mari ca să ne întrerupă și aici.

I-am dat drumul, dezamăgită.

— Da, trebuie să înveț.

El s-a îmbufnat și așa arăta foarte sexy. Nu e bine.

— Bine, plec.

L-am condus la ușă.

— Îți dau mesaj când termin și vii să mă învelești.

— Kat, a spus el, sărutându-mă în creștetul capului. Aștept.

Și faptul că știam asta mă făcea să mă simt așa de plăcut și de bine. Am fluturat degetele după el, am închis ușa și m-am întors la bucătărie, mi-am luat lucrurile și un pahar de suc de portocale. Fericită că am evitat scandalul obișnuit cu Daemon, am urcat spre dormitor și m-am izbit în ușă s-o deschid.

Am rămas înțepenită.

Pe patul meu stătea o fată cu mâinile așezate în poală. Mi-a trebuit un timp s-o recunosc, fiindcă părul lung îi atârna ciufulit peste obrazii palizi, iar ochii ei migdalați nu mai erau acoperiți de ochelari mov sau roz.

— Carissa, am spus eu, șocată. Cum... cum ai intrat aici?

Ea s-a ridicat fără niciun cuvânt. A întins mâinile în lături. Lumina din plafon s-a reflectat într-o brățară pe care iarăși am recunoscut-o – o brățară cu piatră neagră și cu flacără în interior.

Ce dracu'?... Luc avea piatra aia. De ce ar...?

Energia statică a pârâit în aer și apoi a început să se simtă un miros de ozon ars, cu doar o clipă înainte ca din mâinile Carisei să radieze o lumină alb-albăstruie. Nu mi-a mai stat mintea la brățară.

Șocată până la stupoare, m-am holbat neîncrezătoare la prietena mea.

— Rahat.

Carissa a atacat.

CAPITOLUL 24

Fulgerul de energie s-a lovit de cartea mea de istorie, făcând o gaură în ea. S-a stins până să mă atingă, dar gaura din carte mi-a spus tot ce trebuia să știu.

Carissa nu era deloc prietenoasă.

Iar mica paradă cu Sursa nu era doar un avertisment.

Am aruncat cartea și am sărit repede spre stânga, văzând-o că se pregătește iar de atac. Sucul de portocale a sărit din pahar, udându-mi degetele. De ce îl mai aveam în mână? Creierul meu nu prea ținea pasul cu neprevăzutul acestor evenimente.

A țintit spre mine, iar eu am făcut singurul lucru care mi-a putut trece prin cap la momentul ăla. Am aruncat în ea cu paharul. Sticla s-a spart și ea s-a dat înapoi, acoperindu-și ochii cu mâinile. Lichidul lipicios și cioburile de sticlă se prelingeau pe fața ei, amestecate cu sânge.

Pun pariu că durea ca dracu’.

— Carissa, am spus eu, dându-mă înapoi. Habar n-am cum s-a întâmplat asta, dar eu îți sunt prietenă – pot să te ajut! Liniștește-te! Bine?

Ea și-a șters ochii, împrăștiind lichid pe pereți. Când s-a uitat la mine, n-am văzut niciun semn că m-ar recunoaște. Ochii ei erau înspăimântător de goi și imenși. De parcă timpul

de până acum fusese șters cu totul, iar eu eram o necunoscută. Nu exista nimic în ochii ăia.

Poate că imaginația îmi jucau feste sau poate dormeam, dar Carissa era clar un hibrid și asta nu avea nicio logică. Ea nu știa de extraterestri. Era pur și simplu o fată normală. Tăcută și poate chiar puțin timidă.

Dar lipsise un timp fiindcă avusese *gripă*...

O, măicuțița ta, Doamne... Devenise mutantă.

Ea și-a lăsat capul pe umăr și m-a privit printre gene.

— Carissa, te rog, sunt eu. Katy. Mă cunoști, am spus eu rugător.

M-am lipit de birou, cu ochii la ușa din spatele ei.

— Suntem prietene. Nu vrei să faci asta.

Ea a venit spre mine, ca un Terminator feminin oribil care îl urmărește pe John Connor¹².

Iar eu eram John Connor.

Am vrut să respir adânc, dar nu am reușit.

— Mergem împreună la școală – facem trigonometrie împreună și luăm masa împreună. Tu porți ochelari – niște ochelari foarte șicoși.

Nu știam ce să spun, dar pălăvrăgeam întruna, sperând să pot ajunge cumva la ea, fiindcă ultimul lucru pe care mi-l doream era s-o rănesc.

— Carissa, te rog.

¹² Personaj din seria cinematografică *Terminator*.

Aerul s-a umplut iar cu energie statică. A eliberat Sursa și eu m-am ferit. Capătul fulgerului mi-a atins puloverul. Mirosul de păr și fibră arsă s-a ridicat în aer, iar eu m-am întors repede spre birou. Dinspre el se auzea un fel de fâsâit și apoi am văzut cum se ridică un vâlătuc de fum din laptopul meu închis.

Am icnit.

Laptopul meu prețios, nou-nouț, de firmă, pe care îl iubeam ca pe copilul meu.

Fir-ar a dracului...

Prietenă sau nu, a încurcat-o.

Am țintit spre Carissa, pregătită să lovesc. Am îndreptat mâinile spre părul ei și le-am ridicat. Un val de plete negre s-au unduit în aer, apoi am trântit-o cu capul de podea. Am auzit cu satisfacție un *buf* înfundat și ea a gemut de durere.

— Proasto...

Carissa și-a ridicat pelvisul, mi-a prins coapsele cu picioarele și s-a rostogolit, preluând controlul în doar câteva clipe. Era ca un nenorocit de ninja – cine și-ar fi închipuit așa ceva? M-a trântit tare cu capul de podea și, la naiba, răzbunările astea chiar erau nașpa. Am văzut o ploaie de stele. În falcă mi-a explodat o durere ascuțită, care m-a blocat pe moment.

Apoi am simțit că-mi plesnește ceva înăuntru.

O furie devastatoare a început să se adune, acoperindu-mi pielea, aprinzându-mi fiecare celulă din corp. În piept mi se

adunase o putere năvalnică. Îmi curgea prin vene ca o lavă, ajungând până în vârful degetelor. Peste ochi îmi căzuse un văl alb-roșiatic.

Timpul parcă încetinise, într-o târâre nesfârșită. Fierbințeala din sânge vântura perdelele, iar materialul lor subțire zbura spre noi, apoi s-a oprit, suspendat în aer. Micii norișori cenușii și albi de fum au înghețat. Și în fundul creierului meu mi-am dat seama că nu sunt cu adevărat înghețați, dar mă mișcăm așa de repede, încât părea că totul s-a oprit.

Nu voiam să-i fac rău, dar aveam s-o opresc.

M-am arcuit pe spate și am izbit-o în piept cu amândouă mâinile. Carissa a zburat drept în șifonier. Sticluțele cu smacuri s-au cutremurat pe rafturi și au căzut, lovind-o în cap.

M-am ridicat în picioare, respirând greu. Sursa urla în mine, îmi cerea s-o accesez, s-o folosesc din nou. Ca să încerc s-o țin pe loc era ca și cum aș fi încercat să nu mai respir.

— Ok, am suflat eu. Hai să ne potolim o clipă, să ne calmăm. Putem să vorbim despre asta, să vedem ce se întâmplă.

Încet, cu durere, Carissa s-a ridicat în picioare. Privirile ni s-au întâlnit și aerul ei absent m-a făcut să mă înfior până în măduva oaselor.

— Nu, am avertizat-o eu. Nu vreau să-ți fac rău...

Mâna ei s-a mișcat, formând un fulger rapid care m-a atins în obraz și m-a făcut să mă răsucesc. M-am lovit cu șoldul de pat și am căzut pe podea. Un gust metalic mi-a explodat în gură. Buzele mă usturau și urechile îmi vuiau.

Carissa m-a apucat de păr și m-a tras în sus. Scalpul mă ardea și am scos un țipăt răgușit. M-a trântit pe spate, apucându-mă de gât. Degetele ei subțiri îmi strângeau traheea, lăsându-mă fără aer. Clipa aceea în care am rămas fără aer mi-a amintit de prima întâlnire cu arumii și am retrăit senzația de disperare și neajutorare pe care mi-o dădeau plămânii lipsiți de oxigen.

Dar nu mai eram aceeași fată ca atunci, prea speriată ca să se bată.

La naiba cu asta.

Am lăsat Sursa să se adune în mine și i-am dat drumul. În camera mea au explodat stele, iar lumina lor amețitoare a trântit-o pe Carissa de perete. Tencuiala a crăpat, dar ea a rămas în picioare. Din puloverul ei pârlit ieșea un fum subțire.

Doamne, Dumnezeule, fata asta nu se lăsa doborâtă!

M-am ridicat în picioare și am mai încercat o dată să îi vorbesc.

— Carissa, suntem prietene. Nu vrei să faci asta. Te rog, ascultă-mă. Te rog.

Peste încheieturile ei săreau scânteii, care s-au adunat într-un glob, și în oricare altă situație aș fi fost geloasă pe cât de

repede reușise să stăpânească tehnica asta, cum ar veni, într-o nanosecundă, fiindcă săptămâna trecută... săptămâna trecută era normală.

Și acum nu știam cine este sau ce este ființa asta care stătea în fața mea.

Parcă îmi înghețase stomacul și cioburi de gheață îmi atingeau toate măruntaiele. Era imposibil să mă înțeleg cu ea. Nu aveam nicio șansă, iar gândurile astea m-au costat. Distrasă, nu m-am mișcat suficient de repede când a eliberat globul de energie.

Am ridicat mâinile și am urlat:

— Oprește-te!

Am pus toate puterea mea în acest strigăt și mi-am imaginat particulele infime de lumină din aer răspunzând la chemarea mea și formând o barieră.

Aerul a început să sclipească în jurul meu de parcă un tub de sclipici trăsese o linie perfectă. Fiecare particulă sclipea cu intensitatea a o mie de sori. Și în fundul creierului meu am știut că asta, indiferent ce-o fi, va reuși să oprească globul.

Dar globul a trecut prin el, a spart peretele sclipitor, a încetinit, dar nu s-a oprit.

Energia m-a izbit în umăr și durerea a explodat, făcându-mă o clipă să nu mai văd și să nu mai aud nimic, trântită la pământ cu picioarele peste cap. Am aterizat cu burta pe pat cu un *aaah*

puternic. Tot aerul mi-a ieșit din plămâni, dar știam că nu am timp să las durerea să mă cuprindă.

Am ridicat capul, uitându-mă printre șuvițele părului meu încurcat.

Carissa a pășit spre mine; mișcările ei erau fluide și apoi... nu prea au mai fost. Piciorul stâng a început să-i tremure și apoi să se zgâlțâie violent. Partea stângă a corpului ei a început să se cutremure și numai partea stângă. Brațul i-a zburat în aer și o jumătate de față i s-a contorsionat în spasme.

M-am ridicat pe brațele slăbite, m-am târât pe pat până când am trecut în partea cealaltă.

— Carissa?

Tot corpul ei se zguduia de parcă era un cutremur de pământ chiar sub ea. M-am gândit că poate are vreo criză de epilepsie și m-am ridicat în picioare. Din pielea ei săreau scântei. Mirosul scârbos de pânză și de piele arsă îmi ustura nările. Se zgâlțâia întruna, iar capul i se mișca de parcă gâtul ei nu mai avea oase.

Am făcut un pas spre ea, cu mâna la gură. Trebuia s-o ajut cumva, dar nu știam cum.

— Carissa, eu...

Aerul din jurul ei a făcut implozie.

Valul de șoc a trecut prin toată camera. Scaunul de la computer s-a răsturnat, patul s-a ridicat într-o parte și a rămas suspendat și valul nu se oprea. Hainele mele au început să

zboare din șifonier. Hârtiile se roteau în aer și cădeau ca niște straturi de zăpadă.

Când valul a ajuns la mine, m-a ridicat pe sus și m-a împins în spate de parcă aș fi fost la fel de ușoară ca foile alea de hârtie. M-am lovit de perete, în spatele micii noptiere care se afla lângă pat, și am rămas atârnată acolo până când valul s-a dus.

Nu puteam nici să mă mișc, nici să respir.

Iar Carissa... O, Doamne, Carissa...

Pielea și oasele ei se strângeau de parcă cineva pusese un aspirator în spatele ei și îl pornise. Se micșora centimetru cu centimetru, până când o explozie de lumină de intensitatea unei furtuni solare a luminat toată camera – toată casa și probabil toată strada –, orbindu-mă.

Un pocnet asurzitor s-a auzit când lumina s-a stins, iar valul de șoc a încetat. Am alunecat pe podea, grămadă, peste teancurile de hârtii și de haine, respirând adânc. Nu aveam destul oxigen, fiindcă încăperea era golită de aer.

M-am uitat holbată la locul în care fusese Carissa. Nu mai era nimic, în afară de o pată întunecată pe podea, ca aceea pe care Baruck o lăsase în urmă când a fost ucis.

Nu mai rămăsese nimic, dar absolut nimic din fată – din prietena mea.

Nimic.

CAPITOLUL 25

Am simțit gâdilătura caldă pe ceafa mea amortită și apoi Daemon a apărut în ușă, cu sprâncenele ridicate și cu gura căscată.

— Nu pot să te las singură nici două secunde, Kitten.

Am sărit din mormanul de haine direct în brațele lui. Am început să vorbesc fără noimă, într-o emisie continuă de cuvinte fără șir. El a trebuit să mă potolească de mai multe ori și mi-a cerut să repet ce spuneam, ca să poată înțelege.

M-a dus jos și s-a așezat lângă mine pe canapea, cu ochii strânși de concentrare, mângâindu-mi cu degetele buza de jos. Căldura vindecătoare se împrăștia pe buzele mele și pe obrajii care mă dureau.

— Nu înțeleg ce s-a întâmplat, am spus eu, urmărindu-i mișcărilor. Săptămâna trecută era normală. Daemon, ai văzut-o și tu. Cum de n-am știut asta?

Fâlcile lui s-au încleștat.

— Cred că întrebarea mai importantă e: de ce te-a atacat?

Nodul pe care îl aveam în stomac s-a urcat mai sus, fixându-se în piept și împiedicându-mă să respir.

— Nu știu.

Nu mai înțelegeam nimic. Îmi derulam mereu în minte toate discuțiile pe care le avusesem cu Carissa, din prima clipă în care ne-am întâlnit, până când a lipsit de la școală din cauza

“gripei”. Unde erau indiciile, semnalul roșu de avertizare? Nu găseam nimic relevant.

Daemon s-a încruntat.

— Poate cunoștea deja un luxen – știa adevărul și nu a spus nimănui. De exemplu, nimeni din colonie nu știe că tu ai aflat adevărul.

— Dar nici nu e aici vreun alt luxen de vârsta noastră, am spus eu.

El a ridicat privirea.

— Nu în afara coloniei, dar mai sunt câțiva în colonie care au cu vreo doi ani mai mult sau mai puțin ca noi.

Era posibil ca ea să fi știut adevărul, iar noi să nu știm. Nu am vorbit niciodată despre asta nici ei, nici Lesei, așa că nu e greu de crezut că dacă ar fi știut, nici ea n-ar fi spus. Dar de ce a încercat să mă omoare?

Era foarte posibil ca eu să nu fiu singura persoană din zonă care știe cine trăiește printre noi, dar, Dumnezeule, ce n-a mers? Oare fusese rănită și un luxen a încercat s-o vindece?

— Doar nu crezi că...

Nu am putut să termin întrebarea. Îmi făcea rău și să mă gândesc, dar Daemon știa ce voiam să spun.

— Că Daedalus a luat-o și l-a obligat pe un luxen s-o vindece, așa cum au făcut cu Dawson?

Furia îi întuneca verdele ochilor.

— Sper din tot sufletul să nu fie asta. Ar fi de-a dreptul...

— Revoltător, am spus eu răgușit.

Îmi tremurau mâinile și mi le-am băgat între genunchi.

— Ea nu era acolo. Nici măcar o urmă din personalitatea ei. Era ca un zombi, știi? O ciudățenie nebună. Așa se manifestă instabilitatea?

Daemon și-a retras mâinile și căldura vindecătoare s-a estompat. Și când s-a dus ea, s-a dus și bariera care nu lăsa adevărul să se arate și să mă consume.

— Doamne, ea... e moartă. Asta înseamnă că...

Am înghițit în sec, dar nodul revenea la loc în gât.

Brațele lui Daemon s-au încordat.

— Dacă ar fi fost aici un luxen, aș fi știut, dar nici măcar nu știm dacă a fost o mutație. Blake spunea că uneori mutația nu e stabilă, iar ce mi-ai povestit tu pare să fi fost așa ceva. Legătura se creează doar atunci când mutația este stabilă.

— Trebuie să vorbim cu Blake, am spus eu și m-a scuturat un frison. Am clipit, dar privirea mi s-a încețoșat și mai tare. Am luat o gură de aer și m-am înecat. O... o, Doamne, Daemon... era Carissa. Era Carissa și e groaznic.

Un alt frison mi-a cutremurat umerii și, fără măcar să-mi dau seama, am început să plâng cu sughituri de-alea adevărate, care-ți taie respirația. Mi-am dat seama ca prin ceață că Daemon mă trage spre el și mi-am îngropat capul la pieptul lui. Nu știi sigur cât timp am plâns așa, dar fiecare părticică din trupul meu mă durea într-un fel pe care Daemon nu-l putea

vindeca. În toată povestea asta, Carissa era absolut inocentă, sau cel puțin așa crezusem eu, și poate tocmai din cauza asta situația era mai rea. Nu aveam idee cât de implicată fusese Carissa în toate astea și cum aș fi putut vreodată să aflu asta?

Lacrimile... au tot curs, tricoul lui Daemon era, practic, ud, dar el nu s-a retras. Fără să bage nimic în seamă, el mă ținea strâns și îmi șoptea ceva în limba aceea muzicală a lui, pe care n-o înțelegeam, dar care îmi plăcea așa de mult. Cuvintele acelea neînțelese mă alinau, iar eu mă întrebam dacă nu cumva, acum multă vreme, cineva, poate un părinte, l-a ținut așa și pe el și i-a șoptit la fel. Și de câte ori făcuse el oare asta pentru frații lui? Cu toată răutatea și asprimea pe care le afișa, acum era el cu adevărat.

Reușea să-mi calmeze abisul întunecat, să aline durerile loviturii năprasnice.

Carissa... Carissa nu mai era și eu nu știam cum aș putea să mă împac cu asta. Sau cu faptul că ultimul ei gest a fost să încerce să mă omoare pe mine, ceea ce era așa de nefiresc pentru ea.

Când în sfârșit lacrimile s-au oprit, mi-am suflat nasul și mi-am șters ochii cu mâneca dreaptă. Era arsă de la explozia de energie și m-a zgâriat pe obraz. Usturimea zgârieturii parcă mi-a descătușat memoria.

Am ridicat capul.

— Avea o brățară pe care n-am mai văzut-o niciodată la ea.
O brățară la fel cu aceea pe care o avea Luc.

— Ești sigură? Când am dat din cap, el s-a lăsat pe spatele canapelei, cu mine în brațe. Asta-i și mai ciudat.

— Dap.

— Trebuie să vorbim cu Luc, noi, mai întâi, fără amicul nostru nedorit.

A ridicat bărbia și a oftat adânc. Îngrijorarea îi asprea chipul și îi îngroșa vocea.

— O să-i anunț eu și pe ceilalți.

Am vrut să vorbesc, dar el a scuturat din cap.

— Nu vreau să fii nevoită să mai povestești o dată toate astea.

Mi-am pus obrazul pe umărul lui.

— Mulțumesc.

— Și o să mă ocup eu de dormitorul tău. O să-l curățăm.

M-am simțit ușurată. Să curăț camera și să văd iar pata aia de pe podea era ultimul lucru pe care mi-l doream.

— Ești perfect, știi?

— Câteodată, a murmurat el, trecându-și ușor bărbia peste obrazul meu. Îmi pare rău, Kat. Îmi pare rău de Carissa. Era o fată bună și nu merita asta.

Mi-au tremurat buzele.

— Nu, nu merita.

— Și nici tu nu meritai să treci prin așa ceva cu ea.

La asta n-am mai zis nimic, fiindcă nu prea mai știam acum ce merit și ce nu. Uneori mi se părea că nici pe Daemon nu-l merit.

Am stabilit să mergem miercuri la Martinsburg, ceea ce însemna că o să lipsim de la a doua zi de antrenament cu onix, dar nu aveam chef să mă gândesc chiar acum la asta. Cel mai important era să aflăm cum ajunsese Carissa hibrid și cum de avea aceeași brățară ca și Luc. Dacă măcar aș pricepe ce s-a întâmplat cu ea, atunci aș putea să încerc să fac dreptate.

Nu aveam idee ce ar trebui să spun la școală în momentul în care o să fie clar că fata nu apare și vor începe, inevitabil, întrebările. Nu credeam că o să pot să mă prefac că nu știu nimic și să încep cu alte minciuni. Alt copil dispărut...

O, Doamne, Lesa... Oare ce-o să facă Lesa? Ele erau prietene de la grădiniță.

Am strâns ochii cu putere și m-am ghemuit mai tare lângă Daemon. Durerile provocate de luptă trecuseră de mult, dar mă simțeam obosită din cale-afară, secătuită mental și fizic. Ce ironie – de o lună tot evitam să intru în sufragerie, iar acum trebuia să evit dormitorul. Rămâneam fără camere în care să mă pot ascunde.

Daemon mi-a tot vorbit în limba lui minunată, ca o melodie nesfârșită, până când i-am alunecat din brațe. Eram vag conștientă când el m-a așezat pe canapea și m-a învelit cu o cuvertură.

Câteva ore mai târziu, am deschis ochii și am văzut-o pe Dee stând în fotoliu, cu genunchii la piept, citind una dintre cărțile mele. Un roman paranormal pentru tineri, favoritul meu – despre o fată vânător de demoni care locuiește în Atlanta.

Dar ce căuta Dee aici?

M-am ridicat în fund și mi-am dat la o parte părul din ochi. Ceasul de sub televizor, demodat, mecanic, pe care mama îl iubea, arăta că mai era un sfert de oră până la miezul nopții.

Dee a închis cartea.

— Daemon s-a dus în Moorefield la Walmart. Așa că o să dureze absurd de mult până se întoarce, dar e singurul loc unde se găsesc carpete.

— Carpete?

Chipul i s-a asprit.

— Pentru dormitorul tău... La tine în casă nu am găsit vreuna de rezervă, iar să punem acolo alta nu puteam, fiindcă mama ta ar fi putut s-o ia de acolo și atunci ar fi văzut pata și ar fi crezut că ai vrut să dai foc la casă.

Pata?... Somnul mi-a dispărut brusc și întâmplările din ultimele ore au ieșit din nou la suprafață. Pata de pe podeaua dormitorului meu, acolo unde Carissa, practic, se autodistrusese.

— O, Doamne...

Mi-am dat jos picioarele de pe canapea, dar îmi tremurau prea tare ca să mă țin pe ele. Lacrimile se adunau iar în ochii mei.

— Nu am... nu eu am ucis-o.

Nu știu de ce am spus asta. Poate pentru că în adâncul sufletului meu mă întrebam dacă Dee n-o să presupună că eu eram responsabilă de ce s-a întâmplat cu Carissa.

— Știu, Daemon mi-a spus toată povestea. Și-a dat jos picioarele, iar genele coborâte îi adumbreau obrajii. Nu pot...

— Nu-ți vine să crezi că s-a întâmplat așa ceva?

Ea a dat din cap, iar eu mi-am urcat din nou picioarele pe canapea, strângându-le la piept.

— Nici mie nu-mi vine să cred. Pur și simplu creierul meu refuză să priceapă.

Dee a tăcut câteva clipe.

— N-am mai vorbit cu ea de când... în fine, de când cu toate astea. A lăsat capul în jos și părul i-a alunecat de pe spate, acoperindu-i fața. Îmi plăcea de ea și m-am purtat cu ea ca o javră.

Am început să-i spun că nu e adevărat, dar Dee s-a uitat la mine cu un zâmbet răutăcios.

— Nu minți doar ca să mă simt eu mai bine. Apreciez asta, dar nu schimbă cu nimic lucrurile. Nu cred că i-am adresat două cuvinte de când Adam... a murit, iar acum...

Iar acum și ea era moartă.

Aș fi vrut s-o consolez cumva, dar între mine și Dee era acum un întreg golf plus un zid de trei metri, cu sârmă ghimpată pe el. Gardul electric care înconjură zidul dispăruse, dar nimic nu se schimbase între noi, iar în momentul de față asta mă durea mai mult ca orice.

Mi-am frecat gâtul, ca să fac să dispară nodul pe care îl simțeam, și am închis ochii. Creierul meu funcționa cu încetineală și nu știam ce să fac. Nu voiam decât s-o plâng pe prietena mea, dar cum poți face asta când nimeni în afară de tine nu știe că nu mai e?

Dee și-a dres glasul.

— Ți-am curățat dormitorul cu Daemon. Hmm, sunt câteva lucruri care mai pot fi salvate. Hainele care erau arse sau rupte le-am aruncat. Am... am pus un tablou peste crăpătura din perete.

S-a uitat cu coada ochiului la mine, de parcă mi-ar fi pândit reacția.

— Laptopul tău... nu e... în stare de funcționare.

Umerii mi-au căzut. Laptopul era cea mai puțin importantă victimă a acestei seri, dar habar nu aveam cum o să-i explic asta mamei.

— Mulțumesc, am spus eu în sfârșit, cu voce groasă. Nu cred că aș fi fost în stare să fac asta.

Dee și-a răsucit o șuviță de păr pe deget. Au trecut minute bune de tăcere și apoi:

— Ești ok, Katy? Adică, pe bune ești ok?

Din cauza uimirii, mi-au trebuit câteva secunde până să răspund.

— Nu. Nu sunt, am răspuns eu sincer.

— Nici nu-mi imaginam altceva. A făcut o pauză, ștergându-și ochii cu palma. Chiar îmi plăcea Carissa.

— Și mie, am șoptit eu, iar apoi nu a mai fost nimic de spus.

Toate câte se întâmplaseră până în noaptea aceea și tot ce ne acaparase atenția până atunci părea acum fără importanță și nu era, numai că un prieten era acum mort – un alt prieten.

Moartea ei și viața ei erau un mister. O cunoșteam de șase luni, dar de fapt n-o cunoșteam deloc.

CAPITOLUL 26

Mărți m-am prefăcut bolnavă și am rămas acasă și am vegetat pe canapea. Nu puteam să mă duc la școală. S-o văd pe Lesa și să știu că prietena ei cea mai bună e moartă, iar eu să mă prefac că nu știu nimic. Pur și simplu nu eram în stare, deocamdată.

Din când în când, vedeam chipul Carissei. Erau două versiuni: înainte de seara trecută și după. Când îmi aduceam aminte de ea și de ochelarii ei aiuriți, mă durea sufletul, iar când îmi aminteam ochii aceia complet goi, îmi venea să plâng.

Și plângeam.

Mama m-a lăsat în pace. În primul rând, eu nu prea lipseam de la școală. Și în al doilea rând, arătam ca dracu'. Nu părea deloc incredibil să fiu bolnavă. O bună parte a dimineții și-a petrecut-o cocoloșindu-mă, iar eu m-am bucurat de fiecare clipă, aveam nevoie de mama mea mai mult decât își imagina ea.

Mai târziu, după ce ea a urcat în cameră să se culce puțin, a apărut pe neașteptate Daemon. Cu o șapcă neagră trasă pe ochi, a intrat și a închis ușa după el.

— Ce faci aici?

Era abia ora unu.

El mi-a luat mâna și m-a tras după el în sufragerie.

— Simpatică pijama.

I-am ignorat remarca.

— N-ar trebui să fii la școală?

— Nu trebuie să fii singură în clipele astea.

Și-a întors șapca invers.

— Mă simt bine.

Daemon mi-a aruncat o privire de cunoscător. Recunosc că eram bucuroasă că a venit, fiindcă într-adevăr aveam nevoie de cineva care știa despre ce e vorba. Toată ziua mă simțisem sfâșiată de senzații de vinovăție și de confuzie, amestecate cu o tristețe insuportabilă.

El m-a dus la canapea fără niciun cuvânt și s-a întins, trăgându-mă lângă el. Greutatea brațului său puternic pe mijlocul meu avea ceva liniștitor. Am vorbit în șoaptă despre lucruri normale – lucruri inofensive, care nu tăiau ca niște cuțite, nici pe mine și nici pe el.

După un timp, m-am răsucit în brațele lui și ne-am atins nasurile. Nu ne-am sărutat. Nu am avut niciun gest senzual. Dar stăteam îmbrățișați și asta era mai intim decât orice altceva. Prezența lui Daemon mă liniștea. La un moment dat am adormit amândoi, cu respirațiile amestecate.

Sunt convinsă că mama a coborât în timpul ăsta și ne-a văzut împreună pe canapea, exact așa cum stăteam când m-am trezit eu: capul lui Daemon odihnindu-se pe creștetul meu, mâna mea pe tricoul lui. Mirosul de cafea proaspăt măcinată a fost cel care m-a trezit pe la ora cinci.

M-am extras din brațele lui cu părere de rău și mi-am netezit părul. Mama stătea în ușă, rezemată de cadru, cu picioarele încrucișate la glezne. În mână avea o cană de cafea aburindă.

Era îmbrăcată cu o pijama imprimată cu desene Lucky Charms.

Doamne, Dumnezeule mare.

— De unde ai asta? am întrebat-o eu.

— Ce?

A luat o gură de cafea.

— Asta... hidoșenia asta de pijama, am spus eu.

Ea a ridicat din umeri.

— Mie îmi place.

— E haioasă, a spus Daemon, scoțându-și șapca și trecându-și mâna prin părul ciufulit.

I-am tras un cot și el a zâmbit obraznic.

— Îmi pare rău, doamnă Swartz, nu am vrut să adorm cu..

— E în regulă. I-a făcut un gest cu mâna. Katy nu s-a simțit prea bine și mă bucur că ai vrut să fii lângă ea, dar n-aș vrea să se ia și la tine ce are ea.

El mi-a aruncat o privire piezișă.

— Sper că nu mi-ai dat păduchi.

Am pufnit. Dacă era cineva care împrăștia păduchi extratereștri, ăla era Daemon.

Mobilul mamei a început să sune, ea a băgat mâna în buzunarul de la pijama și și-a pus cana de cafea pe jos. Fața i s-a luminat, ca de fiecare dată când o suna Will. S-a întors și s-a dus spre bucătărie, în timp ce eu aveam senzația că mi se oprise inima.

— Will, am șoptit eu, ridicându-mă fără să-mi dau seama.

Daemon era fix în spatele meu.

— N-ai cum să știi.

— Ba da. Se vede în ochii ei – o face să strălucească.

Îmi venea să vomit, pe bune. Brusc, am văzut-o pe mama pe podeaua dormitorului, lipsită de viață, ca pe Carissa. M-a cuprins panica imediat.

— Trebuie să-i spun de ce Will s-a apropiat de ea.

— Să-i spui, ce?

Mi-a blocat drumul.

— Că el era aici ca să se apropie de tine – că s-a folosit de ea? Nu cred că așa o să faci lovitura mai ușoară.

Am deschis gura, dar avea dreptate. Și-a pus mâinile pe umerii mei.

— Nu știm dacă el a sunat-o și nu știm ce s-a întâmplat cu el. Uită-te la Carissa, a spus el, în șoaptă. Mutația ei nu a fost stabilă. Nu a durat prea mult ca să... se întâmple ce s-a întâmplat.

— Asta înseamnă că a ținut.

Nu reușea să mă facă să mă liniștesc cu nimic.

— Sau înseamnă că a dispărut.

A încercat iar.

— Nu putem face nimic până când nu știm despre ce e vorba.

M-am foit agitată, uitându-mă peste umerii lui. Stresul se adunase în mine ca o minge de șapte tone care mi se așezase pe umeri. Erau așa de multe de suportat.

— Le rezolvăm pe rând, a spus Daemon, de parcă mi-ar fi ghicit gândurile. O să le rezolvăm pe toate, pe rând. Altfel nu putem face.

Am încuviințat din cap, am respirat adânc și am dat încet drumul aerului afară. Inima mea nu își încetinise ritmul.

— Mă duc să văd dacă a fost el.

Mi-a dat drumul și a făcut un pas lateral, iar eu am ieșit repede pe ușă.

— Îmi place mai mult pijamaua ta, a spus Daemon, iar eu m-am întors.

El mi-a zâmbit, cu zâmbetul acela care părea că e gata să se transforme în râs.

Pijamaua mea nu era mai grozavă decât a mamei. Avea pe ea cam o mie de buline mov și roz.

— Taci din gură, am spus.

Daemon s-a întors pe canapea.

— Te aștept.

Am ajuns la bucătărie exact când mama termina de vorbit și am văzut că e puțin crispată. Greutatea de pe umerii mei s-a făcut și mai mare.

— Ce s-a întâmplat?

Ea a clipit și s-a forțat să zâmbească.

— Nu, nimic, scumpo.

Am luat un prosop și am șters zahărul vărsat de ea pe dulap.

— Nu pare chiar nimic.

De fapt, părea chiar o grămadă.

Mama s-a strâmbat.

— Era Will. E tot în vest. Zice că s-ar putea să fi luat vreo răceală pe drum. O să stea acolo până își revine.

Am înghețat. *E un mincinos*, îmi venea să strig.

Ea a vărsat restul de cafea și și-a clătit cana.

— Nu ți-am spus asta, scumpo, fiindcă nu am vrut să-ți trezesc amintiri neplăcute, dar Will... ei, și el a fost bolnav, ca tata.

Am rămas cu gura căscată. Interpretând greșit uimirea mea, ea a spus:

— Știu. Pare o nedreptate cosmică, nu-i așa? Dar la Will al intrat în remisie. Cancerul lui s-a vindecat complet.

Nu aveam nimic de spus. Nimic. Will îi spusese că a fost bolnav.

— Dar e normal să-mi fac griji.

A pus cana în mașina de spălat, dar nu a închis ușa de tot. Am închis-o eu, din obișnuință.

— Știu că e inutil să-ți faci griji pentru așa ceva. S-a oprit în fața mea și mi-a pus mâna pe frunte. Nu ești fierbinte. Te simți mai bine?

Schimbarea subiectului m-a bulversat.

— Mda, mă simt bine.

— Perfect. Mama a zâmbit și de data asta nu era nimic foțat în zâmbetul ei. Nu-ți face griji pentru Will, scumpo. O să-și revină și o să se întoarcă în curând. Totul o să fie ok.

Inima mi s-a împiedicat puțin.

— Mamă?

— Da?

Eram gata să-i spun totul, dar am înghețat. Daemon avea dreptate. Ce puteam să-i spun? Am clătinat din cap.

— Sunt sigură... că Will e ok.

Ea s-a aplecat repede spre mine și m-a sărutat pe obraz.

— Ar fi încântat să afle că ești îngrijorată pentru el.

Mi-am reținut în gât un râs isteric. Sunt sigură că așa ar fi fost.

* * *

Mai târziu, după ce mama a plecat la serviciu, stăteam lângă lac, holbându-mă la o grămadă sclipitoare de onix.

Matthew și Daemon nu vorbiseră prea mult de când ajunseserăm aici și chiar Blake era anormal de tăcut. Știau cu toții ce se întâmplase azi-noapte cu Carissa. Daemon vorbise cu Blake mai devreme; o întreagă discuție între ei în care nu s-a dat niciun pumn și eu am ratat-o. Se pare că Blake nu văzuse cu ochii lui vreun hibrid instabil. Doar auzise de ei.

Dar Dawson văzuse.

El văzuse oameni care fuseseră aduși la el normali ca toți oamenii, înainte de mutație, și care peste câteva zile o luau razna. Exploziile de violență erau ceva obișnuit înainte de intrarea în faza de autodistrugere. Toți primeau serul care mi se injectase și mie. Fără el, spunea Blake, mutația putea să țină, dar mai rar; de cele mai multe ori se estompa.

De când ajunsesem la lac, Dawson rămăsese lângă mine, în timp ce Daemon și Matthew manevrau cu grijă onixul.

— Am fost nevoit să fac asta o dată, a spus încet Dawson, uitându-se concentrat la cerul plin de nori.

— Ce să faci?

— Să văd un hibrid murind așa. A respirat adânc și a strâns ochii. Tipul ăla o luase razna, pur și simplu, nimeni nu îl putea opri. A doborât un ofițer și apoi s-a văzut un fulger de lumină. Un fel de combustie spontană, fiindcă atunci când lumina s-a stins, nu mai era. Nu mai rămăsese nimic. S-a întâmplat așa de repede, încât nu cred că a simțit nimic.

Mi-am amintit cum tremura Carissa și eram convinsă că ea *a simțit*. Mi se făcuse greață și mi-am îndreptat atenția spre Daemon. Onixul era băgat într-o groapă, iar el îngenunchease lângă ea și vorbea încet cu Matthew. Îmi părea bine că nu sunt aici și ceilalți din grup.

— Oamenii ăia pe care îi aduceau la tine știau de ce sunt acolo? am întrebat eu.

— Unii știau și păreau că se află acolo de bunăvoie. Ceilalți erau sedați. Habar n-aveau ce e cu ei. Cred că erau oameni fără adăpost.

Mi se făcea rău. Nu puteam să stau într-un loc, m-am dus pe malul lacului. Apa nu mai era înghețată, dar era liniștită și nemișcată. Exact pe dos de cum mă simțeam eu.

Dawson a venit după mine.

— Carissa era o fată bună. Nu merita asta. Măcar știm de ce au ales-o pe ea?

Am clătinat din cap. Toată ziua nu făcusem altceva decât să mă gândesc la toată povestea asta. Chiar dacă ea ar fi știut despre luxeni și ar fi fost vindecată de unul, tot Daedalus era implicat. Eram sigură de asta. Dar de ce și cum, rămânea un mister. La fel cum era și piatra de la mâna ei.

— Ai văzut dacă hibrizii aceia purtau ceva? Cum ar fi o piatră ciudată, care pare că are un foc în ea?

El s-a încruntat.

— Niciunul dintre cei care mi-au fost aduși n-a supraviețuit, în afară de Beth. Nu aveau nimic de genul ăsta. Iar alții n-am văzut.

Groaznic... Era pur și simplu groaznic.

Am înghițit greu, dar îmi simțeam gâtul încordat. O briză ușoară încrețea apele lacului și o unduire lungă a trecut de la un mal la celălalt. Ca o undă de șoc...

— Băieți! a strigat Daemon și ne-am întors. Sunteți gata?

Dacă eram gata să pășim în casa durerilor? Hmm, nu. Dar ne-am apropiat de el. Daemon stătea în picioare și ținea în mâna înmănușată o bucată rotundă de onix.

S-a întors spre Blake.

— E spectacolul tău.

Blake a tras adânc aer în piept și a dat din cap.

— Cred că primul lucru pe care ar trebui să-l verificăm e dacă am imunitate la onix. Dacă am, atunci avem un punct de plecare, nu? Cel puțin știm că putem să devenim imuni.

În fața lui, Daemon s-a uitat la piatra pe care o ținea în mână și a ridicat din umeri. Fără nicio introducere, a întins mâna și a pus piatra pe obrazul lui Blake.

Mi-a picat fața.

Matthew a făcut un pas înapoi.

— Dumnezeuule.

Lângă mine, Dawson râdea înăbușit, dar câteva clipe bune nu s-a întâmpat nimic. În final, Blake a dat la o parte bucata de onix, cu nările fremătând.

— Ce dracu’?

Dezamăgit, Daemon a răscolit în grămada de pietre.

— Ei, se pare că ai imunitate la onix, eu speram să n-ai.

Mi-am acoperit gura cu mâna, înăbușindu-mi un chicotit. Era așa o jigodie și eu îl iubeam.

Blake s-a uitat fix la el.

— Și dacă nu aveam imunitate? Doamne, Dumnezeule, trebuia să-mi dau seama și să fiu pregătit pentru așa ceva.

— Știu, s-a strâmbat Daemon.

Matthew a clătinat din cap.

— Ok, hai să începem cu începutul. Cum zici să facem asta?

Blake s-a îndreptat spre grămada de onix și a luat una în mână. De data asta a avut o reacție ușoară de neliniște, dar a rămas cu ea în mână.

— Eu zic să începă Daemon. O ții pe pielea ta până cazi jos. Nu mai mult.

— O, Doamne, am șoptit eu.

Daemon și-a scos mânușile și a întins mâinile.

— Dă-o înapoi.

N-a fost nicio clipă de ezitare. Blake a pășit spre el și i-a pus în palmă onixul. Instantaneu, fața lui Daemon s-a crispat și a

părut că vrea să se retragă, dar onixul îl ținea pe loc. Brațul lui a început să tremure și cutremurul acela i s-a extins în tot corpul.

Și eu, și Dawson am făcut un pas spre el. Niciunul dintre noi nu-l putea ajuta. Era prea mult pentru mine să stau acolo, uitându-mă cum durerea cumplită îi asprea chipul frumos. M-a cuprins panica.

Dar apoi Blake s-a retras și Daemon a căzut în genunchi, cu mâinile pe pământ.

— Rahat...

M-am repezit la el și i-am pus mâna pe umeri.

— Te simți bine?

— E bine, a spus Blake, punând jos piatra de onix.

Când ochii noștri s-au întâlnit, mâna dreaptă îi tremura.

— Începuse să mă ardă. Probabil că imunitatea mea nu e chiar completă...

Daemon s-a ridicat nesigur în picioare, iar eu nu mă dezlipeam de el.

— Sunt bine. Apoi s-a întors spre fratele lui, care se uita la Blake cu niște ochi de parcă era gata să-l arunce pe fereastră: Sunt bine, Dawson.

— Și cum putem să fim siguri că o să funcționeze? a întrebat Matthew. Să pui mâna pe o bucată de onix e cu totul altceva decât să ți se pulverizeze pe tot corpul.

— Am mai intrat pe ușile alea și nu s-a întâmplat nimic. Și înainte de asta nu mi-au dat cu spray. Trebuie să meargă.

Mi-am amintit că povestise cum tot ce atingea era îmbrăcat în piatra aceea lucioasă.

— Ok. Hai să ne apucăm de treabă.

Daemon a deschis gura, dar m-am uitat imediat urât la el. Nu aveam de gând să-l las să mă convingă să n-o fac.

Blake și-a pus o mănușă și de data asta a mânuit altfel piatra. Nu a venit la mine, ci la Matthew. Același lucru s-a întâmplat și cu luxenul mai mare. A căzut și el în genunchi, respirând înecat, apoi a fost rândul lui Dawson.

El a rezistat mai mult și era logic să fie așa. Fusese expus, ca și mine, la spray, și înainte de asta mai fusese torturat cu onix. Dar după zece secunde, a căzut și el în genunchi, iar fratele lui a masacrat limba engleză.

Apoi a venit rândul meu.

Mi-am îndreptat umerii și am dat din cap. Eram gata s-o fac, nu? La dracu', nu. Pe cine păcăleam? Chestia asta durea.

Blake a clipit repede și s-a apropiat de mine, dar Daemon l-a oprit. Cu mănușa, a luat onixul din mâna lui Blake și a venit la mine.

— Nu, am spus. Nu vreau să faci tu asta.

Expresia hotărâtă de pe fața lui m-a înfuriat.

— Nu-ți dau voie s-o faci.

— Atunci lasă pe altcineva.

În niciun caz nu l-aș fi lăsat să pună el onixul pe mine.

— Te rog.

Daemon a scuturat din cap și îmi venea să-i dau un pumn.

— Nu e corect.

— Ori eu, ori nimeni.

Și apoi am înțeles. Încerca să mă determine să n-o mai fac.

Am luat o gură de aer și am întins mâna.

— Fă-o.

În ochii lui de un verde intens a licărit uimirea, iar apoi furia i-a făcut și mai adânci.

— Nu-mi place asta, a spus el încet, ca să aud numai eu.

— Nici mie.

Neliniștea îmi strângea gâtul.

— Dar fă-o.

Nu și-a mutat privirea, dar știu că ar fi vrut. Durerea pe care aveam s-o simt era simbiotică. Ar fi simțit-o și el – nu durerea fizică, ci spaima care avea să-l cuprindă, de parcă ar fi fost a lui. Așa simțeam și eu când îl durea pe el.

Am închis ochii, cu gândul că așa o să-i fie mai ușor. Se pare că așa a fost, fiindcă zece secunde mai târziu am simțit răceala onixului în mâna mea și asprimea mânușii lui. Nu s-a întâmplat nimic pe moment, dar apoi a început.

O arsură din ce în ce mai mare a pornit din mână și s-a dus în braț. Mii de înțepături de durere radiau peste tot în corpul meu. Mi-am mușcat buzele, înăbușându-mi un țipăt. Nu a mai trecut mult timp și am căzut la pământ, înghițind aer cu nesaț și așteptând să-mi treacă arsura.

Tot corpul îmi tremura.

— E în regulă... Ok... N-a fost prea rău.

— Prostii, a spus Daemon, ridicându-mă în picioare. Kat...

M-am desfăcut din strânsoarea lui și am respirat de mai multe ori.

— Serios, sunt bine. Trebuie să continuăm.

Daemon avea aerul că vrea să mă arunce pe un umăr și să fugă de acolo ca un neandertalian, dar am continuat. Iar și iar, fiecare dintre noi a atins din nou onixul și l-am ținut până când corpul ceda. Niciunul nu a reușit să stea mai mult, dar eram de-abia la început.

— Zici că ești atins de un pistol cu electroșocuri, a spus Matthew în timp ce acoperea grămada de onix cu un placaj, peste care a pus două pietre mari.

Era târziu și toți tremuram. Chiar și Blake.

— Nu am fost niciodată atins cu așa ceva, dar îmi imaginez că asta e senzația, a adăugat Matthew.

Mă întrebam dacă vor exista efecte adverse după toată chestia asta. Cum ar fi aritmie cardiacă sau sindrom posttraumatic. Singurul lucru bun care a ieșit din toată povestea asta e că de atâtea dureri zăpăcitoare și de atâtea privit la cum cedează ceilalți în fața durerii, nu am mai avut timp să mă mai gândesc la altceva. După ce am terminat și am început să ne târâm spre casă, Blake a încetinit pasul ca să ajungă în rând cu mine.

— Îmi pare rău, a spus el.

Nu am spus nimic. El și-a înfundat mâinile în buzunarele de la blugi.

— Îmi plăcea Carissa. Aș fi vrut...

— Dacă dorințele ar fi pești, am arunca toți plasele să le prindem, nu? Nu așa se spune?

Se simțea amărăciunea în vocea mea.

— Mda, așa se spune. A făcut o pauză. O să fie mare nebunie la școală.

— Și ce-ți pasă ție? Tu oricum o să pleci după ce o să-l recuperezi pe Chris. O să fii și tu unul din ăia care dispar în ceață.

El s-a oprit cu capul aplecat pe un umăr.

— Dacă aș putea, aș sta. Dar nu pot, totuși.

M-am uitat drept înainte, încruntată. Daemon încetinit pasul, făcând un efort ca să nu mărească distanța dintre mine și Blake. O clipă mi-a trecut prin cap să-l întreb pe Blake despre piatră. Ar fi trebuit să știe, din moment ce lucrase cu Daedalus – sau încă lucra. Dar era cu schepsis. Blake pretindea că e agent dublu. Cuvântul-cheie: *pretindea*.

Mi-am strâns mijlocul cu brațele. Deasupra capului nostru crengile se loveau una de alta cu un bufnet ritmic și discret de tobe.

— Aș rămâne, a spus el din nou, punându-mi mâna pe umăr. Eu...

Daemon a fost acolo într-o fracțiune de secundă ca să-i zboare mâna lui Blake de pe umărul meu.

— Nu pune mâna pe ea.

Blake și-a tras mâna, pălind, și a făcut un pas înapoi.

— Frate, nu făceam nimic. Nu crezi că ești mult prea protector?

Înfipt între noi, Daemon a spus:

— Am crezut că ne-am înțeles. Te afli aici fiindcă nu avem de ales. Ești încă viu fiindcă ea e mai bună decât mine. Nu ești aici ca s-o liniștești. Ai priceput?

Blake a strâns fălcile.

— În fine. Ne vedem mai târziu.

M-am uitat la Blake cum trece pe lângă Matthew și Dawson.

— Chiar ai fost puțin cam prea protector.

— Nu-mi place să te atingă, a mârâit el.

Ochii lui deja căpătaseră strălucirea aia.

— Nu-mi place nici măcar să-l știu în același loc cu tine. Nu am încredere în el.

M-am ridicat pe vârfuri și l-am sărutat pe obraz.

— Nimeni nu are încredere în el, dar nu poți să-l ameninți așa la fiecare treizeci de secunde.

— Ba da, pot.

Am început să râd și m-am apropiat de el, apucându-l de mijloc. Sub obrazul meu, inima lui bătea ritmic. M-a îmbrățișat și el și a aplecat capul spre mine.

— Chiar vrei să mai avem zile ca asta? m-a întrebat el. Un șir nesfârșit de zile pline de durere?

Nu era pe primele locuri din lista mea cu lucruri pe care voiam să le fac.

— E bună ca diversiune, iar acum exact de asta am nevoie.

Mă așteptam să mă contrazică, dar n-a făcut-o. În loc de asta, m-a sărutat pe creștet. Am stat așa o perioadă. Când ne-am desprins din îmbrățișare, Matthew și Dawson nu se mai vedeau.

Lumina lunii începea să se strecoare printre crengi. Am pornit spre casă ținându-ne de mână, iar el s-a dus să facă un duș.

Casa mea era întunecată și tăcută, iar când am ajuns la baza scărilor, am început să respir greu. Nu trebuia să-mi fie teamă să intru în dormitor. Ar fi stupid. Am pus mâna pe balustradă și am urcat o treaptă.

Mușchii mi s-au blocat.

Nu era decât un dormitor. Nu puteam să dorm pe canapea toată viața și nu puteam să intru și să ies repede din dormitor de parcă m-ar fi urmărit arumii.

Fiecare treaptă era ca o luptă, pentru că reacția mea instinctivă era să mă întorc și să fug în direcția opusă, dar am

continuat să urc și am ajuns în fața ușii, cu mâinile strânse sub bărbie.

Daemon și Dee curățaseră toată camera, așa cum mi-au spus. Patul era făcut. Hainele erau puse la locul lor și hârtiile așezate frumos pe birou. Laptopul meu distrus nu mai era. Iar pe locul în care dispăruse Carissa era acum așezată o carpetă rotundă. Era un maroniu palid. Daemon știa că nu mă omor după culorile țipătoare, ca Dee. În afară de asta, camera arăta normal.

Mi-am ținut respirația și m-am silit să intru. M-am învățit de colo-colo, am adunat cărțile și mi le-am pus în ordinea în care le aveam înaintea, încercând să nu mă gândesc la nimic. Ceva mai târziu mi-am pus un tricou vechi și niște ciorapi trei sferturi, apoi m-am băgat sub pătură și m-am așezat pe o parte.

Prin fereastra dormitorului se vedeau pe cerul albastru-închis stele rare. Una a căzut, lăsând în urma ei o dâră de lumină în drumul ei spre Pământ. Am strâns pătura în mâini și m-am întrebat dacă era într-adevăr o stea căzătoare sau altceva. Toții luxenii erau deja aici, nu?

M-am chinuit să țin ochii închiși și am încercat să mă concentrez asupra zilei de mâine. După ore, eu și Daemon trebuia să ne ducem la Martinsburg, să încercăm să-l găsim pe Luc. Cei din grup își imaginau că vrem doar să ieșim în oraș o noapte. Speram ca după vizita asta să aflăm ceva mai multe în legătură cu episodul Carissa.

Am dormit în reprize în noaptea aceea. Cred că era târziu când l-am simțit pe Daemon luându-și locul lângă mine, ținându-mă ferm de mijloc. Pe jumătate adormită, mi-am dat seama că trebuie să fie mai prudent. Dacă mama îl prindea iar la mine în pat, situația s-ar înrăutăți. Dar eram fericită în brațele lui și m-am strâns lângă el, iar respirația lui caldă pe ceafa mea mă adormea.

— Te iubesc, cred că am zis.

Poate visam, dar brațul lui m-a strâns mai tare și și-a pus piciorul peste al meu. Se poate să fi fost un vis, fiindcă aveam o senzație de ireal. Chiar dacă era vis, pentru mine era de ajuns.

CAPITOLUL 27

A doua zi când am pus piciorul în școală, efectiv am fost placată de Lesa. M-a prins de braț și m-a tras în nișa de lângă vitrina cu trofee.

Mi-am dat seama din clipa în care am văzut-o că, într-un fel sau altul, aflate că s-a întâmplat ceva rău. Fața ei era palidă, ochii încercânați, iar buza de jos îi tremura. Niciodată n-o mai văzusem așa de supărată.

— Ce s-a întâmplat? m-am străduit eu să-mi fac o voce neutră.

Ea și-a înfipt degetele în brațul meu.

— Carissa a dispărut.

Am simțit cum mă albesc la față și abia am reușit să hârâi un “Ce?”

Cu ochii strălucitori, ea a dat din cap.

— Avea gripă, știi. Și se pare că în ultimele două zile i-a fost foarte rău și a făcut febră mare. Părinții ei au dus-o la spital. Au crezut că are meningită sau ceva... Lesa a expirat întretăiat. N-am știut nimic până azi-dimineață, când m-au sunat părinții ei să mă întrebe dacă am văzut-o sau dacă am vorbit cu ea. Iar eu am zis: “Nu. De ce? A fost așa de bolnavă încât n-am vorbit deloc la telefon.” Și ei mi-au spus că acum două zile a dispărut din salonul de la spital. Părinții au tot căutat-o de atunci, dar

poliția nu face nicio investigație decât după patruzeci și opt de ore de la dispariție.

Oroarea de care eram cuprinsă nu era mimată. Am spus câteva cuvinte, nici nu știu ce. Lesa oricum nu procesa nimic.

— Ei bănuiesc că ar fi ieșit din spital – că s-a simțit foarte rău și că ar putea să fie undeva, pierdută și confuză.

Vocea ei tremura.

— S-ar fi putut să iasă așa, fără s-o vadă nimeni și s-o oprească?

— Nu știu, am șoptit eu.

Lesă și-a pus mâinile în jurul mijlocului.

— Nu e adevărat ce se întâmplă, nu? Nu se poate. Nu cu Carissa.

Simțeam că îmi plesnește inima. De multe ori am fost gata să-i spun adevărul, să-i mărturisesc Lesei, dar de data asta era unul dintre momentele acelea în care pentru nimic în lume nu aș fi vrut să fiu eu cea care îi dă vestea.

Nu era nimic de spus, dar am îmbrățișat-o și am ținut-o așa până când a sunat.

Apoi ne-am dus direct în clasă, fără să ne mai luăm cărțile. Nu mai conta. Vestea despre dispariția Carissei începuse să se împrăștie și nimeni nu era atent la oră.

La sfârșitul orei, Kimmy a anunțat că poliția organizează o acțiune de cercetare după școală. Ea și Carissa nu fuseseră prietene, dar mi-am dat seama că asta nu mai conta acum.

Dispăruseră prea mulți copii și asta afecta viața tuturor. M-am uitat la Daemon peste umăr și el mi-a zâmbit încurajator. Nu a reușit să mă liniștească. Eram un ghem de nervi. După oră, Lesa m-a așteptat.

— Cred că mă duc acasă, a spus ea, clipind repede din ochi. Nu pot... pur și simplu nu pot să stau acum la școală.

— Vrei să vin cu tine? am întrebat-o eu, pentru că nu voiam s-o las singură dacă simțea nevoia să fie cu cineva.

Ea a scuturat din cap.

— Nu. Dar mulțumesc.

Am îmbrățișat-o scurt și apoi m-am uitat după ea cum iese grăbită din clasă, cu inima grea.

Daemon și-a lipt buzele de tâmpla mea fără să spună un cuvânt. Știa că nu e nimic de spus.

— Crezi că avem timp să participăm și noi la căutări, înainte de a pleca? am întrebat eu.

Știam amândoi că e inutil, dar mi se părea o lipsă de respect la adresa ei să nu facem asta. Sau oare era mai rău s-o facem, știind ce s-a întâmplat cu adevărat? Nu știam.

Nici Daemon nu știa prea bine, dar a fost de acord.

— Desigur.

Și eu aș fi vrut să plec de la școală. Cu atât mai mult cu cât toată lumea vorbea numai despre Carissa și despre găsirea ei. Toți aveau mari speranțe că va fi găsită, fiindcă părea imposibil de conceput ca ea să dispară ca Simon.

Toată ziua am oscilat între sentimentul de vinovăție și cel de furie. Mi se părea inutil să stau la ore când erau atâtea lucruri importante de rezolvat. Toți oamenii ăștia – toți copiii din școală – nu aveau nici cea mai vagă idee ce se întâmplă în jurul lor. Trăiau într-un balon strălucitor de ignoranță pe care nici măcar disparițiile nu reușiseră să-l spargă. La fiecare dispariție se făcuse doar o mică gaură în balon, dar eu știam că din moment în moment balonul o să se spargă.

La prânz, pentru prima dată, am stat cu toții la aceeași masă. Până și Blake a venit cu noi. Lipsa mea de apetit nu era determinată de misterioasa mâncare pe care o aveam în farfurie.

— Aveți de gând să participați și voi la căutări? a întrebat Andrew.

Am dat din cap.

— Dar după aceea noi oricum ieșim.

Blake s-a strâmbat.

— Părerea mea e că ar trebui să mai așteptați.

— De ce? am întrebat eu, înainte ca Daemon să-i rupă capul.

— Ideea e să vă construiți imunitatea, nu să faceți întâlniră de seară.

Vizavi de el, Ash l-a aprobat, dând din cap.

— Nu asta e important acum, a adăugat Blake.

Daemon s-a uitat la el.

— Taci din gură.

Cu obrajii aprinși, Blake s-a aplecat peste masă.

— Avem nevoie de fiecare zi, dacă vrem să sperăm că o să ajungem să facem asta.

Un mușchi a tresărit pe obrazul lui Daemon.

— O zi n-o să schimbe nimic. Voi puteți să vă antrenați sau nu. Nu mă interesează.

Blake a vrut să protesteze, dar a intervenit Dawson.

— Lasă-i să plece. Au nevoie de asta. O să ne descurcăm.

Am luat furculița în mână, simțind cum îmi ard obrajii. Toți credeau că simt nevoia să ies, să mă relaxez puțin, iar eu nu voiam să mă compăttimească sau să-și facă griji pentru mine. Dar în seara asta nu era nicio întâlnire. Ce trebuia să facem eu și Daemon era la fel de greu ca și antrenamentul cu onix.

De parcă mi-ar fi citit gândurile sumbre, el s-a răsucit spre mine și mi-a căutat mâna pe sub masă. M-a strâns de mână și, nu știu de ce, mi-a venit să plâng. Mă transformam într-o plângăcioasă și asta numai din cauza lui.

Azi-noapte cred că doar am visat că fusese lângă mine, fiindcă în zori nu era acolo, iar perna de lângă mine nu avea mirosul acela pe care îl recunoșteam dintr-o mie. Dar îmi plăea să cred că fusese real. Că nu am visat cum mă strângea lângă el, că nu am visat mâinile lui calde pe coapsele mele sau buzele lui pe gâtul meu.

Dacă era numai imaginația mea... Doamne, visele mele erau foarte realiste. Nu puteam să-l întreb, fiindcă mi se părea jenant, ca să nu mai spun că orgoliul lui Daemon nu mai avea nevoie să știe că îl și visez.

Gândindu-mă cum ar fi reacționat el la asta, ce cocoș s-ar fi dat el acum la masă, mi-a venit să zâmbesc. Daemon mi-a surprins zâmbetul și inima mea a bătut mai tare, fiindcă am simțit mai întâi inima lui cum bate mai tare.

Uneori, ciudățenia asta de conexiune extraterestră avea niște avantaje. De exemplu, îmi arăta că Daemon era influențat de mine la fel cum mă influența și el, iar zilele astea aveam nevoie de orice lucrușor care putea să mă facă să mă simt mai bine.

CAPITOLUL 28

Operațiunea de căutare a fost exact ca alea pe care le văzusem la televizor sau în filme. Oamenii au pornit peste câmpuri dispuși în linie dreaptă, în spatele polițiștilor și al câinilor. Pentru cei care nu știau nimic, totul părea un indiciu – o grămadă răvășită de frunze; un petic de material; urme de pași abia vizibile. A fost o treabă tare tristă.

Mai ales fiindcă erau toți plini de speranțe – speranța că o vor găsi pe Carissa, că ea va fi ok, poate doar puțin obosită, și că totul va reveni la normal. Că nu va fi cel mai recent caz de dispariție, fiindcă situația ei era alta. Aparent plecase din spital.

Numai că eu nu puteam să cred asta.

Will fusese un spion la centrul medical local și nu trebuia să fii mare detectiv să-ți dai seama că nu era singurul. Părerea mea era că totuși Carissa *fusese ajutată* să plece din spital.

Daemon și cu mine am plecat după ora cinci și ne-am dus acasă. Am trecut pe la mine să mă schimb pentru “întâlnirea de seară”. Nu aveam de gând să mă îmbrac la fel ca data trecută. M-am hotărât să-mi pun niște blugi skinny, pantofi cu toc și o bluză strâmtă, aprobată de Lesa, care lăsa să se vadă puțin burta.

Mama era la bucătărie, făcea omletă. Mi-au ieșit ochii din cap tot încercând să trag de bluză mai jos. Ea s-a uitat peste

umăr la mine și a răsturnat ouăle, jumătate în tigaie, jumătate pe aragaz.

Dăduse o nouă semnificație noțiunii de Iad al Bucătarilor.

— Ieși în oraș cu Daemon?

— Da, am spus și am luat un șervețel să șterg ouăle de pe aragaz înainte să se ardă, ca să nu mi se declanșeze greața de la mirosul ăla. Mâncăm ceva și apoi ne ducem la film.

— Dar nu uiți de înțelegerea noastră, cu ora de întoarcere. Mâine ai școală.

— Știu. Am aruncat șervețelul și mi-am ținut bluza cu mâna. Ai auzit de Carissa? am întrebat-o.

Mama a dat din cap.

— Nu lucram la Grant când a fost internată și nici în ultimele două zile n-am fost acolo, dar spitalul mișună acum de polițiști, iar conducerea a deschis propria ei investigație.

Își transferase schimbul în Winchester.

— Deci ei chiar cred că a plecat pur și simplu din spital?

— Din ce am auzit eu, era tratată de meningită și fusese adusă cu febră mare. Oamenii fac tot felul de lucruri ciudate când sunt în starea asta. De-asta am fost așa de îngrijorată când te-ai îmbolnăvit atunci, în noiembrie... A închis aragazul și a continuat: Dar asta nu scuză cu nimic ce s-a întâmplat. Cineva ar fi trebuit s-o oprească pe biata fată. Asistentele din schimbul de noapte o să aibă de dat o groază de explicații. Fără medicamente, Carissa...

S-a întrerupt, atentă la răsturnarea ouălor în farfurie. Câteva bucățele s-au împrăștiat pe podea.

Am oftat.

— Scumpo, o s-o găsească pe Carissa.

Ba nu, n-o s-o găsească, îmi venea să strig.

— Nu putea să se ducă prea departe, a continuat mama, în timp ce eu adunam de pe jos bucățile de omletă cu ardei și ceapă. Iar asistentele alea o să fie mai atente de acum încolo și așa ceva nu se va mai întâmpla.

Mă îndoiam că fusese vorba de neglijență. Ele au luat probabil vina asupra lor sau chiar au ajutat. Ardeam de dorința de a mă răzbuna, măcar să mă duc la spitalul ăla și să pocnesc pe câțiva de acolo.

După ce i-am spus la revedere mamei și i-am promis să nu stau mai mult decât stabiliserăm, am sărutat-o pe obraz, după care mi-am luat jacheta și geanta. Daemon era singur acasă. Ceilalți se duseseră la lac, fie să se supună chinurilor de nedescris, fie să privească.

A venit încet spre mine, cu ochii fix la fâșia vizibilă de piele... și ceva s-a schimbat în expresia lui.

— Îmi place mai mult cum ești îmbrăcată acum.

— Serios?

Mă simțeam expusă când se uita la mine ca și cum ar fi studiat o lucrare de artă creată special pentru el.

— Am crezut că ți-a plăcut fusta.

— Mi-a plăcut, dar asta... M-a tras ușor de catarama de la curea și a scos un sunet din gât. Asta chiar îmi place.

O căldură amețitoare m-a trecut prin tot corpul și mi-a înmuiat genunchii.

El a clătinat din cap, și-a retras mâna și a scos cheile din buzunar.

— Trebuie să plecăm. Ți-e foame? N-ai mâncat nimic la prânz.

Mi-a trebuit ceva timp să mă adun.

— Ar merge un Happy Meal.

El a râs în timp ce ieșeam afară.

— Un Happy Meal?

— Ce ți se pare aiurea? Mi-am încheiat puloverul. E perfect.

— Din cauza jucăriei, nu-i așa?

M-am oprit lângă portiera mașinii și am zâmbit.

— Băieții primesc întotdeauna jucăriile mai frumoase.

Daemon s-a întors brusc, m-a prins de șolduri și m-a tras spre el. Speriată, am scăpat geanta și m-am agățat de brațele lui.

— Ce...

El mi-a închis gura cu un sărut pe care l-am simțit până în adâncul meu și care m-a înfierbântat, dar m-a și speriat. Când mă săruta, parcă încerca să-mi atingă sufletul.

Amuzant era însă că deja avea și sufletul, și inima mea în mâinile lui.

M-a lăsat încet jos, pe picioarele mele. Amețită, m-am uitat în sus la el.

— Asta pentru ce a fost?

— Ai zâmbit.

Degetele lui mi-au mângâiat obrazii, apoi gâtul. Mi-a închis nasturii de la pulover.

— N-ai zâmbit prea mult în ultimul timp. Mi-a fost dor de zâmbetul tău, așa că te-am recompensat pentru asta.

— M-ai recompensat? Am râs. Doamne, numai tu poți să consideri că sărutul tău e o recompensă.

— Știi și tu că e. Buzele mele transformă vieți, iubito. Daemon s-a aplecat și mi-a ridicat geanta de jos. Ești gata?

Am luat geanta și am urcat în mașină cu genunchii moi. Imediat ce a urcat și el, a pornit motorul și am plecat spre oraș, unde s-a oprit la fast-food să-mi iau porția de Happy Meal.

A cerut și o jucărie de băieți.

Masa lui a constat din trei hamburgeri și două porții de cartofi prăjiți. Nu aveam idee unde se duceau toate kaloriile alea. Poate se adăugau la orgoliul lui? Așa mi se părea, mai ales după ce făcuse comentariul acela despre buzele lui. După mutație, și mie mi se făcea foame mai des, totuși nu la fel ca lui Daemon.

În drum spre Martinsburg am început să ne jucăm Eu spionez¹³, dar Daemon a trișat și n-am mai vrut să joc.

El a râs cu râsul lui plăcut.

— Cum aș putea să trișez la Eu spionez?

— Pentru că alegi numai lucruri pe care niciun om nu poate vedea.

M-am forțat să nu zâmbesc atunci când i-am văzut expresia ofensată.

— Sau alegi un p – tot timpul alegi p . Mă uit de-mi vine rău după ceva ce începe cu un p .

— Pom, a spus el, zâmbind. Pistică, pasăre, parasolar. A făcut o pauză și s-a uitat la mine dintr-o parte cu o privire perversă. Piept.

— Taci din gură.

L-am plesnit peste mână. După câteva momente de tăcere încercam disperată să găsesc un alt joc. Prostioarele astea mă ajutau să nu mă mai gândesc la nimic. Am început să citim plăcuțele de înmatriculare de la mașini și jur că se apropia în așa fel de mașini încât nu aveam cum să le văd numărul. Avea un spirit competitiv foarte prost.

¹³ “Eu spionez” – un joc popular american, care se practică de obicei când jucătorii sunt în mișcare; cineva alege un obiect văzut, pe care nu îl numește, dând un indiciu (literă, culoare, formă), iar celălalt trebuie să ghicească obiectul respectiv.

Timpul a trecut repede așa și ne-am trezit la ieșirea din autostradă și niciunul n-a mai avut chef de joacă.

— Crezi că vom putea intra?

— Da.

I-am aruncat o privire.

— Gorila aia era foarte mare.

El a zâmbit.

— O, Kitten, vezi, eu încerc să vorbesc frumos.

— Ce?!

Zâmbetul i s-a lărgit.

— Ar trebui să spun că mărimea nu contează, dar contează.

Eu știu asta.

Mi-a făcut cu ochiul, iar eu am pufnit dezgustată. A râs.

— Scuză-mă, tu m-ai provocat. Dar, serios acum, gorila aia nu e o problemă. Cred că m-a plăcut.

— Ceeee?

A încetinit mașina, fiindcă erau curbe.

— Cred că m-a plăcut, adică sincer m-a plăcut.

— Orgoliul tău nu are limite, știi asta?

— O să vezi. Mă pricep la cheștiile astea.

Din ce îmi aminteam eu, gorila părea că e gata să-l ucidă pe Daemon. Am scuturat din cap, m-am lăsat pe spate și am început să-mi ronțai degetul mare. Obicei urât, dar eram super-nervoasă.

Stația de benzină părăsită a apărut în lumina farurilor. SUV-ul a intrat pe drumul denivelat și eu m-am agățat strâns cu mâna de portieră. Mașinile erau aliniat pe câmpul din fața clubului, așa cum era de așteptat. Și de data asta Daemon a parcat-o pe Dolly la distanță de celelalte mașini.

Acum mi-am scos puloverul fără să-mi mai spună cineva. L-am agățat de geantă și l-am lăsat jos în mașină. Am trecut prin parcare. Când am ajuns la primul rând de mașini, m-am aplecat și mi-am aruncat părul pe spate, scuturându-l.

— Asta îmi amintește de un videoclip de la Whitesnake, a spus Daemon.

— Ha?

Mi-am trecut mâinile prin păr, sperând să obțin o imagine sexy, nu imaginea “am ținut capul scos pe geam”.

— Dacă începi să te sui pe capotele mașinilor, cred că te iau de nevastă.

Mi-am dat ochii peste cap și mi-am îndreptat spatele, după ce am mai scuturat o dată capul.

— S-a făcut.

El s-a uitat atent la mine.

— Ești drăguță.

— Și tu ești ciudat.

M-am ridicat pe vârfuri și l-am sărutat scurt pe obraz, înainte să pornim prin iarba până la genunchi. Tocuri înalte – n-a fost deloc o idee bună.

Gorila zdrahon a apărut din întuneric, cu aceeași salopetă. Și-a încrucișat la piept brațele groase ca niște trunchiuri de copaci.

— Parcă v-am spus să uitați de locul ăsta?

Daemon a pășit în fața mea.

— Vrem să-l vedem pe Luc.

— Și eu vreau o groază de chestii. De exemplu, aș vrea să găsec un agent de bursă care să nu-mi piardă jumătate din bani.

Oook. Mi-am dres glasul.

— Nu stăm mult, te rugăm, dar chiar trebuie să-l vedem.

— Scuze, a zis gorila.

Daemon și-a lăsat capul pe umăr.

— Trebuie să fie o modalitate prin care să te convingem.

Băi, frate, nu-mi spune că încearcă să...

Gorila a ridicat o sprânceană și a așteptat.

Daemon a zâmbit – zâmbetul ăla sexy al lui care făcea toate fetele de la școală să se dea peste cap, iar eu... aș fi vrut să mă bag sub o mașină.

Până să mor eu de rușine, s-a auzit mobilul gorilei, pe care l-a scos din buzunarul din față.

— Care-i treaba?

Am profitat ca să-l înghiontesc pe Daemon.

— Ce? a făcut el. A avut efect.

Gorila a râs.

— Nu fac mare chestie. Vorbeam cu un prost și cu o drăgălașă.

— Poftim? a făcut Daemon, surprins.

Mi-am înăbușit râsul.

Gorila a rânjit cu toți dinții, apoi a oftat.

— Mda, vor să te vadă.

A urmat o pauză.

— Sigur. A închis telefonul. Luc o să vă primească. Intrați și vă duceți direct la el. Fără dansuri în seara asta sau ce-ați făcut voi data trecută.

Ciudat. Am lăsat capul în jos și m-am strecurat pe lângă gorilă. Pe Daemon l-a oprit la ușă. M-am uitat peste umăr.

Gorila i-a făcut cu ochiul lui Daemon și i-a dat ceva care semăna cu o carte de vizită.

— Nu ești chiar genul meu, dar aș putea să fac o excepție de data asta.

Am rămas cu gura căscată.

Daemon a luat cartea de vizită zâmbind și a deschis ușa.

— Ți-am zis eu, mi-a șoptit.

Am refuzat să-l onorez cu un răspuns și m-am uitat prin club. Nu se schimbaseră nimic de data trecută. Ringul de dans era plin. Cuștile atârnavă de tavan, legănându-se după mișcările de dans ale fetelor dinăuntru. Toți se zbăteau în ritmul heavy. O lume diferită, ciudată, ascunsă în mijlocul normalității.

Și la fel ca data trecută, locul acesta avea pentru mine o atracție ciudată.

La capătul coridorului întunecos, ne aștepta un tip înalt. Paris – luxenul blond pe care îl întâlнисem data trecută. A dat din cap spre Daemon, a deschis ușa și s-a dat la o parte.

Mă așteptam să-l văd pe Luc răsturnat pe canapea, jucându-se ca și atunci cu DS-ul, așa că m-a șocat să-l văd la birou, cu ochii în laptop, încruntat de atâta concentrare.

Grămezile de bani nu mai erau acolo.

Luc nu a ridicat privirea.

— Vă rog, luați loc.

A făcut semn spre canapeaua de alături, ca un om de afaceri ocupat.

M-am uitat la Daemon, ne-am dus împreună spre canapea și ne-am așezat.

Într-un colț, o lumânare înaltă, galbenă, împrăștia miros de piersică în toată camera. Alt obiect de decor nu exista. Oare ușile din spatele biroului duceau spre altă cameră? Oare Luc locuia aici?

— Am auzit că n-ați reușit să faceți mare lucru la Mount Weather data trecută.

A închis laptopul și și-a pus mâinile sub bărbie.

— Apropo de asta, a spus Daemon, aplecându-se în față. Nu știai de scuturile de onix?

Băiatul, mini-mogulul/cap al mafiei/marea sculă pe basculă ce era el, a rămas nemișcat. Toată camera se umpluse de tensiune. Mă așteptam să explodeze ceva. Speram să nu fie unul dintre noi.

— V-am prevenit că s-ar putea să fie lucruri de care eu să nu știu, a spus el. Nici măcar eu nu știu totul despre Daedalus. Dar cred că Blake e pe drumul bun. E așa cum spune el, toate obiectele sunt îmbrăcate în piatra aia negru-roșiatică lucioasă. Poate că într-adevăr ni s-a construit o imunitate ca să putem trece de scuturile de onix.

— Și dacă nu e asta? am întrebat eu, cu senzația neplăcută că îmi îngheață venele.

Privirea de ametist a lui Luc era concentrată.

— Dacă nu e asta? Am certitudinea că asta nu vă va împiedica să mai încercați o dată. Există un risc, toate au un risc. Ați avut noroc data trecută că ați putut să plecați de acolo înainte să-și dea cineva seama de ce s-a întâmplat. Mai aveți o șansă. Nu mulți mai au o a doua șansă.

Era ciudat să vorbești cu puștiul ăsta, fiindcă avea manierele și formulele de exprimare ale unui adult foarte educat.

— Ai dreptate, am spus. Oricum o să mai facem o încercare.

— Și ți se pare incorect că te așteaptă multe pericole? Și-a dat pe spate o șuviță de păr castaniu, cu fața lui angelică impenetrabilă. Viața nu e corectă, iubito.

Daemon s-a încordat lângă mine.

— De ce am senzația că sunt mult mai multe chestii pe care nu ni le spui?

Buzele lui Luc au format o jumătate de zâmbet.

— În fine, ați venit aici și pentru altceva în afară de scuturile de onix? Să trecem la subiect.

Pe fața lui Daemon a trecut o umbră de enervare.

— Un hibrid instabil a atacat-o pe Kat.

— Așa fac toți oamenii instabili, hibridi sau nu.

Mi-am reprimat o replică iritată.

— Mda, măcar atâta lucru știam și noi, dar ea era prietena mea. Nu observasem niciun semn că ar fi știut ceva de luxeni. Era foarte bine, apoi s-a îmbolnăvit, a venit la mine acasă și a luat-o razna.

— Nici tu n-ai dat vreun semn că ET n-a dat telefon acasă.

Ce obraznicătură de copil. Am respirat adânc.

— Știi ce spui, dar asta a venit chiar din senin.

Luc s-a lăsat pe spătarul fotoliului și și-a pus picioarele pe birou. Apoi și-a încrucișat gleznelor.

— Nu știi ce să-ți spun despre asta. Poate știa de existența luxenilor, a fost rănită și vreun amărât a încercat s-o vindece, dar nu a reușit. Sau poate Omul a scos-o din circuit, cum face întotdeauna. Dar asta n-o să afli niciodată, decât dacă știi cumva vreo metodă al dracului de bună de tortură pe care s-o aplici unui ofițer de la Daedalus, ca să-l faci să vorbească.

— Refuz să accept asta, am șoptit eu.

Dacă măcar aş fi ştiut, asta putea să-mi aducă o senzație de încheiere sau de dreptate.

El a ridicat din umeri.

— Ce s-a întâmplat cu ea?

Se simțea curiozitatea în vocea lui.

Respirația mi s-a oprit în gât și am încleștat pumnii.

— Ea nu mai e...

— A, a murmurat Luc. A fost chestia aia cu combustia spontană?

Expresia mea probabil că era destul de grăitoare, fiindcă el a oftat cu tristețe.

— Nasol. Îmi pare rău. O lecție cam tâmpită de istorie pentru tine – ai mai auzit de cazuri de-alea inexplicabile de combustie spontană până acum?

Daemon s-a strâmbat.

— Mi-e și teamă să întreb.

— E curios că nu se cunosc așa de multe cazuri, deși se întâmplă frecvent în lumea asta mare. Și-a desfăcut larg brațele ca să indice dimensiunea lumii din jur. Hibrizii, asta cel puțin e teoria mea – și e logic, dacă stai să te gândești – de obicei se autodistrug în centre, prea puțin o fac afară. De-asta se întâmplă așa de rar în fața oamenilor.

Toate bune, era cam tulburător să te gândești la lucrurile astea, dar nu despre asta veniserăm noi să vorbim.

— Prietena mea avea o brățară...

— De la Tiffany? a făcut el, rânjind.

— Nu. Am zâmbit acru. Exact ca asta a ta.

Uimirea a trecut pe fața lui Luc ca un val. Jigodia cea mică și-a dat jos picioarele de pe birou și s-a îndreptat în fotoliu.

— Nu e bine.

Am simțit fiori reci pe șira spinării și Daemon s-a repezit la el.

— De ce nu e bine?

El părea că se gândește dacă să ne spună sau nu și apoi și-a dat drumul:

— Ei, la naiba. Îmi rămâneți datori, sper că vă dați seama. Ce vedeți voi aici? Luc a netezit ușor piatra cu degetul. E opal negru – e așa de rar pentru că nu există în toată lumea decât câteva mine care pot să-l extragă. Mă refer la genul ăsta.

— Genul ăsta care arată de parcă are o flacără înăuntru? am întrebat eu și m-am aplecat spre el ca s-o văd mai bine.

Chiar semăna cu un glob negru care are o flacără înăuntru.

— De unde sunt scoase astea?

— De obicei din Australia. E ceva în compoziția opalului negru care acționează ca un potențator de putere. Știi, ca atunci când Mario nimerește ciuperca¹⁴. Imaginează-ți sunetul ăla. Asta face opalul negru.

— Ce fel de compoziție? a întrebat și Daemon, cu ochii plini de curiozitate.

¹⁴ Referire la jocul *Super Mario Bros.*

Luc și-a desfăcut brățara și a ținut-o așa în lumina difuză.

— Opalele au capacitatea remarcabilă de a refracta și reflecta anumite unde de lumină.

— Nu mai spune, a făcut Daemon uimit, fiindcă se pare că era o chestie foarte tare.

Pe mine mă pierduse la faza cu piatra și lumina.

— Da. Luc a zâmbit spre piatră, așa cum un tată îi zâmbește copilului său genial. Nu știi cine a descoperit-o. Cineva de la Daedalus, sunt convins. Când și-au dat seama ce poate face, au avut grijă să nu ajungă la luxeni și la cei ca noi.

— De ce?

Mă simțeam penibil să întreb asta, mai ales că amândoi se uitau la mine chiar ca la o proastă.

— Ce? Nu mi-am dat licența în mineralogie extraterestră. Doamne.

Daemon m-a bătut ușor pe coapsă.

— E ok. Refracția și reflexia undelor luminoase ne afectează la fel cum îi afectează pe arumi obsidianul sau cum ne afectează pe noi onixul.

— Ok, am zis eu încet.

Ochii violeți ai lui Luc au sclipit.

— Refracția luminii schimbă direcția și viteza. Vecinii noștri extraterestri prietenoși sunt făcuți din lumină – bine, sunt făcuți ei din mai multe, dar hai să-ți explic așa: să zicem că

ADN-ul lor e lumină. Și să zicem că odată ce un om este hibridizat, ADN-ul lui este prins în unde luminoase.

Îmi aminteam că Daemon încercase să-mi explice asta mai demult.

— Și onixul întrerupe fluxul ăla de lumină, nu? Face cumva celulele să se agite și s-o ia razna.

Luc a dat din cap.

— Capacitatea opalului de a refracta îi permite unui luxen sau unui hibrid să fie mai puternic – ne mărește capacitatea de a refracta lumina.

— Iar faza cu reflexia – uau.

Daemon a zâmbit plin de uimire.

Am înțeles chestia cu refracția. Normal, super-viteză, capacitatea de a accesa mai ușor Sursa și probabil o groază de alte beneficii, dar reflexia? Am așteptat.

Daemon m-a înghiontit cu cotul.

— Noi părem câteodată că pâlpâim sau ne estompăm fiindcă ne mișcăm repede. E ceva ce trebuie să învățăm cu toții să controlăm de mici.

— Și e mai greu de făcut când ești excitat sau furios?

El a dat din cap.

— Printre altele – dar să controlezi reflexia?! S-a uitat fix la Luc. Vrei să zici că poți să faci ce cred eu?

Râzând, Luc și-a pus din nou brățara la mână și s-a lăsat pe spătarul scaunului, urcându-și din nou picioarele pe birou.

— Hibrizii sunt buni. Putem să ne mișcăm mai repede decât oamenii, dar cu rata obezității din zilele noastre, și țestoasele se mișcă mai repede decât cei mai mulți dintre ei. Uneori suntem chiar mai puternici decât un luxen obișnuit când e vorba de Sursă – combinația asta dintre ADN-ul uman și cel extraterestru creează ceva puternic, dar asta nu e standard.

Pe buzele lui Luc se întinsese un zâmbet de satisfacție.

— Dar dă-i unui luxen una din astea și o să poată reflecta lumina complet.

Inima mea a sărit peste o bătaie.

— Adică... ar putea deveni invizibil?

— Ce tare, a spus Daemon, cu ochii la brățară. Noi putem să ne schimbăm înfățișarea, dar să devii invizibil? Dap, asta e o noutate.

Am scuturat din cap, stupefiată.

— Putem și noi să fim invizibili?

— Nu. ADN-ul nostru uman ne împiedică, însă putem să fim la fel de puternici precum cel mai tare luxen și chiar mai mult. S-a foit ușor în scaun. Deci poți să-ți imaginezi de ce nu vor ei să avem o chestie ca asta... mai ales un hibrid care nu e stabil, decât dacă...

Am simțit o pală rece de aer în ceafă.

— Decât dacă, ce?

Pe fața lui nu se mai citea aceeași încântare ca până atunci.

— Decât dacă nu le pasă ce dezastre pot provoca hibrizii. Poate prietena ta a fost un cobai pentru un experiment de-ale lor.

— Ce? Daemon s-a încordat. Crezi că au făcut asta intenționat? Să îi dea o asemenea brățară unui hibrid instabil și apoi să-i dea drumul să vadă ce se întâmplă?

— Paris zice că sunt un adept al teoriei conspirației cu o urmă de schizofrenie paranoidă. Luc a ridicat din umeri. Dar nu poți să mă convingi că Daedalus n-are întotdeauna un plan în mânecă. Eu sunt convins că tot ce fac ei e bine gândit.

— Dar de ce m-ar fi atacat pe mine? Blake spune că ei nu știu dacă mutația a fost reușită. Cu alte cuvinte, nu ar fi trimis-o ei să mă atace. Am făcut o pauză. Adică, dacă ar fi să-l credem pe Blake.

— Cu mutația poți să-l crezi, a răspuns Luc. Dacă nu ar fi fost sincer, nici voi nu ați fi acum aici. Vedeți voi, eu nu sunt convins că cei de la Daedalus chiar știu totul despre capacitățile acestei pietre. Și eu încă mai învăț despre ea.

— Și ce-ai învățat până acum? a întrebat Daemon.

— În primul rând, înainte să pun etichetele mele pe asta, nu aș fi putut să simt un alt hibrid chiar dacă stătea în fața mea. Pe tine și pe Blake v-am simțit de cum ați intrat în Martinsburg, Katy. A fost ciudat, am simțit ceva ca o respirație pe tot corpul. Probabil că și prietena ta te-a simțit. Asta ar fi posibilitatea cea mai puțin groaznică.

Daemon a expirat lung și apoi s-a uitat o clipă în altă parte.

— Ai idee dacă piatra asta poate spori și capacitățile arurilor?

— Cred că da, dacă s-ar baza pe puterea luxenilor.

Copleșită, m-am trântit pe spătarul canapelei, dar apoi am sărit.

— Crezi că opalul ar putea, de pildă, să contracareze onixul?

— Este posibil, dar nu știu. N-am mai strâns la piept niciun onix în ultimul timp.

Nu am luat în seamă tonul lui sarcastic.

— De unde putem să facem rost și noi de opal?

Luc a râs și mie îmi venea să-i zbor picioarele de pe birou.

— Dacă n-aveți prin casă vreo treizeci de mii de dolari și o cunoștință la minele de opal sau eventual să rugați pe cineva din Daedalus să vă dea și vouă, n-aveți șanse. Iar eu nu vi-l dau pe al meu.

Mi-au căzut umerii. Iupii, încă un drum închis! Nu reușeam să găsim nimic care să ne ajute.

— În fine, ar fi timpul s-o cam tăiați de aici. Și-a lăsat capul pe spate și a închis ochii. Presupun că n-o să vă mai văd iar până când n-o să fiți pregătiți să vă duceți din nou la Mount Weather, nu?

A, ne dădea afară. M-am ridicat în picioare, gândindu-mă ce-ar fi să sar pe el și să-i smulg brățara. Felul în care se uita la

noi printre gene m-a convins că trebuie să-mi iau gândul de la asta.

— Altceva nu mai ai să-mi spui? a insistat Daemon.

— Sigur, mai am și altceva. Luc a ridicat genele alea lungi. Să n-ai încredere în nimeni în toată povestea asta. Nu atunci când toată lumea are ceva de câștigat sau de pierdut.

CAPITOLUL 29

Săptămâni la rând au fost la televizor declarații ale poliției și rugăminți pline de lacrimi ale părinților Carissei, s-au ținut priveghiuri cu lumânări aprinse și au venit în oraș reporteri de peste tot, stăpâniți de o curiozitate morbidă. Cum se poate ca un orașel ca ăsta să aibă atâția copii dispăruți recent? Unii chiar au lansat speculația că un criminal în serie pusese ochii pe orașelul adormit din Virginia de Vest.

Era foarte greu să te duci la școală și să-i auzi pe toți vorbind despre Carissa, Simon, ba chiar și despre Adam și Beth. Nu numai mie îmi era greu, ci tuturor celor care știau adevărul.

Copiii ăștia nu dispăruseră.

Adam și Carissa erau morți, foarte probabil și Simon. Beth era ținută cu forța într-un centru guvernamental.

Cu toții aveam o dispoziție întunecată, sumbră, care începea să ne copleșească, și nu aveam cum să scăpăm de ea. Evident că la școală au început să răsară și suspiciunile, odată cu primele fire de iarbă și cu primii muguri ai primăverii, fiindcă un singur copil își făcuse din nou apariția și acela era Dawson. Dar apariția lui parcă sublinia dispariția celorlalți.

Se auzeau șoapte pe coridoare și se aruncau priviri lungi ori de câte ori Dawson sau Daemon erau prin preajmă. Poate și fiindcă erau puțini cei care puteau să facă distincția între ei, dar

cei doi frați se purtau de parcă nu ar fi observat nimic. Sau de parcă nu le-ar fi păsat.

Chiar și Lesa se schimbase. Pierderea unui prieten te poate schimba, la fel și imposibilitatea de a rezolva o traumă. Niciodată nu existase vreun motiv pentru care Carissa să dispară, cel puțin nu pentru Lesa. Ea, ca mulți alții, avea să se întrebe toată viața de ce și cum s-a întâmplat. Iar faptul că nu avea răspuns la întrebările astea făcea dificil mersul înainte. Chiar dacă timpul trecea și acum era mijlocul primăverii, Lesa rămăsese blocată tot la ziua aceea în care aflase că prietena ei cea mai bună a dispărut. Câteodată se purta la fel ca înainte: erau momente în care spunea ceva cu totul aiurea și râdea, dar apoi venea un moment în care ochii i se umbreau de durere, atunci când credea că n-o vede nimeni.

Totuși, Carissa nu era singura noutate.

Doctorul William Michael, alias iubitul mamei și javra ordinară, fusese dat dispărut de sora lui cam la trei săptămâni după ce Carissa se pierduse de pe ecranul radarului. A urmat iar o furtună de frenezie. Mama a fost interogată și... Și a fost la pământ. Mai ales după ce a aflat că Will nu fusese nicio clipă la vreo conferință în Vest și nu îl văzuse și nu îl auzise nimeni de când plecase din Petersburg.

Oficialii au luat în calcul un act criminal. Alții șopteau pe la colțuri că ar avea legătură cu dispariția Carissei și a lui Simon. Un doctor celebru nu dispăre așa, pur și simplu.

Dar eu și Daemon eram încă în viață, așa că noi puteam să presupunem că mutația se produsese și, din moment ce obținuse ce a vrut, acum probabil stătea ascuns. În cel mai rău caz, era ținut undeva de Daedalus. Pentru noi nu ar fi fost prea grozav dacă s-ar fi întâmplat asta, dar, hei, tot era bine dacă el era ținut într-o cușcă, undeva.

Una peste alta, pe mine nu mă frământa ce se întâmplă cu Will, dar mă durea s-o văd pe mama trecând din nou printr-un asemenea episod. Și îl uram și mai tare pe Will fiindcă din cauza lui ea a trecut prin toate etapele de suferință: refuzarea realității, sentimentul acela groaznic de pierdere, copleșitor, și apoi furie.

Nu știam deloc ce aș putea să fac pentru ea. Singurul lucru pe care puteam să-l fac era să stau cu ea seara, în zilele ei libere după ce terminam treaba cu onixul. Părea că o ajută faptul că e cu mine și o mai distrag.

Cum săptămânile treceau și nu apărea niciun semn de viață de la Carissa sau de la altcineva, probleme care preocupau tot orașul, inevitabilul s-a produs. Oamenii nu au uitat, dar reporterii au plecat și alte evenimente au intrat în atenția jurnalului de seară. Pe la jumătatea lui aprilie, cam toată lumea revenise la preocupările normale.

Într-o seară, când ne întorceam de la lac, bucurându-ne de vremea caldă, l-am întrebat pe Daemon cum poate lumea să uite așa de ușor. În stomacul meu se instalase o senzație de

amărăciune. Așa s-ar întâmpla și cu mine dacă într-o bună zi nu m-aș mai întoarce de la Mount Weather? Oamenii ar uita, pur și simplu?

Daemon mi-a strâns mâna și mi-a zis:

— Asta e natura umană, Kitten. Necunoscutul nu este prea ușor de suportat. Oamenii preferă să-l dea la o parte – nu de tot, dar atât cât să nu le umbrească în permanență gândurile și faptele.

— Și asta e ok?

— N-am spus asta. Daemon s-a oprit și m-a prins cu mâinile de brațe. Dar atunci când nu ai niciun răspuns la ceva e înspăimântător. Oamenii nu se pot concentra tot timpul la asta. Exact cum nici tu nu ai rămas blocată pe întrebarea de ce a trebuit să se îmbolnăvească și să moară tatăl tău. Până la urmă a trebuit să mergi mai departe.

M-am uitat atent la el; trăsăturile lui frumoase străluceau în lumina care începea să scadă.

— Nu-mi vine să cred că vorbești cu atâta înțelepciune.

Daemon a chicotit, mângâindu-mă ușor pe brațe. Fiori promițători m-au cuprins imediat.

— Nu sunt doar frumos, Kitten. Ar fi trebuit să știi asta.

Și știam. Daemon era ridicol de mămos mai tot timpul. Tot nu-i convenea ideea antrenamentului cu onix, dar nu mai insista.

Mă dedicasem complet antrenamentului și nu mai aveam timp de nimic, în afară de școală. Onixul ne secătua de energie și, după fiecare ședință de antrenament, toți eram aproape leșinați. Și erau cu toții așa de obsedați să ne construim imunitatea, să fim atenți la ofițeri și spioni, încât nici măcar n-am serbat Sfântul Valentin ca lumea, el mi-a adus doar flori, iar eu i-am dat o felicitare.

Ne tot spuneam că o să recuperăm, că o să ieșim la restaurant, dar tot timpul intervenea ceva sau cineva. Fie era nerăbdarea lui Dawson de a o salva pe Beth, care îl făcea să vrea să dea buzna la Mount Weather, fie era Dee, care voia să omoare pe cineva, fie era Blake, care ar fi vrut să facem antrenament în fiecare zi. Aproape că uitasem cum e să fii singură cu Daemon.

Începusem chiar să cred că vizitele lui sporadice din timpul nopții erau doar produsul imaginației mele, fiindcă seara și el era la fel de terminat de oboseală ca și mine. Dimineața mi se părea doar un vis cu aparență reală și, fiindcă Daemon nu vorbea niciodată despre asta, nu m-am mai gândit nici eu la el, deși așteptam cu nerăbdare să se întâmple din nou. Presupun că un Daemon visat era mai bun decât un Daemon inexistent.

Dar la începutul lui mai, toți cinci reușeam să ținem onixul în mână aproape cincizeci de secunde înainte de a ne pierde controlul mușchilor. Poate pentru altcineva n-ar fi însemnat mare lucru, dar pentru noi era un mare progres.

Pe la jumătatea ședinței am avut și spectatori, pe Ash și Dee. Cele două deveniseră prietene de nedespărțit în ultimul timp, în schimb eu nu aveam pe nimeni, în afară de Lesa, în zilele ei bune.

În zilele ei proaste îi era dor de Carissa și nimeni nu putea să-i ia locul acesteia.

Uitându-mă la Ash cum se fâțâie de colo-colo cu pantofii ei cu tocuri ridicol de înalte, nu puteam să nu mă întreb cum ajunsese Dee să se împrietenească cu ea. În afară de pasiune pentru modă, altceva nu aveau în comun.

Apoi mi-am dat seama ce le lega pe ele, probabil: suferința. Și eu, care le invidiam. Uneori puteam să fiu tare idioată.

Matthew tocmai se aduna de pe jos când Ash s-a aplecat încruntată peste onix.

— Nu poate să fie chiar așa de rău. Trebuie să încerc și eu.

Mi-am reținut un rânjel furios. Nici nu-mi trecea prin cap s-o opresc.

— Hmm, Ash, nu ți-aș recomanda s-o faci, a început Daemon.

Nu-mi strica petrecerea, m-am gândit eu, dar Ash era o extraterestră mică și foarte hotărâtă. Așa că m-am așezat, mi-am întins picioarele și am așteptat să înceapă spectacolul.

Nu a trebuit să aștept prea mult.

Aplecându-se grațios, ea a luat în mână una dintre pietrele negre-roșiatică, iar eu am privit cu răsufierea tăiată. N-a durut

nici o secundă și a început să țipe, a aruncat onixul de parcă ar fi fost un șarpe, s-a tras înapoi, s-a împiedicat și a căzut în fund.

— Dap, n-a fost rău deloc, a comentat sec Daemon.

Ochii lui Ash erau imenși și deschidea gura ca un pește.

— Ce... ce-a fost asta?

— Onix, i-am răspuns eu, întinzându-mă pe spate.

Cerul era albastru și senin, iar atingerea soarelui încălzea aerul. Deja făcusem trei runde pe ziua de azi. Nu-mi mai simțeam degetele.

— E nasol.

— Am simțit... de parcă mi-a sfâșiat pielea, a spus ea.

Vocea îi era răgușită din cauza șocului.

— Nu înțeleg de ce vă chinuiți așa de luni de zile.

Dawson și-a dres vocea.

— Știi de ce, Ash.

— Dar ea e...

O, nu.

— E, ce? a exclamat Dawson și a sărit imediat în picioare.
Este iubita mea.

— Dar n-am zis că nu e.

Ash s-a uitat în jur, în speranța că găsește sprijin la cineva, numai că nimeni nu era de partea ei. S-a ridicat cu grijă de jos și a făcut un pas clătinat spre Dawson.

— Îmi pare rău. Numai că... asta doare tare.

Dawson nu a spus nimic și a trecut pe lângă Daemon, intrând în pădure. Daemon s-a uitat la mine, a oftat și apoi s-a dus după fratele lui.

— Ash, trebuie să încerci să fii mai înțelegătoare, a spus Matthew, scuturându-și praful de pe blugi.

Parcă i-a căzut fața, părea pierdută.

— Îmi pare rău. N-am vrut să insinuez nimic.

Nu puteam să cred. Era o raritate să vezi la Ash o altă emoție în afară de jigodism. Dee s-a dus lângă ea și apoi s-au îndepărtat împreună, iar după ele a plecat și Matthew, având aerul că ar avea nevoie de o vacanță sau de o sticlă de whisky.

Așa că am rămas doar eu și Blake.

Cu un geamăt, am închis ochii și m-am întins iar pe spate. Îmi simțeam corpul greu, de parcă se scufunda în pământ. Peste vreo două săptămâni ar fi ieșit flori din mine.

— Te simți bine? m-a întrebat Blake.

Mi se înghesuiau pe limbă ca niște soldăței replicile acide, dar nu am spus decât:

— Sunt doar obosită.

A urmat o pauză grea și apoi i-am auzit pașii apropiindu-se. Blake s-a așezat lângă mine.

— Onixul ăsta e mortal, nu? Nu m-am gândit până acum niciodată la asta, dar când am fost introdus prima oară în Daedalus, eram în permanență obosit.

Nu știam ce să spun, așa că am tăcut și a tăcut și el. Cred că cel mai greu îmi era să fiu în preajma lui Blake. Fiindcă în adâncul lui nu era un om oribil, poate nici măcar un monstru. Era un om disperat, iar disperarea poată să aducă în stare pe cineva să facă niște chestii groaznice.

Aveam sentimente amestecate față de el. În ultimele două luni, ajunseseam să-l tolerez, ca și ceilalți, dar nu puteam să am încredere în el fiindcă îmi aminteam mereu de cuvintele pe care Luc ni le spusese înainte de a pleca: *Să n-ai încredere în nimeni în toată povestea asta. Nu atunci când toată lumea are ceva de câștigat sau de pierdut.* Mă întrebam dacă se referea la Blake. Nu voiam să-i fac viața ușoară, pentru ceea ce îi făcuse lui Adam și nu voiam să-mi pară rău de el, dar uneori îmi părea. Era un produs al mediului în care trăise. Nu era o justificare, dar Blake nu făcuse toate astea numai din propria voință. Au fost mai mulți factori. Cel mai ciudat mi se părea să-l văd la prânz, stând la aceeași masă cu frații celui pe care îl omorâse.

Nu credeam, sincer, că știe cineva cum să-l citească pe Blake.

Într-un târziu, a spus:

— Știu la ce te gândești.

— Credeam că nu poți să citești gândurile altor hibrizi.

A răs.

— Nu pot, dar este evident. Nu te simți bine să stai cu mine aici, dar ești mult prea obosită și este prea plăcut acolo jos ca să te ridici.

Blake avea dreptate întru totul.

— Și totuși tu ești încă aici.

— Mda, chiar voiam să-ți spun... nu cred că e prea bine să te culci aici. În afară de urși și coioți, ar putea să apară oricând cineva de la Daedalus sau de la MA.

Am deschis ochii, oftând.

— Și ce li s-ar părea așa ciudat dacă m-ar găsi aici?

— Păi, în afară de faptul că e cam devreme în mai și cam târziu ca oră să faci plajă... Ei știi că încă mai țin legătura cu tine. Păstrarea aparențelor, chestii de-astea.

Am întors capul spre el. Luxenii făceau pe rând de pază pentru a fi siguri că nu ne supraveghează nimeni. Mi se părea ciudat că Blake se arată preocupat de asta acum.

— Pe bune, am făcut eu.

El și-a strâns genunchii la piept și i-a înconjurat cu mâinile, uitându-se în gol spre lacul liniștit. A mai făcut o pauză și apoi:

— Știi că în februarie tu și Daemon ați fost la Luc.

Am deschis gura să vorbesc, dar apoi am scuturat din cap. Mai mult ca sigur nu eram obligată să-i dau lui explicații.

Blake a oftat.

— Știi că nu ai încredere în mine și că n-o să mai ai niciodată, dar puteam să te scutesc de vizita asta. Știam ce

poate să facă opalul negru. L-am văzut pe Luc făcând tot felul de chestii bizare cu ajutorul lui.

M-a cuprins iritarea.

— Și nu te-ai gândit să ne spui și nouă de asta?

— Nu m-am gândit că e important, a spus el. Genul ăla de opal e aproape imposibil de procurat și ultimul lucru care mi-ar fi trecut prin cap era că Daedalus ar putea să împodobească hibridii cu el. La dracu', nu m-am gândit nicio clipă la așa ceva.

Și uite-așa, eram mereu în aceeași situație cu Blake: să-l cred sau să nu-l cred. Mi-am încrucișat gleznelor și am urmărit un nor gros și pufos care alerga pe cer.

— Ok, am spus, fiindcă, sincer acum, nu aveam cum să demonstrez că minte.

Pun pariu că și dacă l-am fi pus la detectorul de minciunii rezultatul nu ar fi fost concludent.

Blake a părut surprins.

— Mi-ar fi plăcut ca situația să fie alta, Katy.

Am pufnit.

— Și mie la fel și, în afară de mine, probabil mai sunt vreo sută de oameni care și-ar fi dorit asta.

— Știu. A răscolit cu degetele în pământ și a scos o pietricică, pe care a început s-o învârtă încet în mână. M-am tot gândit în ultimul timp ce-o să fac după ce se vor termina toate astea. Chris e foarte posibil să... N-o să fie bine, știi? Ar

trebui să plecăm undeva, să dispărem, dar dacă nu reușim să ne pierdem în lume? Dacă el e... diferit acum?

Nu e bine, așa cum nici Beth nu era bine când am văzut-o eu.

— Ai zis că îi place la mare. Și ție la fel. Acolo trebuie să vă duceți.

— Pare un plan bun... S-a uitat la mine. Voi ce-o să faceți cu Beth? La naiba, ce-o să faceți după ce o recuperați? Daedalus o s-o caute.

— Știu. Am oftat și îmi venea să mă bag în pământ. O să trebuiască s-o ascundem. Presupun. Să vedem cum se simte. Văzând și făcând, ceva de genul ăsta, dar atâta timp cât suntem împreună, cred că o să găsim noi o soluție.

— Da...

S-a oprit, cu buzele strânse. A dat brațul într-o parte și a aruncat pietricica în lac. S-a ridicat de trei ori la suprafață înainte de a se scufunda. Apoi el s-a ridicat.

— Te las singură, dar o să fiu prin preajmă.

Până să apuc să răspund, s-a îndepărtat rapid. Încruntată, m-am ridicat ușor ca să mă uit după el. Malul lacului era pustiu, cu excepția unor sturzi care țopăiau pe lângă un copac.

Ei, da, fusese o conversație ciudată.

M-am lăsat iar pe spate, am închis ochii și m-am străduit să nu mă mai gândesc la nimic. Din clipa în care am rămas singură nu s-a mai auzit nimic, o mie de gânduri de toate

felurile s-au năpustit asupra mea. Când îmi era greu să adorm, obișnuiam să-mi închipui plaja aceea din Florida unde îi plăcea tatei să meargă. Îmi cream imaginea valurilor înspumate albastre-verzui care se izbeau ritmic de mal și urmăream întruna imaginea aceea monotonă. Și acum, nu am mai lăsat nimic în mintea mea decât imaginea aceea a valurilor. Nu îmi propusesem de fapt să mă culc acolo, dar, cum eram epuizată, am adormit destul de repede.

Nu știu sigur ce m-a trezit, dar când am deschis ochii, am văzut în fața mea o pereche de ochi verzi strălucitori.

— Hei, am murmurat eu.

Unul dintre colțurile gurii lui s-a ridicat.

— Hei, frumoasă adormită...

Peste umărul lui am văzut cerul de culoare bleumarin.

— M-ai sărutat ca să mă trezești?

— Da.

Daemon stătea culcat pe o parte, cu capul sprijinit în mână. Și-a pus mâna pe stomacul meu și inima mea a fluturat repede ca răspuns la atingerea lui.

— Ți-am mai spus, buzele mele au puteri supranaturale.

Umerii mei s-au mișcat într-un răs mut.

— De cât timp stai aici?

— Nu de mult. Mi-a căutat ochii. L-am descoperit pe Blake patrulând prin pădure. Nu a vrut să plece cât timp tu erai aici.

Am dat ochii peste cap.

— Oricât de tare mă enervează tipul, îmi pare bine că a făcut așa, a spus.

— Uau. Zboară porcii.

Când și-a îngustat ochii, am ridicat mâna și mi-am trecut degetele prin valurile mătăsoase de păr care îi cădeau pe frunte. El a închis ochii și respirația mea s-a oprit.

— Ce face Dawson?

— S-a calmat. Ce face Kitten?

— E somnoroasă.

— Și?

Încet, mi-am plimbat degetele pe fața lui, pe obrazul larg și mai jos, pe linia dură a bărbiei. El s-a întors spre palma mea și și-a lipit buzele de ea.

— Îi pare bine că ești aici.

Degetele lui au făcut o mișcare rapidă și au desfăcut puloverul pe care îl purtam, dându-l la o parte. Apoi a trecut cu dosul palmei peste tricoul pe care îl aveam pe dedesubt.

— Și?

— Și se bucură că n-a fost mâncată de un coiot sau de un urs. Se pare că sunt o problemă pe-aici.

El a ridicat o sprânceană.

— Hai să întoarcem la mine.

În loc să-i spun, i-am arătat. Așa cum ar fi spus Daemon, se manifesta amatoarea de carte din mine. Era mult mai frumos să-i arăt decât să-i spun. I-am mângâiat cu degetele buza de jos

și apoi am lăsat mâna să alunece pe pieptul lui. Am ridicat capul și el a venit în întâmpinarea mea.

Sărutul a fost la început ezitant și delicat. Săruturile acelea tandre stârneau în mine o dorință pe care acum o cunoșteam foarte bine. Senzația buzelor lui pe buzele mele, faptul că eram conștientă de ce vreau, se aprindea în adâncul nostru și inimile noastre băteau la unison, mai tare și mai repede. M-am lăsat să alunec în sărutul acela, să mă scufund în el, se devin una cu el. Valul copleșitor de senzații era greu de explicat. Încântător și înfricoșător în același timp. Eram pregătită, fusesem pregătită, și cu toate astea știam că sunt speriată, fiindcă, așa cum spusese Daemon mai demult, oamenii se tem de necunoscut. Iar eu și Daemon ezitam de ceva timp pe marginea necunoscutului.

M-a împins în jos, lipindu-mă cu spatele de pământ, iar el era peste mine, cu greutatea lui perfectă și înnebunitoare. Mâna lui a alunecat în sus, apăsând stofa hainelor, strângându-mă cu degetele. Atingerea lui era prea mult pentru mine și totuși nu era de ajuns. Inima mea se ridica și cădea repede, în timp ce el își mișca piciorul peste picioarele mele, printre ele. Când ne-am desfăcut din îmbrățișare, eu am respirat lacom, încercând să-mi recapăt controlul pe care simțeam că începusem să-l pierd.

— Trebuie să mă opresc, a spus el răgușit, cu ochii strânși cu putere și cu genele lungi umbrindu-i pomeții. Chiar în clipa asta.

Mi-am trecut degetele prin buclele lui de pe ceafă, sperând că nu o să observe cât de tare îmi tremură mâna.

— Da, ar trebui.

El a dat din cap, apoi s-a aplecat peste mine și m-a sărutat din nou. M-am bucurat extraordinar de tare să văd că și el are aceeași putere de stăpânire ca și mine, adică zero. Mâinile mele au alunecat pe spatelul lui, au ridicat febril tricoul pe care îl purta și au intrat pe dedesubt, mângâindu-i pielea caldă. Mi-am strâns picioarele în jurul picioarelor lui. Eram aproape, așa de aproape unul de altul, încât, dacă inimile noastre n-ar fi bătut înainte în tandem, n-ar mai fi contat, fiindcă acum oricum ar fi bătut la fel. Era o nebunie. Era perfect.

Mâna i s-a strecurat sub tricoul meu, alunecând în sus și-n jos, și așa fi vrut să apăs pe butonul *stop* al lumii și apoi pe *repeat* pentru a mă simți din nou așa, iar și iar, la nesfârșit.

Daemon s-a încordat.

— Vai, Doamne Dumnezeule și Maica Domnului, ce-mi văd ochii! a țipat Dee. Ce-mi văd ochii!

Și pleoapele mele s-au ridicat brusc. Daemon a înălțat capul, cu ochii plini de lumină. Apoi mi-am dat seama că mâinile mele încă mai erau pe sub tricoul lui. Le-am tras repede afară.

— Dumnezeule, am șoptit, rușinată.

Daemon a spus ceva care mi-a ars urechile.

— Dee, n-ai văzut nimic. Apoi a adăugat mai încet: Fiindcă ai reușit să apari cum nu se poate mai prost.

— Tu erai peste... ea, iar gurile voastre erau așa.

Nu puteam decât să-mi închipui ce gest a însoțit cuvintele ei. A continuat:

— Și asta-i mai mult decât aș fi vrut să văd. Vreodată.

Am împins cu mâinile pieptul lui Daemon și el s-a tras într-o parte. M-am ridicat și m-am întors, ținându-mi capul aplecat, astfel încât părul să-mi ascundă obrajii care ardeau. Am văzut-o cu coada ochiului pe Dee și, deși ne prinsese într-o fază așa de fierbinte, nu doar o simplă giugiuleală, ea zâmbea.

— Ce vrei, Dee? a întrebat Daemon.

Ea a pufnit, punându-și mâinile în șolduri.

— Păi, de la *tine* nu vreau nimic. Voiam să vorbesc cu Katy.

Am ridicat brusc capul, uitând de rușine.

— Serios?

— Eu și Ash vrem să mergem sâmbătă după-amiază la Moorefield, unde s-a deschis un nou magazin. Au haine vintage. Pentru bal, a adăugat ea, văzând că eu mă holbez la ea.

— Pentru bal?

Tot nu înțelegem.

— Da, balul de la sfârșitul lunii. S-a uitat la fratele ei, cu obrajii ușor îmbujorați. O să se cumpere toate rochiile din oraș.

Și nu știu dacă aici o să găsim ceva, dar Ash a aflat de el și știi că, în privința hainelor, ea e expertă. De exemplu, acum vreo două zile găsit un puloveraș foarte drăguț care...

— Dee, a întrerupt-o Daemon, cu un mic zâmbet.

— Ce? Nu vorbesc cu tine. S-a întors spre mine, exasperată. În fine, vrei să vii cu noi? Sau ți-ai luat deja rochie? Fiindcă dacă ți-ai luat, nu ai avea de ce să mergi, dar ai putea măcar...

— Nu. Nu mi-am luat rochie.

Nu-mi venea să cred că mă invita să facem ceva împreună. Eram uluită și plină de speranță și iar uluită.

— Bine! A zâmbit. Atunci rămâne pe sâmbătă. Mă gândeam s-o întreb și pe Lesa dacă ar vrea să meargă...

Cred că visam. Voia s-o întrebe și pe Lesa? Ce îmi scăpa aici? M-am uitat la Daemon, în timp ce sora lui continua să sporovăiască, și el zâmbea.

— Stai, am spus eu. Nu m-am gândit că o să merg la bal.

— Ce?

Dee a rămas cu gura căscată.

— E balul de absolvire.

— Știi, dar cu toate căte se întâmplă... Chiar nu m-am mai gândit la el.

Era o minciună, fiindcă la școală, unde te întorceai, vedeai numai fluturași și afișe cu balul.

Stupoarea de pe fața lui Dee s-a accentuat.

— E balul *de absolvire*.

— Dar... Mi-am dat părul pe spate și m-am uitat la Daemon. Nici măcar nu m-ai invitat.

El a zâmbit.

— Nu m-am gândit că e nevoie să te invit. Am presupus că o să mergem împreună.

— Păi, știi ce se spune despre cei care presupun¹⁵, a zis Dee, legănându-se pe tocuri.

El nu a luat-o în seamă, dar i-a pierit zâmbetul.

— Ce e, Kitten?

Am clipit.

— Cum putem să mergem la bal când se întâmplă atâtea chestii? Suntem pe punctul de a obține destulă imunitate pentru a ne duce iar la Mount Weather și...

— Iar balul e într-o sâmbătă, a spus el, luându-mi mâna pe care o țineam pe păr. Deci, hai să zicem că dacă în două săptămâni suntem gata să ne ducem, o să mergem duminica

Dee s-a repezit spre noi, țopăind de pe un picior pe altul de parcă ar fi mers pe niște cartofi fierbinți.

— Și nu durează decât vreo câteva ore. Ați putea să întrerupeți fără probleme automutilarea pentru câteva ore.

¹⁵ *When you assume, you make an ass out of u and me* (Oscar Wilde), aforism celebru, bazat pe un joc de cuvite; în traducere liberă: “Atunci când faci presupuneri, își bați joc de tine și de mine”.

Problema nu era timpul și, de fapt, nici măcar onixul. Nu mi se părea în regulă să mergem la bal după toate cele întâmplate, după ce Carissa...

Daemon m-a cuprins de mijloc, aplecându-se spre mine, și mi-a spus cu voce joasă:

— Nu e nimic rău, Kat. Meriți asta.

Am închis ochii.

— Cum să ne distrăm când ea nu mai poate?

El și-a lipit obrazul de al meu.

— Noi suntem încă în viață și avem tot dreptul să fim și să facem din când în când lucruri normale.

Oare?

— Nu e vina ta, a șoptit el și apoi m-a sărutat pe tâmplă. S-a retras și mi-a căutat ochii. Vrei să vii cu mine la bal, Kat?

Dee s-a foit iar.

— Chiar ar fi cazul să spui da, ca să putem merge la cumpărături și să nu fiu nevoită să fiu martoră la un episod ciudat în care tu îl refuzi pe fratele meu. Cu toate că merită să i se mai dea peste nas din când în când.

Am râs, uitându-mă la ea. Dee mi-a zâmbit timid, iar speranța a început din nou să încolțească în mine.

— Ok. Am respirat adânc. O să vin la bal – doar ca să nu mai avem discuția asta ciudată.

Daemon mi-a răsucit ușor nasul.

— Mă mulțumesc cu ce primesc atâta timp cât primesc.

Soarele a fost acoperit de un nor care părea că se oprise acolo. Temperatura a scăzut rapid.

Am simțit un fior pe șira spinării și zâmbetul meu a început să se șteargă. Era un moment fericit – un moment frumos. Aveam speranțe pentru relația mea cu Dee. Iar balul era o chestie. Daemon în smoching și pus la punct avea să arate superb. O noapte o să fim niște adolescenți normali, numai că umbra aceea care ne acoperise parcă se strecurase cumva în mine.

— Ce este? m-a întrebat Daemon, neliniștit.

— Nimic, am spus eu, dar era ceva.

Numai că nu știam ce.

CAPITOLUL 30

Primul lucru pe care l-am făcut a doua zi a fost s-o invit pe Lesa la cumpărături. Am fost fericită când am simțit că s-a înviorat puțin și a acceptat. Asta m-a făcut să mă simt mult mai bine în legătură cu decizia mea de a merge la bal. Ca și cum ar fi avut aprobarea prietenei celei mai bune a Carisei, iar pentru mine asta conta.

Ca și mine, nu era prea încântată să meargă cu Ash la cumpărături și, când a început să vorbească despre asta, a început să iasă la lumină ceva din vechea ei personalitate.

— Pun pariu că o să-și ia ceva ridicol de strâmt și de scurt care o să ne facă pe noi să arătăm ca niște paparude absolut neatrăgătoare. Apoi a oftat cu ciudă. Nu. Retrag ce-am spus. Probabil o să meargă la magazin și o să defileze dezbrăcată în fața oglinzii.

Am râs.

— Nu mă îndoiesc, dar îmi pare bine că Dee ne-a invitat.

— Și mie, a spus ea serioasă. I-am simțit lipsa, mai ales după ce... Da, chiar i-am simțit lipsa.

Zâmbetul meu s-a șters puțin. De câte ori venea vorba despre Carissa, nu știam ce să zic. Azi, din fericire, ne-a întrerupt Daemon, care s-a gândit să mă tragă de coadă ca un copil de șase ani.

S-a așezat în spatele meu și apoi m-a împuns cu pixul lui favorit.

Am dat ochii peste cap spre Lesa și apoi m-am întors.

— Tu și pixul tău afurisit.

— Îți place pixul meu. S-a aplecat peste bancă și m-a lovit ușor cu el peste bărbie. În orice caz, speram să mă duci și pe mine acasă după ore. Chestia aia pe care trebuie s-o facem după s-a amânat cu vreo oră. Și mama ta o să fie la Winchester atunci, nu?

Un fior de excitație mi-a trecut prin vene. Știam ce vrea să spună. Mama nu era acasă. O oră sau pe aproape singuri și neîntrerupți – să sperăm.

N-am putut să-mi stăpânesc un suspin visător.

— Ar fi perfect.

— Așa ziceam și eu. Și-a luat pixul și s-a lăsat pe spate, cu ochii la mine. De-abia aștept.

Oxigenul îmi inundase creierul și sângele îmi alerga năvalnic prin vene. Cu o senzație de plutire, am dat din cap și m-am întors la banca mea. Expresia pe care o avea Lesa m-a convins că auzise toată discuția.

Sprâncenele ei s-au ridicat sugestiv și eu am simțit că-mi arde fața. O, Doamne...

După trigo, restul orelor de dimineață parcă abia s-au târât. Tot cosmosul era împotriva mea. De parcă toată lumea știa că nu mai pot de energie și nerăbdare. Eram și puțin neliniștită.

Cine n-ar fi fost? Dacă am fi avut timp mai mult când eram singuri, fără întreruperi, iar lucrurile ar fi mers ca unse...

Ar fi mers ca unse?

Mi-am înăbușit un chicotit.

Blake și-a ridicat ochii din manualul de bio și s-a încruntat.

— Ce?

— Nimic, am zâmbit eu. Nimic.

El a ridicat o sprânceană.

— Daemon ți-a zis că Matthew are nu știu ce ședință cu părinții după ore?

Am chicotit iar, ceea ce l-a făcut să mă privească ciudat.

— Dap, mi-a spus.

Blake m-a privit atent o secundă apoi și-a lăsat pixul pe bancă. Pe neașteptate, s-a întins spre mine și mi-a luat o scamă din păr. Am tresărit și în același timp l-am lovit peste mână și din mișcarea aceea am nimerit cu nasul în încheietura lui.

Mirosul lui proaspăt de citrice mi-a stârnit o senzație neplăcută, băloasă. Ca atunci când ai făcut o tâmpenie și trebuie să înfrunți umilirea publică. Aveam o senzație neplăcută în tot corpul.

De undeva de departe răsărea o amintire. Mirosul ăla... Îl mai simțisem și înainte.

— Te simți bine? a întrebat el.

Am lăsat capul pe umăr, de parcă asta mi-ar fi putut ascuți mirosul. Unde mai simțisem aroma aia? Evident că o mai

simțisem la Blake înainte. Cu siguranță era un parfum din alea scumpe, dar mai era ceva.

Ca atunci când auzi vocea unui actor, dar nu îi poți vedea fața. Aveam răspunsul pe vârful limbii și mă enerva că nu-mi dădeam seama.

De ce mi se părea mirosul ăla dureros de cunoscut? Mi-a venit în minte Daemon, dar nu de la el știam mirosul. El mirosea a natură, a vegetație și a vânt. Iar mirosul ăla al lui rămânea multă vreme în urma lui, pe hainele mele, pe pernă...

Perna...

Inima mea s-a repezit și apoi a sărit peste o bătaie. Am simțit că mă scufund, că trec prin scaun. Unda de șoc mi-a străbătut tot corpul, urmată imediat de un fulger de furie așa de puternic, încât am sărit în sus.

Nu mai puteam sta locului. Nu puteam să respir.

Pe sub tricou simțeam cum pârâie energia statică. Toate firisoarele de păr de pe corp se ridicaseră. Aerul s-a umplut de mirosul de ozon încins. Din fața clasei, Matthew a ridicat capul. Mai întâi s-a uitat spre Dawson, fiindcă, hei, dacă te așteptai s-o ia razna cineva, la el te-ai fi așteptat. Dar Dawson se uita și el în jur, căutând să-și dea seama de unde vine energia statică și fricțiunea din aer.

De la mine venea.

Repezită, am închis manualul și l-am îndesat în geantă. Fără să mai stau pe gânduri, m-am ridicat cu picioare nesigure. Mi

se părea că pielea îmi zumzăie. Și poate se și auzea un sunet cu frecvență joasă. Eram străbătută de o energie violentă. O singură dată mă mai simțisem așa, atunci când Blake...

Am trecut pe lângă Matthew, incapabilă să răspund privirii lui îngrijorate și fără să iau în seamă privirile curioase. Am ieșit în viteză din clasă, am respirat adânc de mai multe ori, încercând să mă liniștesc. Dulăpioarele cenușii de lângă mine le vedeam ca prin ceață. Discuțiile parcă se estompaseră, ca și cum se auzeau de la mare depărtare.

Unde să mă duc? Ce să fac? Nici nu se punea problema să mă duc la Daemon, fiindcă în clipa asta, cu atâtea pe cap, numai asta ar mai fi lipsit.

Am început să merg, strângând tare în mână cureaua genții. Simțeam... Simțeam că îmi vine să vomit. Eram plină de furie și de greață. M-am dus spre toaleta fetelor, care era în capătul holului.

— Katy! Te simți bine? Stai puțin!

Am simțit că se surpă dușumeaua sub mine, dar am continuat să merg.

Blake m-a ajuns din urmă și m-a prins de braț.

— Katy...

— Nu mă atinge! Am tras mâna, oripilată... pur și simplu oripilată. Să nu îndrăznești să mă mai atingi vreodată.

El se uita fix la mine și trăsăturile i se aspriseră de furie.

— Care-i problema ta?

O senzație groaznică, oribilă, se ridica din mine la suprafață.

— Știi, Blake. *Știi.*

— Ce știi? Părea nedumerit. Katy, încep să-ți strălucească ochii. Trebuie să te calmezi.

Am făcut un pas în față, dar m-am silit să mă opresc. Eram gata să-mi pierd controlul.

— Tu – tu ești un monstru.

S-a încruntat.

— Bine, trebuie să îmi dai o explicație mai clară decât asta, fiindcă habar n-am ce am făcut ca să te enervezi așa.

Pentru moment, holul era pustiu, dar oricum nu era locul potrivit pentru o asemenea discuție. M-am întors și m-am îndreptat spre scări. Blake a venit după mine și imediat cum s-a închis ușa în urma noastră, m-am repezit la el.

Nu pumnul meu l-a lovit.

A fost o explozie de energie, ceva ca un șoc electric, probabil, care l-a izbit în piept. Blake s-a izbit cu spatele de ușă, cu gura căscată, cu mâinile și cu picioarele desfăcute.

— Ce... a suflat el, ce-a fost asta?

Energia statică pârâia în degetele mele. Voiam să-l mai lovesc o dată.

— Ai dormit în patul meu.

Blake s-a îndreptat, frecându-se cu mâna pe piept. Lumina palidă care intra pe palier arunca umbre pe fața lui.

— Katy, eu...

— Nu minți. Știi că așa a fost. Ți-am simțit parfumul. L-am simțit pe perna mea.

Mi se umpluse gura de amăreală și nu voiam decât să-l snopesc din bătaie.

— Cum ai putut să faci asta? Cum ai putut să faci ceva așa de scandalos și de scârbos?

Am văzut o sclipire fugară în ochii lui. Durere? Furie? Nu știam și nici nu-mi păsa. Ce făcuse el era mult prea urât din toate punctele de vedere, pentru chestii din astea se dădeau ordine de restricție.

Blake și-a trecut degetele prin păr.

— Nu e ce crezi tu.

— Nu e. Am hohotit sarcastic. Nu știu ce altceva ar putea să fie. Ai intrat în casa mea și în dormitorul meu neinvitat și ai... ai stat cu mine în pat, nenorocit dement ce ești...

— Nu e ce crezi tu! a țipat el, iar Sursa din mine s-a aprins și mai tare, ca reacție la țipătul lui.

Mă așteptam să se umple scara de profesori, dar nu a apărut niciunul.

— Am stat de pază în toate nopțile din cauza lui Daedalus. Am patrulet peste tot, la fel ca Daemon și ceilalți luxeni.

M-am strâmbat.

— Ei nu se suie în patul meu, Blake.

S-a uitat la mine așa de senin, că îmi venea să-l pocnesc.

— Știu. Așa cum am spus... nu am făcut-o cu intenție. A fost un accident.

Am rămas cu gura căscată.

— Ai alunecat și ai căzut în patul meu? Fiindcă altfel nu văd cum ai fi putut ajunge acolo accidental.

Pomeții obrazilor lui s-au înroșit.

— Întotdeauna verific împrejurimile, apoi verific și casa. Hibrizii pot foarte bine să intre la tine, Katy, după cum știi. Și cei de la Daedalus ar putea, dacă ar vrea.

Ce-ar fi făcut el dacă era Daemon acolo? Apoi m-a izbit iar o senzație de greață.

— Și cât timp stai tu noaptea așa?

El a ridicat din umeri.

— Vreo două ore.

Deci ar fi știut dacă Daemon venea la mine seara, dar a avut un noroc chior. Chiar aș fi vrut să fi încercat asta când Daemon ar fi fost acolo. N-ar mai fi mers pe picioarele lui câteva luni de zile.

Și acum erau mari șanse să plece de pe scară șchiopătând.

Blake a părut că-mi intuiește gândurile.

— După ce am verificat casa, nu știu... cum s-a întâmplat. Visai urât.

Mă întreb de ce. Când aveam perverși care stăteau cu mine în pat.

— N-am vrut decât să te liniștesc. Atâta tot. S-a rezemat de perete, sub geam, și a închis ochii. Cred că am adormit.

— Asta nu s-a întâmplat o singură dată. Nici măcar o dată n-ar fi fost în regulă. Înțelege ce-ți spun?

— Da. A deschis puțin ochii. O să-i spui lui Daemon?

Am scuturat din cap. Puteam să mă descurc singură. *O să rezolv* singură asta.

— Te-ar omorî pe loc și am ajunge în mâinile celor de la Daedalus.

Tot trupul i s-a relaxat.

— Katy, îmi pare rău. Nu e așa sinistru cum...

— Nu e așa sinistru? Vorbești serios? Nu, nu-mi răspunde. Nu mă interesează. Am făcut un pas spre el și am spus gătit: Nu mă interesează că erai doar îngrijorat și că mă supravegheai. Nu mă interesează nici dacă o să-mi ia foc casa. Tu acolo n-ai ce să cauți. Și în niciun caz n-o să mai dormi în patul meu. Ai terminat...

Am tras aer adânc în piept. Senzația aia groaznică și violentă ieșea iar la suprafață.

— Nu mă interesează. Nu vreau să mai fiu în preajma ta decât dacă n-am încotro. Ok? Vreau să te ții departe de mine. Nu mai supraveghezi, nu mai faci nimic.

Prin ochii lui a trecut o umbră de durere și o clipă lungă a părut că vrea să protesteze.

— Ok.

M-am îndreptat spre ușă, tremurând din tot corpul. M-am oprit și m-am întors spre el. Era sub fereastra opacă, stând cu capul în piept. Și-a trecut mâna prin părul țepos și a lăsat-o pe ceafă.

— Dacă mai faci vreodată ce-ai făcut, o să-ți fac rău, am spus.

Emoția mă îneca.

— Nu mă interesează ce se întâmplă. O să-ți fac rău.

* * *

Era greu să-mi mut gândurile de la descoperirea pe care o făcusem. Uneori simțeam o dorință nestăpânită să mă duc să fac un duș fierbinte, alteleori simțeam o furie așa de puternică, încât puteam să-i simt gustul. Din fericire, am reușit să-l conving pe Matthew că Blake mă enervase numai așa, că era Blake, ceea ce justifica și faptul că el venise după mine. Lesei i-am spus că nu m-am simțit bine și de aceea am ieșit din clasă așa, iar ea s-a gândit că asta o să-mi strice planurile de după-amiază.

Deja erau stricate.

N-aveam de gând să-i spun lui Daemon despre asta. Și-ar fi pierdut cu siguranță mințile de furie și, oricât de mult mă enerva asta, aveam nevoie de Blake. Ajunseserăm mult prea departe ca să riscăm să fim capturați din cauza unei scrisori

nenorocite care putea să fie trimisă oricând. Și nici nu voiam să ratăm salvarea lui Beth.

De câte ori îmi aduceam aminte de asta, începea să mă furnice pielea. Tot timpul mă gândisem că era Daemon sau un vis, dar ar fi trebuit să-mi dau seama. Nu am simțit niciodată căldura aceea pe care conexiunea noastră mi-o provoca ori de câte ori era Daemon în apropiere.

Ar fi trebuit să știu că Blake era un nemernic și mai mare decât credeam.

În drum spre casă, am trecut pe la oficiul poștal. Daemon a sărit din mașină și a venit după mine. Când mai aveam trei pași până la ușă, m-a prins de talie din spate și m-a ridicat. M-a întors cu fața la el așa de repede, încât picioarele mi-au zburat ca niște elice.

Din oficiul poștal tocmai ieșea o femeie cu un copil și a fost gata să o lovesc cu picioarele. A râs, datorită zâmbetului lui Daemon, sunt convinsă.

Când m-a pus jos și mi-a dat drumul, m-am îndreptat cu pași nesiguri spre ușă. El a râs.

— Zici că ești puțin cam beată.

— Nu din cauza ta.

El și-a lăsat mâna grea pe umărul meu, cu un gest jucăuș. Ne-am oprit la cutia poștală a mamei și am scos de acolo toată corespondența. Erau câteva pachete cu cărți și o grămadă de reclame.

Daemon mi-a luat din mână cărțile împachetate în hârtie galbenă.

— O! Cărți! Ai primit cărți!

Am început să râd și oamenii care stăteau la rând s-au uitat spre noi.

— Dă-le înapoi.

El le-a strâns la piept și a făcut ochii mari.

— Viața mea este acum completă.

— Viața mea ar fi într-adevăr completă dacă aș putea să-mi postez și eu recenziile de pe un alt calculator decât cel de la bibliotecă.

Asta făceam de două săptămâni, de când ultimul meu laptop ajunsese pe lumea cealaltă a computerelor. Daemon mă însoțea întotdeauna. Cu cuvintele lui, era acolo să “autentifice” postările mele. Cu alte cuvinte, era acolo ca să deturneze atenția tuturor.

Mi-a luat din mână și restul pachetelor și m-a sărutat pe obraz.

— Ce frumos ar fi. Dar am impresia că ai epuizat bugetul mamei tale pentru laptopuri.

— La niciunul n-a fost vina mea.

Ultimul laptop distrus îl ascunsesem ca să nu-l mai vadă. Dacă ar fi știut, ar fi luat-o razna.

— E adevărat.

A ținut ușa deschisă ca să iasă o doamnă în vârstă, apoi a așteptat să ies și eu.

— Dar pot să pun pariu că în fiecare noapte nu visezi decât un laptop nou-nouț.

M-am oprit lângă mașină și o adiere caldă mi-a împins o șuviță de păr peste obraz.

— În afară de visele cu tine?

— Printre visele cu mine, m-a corectat el și a pus pachetele pe bancheta din spate. Care ar fi primul lucru pe care l-ai face dacă ai avea un nou laptop?

L-am lăsat să-mi ia din mână cheile de la mașină, am urcat în dreapta și m-am gândit.

— Nu știu. Probabil l-aș strânge la piept și i-aș promite că o să am grijă să nu i se întâmple nimic.

El a râs din nou, cu o sclipire în ochi.

— OK, și în afară de asta?

— Aș face un video în care i-aș mulțumi Dumnezeului laptopurilor că m-a binecuvântat cu unul. Apoi am oftat, fiindcă de fapt asta ar fi fost singura posibilitate să capăt un alt laptop, și am spus: Trebuie să-mi iau o slujbă.

— Ce trebuie să faci tu este să aplici pentru facultate.

— Tu nu ai aplicat, am ripostat eu.

El mi-a aruncat o privire piezișă.

— Te-am așteptat pe tine.

— Colorado, am spus eu și, când a dat din cap, mi-a apărut în minte expresia îngrozită a mamei. Mama ar leșina.

— Eu cred că s-ar bucura că te duci la facultate.

Avea dreptate, dar toată chestia asta cu facultatea mi se părea aiurea în clipa asta. Nu știam nici măcar ce ne rezervă săptămâna viitoare, ce să mai vorbim de lunile următoare. Dar aveam note bune și mă interesasem de burse pentru înscrierile de anul viitor.

În Colorado... și știam că Daemon văzuse broșura de la facultate. Perspectiva de a pleca împreună cu Daemon acolo, ca niște adolescenți obișnuiți, era atrăgătoare. Problema era că dacă îmi făceam prea multe speranțe și apoi nu aș fi reușit să fac asta, ar fi fost prea dezamăgitor.

Acasă era liniște și călduț. Am deschis o fereastră la sufragerie, în timp ce Daemon se servea cu un pahar cu lapte. Când am intrat în bucătărie, se ștergea cu dosul palmei la gură, cu părul ciufulit și cu ochii verzi ca iarba. Mișcarea aceea îi scotea în evidență bicepșii și pieptul.

Mi-am stăpânit un suspin. Laptele era foarte bun pentru corp.

Zâmbetul lui avea ceva pervers. A pus paharul pe dulap și s-a mișcat așa de repede, încât nu l-am văzut decât când a fost în fața mea și mi-a luat obrazii în mâini. Îmi plăcea că se poartă așa de natural când e cu mine. Înainte credeam că face chestia asta ciudată cu deplasarea ultrarapidă extraterestră doar ca să

mă enerveze, dar acum știam că e ceva firesc pentru el. De fapt, tocmai mișcarea cu viteză umană îl făcea să consume mai multă energie.

Dar apoi m-a sărutat și avea gust de lapte și de încă ceva, aromat și bun. Nu mi-am dat seama că mă împinge în spate și că am ajuns la baza scărilor până când nu m-a luat în brațe, fără să întrerupă sărutul.

Am crezut că faza aia cu Blake o să-mi strice toată după-amiaza, dar subestimase magnetismul lui Daemon și al săruturilor lui. I-am strâns mijlocul cu picioarele, bucurându-mă de senzația pe care mi-o dădea atingerea mușchilor lui.

Nu s-a oprit nici când am ajuns sus, mă săruta în continuare și inima mea bătea cu putere. S-a întors, a împins ușor ușa de la dormitorul meu și apoi inima mea a început să bată în felul acela agitat, fiindcă eram în dormitor și nu mai era nimeni să ne întrerupă. Eram cuprinsă de o neliniște plăcută.

Daemon a ridicat capul. Pe buzele lui a apărut un zâmbet seducător și eu m-am lăsat să alunec jos, respirând precipitat. M-am uitat amețită la el cum se trage înapoi și se așază pe marginea patului meu, cum îmi dă încet drumul la mâini, trecându-și ușor degetele prin palma mea. Am simțit furnicături până în sus pe braț.

Apoi s-a uitat spre biroul meu.

M-am uitat și eu și am început să clilesc repede și m-am gândit că am vedenii, fiindcă nu era posibil să văd ce vedeam.

Pe biroul meu era un MacBook Air cu capac roșu ca macul.

— Eu...

Nu știam ce să spun. Creierul parcă mi se golise. Era chiar casa mea? M-am uitat în jur, la lucrurile pe care le cunoșteam, și m-am convins că era chiar casa mea.

Am făcut un pas spre birou și m-am oprit.

— Este pentru mine?

Pe chipul lui a înflorit încet un zâmbet frumos, care i-a luminat ochii.

— Păi, dacă e pe biroul tău...

Inima parcă mi s-a oprit.

— Dar nu înțeleg.

— Vezi, este un loc care se numește magazinul Apple și eu m-am dus acolo să iau un laptop. Nu aveau niciunul în stoc. Apoi a făcut o pauză, de parcă ar fi vrut să se asigure că îl urmăresc, dar eu nu eram în stare decât să mă holbez la el. Așa că am comandat unul, a continuat. Între timp, am comandat și o husă. Aici mi-am permis o oarecare libertate, din moment ce îmi place roșul.

— Dar de ce?

El a râs încetișor.

— Frate, dacă ai vedea ce față ai!

Mi-am pus mâinile pe obraji.

— De ce?

— Pentru că nu mai aveai și știi cât de mult îți place să scrii pe blog și cât de mult înseamnă asta pentru tine. Nu e de ajuns să folosești calculatoarele de la școală. A ridicat din umeri. Și nici n-am sărbătorit cum trebuie de Sfântul Valentin. Așa că... asta e.

Abia atunci mi-am dat seama că plănuiise asta toată ziua.

— Când l-ai adus aici?

— Azi-dimineață, după ce ai plecat la școală.

Am luat o gură bună de aer. Eram la cinci secunde distanță de o criză de isterie.

— Și mi-ai luat tu ăsta? Un MacBook Air? Astea sunt foarte scumpe.

— Mulțumește-le contribuabililor. Banii lor finanțează MA-ul, care, la rândul său, ne finanțează pe noi. A râs când a văzut ce față fac. Iar eu sunt econom. Am pus deoparte o mică avere.

— Daemon, e prea mult.

— E al tău.

Am privit iar Mac-ul de parcă ar fi fost Mecca mea personală. Oare de câte ori am pronunțat cuvântul *laptop* fără să visez la un MacBook?

Îmi venea să râd și să plâng în același timp.

— Nu-mi vine să cred că ai făcut asta.

El a ridicat iar din umeri.

— Îl meriți.

Am simțit că explodează ceva în mine. M-am repezit la Daemon și el a început să râdă, prinzându-mă cu mâinile de mijloc.

— Mulțumesc. Mulțumesc, repetam eu întruna, copleșindu-l cu săruturi pe toată fața.

El și-a rezemat capul de spătarul patului, râzând.

— Uau. Ești destul de puternică atunci când ești excitată.

M-am ridicat de pe el, zâmbind. Chipul lui s-a estompat un pic.

— Nu-mi vine să cred că ai făcut asta.

Și-a luat o figură arogantă.

— Nu ți-a trecut prin minte, așa-i?

— Nu, dar acum îmi dau seama de ce tot aduceai vorba despre blog. L-am lovit peste piept, în joacă. Ești...

El și-a pus brațele sub cap.

— Cum sunt?

— Uimitor. M-am aplecat spre el și l-am sărutat. Ești uimitor.

— De ani de zile tot spun asta.

Am râs, cu gura lipită de a lui.

— Dar, serios, nu trebuia să faci asta.

— Am vrut s-o fac.

Nu știam ce să spun, îmi venea doar să strig de bucurie. Să primesc un MacBook era ca și cum ar fi fost deodată și Crăciunul, și Halloweenul.

El și-a coborât genele.

— E ok. Știu ce vrei să faci acum. Du-te și joacă-te.

— Sigur?

Mă mâncau degetele să-l explorez.

— Da.

Am scheunat de bucurie, l-am sărutat iar și m-am repezit la laptop. Am luat calculatorul ultrașor pe pat, m-am așezat lângă Daemon și mi l-am pus în brațe. Timp de o oră, m-am familiarizat cu programele și am trecut prin toate fazele de încântare și de mirare că am un MacBook Air.

Daemon stătea aplecat peste umărul meu și îmi arăta niște caracteristici.

— Asta e camera web.

Am chițăit și apoi fețele noastre au apărut pe ecran.

— Ar trebui să faci primul tău vlog chiar acum, a spus el.

În al nouălea cer, am apăsat tasta de înregistrare și am țipat:

— Am MacBook Air!

Daemon a început să râdă și și-a îngropat capul în părul meu.

— Neroado.

Am oprit înregistrarea și am văzut cât e ceasul. Am închis laptopul, l-am așezat lângă noi și mi-am aruncat iar brațele pe după gâtul lui.

— Mulțumesc.

M-a tras lângă el, a întins mâna și mi-a așezat o șuviță de păr după ureche. Mâna lui a zăbovit puțin acolo.

— Îmi place să te văd fericită, și dacă pot să fac ceva mărunț pentru asta, o s-o fac.

— Ceva mărunț?

În vocea mea se simțea uimirea.

— Asta nu e ceva mărunț. Cred că a costat...

— Nu contează. Ești fericită. Sunt fericit.

Mi s-a umflat pieptul.

— Te iubesc. Știi că te iubesc, nu?

A zâmbit arogant.

— Știu.

Am așteptat. Nimic. Am dat ochii peste cap, m-am lăsat într-o parte și mi-am scos tenișii. Pe fereastră nu se vedea altceva decât cerul senin. Puteai să mergi și în șlapi. Șlapi!

— N-o s-o spui niciodată, nu-i așa?

— Ce să spun?

Patul s-a mișcat puțin când el s-a ridicat pe margine și m-a prins de șolduri.

M-am uitat la el peste umăr. Genele dese îi umbreau ochii.

— Știi tu ce.

— Mmm?

A urcat mâinile mai sus, spre talia mea, distrăgându-mă, așa cum făcea de obicei.

Poate că pe unele fete le deranjează faptul că iubiții lor nu spun niciodată cuvântul ăla de șase litere. Ca să fiu sinceră, cred că și pe mine m-ar fi deranjat dacă ar fi fost vorba despre un alt băiat, dar cu Daemon, ei, pentru el cuvintele acelea nu vor fi niciodată ușor de pronunțat, deși nu avea nicio problemă să-mi arate sentimentele lui.

Și mă împăcasem cu asta. Dar nu însemna că nu puteam să-l tachinez.

El a depus un sărut apăsător pe obrazul meu și s-a dat jos din pat.

— Mă bucur că-ți place.

— Sunt *înebunită* după el.

Daemon a ridicat o sprânceană.

— Serios, chiar sunt. Nu știu cum să-ți mulțumesc.

Acum a mișcat ușor din sprânceana aceea.

— Ba eu cred că știu.

M-am ridicat în picioare și l-am împins ușor, uitându-mă pe jos prin dormitor după șlapii mei. Nu căutasem chiar nimic din noaptea aceea în care Carissa venise aici. Dar găseam mereu lucruri pe care ei le așezaseră în locuri neobișnuite. M-am aplecat, am ridicat cuvertura cu buline de pe pat și m-am uitat cu atenție în țara nimănui de sub el.

O grămadă de foi rupte din caiet acoperea toată podeaua. Peste tot, șosete făcute ghemotoc. Peste ele se vedea un pantof, alături de câteva reviste. Celălalt pantof nu se vedea nicăieri,

părea că fugise cu o jumătate dintre șosete, fiindcă niciuna dintre ele nu părea să aibă pereche.

Șlapii erau pe la jumătatea grămezii. M-am așezat pe burtă pe podea și m-am întins după ei.

— Ce faci acolo? m-a întrebat Daemon.

— Încerc să-mi scot șlapii.

— Și e chiar așa de greu?

Nu i-am răspuns, chinându-mă să trag șlapii spre mine. O clipă mai târziu, am atins primul șlap și, după ce l-am atins și pe cel de-al doilea, ceva cald și neted mi-a căzut în palmă.

— Ce dracu'?

Am aruncat șlapul și am pipăit pe jos să găsesc obiectul. M-am tras de sub pat și m-am ridicat cu el în palmă.

— O, Doamne, am făcut.

— Ce? Daemon a îngenuncheat lângă mine și a respirat precipitat. E ceea ce cred eu?

În palma mea se afla o piatră neagră și lucioasă, cu un firisor roșu în mijloc, ca o flacără strălucitoare. Cu siguranță că era cea pe care o avusese Carissa și, cu toate că brățara de care fusese prinsă nu mai era, dispărând odată cu ea, partea aceasta supraviețuise.

Țineam în mână o bucată de opal.

CAPITOLUL 31

Un timp ne-am uitat unul la altul ca doi proști, apoi amândoi deodată ne-am revenit. Am coborât la parter cu piatra, care nu era mai mare decât o monedă. Inimile noastre băteau cu putere.

I-am dat piatra.

— Încearcă și tu ceva – chestia aia cu reflexia.

Daemon, care probabil că tânjise după o bucată de opal din clipa în care auzise ce poate să facă, nu a refuzat. A luat-o în palmă și apoi concentrarea i-a asprit chipul.

La început n-a fost nimic, apoi s-a văzut o sclipire slabă care îi înconjura corpul. Așa cum i se întâmpla lui Dee când era încântată și începea să-i sclipească brațul și apoi să-i dispară, numai că acum sclipirea îi acoperea tot corpul, după care Daemon a dispărut.

A dispărut complet.

— Daemon?

Din apropierea canapelei am auzit un chicotit. Mi-am îngustat ochii.

— Nu te văd deloc.

— Deloc?

Am clătinat din cap. Ciudat. Era acolo, dar nu puteam să-l văd. Am făcut un pas în spate și m-am chinuit să mă uit mai atent. Apoi am observat o diferență. În zona din mijlocul

canapelei, în spatele măsuței, spațiul era distorsionat. Cumva vălurit, ca și cum te-ai uita la o apă printr-un geam, și mi-am dat seama că e acolo, camuflat ca un cameleon.

— O, Doamne, ești fix ca Predator¹⁶.

A fost o pauză și apoi a zis:

— Ce tare e.

Câteva clipe mai târziu a apărut din nou, zâmbind ca un copil care a primit cadou primul lui joc video.

— Mamă, ce-o să mă mai strecur la tine în baie ca Omul Invizibil.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Dă-mi opalul.

El mi l-a înapoiat, râzând. Piatra avea temperatura corpului, ceea ce mi s-a părut ciudat.

— Vrei să-ți spun ceva și mai ciudat decât că am devenit invizibil? Aproape că nu am consumat deloc energie. Mă simt perfect.

— Uau. Am răsucit piatra pe toate părțile. Trebuie să verificăm chestia asta.

Cu piatra în mână, eu și Daemon ne-am dus la lac. Aveam un sfert de oră la dispoziție până să vină ceilalți.

— Încearcă tu, a spus Daemon.

¹⁶ Creatură extraterestră avansată din punct de vedere tehnologic, eroul filmului horror SF omonim din 1987, cu Arnold Schwarzenegger, Carl Weathers și Jesse Ventura.

Cu opalul în palmă, nu prea știam ce să încerc. Cel mai greu lucru, care consuma cea mai multă energie, era să folosesc Sursa ca armă. Așa că m-am hotărât să încerc asta. M-am concentrat asupra energiei pe care o simțeam în mine și de la asta a fost altfel – o simțeam puternică și devoratoare. Am accesat-o mult mai repede, mai ușor, și în câteva secunde mi-a apărut în mâna cealaltă un glob de lumină alb-roșiatică.

— Uau, am spus eu, zâmbind. Este... altfel.

Daemon a dat din cap.

— Te simți obosită sau ceva?

— Nu.

Și asta de obicei mă epuiza foarte tare, așa că opalul chiar avea o influență. Apoi mi-a venit o idee. Am lăsat Sursa să se stingă, am căutat pe jos și am găsit o crenguță.

Am dus-o pe malul lacului, am strâns opalul în mână.

— N-am putut niciodată să fac chestia cu aprinsul focului. Ultima oară când am încercat, mi-am ars degetele destul de tare.

— Și crezi că ar fi bine să încerci acum?

Mda, bine zis.

— Dar ești tu aici să mă vindec.

Daemon s-a încruntat.

— Cel mai prost raționament de până acum, Kitten.

Am zâmbit și m-am concentrat asupra crengii. Sursa s-a aprins din nou, s-a plimbat pe crenguța subțire și strâmbă,

înconjurând-o din toate părțile. O clipă mai târziu, bățul s-a transformat într-un băț de cenușă și, după ce lumina alb-roșiatică s-a retras, creanga nu mai era.

— Uf, am făcut eu.

— N-a fost foc, dar a fost pe-aproape.

Nu mai făcusem niciodată așa ceva. Cu siguranță era opalul cel care susținea aptitudinile mele extraterestre, fiindcă tocmai făcusem un Pompei dintr-o creangă.

— Dă-mi-o și mie, a spus Daemon. Vreau să văd dacă are efect și asupra onixului.

I-am dat piatra și m-am dus cu el la grămada de onix, scuturându-mi cenușa de pe degete. Cu opalul în mână, el a descoperit pietrele și, strângând din falci, a luat una în cealaltă mână.

Nu s-a întâmplat nimic. Ajunseserăm cu toți să obținem o oarecare imunitate, dar măcar o tresărire de durere tot mai exista.

— Ce se întâmplă? l-am întrebat eu.

Daemon a ridicat capul.

— Nimic. Nu simt nimic.

— Dă-mi voie să încerc și eu.

Mi-a dat piatra și avea dreptate. Nu mai simțeam mușcătura onixului. Ne-am uitat unul la altul cu ochii mari.

— Fir-ar.

Din luminiș au început să se audă voci și pași. Daemon a luat opalul și l-a băgat în buzunar.

— Nu cred că e cazul să vadă și Blake asta.

— Normal, am încuviințat eu.

Ne-am întors și i-am văzut pe Matthew, Dawson și Blake ieșind din pădure. O să fie interesant de văzut dacă opalul o să aibă efect și din buzunarul lui Daemon sau dacă trebuia să-l țină direct în mână.

— Am vorbit cu Luc, a anunțat Blake după ce ne-am strâns cu toții în jurul onixului. Zice că duminică e bine și o să fie gata până atunci.

— Crezi? a întrebat Dawson.

Blake a dat din cap.

— E acum ori niciodată.

Eșecul nu era o opțiune.

— Deci duminică, după bal?

— Voi vă duceți la bal? a întrebat Blake, strâmbându-se.

— De ce nu? am ripostat eu ostentativ.

Ochii lui Blake s-au întunecat.

— Mi se pare cam stupid să faci asta cu o seară înainte. Ar trebui să ne antrenăm sâmbătă.

— Nu ți-a cerut nimeni părerea, a spus Daemon, încleștându-și pumnii.

Dawson s-a apropiat de fratele lui.

— O noapte nu înseamnă mare lucru.

— Iar eu trebuie neapărat să fiu la bal, a spus Matthew, părând absolut dezgustat de ideea asta.

În inferioritate numerică, Blake a mormăit supărat:

— Foarte bine. Cum vreți.

Apoi am început și, când venea rândul lui Daemon, eu stăteam cu ochii pe el. Când lua în mână onixul, tresărea, dar rezista. Dacă nu se prefăcea, înseamnă că opalul trebuia să fie în contact cu pielea. E bine de știut.

Două ore ne-am antrenat pe rând cu onixul. Începusem să am dubii serioase că degetele și mușchii mei își vor mai reveni vreodată. Blake se ținea la distanța regulamentară de trei metri de mine și nu a încercat să-mi vorbească. Îmi plăcea să cred că discursul meu tranșant îl potolise.

Dacă nu se potolea... atunci nu puteam să garantez că data viitoare m-aș mai stăpâni.

După ce am terminat antrenamentul, seara, am rămas mai în urmă cu Daemon.

— Nu a funcționat din buzunar, nu?

— Nu. A scos piatra afară. O să-l ascund undeva. Cred că nu e momentul acum să stârnim vreo luptă pentru el sau să riscăm să cadă în mâinile cui nu trebuie.

Am încuviințat din cap.

— Crezi că o să fim gata duminică?

Mi se strângea stomacul numai când mă gândeam, chiar dacă așteptam de mult clipa asta.

Daemon a băgat iar opalul în buzunar și apoi m-a luat în brațe. Când mă ținea așa, mă simțeam incredibil de bine și mă întrebam cum am putut să-mi refuz acest lucru atâta timp.

— O să fim mai pregătiți ca niciodată.

Și-a frecat obrazul de obrazul meu și eu m-am cutremurat cu ochii închiși.

— Și nu cred că mai putem să-l ținem în frâu pe Dawson prea mult timp.

Am dat din cap și l-am prins în brațe. Acum ori niciodată! Ciudat, în clipa aia mi s-a părut că nu avem destul de mult timp, cu toate că ne antrenam de luni de zile. Poate nu era asta.

Poate că mi se părea doar că nu avem suficient timp să fim împreună.

* * *

Sâmbătă, m-am urcat cu Lesa pe bancheta din spate a mașinii lui Dee, Jetta. Cu geamurile lăsate, ne-am bucurat de aerul cald și plăcut. Și Dee părea altfel azi. Nu din cauza rochiței roz și drăguțe de vară pe care o purta cu un pulover negru și cu sandale din curelușe. Își prinsese părul într-o coadă lejeră, care i se revărsa în valuri dese pe spate, lăsând astfel să se vadă simetria perfectă a chipului ei pe care plutea un mic zâmbet – nu acela pe care îl știam eu așa de bine și de care mi-era dor până la durere, dar aproape. Era cumva mai relaxată, umerii ei nu mai erau așa de tensionați.

În clipa asta fredona o melodie rock care se auzea de la radio, depășind în viteză mașinile ca un șofer de Nascar.

Azi era un moment crucial.

Lesă s-a agățat cu mâna de scaunul lui Ash, palidă la față.

— Uf, Dee, sper că ai văzut că în zona asta depășirea e interzisă, nu?

Dee a zâmbit în oglinda retrovizoare.

— Eu cred că e o sugestie, nu o interdicție.

— Ba eu cred că e interdicție, a spus Lesă.

Ash a pufnit.

— Dee consideră că și “Cedează trecerea” e tot o sugestie.

Am râs, întrebându-mă cum am putut să uit șofatul înfiorător al lui Dee. În mod normal, m-aș fi agățat și eu de scaun sau de portieră, dar azi nu îmi păsa, nu voiam decât să ajungem cu bine la magazin.

Și am ajuns.

Am evitat la mustață izbirea unei mașini în care se afla o familie de patru persoane și un autobuz care făcea un tur religios.

Magazinul era în centrul orașului, într-o casă veche, lipită de altele. Năsucul delicat al lui Ash s-a strâmbat când a început să calce cu tocurile pe pietrișul din parcare.

— Știi că nu pare prea grozav pe dinafară, dar chiar e bun. Au niște rochii foarte mișto.

Lesă a studiat sceptică vechea casă de cărămidă.

— Ești sigură?

Trecând degajată pe lângă ea, Ash a aruncat un zâmbet superior peste umăr.

— Când vine vorba de haine, n-o să vă duc niciodată la locul nepotrivit. Apoi s-a încruntat și a întins mâna spre ea, atingând ușor tricoul Lesei cu unghiile ei verzi: Trebuie să te duc la cumpărături într-o zi.

Lesa rămăsese cu gura căscată, în timp ce Ash s-a învârtit pe călcâie și s-a îndreptat spre ușa magazinului, pe care scria mare DESCHIS, de mână.

— O pocnesc, a spus Lesa în șoaptă. Ai răbdare. O să-i sparg năsucul ăla frumușel.

— În locul tău aș încerca să rezist dorinței.

Ea a rânjit.

— Pot s-o bat.

O, nu, n-ar fi putut.

Nu ne-a fost prea greu să ne găsim rochiile. Ash s-a dus la cabină cu una care abia îi acoperea fundul, iar eu am găsit una roșie, chiar superbă, care știam că o să-l dea pe spate pe Daemon. După aceea ne-am dus să mâncăm la Smoke Hole.

Mă simțeam bine că eram cu Lesa în oraș, iar faptul că era și Dee era pentru mine cireașa de pe tort. Ash? Nu știu ce să zic despre ea.

Eu am luat un hamburger, în timp ce Dee și Ash au comandat practic tot ce exista în meniu. Lesa a vrut un sandvici

cu brânză la grătar și încă ceva care mie mi se părea de-a dreptul grețos.

— Nu știi de ce bei cafea rece. Poți să iei o cafea normală și s-o lași să se răcească.

— N-are nicio legătură, a răspuns Dee, în timp ce chelnerița așeza băuturile pe masă. Explică-le tu, Ash.

Luxena blondă s-a uitat la noi printre genele alea caraghios de lungi.

— Cafeaua rece e mult mai sofisticată.

M-am strâmbat.

— O să fiu primitivă și o să iau cafea caldă.

— De ce nu mă surprinde?

Ash a ridicat o sprânceană și apoi și-a îndreptat din nou atenția asupra telefonului.

Am scos limba la ea și mi-am înăbușit râsul când Lesa m-a înghiontit.

— Eu tot cred că trebuia să-mi iau și niște aripi transparente la rochia aia, am spus.

Dee a zâmbit.

— Erau haioase.

Am dat din cap, gândindu-mă că lui Daemon i-ar fi plăcut.

Lesă și-a dat la o parte buclele care îi căzuseră pe față.

— Ați avut noroc să vă găsiți rochiile așa de repede, fetelor.

Ea își luase rochia dinainte, de la nu știi ce magazin din Virginia, când își făcuse împreună cu Chad planuri pentru bal,

ca niște oameni normali. Se dusese acolo mai mult pentru excursie.

Când conversația s-a încins și Dee a început să vorbească despre rochia ei, m-am rezemat de peretele separeului. Mă cuprinsese brusc tristețea, fiindcă eram copleșită de amintiri dulci-amare. Mă gândeam că o cunoșteam pe Carissa, dar adevărul e că nu o cunoșteam. Oare cunoscuse vreun luxen? Sau fusese luată de cei de la Daedalus și folosită de ei? Trecuseră lunile și nu găsisem niciun răspuns; singura amintire de la ea era opalul pe care îl descoperisem sub pat.

Zile la rând nu simțisem decât furie, dar azi am izgonit-o de pe umerii mei, cu o respirație adâncă. Ceea ce se întâmplase cu Carissa nu putea să-i mânjească amintirea pentru totdeauna.

Ash a zâmbit.

— Cred că rochia mea o să dea lovitura.

Lesa a oftat.

— Eu nu știu de ce nu te duci pur și simplu dezbrăcată. Mica rochie neagră pe care ți-ai luat-o e mică și atâta tot.

— Nu o provoca, a spus Dee, zâmbind, în timp ce ni se aducea mâncarea.

— Dezbrăcată? s-a strâmbat Ash. Bunăciunile astea nu sunt de văzut gratis.

— Uimitor, a spus Lesa încet.

A fost rândul meu s-o înghiontesc.

— Deci, vii la bal cu cineva? a întrebat Lesa, ignorându-mă și făcând semn spre Dee cu sandviciul ei la grătar. Sau te duci solo?

Dee a ridicat dintr-un umăr.

— Nu aveam de gând să merg, știi, din cauza lui... Adam, dar este ultimul meu an, așa că... am vrut să merg. A făcut pauză, jucându-se cu bucățelele de pui fraged din coșuleț. O să merg cu Andrew.

Aproape că m-am înecat cu mâncarea. Lesa a icnit șocată. Ne-am holbat amândouă la ea.

Ea a ridicat din sprâncene.

— Ce?

— Tu, cumva... ești cu Andrew acum?

Obrajii Lesei erau în flăcări – *ai Lesei*.

— Adică, dacă e așa, e ok, de ce nu?

Dee a râs.

— Nu – Doamne, nu. Ar fi mult prea ciudat pentru amândoi. Suntem prieteni.

— Andrew e o jigodie, a rostit Lesa ceea ce gândeam și eu.

Ash s-a strâmbat.

— Andrew are gusturi. Normal că tu o să zici că e o jigodie.

— Andrew s-a schimbat foarte mult. A fost alături de mine și viceversa, a spus Dee.

Și avea dreptate. Andrew se mai potolise un pic. Toată lumea se schimbase.

— Mergem împreună ca prieteni.

Slavă Domnului, fiindcă, deși nu-mi plăcea să judec pe nimeni, ar fi fost mult prea aiurea s-o văd pe Dee cuplată cu fratele lui Adam. Și, în timp ce eu ronțăiam un cartof prăjit, Ash a aruncat bomba bombelor.

— Eu vin cu cineva, a spus ea.

Am crezut că am probleme cu auzul.

— Cu cine?

A ridicat o sprânceană fină.

— Nu îl cunoașteți voi.

— Este... eram gata să scap eu. Este din zonă?

Dee și-a mușcat buzele:

— Este student în primul an la Frostburg. L-a cunoscut la mall, în Cumberland, acum câteva săptămâni.

Dar asta nu răspundea la întrebarea care mă frământa pe mine. Era om? Dee mi-a citit probabil în ochi curiozitatea, fiindcă a dat din cap și a zâmbit.

Aproape că am scăpat paharul de suc din mână.

Drumuri sfinte de țară, duceți-mă acasă, fiindcă trăiam o viață paralelă dacă Ash se ducea la bal cu un om – o ființă inferioară, un amărât de om.

Ash și-a dat ochii peste cap.

— Nu știu de ce vă holbați la mine așa, de parcă aș fi vreo siudată. Și-a băgat în gură un cartof prăjit. Nu merg niciodată singură la bal. De exemplu...

— Ash, a spus Dee cu ochii îngustați.

— Anul trecut am fost cu Daemon, a continuat ea și mie mi s-a strâns stomacul, ceea ce a făcut să mă enerveze și mai tare zâmbetul pervers care îi întinsese buzele pline. A fost o noapte de neuitat.

Îmi venea s-o pocnesc.

Am respirat adânc și m-am silit să zâmbesc.

— Curios că Daemon nu mi-a zis nimic de noaptea aia.

Ochii lui Ash au strălucit amenințători.

— Nu e genul care să sărute și apoi să povestească la toată lumea, dragă.

Zâmbetul meu s-a acrit.

— *Asta* știu.

Ea s-a prins și a abandonat subiectul, din fericire, iar Dee a început să povestească despre nu știu ce emisiune pe care o urmărește ea la televizor și, cum-necum, iar s-a ajuns la o discuție în contradictoriu între Lesa și Ash, despre care tip e mai sexy în emisiunea aia. Sunt convinsă că astea două s-ar putea certa și pe culoarea cerului.

Am susținut-o pe Lesa.

În mașină, la întoarcere, Lesa s-a întors spre mine.

— Deci tu și Daemon o să vă luați o cameră la hotel sau ceva?

— A, nu. Chiar se face chestia asta?

Lesă s-a lăsat pe spate și a râs.

— Da. Eu și Chad ne-am luat cameră la Fort Hill.

Pe scaunul din față, Ash a chicotit.

— Tu ce o să faci, Ash? a întrebat Lesa, cu ochii strălucitori. Ai de gând să stai până la sfârșit, ca s-o iei la bătaie pe regina balului?

Ash a râs în scaunul ei, dar nu a zis nimic.

— În fine, a făcut Lesa. Tu și Daemon n-ați făcut-o încă, nu? Balul...

— Hei! a țipat Dee, făcându-ne să tresărim. Sunt și eu aici, ați uitat? Nu vreau să aud asta.

— Nici eu, a bombănit Ash.

Indiferentă la reacția lor, Lesa se uita la mine și aștepta. În niciun caz nu aveam de gând să răspund la întrebarea asta. Dacă mințeam și spuneam că da, aș fi șocat-o pe Dee pentru totdeauna, iar dacă spuneam adevărul, eram convinsă că Ash ar fi început să facă o analiză detaliată a experiențelor ei sexuale din trecut.

În cele din urmă, Lesa a lăsat-o baltă, dar acum, din cauza ei, numai la asta mă gândeam. Am oftat, uitându-mă pe geam. Nu era chestia că nu ne simțeam pregătiți. Cred. Vreau să zic, cum poți să știi când ești cu adevărat pregătit? Nu cred că e cineva care chiar știe asta. Sexul nu era ceva care se poate planifica. Se întâmpla sau nu se întâmpla.

Să-ți iei o cameră de hotel fiind hotărât să faci sex? Hotelurile sunt așa de... slinoase.

Mă întrebam dacă nu cumva sunt eu prea încuiată, dar nu prea îmi venea să cred. La școală, în pauze, le mai auzeam pe fete vorbind despre ce sperau ele sau ce își planificaseră să se întâmple după bal. Îi auzeam și pe băieți. Dar cred că eu aveam prea multe chestii pe cap.

Și, de fapt, cine eram eu să judec? Acum câteva zile, eram convinsă că motivul pentru care Daemon venise cu mine acasă după ore era... s-o facem. Dar, la dracu', în ritmul în care ne mișcăm noi, o s-o facem la cincizeci de ani.

Până am ajuns acasă, mi-am scos din minte toată povestea asta, mi-am luat la revedere de la Lesa și chiar de la Ash. Nu mai puteam de nerăbdare să-l văd și eu pe băiatul ăla, studentul.

Am rămas singură cu Dee.

Ea a pornit spre casa ei, în timp ce eu rămăsesem acolo ca o idioată, neștiind ce să-i spun. Dar ea s-a oprit și s-a întors. Se juca alene cu o şuviță de păr, cu ochii plecați.

— M-am simțit bine azi. Îmi pare bine că ai venit.

— Și mie.

S-a mutat de pe un picior pe celălalt.

— Lui Daemon o să-i placă rochia ta.

— Crezi? Am ridicat sacoșa cu rochia. E roșie.

A zâmbit și a făcut un pas în spate.

— Dacă vrei, înainte de bal putem să ne întâlnim, ca să ne pregătim împreună... ca la Balul Bobocilor?

— Mi-ar plăcea.

Zâmbetul mi-a întins gura așa de tare, încât pun pariu că arătam un pic cam sărită.

Ea a dat din cap, și mie îmi venea să mă reped la ea s-o îmbrățișez, dar nu eram prea sigură că am ajuns până acolo. A fluturat ușor mâna, s-a întors și a urcat în verandă. Am stat o clipă pe loc, cu rochia mea în mână, și am oftat fericită.

Era un mare progres. Poate că niciodată relația noastră n-o să mai fie la fel, dar măcar așa dacă ar fi fost, tot era bine.

Am pornit spre casă, cu sacoșa în brațe, și am dat un picior la ușă. Mama plecase deja la serviciu, așa că am urcat și mi-am agățat rochia de ușă șifonierului. Mă întrebam ce o să mănânci diseară.

Am scos telefonul și i-am trimis un mesaj scurt lui Daemon.
Cf?

El a răspuns după câteva clipe.

Cu Andrew & Dawson, la masa. Vrei ceva?

M-am uitat spre sacoșă și mi-am adus aminte ce rochie sexy am. M-am obrăznicit și i-am răspuns: Pe tine.

Răspunsul a venit cu viteza luminii și am râs.

Pe bune?

Și apoi: Normal, știam asta.

Și, până să-i răspund, a sunat telefonul. Era Daemon.

Am răspuns, având pe față un zâmbet stupid.

— Hei.

— Aș fi vrut să fiu acasă, a spus el și s-a auzit un claxon de mașină. Ajung acolo în câteva clipe.

M-am îndreptat spre scări, dar m-am oprit și m-am rezemat de perete.

— Nu. Nu petreci prea mult timp cu băieții. Stai cu ei.

— Nu vreau să petrec timp cu băieții. Eu vreau timp cu Kitten.

Mi-au luat foc obrazii.

— Bine, o să ai timp cu Kitten când ajungi acasă.

El a mârâit și apoi:

— Ți-ai luat rochie?

— Da.

— O să-mi placă?

Am zâmbit și mi-am dat ochii peste cap când am realizat că îmi răsuceam o şuviță de păr pe deget.

— E roșie, așa încât cred c-o să-ți placă.

— Super-sexy.

Cineva l-a strigat pe nume – părea să fie Andrew – și el a oftat.

— Ok. Mă duc înăuntru. Vrei să-ți aduc ceva? Andrew, Dawson și cu mine mergem la Smoke Hole.

M-am gândit la hamburgerul pe care tocmai îl mâncasem. Mai târziu o să-mi fie foame.

— Au friptură de pui?

— Da.

— Cu sos de casă? l-am chestionat eu, coborând pe scări.

Daemon a râs amuzat.

— Cel mai bun sos din tot orașul.

— Perfect. Asta vreau.

A promis că-mi aduce o porție de om flămând și apoi a închis. Am intrat în sufragerie mai întâi și mi-am lăsat telefonul pe măsută. Apoi am înhățat una dintre cărțile pe care le promisem săptămâna asta pentru recenzii și am pornit-o spre bucătărie să-mi iau ceva de băut.

Am întors cartea, am citit coperta și am încetinit pasul fiindcă era gata să mă lovesc de perete. Râzând în sinea mea, am intrat în bucătărie și am ridicat capul.

Will stătea la masă.

CAPITOLUL 32

Cartea mi-a căzut pe podea din degetele lipsite de viață. Bufnitura aceea parcă a reverberat în mine, în jurul meu. Am încercat să respir, dar aerul parcă rămăsese înțepenit în inima care bătea să-mi spargă pieptul.

Am crezut că ochii îmi joacă feste. Era imposibil să fie aici. Și era imposibil să arate așa. Era Will... dar nu era el. Era ceva înfiorător de aiurea la el.

Stătea aplecat peste masă, cu spatele la frigider. Ultima dată când îl văzusem, părul lui castaniu-închis era des și bogat, cu câteva fire argintii la tâmple. Acum, printre firele de păr scurte ca o blană de șoarece se vedea pielea.

Will... Will fusese un bărbat frumos, dar omul ăsta care se afla acum în fața mea îmbătrânise dramatic. Pielea era pământie și întinsă pe oase. Nu se vedea pe el niciun pic de grăsime sau de formă, îmi amintea de decorațiunile alea în formă de schelet cu care se sperie copiii de Halloween. Pe frunte avea un fel de iritație care semăna cu o grămăjoară de zmeură. Buzele erau incredibil de subțiri, la fel și brațele și umerii.

Numai ochii erau la fel cum mi-i aminteam. Albastru-deschis, plini de forță și hotărâre, erau fixați pe mine. Mai era ceva în ei, care îi asprea. Determinare? Ură? Nu prea îmi

dădeam seama, dar chestia aia care sclipea în adâncul ochilor era mai înfricoșătoare decât priveliștea unei hoarde de arumi.

Will a râs uscat și cumva dureros.

— Sunt o încântare pentru ochi, nu-i așa?

Nu știam ce să spun și nici ce să fac. Oricât era de înfricoșător să-l văd aici, era clar că nu era în stare să-mi facă nimic. Asta mi-a mai dat un pic de curaj.

El s-a rezemat de scaun; mișcarea aceea a părut că îi provoacă dureri cumplite.

— Ce s-a întâmplat cu tine? am întrebat eu.

Will m-a privit lung câteva clipe, apoi a pus o mână pe masă.

— Ești mai deșteaptă decât vrei să pari, Katy. Este evident. Mutația nu s-a produs.

Pricepusem și eu, dar asta nu explica de ce arăta ca un proprietar de criptă.

— Îmi făcusem planuri să mă întorc aici după vreo câteva săptămâni. Știam că o să-mi fie foarte rău – știam că o să am nevoie de timp ca să ajung să-mi controlez puterile. Apoi m-aș fi întors și am fi alcătuit o familie mare și fericită.

M-am înecat.

— În niciun caz n-aș fi permis așa ceva.

— Mama ta își dorea asta.

Am încleștat pumnii.

— La început, a părut că merge.

Trupul scheletic i-a fost zguduit de o tuse seacă și am crezut că o să cadă grămadă.

— Au trecut săptămâni, iar lucrurile pe care puteam să le fac...

Buzele lui uscate s-au întins într-un zâmbet slab și casant.

— Puteam să mișc lucrurile doar cu o fluturare de mână, fugeam kilometri întregi fără să obosesc niciun pic... Mă simțeam mai bine ca niciodată. Toate păreau că se întâmplă exact așa cum planificasem, pentru asta *plătisem*.

Îi priveam oripilată pieptul scobit.

— Și după aia ce s-a întâmplat?

Brațul stâng i-a tresărit.

— Mutația n-a ținut, dar asta nu înseamnă că nu m-a schimbat până la nivel celular. Ceea ce încercam să opresc a ajuns să fie... accelerat de mutație. Cancerul meu, a spus el, strâmbând buzele. Cancerul meu era în remisie. Aveam mari șanse de recuperare completă, dar când mutația a început să dispară, s-a... A făcut un semn moale cu mâna spre el. S-a întâmplat asta.

Am clipit din ochi, uluită.

— Ți-a revenit cancerul?

— Și mai puternic decât a fost, a spus el cu râsul acela groaznic, fragil. Nu se mai poate face nimic. Sângele meu este ca o toxină. Organele mele cedează cu o viteză neobișnuită. Se

pare că teoria aia cum că există o legătură între cancer și ADN are totuși ceva adevăr în ea.

Aveai impresia că fiecare cuvânt pe care îl rostește îl epuizează și nu era niciun dubiu că se afla la un pas-doi de moarte. M-a cuprins un fel de compasiune șovăitoare. Cât de nașpa era că, după ce încercase totul numai ca să-și asigure sănătatea, ajunsese de fapt la moarte.

Am scuturat din cap. Ironia asta a sorții!

— Dacă ai fi stat la locul tău, acum ai fi fost bine.

M-a privit în ochi.

— Ai de gând să-mi dai peste nas cu asta?

— Nu.

Și chiar nu voiam. Mai degrabă îmi făcea rău.

— Numai că e trist, e foarte trist.

El s-a îndreptat de spate.

— N-am nevoie de mila ta.

Ok. Mi-am încrucișat brațele la piept.

— Atunci ce vrei?

— Vreau să mă răzbun.

Am ridicat sprâncenele.

— Pentru ce? Ți-ai făcut-o cu mâna ta.

— Am făcut totul așa cum trebuia!

A trântit pumnul pe masă și zguduitura m-a făcut să tresar. Ei bine, era mai puternic decât părea.

— Am făcut exact ce trebuia. El e de vină – Daemon. Nu a făcut ce trebuia să facă.

— Te-a vindecat, așa cum ai vrut tu.

— Da! M-a vindecat! Și mi-a făcut o mutație temporară.

O altă criză de tuse i-a întrerupt cuvintele.

— El... nu m-a hibridizat. Nu a făcut decât... să obțină ce vrea și să câștige timp, crezând că o să scape.

M-am uitat fix la el.

— Toată chestia asta cu vindecarea și cu mutația nu e o știință exactă.

— Corect. MA-ul are organizații întregi angajate să descopere cum se obține un hibrid reușit.

Nu era nicio noutate.

— Dar Daemon e cel mai puternic. Nu era niciun motiv să nu țină.

— E imposibil să știi ce se va întâmpla.

— Nu te prefacă că nu știi, a scuipat el. Mizerabilul știa foarte bine ce face. Am văzut asta în ochii lui. Numai că atunci nu mi-am dat seama.

M-am uitat într-o parte, apoi l-am privit în ochi.

— Trebuie să existe o dorință sinceră de vindecare ca să meargă. Altfel nu funcționează... sau cel puțin asta am descoperit noi.

— Astea-s rahaturi mistice.

— Zici tu?

Privirea mea a alunecat peste el. Dap, eram rea, dar el mă băgase într-o cușcă, mă torturase și se culcase cu mama mea ca să obțină ce vrea. Îmi era milă de individ, dar, în toată complicația asta, primise ce merita.

— Mie nu mi se pare așa.

— Ești cam tupeistă, Katy. Ultima oară când te-am văzut, urlai din toți plămânii.

A zâmbit iar, cu capul tremurat.

Și așa s-a dus naibii compasiunea mea.

— Ce vrei, Will?

— Ți-am spus. S-a ridicat cu o mișcare curioasă, aplecându-se spre stânga mesei. Vreau răzbunare.

Am ridicat o sprânceană.

— Nu prea văd cum ai de gând s-o obții.

El și-a pus mâinile pe dulap, să se sprijine.

— E vina ta – și a lui Daemon. Am avut o înțelegere. Eu mi-am respectat cuvântul.

— Dawson nu era acolo unde ai spus tu.

— Nu. Îi dădusem drumul dinainte din clădirea de birouri.

Zâmbetul lui arogant semăna cu o grimasă.

— Trebuia să-mi iau timp, ca să pot pleca. Știam că Daemon va veni după mine.

— Nu. Nu ar fi venit, pentru că nu știa dacă mutația s-a produs sau nu. Dacă ar fi fost așa...

M-am oprit.

— Am fi fost legați unul de altul, iar el n-ar mai fi putut face nimic? a completat el. Asta am sperat și eu.

M-am uitat la el cum își pune mâna pe șoldul osos și eram bucuroasă în același timp că mama nu îl vede în halul ăsta. Will i-ar fi amintit de tata. Într-un fel, parcă simțeam nevoia să-l ajut să se așeze sau ceva de genul ăsta.

El a rânjit cu niște dinți galbeni.

— Dar voi doi sunteți uniți, nu? O singură viață împărțită la doi. Moare unul, moare și celălalt.

Am devenit atentă. Îmi întorcea stomacul pe dos.

El a văzut reacția mea.

— Dacă ar fi după mine, l-aș face să sufere, să trăiască la nesfârșit fără persoana pe care o iubește cel mai mult, dar... n-o să moară instantaneu, nu? O să știe ce i se întâmplă – iar clipele alea în care o să știe...

Abia acum îi pricepeam intențiile. Urechile îmi vuiau și gura mi se uscaseră. Voia să ne omoare. Cu ce? Cu deochiul?

Will a scos un pistol de sub tricoul larg.

Ei, da, asta era o soluție.

— Nu cred că vorbești serios, am spus, clătînând din cap.

— Ba sunt foarte serios.

A luat o gură de aer și s-a auzit un hârâit de parcă își dădea ultima suflare.

— Și după aia o să stau aici și o s-o aștept pe frumușica ta mamă să vină acasă. Mai întâi o să-ți vadă cadavrul și apoi o să vadă țeava pistolului.

Inima mea bătea nebunește. Îmi simțeam pielea scaldată ca de o apă rece. Vuietul din urechi se transformase în urlet. Ca și cum fusese apăsat un buton, în interiorul meu altceva preluase controlul. Nu mai era timida și naiva Katy care se dusesse cu el în mașină. Nu mai era aceea care acum câteva secunde stătea în bucătărie, compătimentu-l.

Era fata care stătuse în fața lui Vaughn și care privise cum se scurge din el ultima picătură de viață.

Poate mai târziu o să-mi displacă schimbarea asta rapidă pe care o suferisem. Cât de ușor a fost pentru mine să mă transform din fata care abia își cumpăraseră rochia pentru bal și care flirta cu iubitul ei în ființa asta străină care îmi ocupa acum corpul și care era gata să facă orice ca să-i apere pe cei pe care îi iubește.

Dar în clipa de față nu îmi păsa.

— N-o să-i faci rău lui Daemon. N-o să-mi faci rău nici mie, am spus. Și în niciun caz n-o să-i faci rău mamei mele.

Will a ridicat pistolul. Arma de metal părea mult prea grea pentru mâna lui anemică.

— Ce-o să faci, Katy?

— Tu ce crezi? Am făcut curajos un pas spre el, iar creierul și gura mea erau acum stăpânite de străina aceea. Haide, Will, ești destul de isteț să-ți dai seama și singur.

— N-ai curaj.

Eram absolut calmă și am simțit că încep să zâmbesc.

— Nu știi de ce sunt în stare.

Până atunci, nici eu nu știam de ce sunt în stare, sincer nu știam, dar, uitându-mă la Will, privind țeava pistolului pe care îl ținea în mână, am știut perfect de ce sunt în stare. Și, chiar dacă nu era în regulă, eram foarte împăcată cu ceea ce aveam de gând să fac.

Acceptasem tot.

Era o parte din mine care se speriasse de cât de repede venise această împăcare și ar fi vrut într-un fel să rămână Katy cea veche, care ar fi avut o problemă cu asta. Care ar fi fost îngrozită de toate astea și de cuvintele pe care le spuneam acum.

— Să știi că pari cam bolnav, Will. Poate ar trebui să-ți faci un control. A, am uitat! Am făcut ochii mari, cu un aer inocent: Nu poți să te duci la un doctor normal, fiindcă, deși e clar că mutația nu a mers, sunt convinsă că totuși te-a schimbat, și nici la MA nu poți să te duci, fiindcă asta ar echivala cu o sinucidere.

Mâna cu care ținea pistolul a început să tremure.

— Te crezi cam prea deșteaptă și curajoasă, nu ți se pare, fetițo?

Am ridicat din umeri.

— Se poate, dar cel puțin știu sigur că sunt absolut sănătoasă. Tu cum ești, Will?

— Taci din gură, a hârâit el.

M-am apropiat de masă, cu ochii la pistol. Dacă aș fi putut să-i distrag atenția, l-aș fi pus la pământ. Chiar nu voiam să ajung să verific pe pielea mea teoria cu oprirea gloanțelor.

— Gândește-te numai la câți bani ai dat și nici măcar n-ai obținut ceva, am spus eu. Și ai pierdut tot – cariera, banii, pe mama, sănătatea. Karma asta e așa de javră, nu?

— Proasta dracului.

Stropi de salivă s-au împrăștiat de pe buzele strânse.

— O să te omor și o să mori știind că și iubitul tău ciudat o să moară. Și după aia o să stau aici și o s-o aștept pe maică-ta.

Umanismul meu s-a dus. Eram sătulă de toate astea.

Will a zâmbit.

— Ai amuțit acum?

Mi-am fixat privirea spre pistol și am simțit Sursa prelingându-mi-se pe piele. Am desfăcut degetele, care deja îmi fremătau. Am tras în mine puterea, concentrându-mă pe armă. Mâna lui a tremurat iar. Țeava pistolului s-a mișcat spre stânga. Degetul pe care îl ținea pe trăgaci a tresărit.

Will a înghițit în sec, cu un spasm.

— Ce... Ce faci?

Am ridicat ochii și am zâmbit.

Ochii lui injectați s-au căscat.

— Tu...

Am fluturat mâna spre stânga și s-au întâmplat mai multe lucruri deodată. S-a auzit o pocnitură, ca un dop de șampanie, dar sunetul acela și toate celelalte s-au pierdut într-un huruit electric care a cuprins toată camera, iar pistolul i-a zburat din mână.

A fost ca un fulger de lumină – pur și puternic.

Dunga de lumină alb-roșiatică s-a arcuit prin aer și l-a lovit pe Will în piept. Poate – poate dacă nu ar fi fost așa de bolnav, nu i-ar fi făcut mare lucru, dar tipul era slăbit, iar eu nu eram.

A zburat în spate, lovindu-se de peretele de lângă frigider, cu capul bălăngănindu-i-se ca la o păpușă de cârpă. A căzut pe podea fără sunet, ca o grămadă de carne fără oase. Asta era – se terminase. Gata cu întrebările despre Will, unde o fi, ce o fi făcând. Capitolul ăsta din viața noastră se încheia.

Casa mea a ajuns un câmp de luptă, m-am gândit eu.

Am expirat și ceva... nu știu, ceva nu era în regulă. Aveam aer în gât, în plămâni, dar când am încercat să-l dau afară am simțit o durere arzătoare, pe care nu o observasem până atunci. Iar pe măsură ce Sursa reintra în mine, arsura se făcea tot mai mare, în piept, în stomac.

M-am uitat în jos.

Pe tricoul meu albastru-deschis se formase o pată roșie, care se mărea... mai mult și mai mult, un cerc neregulat și roșu.

Am apăsat cu mâinile pe pata aceea – era udă, caldă și lipicioasă. Sânge. Era sânge – sângele meu. Mi se învârtea capul.

— Daemon, am șoptit.

CAPITOLUL 33

Nu-mi amintesc cum am căzut, dar m-am trezit cu ochii în tavan, încercând să îmi țin mâinile apăsate pe rană, așa cum văzusem la televizor că se face, numai că nu-mi mai simțeam mâinile, așa că nu îmi dădeam seama dacă le țin pe rană sau nu.

Fața mea era udă.

În câteva minute aveam să mor, poate și mai repede, și simțeam că i-am distrus pe Daemon și pe mama. I-am distrus, fiindcă Daemon avea să moară și el, iar mama – o, Doamne, mama mea avea să vină acasă și o să vadă asta. N-o să-și mai revină, nu după ce s-a întâmplat și cu tata.

Am simțit un cutremur în tot corpul și plămâniile mele se chinuiau să respire. Nu voiam să mor singură, pe podeaua rece și tare. Nu voiam deloc să mor. Am clipit și, când am deschis din nou ochii, tavanul era încețoșat.

Totuși nu mă durea nimic. Era adevărat ce se spunea în cărți. Exista un moment în care durerea se făcea așa de mare, încât nu mai eram în stare s-o procesez, sau poate trecusem și de momentul ăla. Cred că mai degrabă trecusem de el...

Ușa de la intrare s-a deschis și o voce cunoscută a strigat:

— Katy? Unde ești? S-a întâmplat ceva cu Daemon...

Am mișcat buzele, dar nu am reușit să scot niciun sunet. Am încercat încă o dată.

— Dee?

Am auzit pașii apropiindu-se și apoi:

— O, Doamne... o, Doamne.

Dee a apărut brusc în raza mea vizuală, iar conturul feței era încețoșat.

— Katy, fir-ar să fie, Katy... rezistă.

Mi-a dat la o parte mâinile mânjite de sânge și le-a pus pe ale ei peste rană, s-a uitat în jur și l-a văzut pe Will grămadă lângă frigider.

— Doamne...

M-am chinuit să scot cu greu un cuvânt.

— Daemon...

Ea a clipit repede din ochi, silueta s-a estompat o secundă, apoi fața ei a apărut în fața mea, cu ochii strălucitori ca diamantele, iar eu nu puteam să-mi mai iau ochii de la ea. Ochii ei, cuvintele ei mă dominau.

— Îl aduce Andrew aici. E bine. O să fie bine, fiindcă și tu o să fii bine. Ai înțeles?

Am vrut să răspund, dar m-a înecat tusea și am simțit ceva umed și cald pe buze. Probabil că era rău – sânge – fiindcă fața lui Dee a pălit și mai tare, în timp ce își puneam amândouă mâinile pe rană și închidea ochii.

Pleoapele mi se făcuseră grele, iar căldura care a început să iradieze deodată din mâinile ei a început să mă cuprindă. Silueta ei s-a estompat și a luat forma adevărată – luminoasă și

strălucitoare ca un înger – și m-am gândit că dacă o să mor, măcar am văzut ceva frumos înainte de moarte.

Dar trebuia să rezist, fiindcă nu era vorba numai de viața mea. Era și viața lui Daemon. Așa că m-am chinuit să țin ochii deschiși, urmărind-o pe Dee, urmărindu-i lumina care se reflecta pe pereți, strălucind în toată camera. Oare dacă mă vindeca, o să fiu legată și de ea? Toți trei? Nu puteam să mă concentrez la asta. Și n-ar fi fost corect pentru Dee.

Apoi am auzit voci. Am recunoscut vocea lui Andrew și a lui Dawson. Apoi am auzit un bufnet înfundat alături de mine și el era acolo, cu fața lui frumoasă cuprinsă de paloare și încordată. Nu îl văzusem niciodată așa de palid și, dacă mă concentram, puteam să-i simt inima chinându-se să bată, la fel ca a mea. Mâinile lui tremurau când mi-au atins obraji și le-am simțit moi pe buzele mele.

— Daemon...

— Ssst, a făcut el, zâmbind. Nu vorbi. E ok. E totul ok. S-a întors spre sora lui, dându-i delicat mâinile la o parte. Poți să te oprești.

Probabil că ea i-a spus ceva, fiindcă Daemon a clătinat din cap.

— Nu putem să riscăm să faci asta. Trebuie să te oprești.

Cineva, parcă era Andrew, a spus:

— Frate, ești prea slăbit să faci asta.

Apoi mi-am dat seama că el era, stătea lângă mine, pe partea cealaltă. Cred că mă ținea de mână. Dar poate aveam halucinații, totuși, fiindcă mi s-a părut că văd doi Daemon.

Stai. Al doilea era Dawson. El îl ținea pe Daemon, ca să stea drept. Daemon nu avusese niciodată nevoie de ajutor. Era cel mai puternic – este cel mai puternic. M-a cuprins panica.

— Las-o pe Dee să facă asta, i-a spus Andrew pe un ton rugător.

Daemon a clătinat din cap și, după un timp, care mie mi s-a părut o veșnicie, Dee s-a retras și a revenit la forma umană. S-a dat la o parte, clătinându-se, și mâinile îi tremurau.

— E nebun, a spus ea. E de-a dreptul nebun.

Când Daemon a trecut în forma lui reală și și-a pus mâinile pe mine, nu mai eram decât eu și el. Toată camera a dispărut. Nu voiam să mă vindece dacă era deja slăbit, dar am înțeles de ce nu a vrut s-o facă Dee. Era prea riscant, nu se știe dacă asta nu ar fi legat-o și pe ea de noi.

Am simțit că mă cuprinde o fierbințeală și apoi n-am mai putut să gândesc. Vocea lui Daemon era în gândurile mele, șoptindu-mi mereu cuvinte liniștitoare. Mă simțeam ușoară, aeriană și completă.

Daemon... Îi rosteam numele întruna. Nu știu de ce, dar mă simțeam bine numai la auzul numelui său.

Și când am închis ochii, nu i-am mai deschis. Căldura continuă era în fiecare celulă din corpul meu, trecea prin vene

și se instala în carne și în oase. Fierbințeala și senzația de siguranță mă făceau să mă scufund și ultimul lucru pe care l-am auzit a fost glasul lui Daemon.

Acum poți să te liniștești.

Și așa am făcut.

* * *

Când am deschis din nou ochii, lumina unei lumânări licărea undeva în cameră, împrăștiind umbre pe pereți. Nu puteam să-mi mișc mâinile și o clipă nu mi-am dat seama unde mă aflu, dar când am inspirat adânc, am simțit mirosul proaspăt lângă mine.

— Daemon?

Vocea mea era răgușită, uscată de frică.

Patul – mă aflam într-un pat – s-a mișcat puțin și din întuneric s-a ivit Daemon. Fața lui era pe jumătate umbrită. Ochii îi străluceau ca diamantele.

— Sunt aici, a spus aici. Sunt lângă tine.

Am înghițit în sec, cu ochii la el.

— Nu pot să-mi mișc mâinile.

A pufnit în râs și m-am gândit că e groaznic să râdă când eu nu puteam să mă mișc.

— Hai că te rezolv eu.

Am simțit mâinile lui Daemon pe lângă mine, căutând marginea cuverturii. A tras cuvertura la o parte.

— Gata.

— A.

Am mișcat degetele și mi-am scos mâinile de sub cuvertură. O clipă mai târziu mi-am dat seama că sunt goală, complet goală, sub cuvertură. Am simțit cum mi se înroșesc obrajii și gâtul. Oare am...? Ce naiba se întâmplase și nu-mi aminteam?

Am strâns în mâini marginea cuverturii și am clipit des când am simțit-o pe piele.

— De ce sunt dezbrăcată?

Daemon s-a uitat la mine. A trecut o secundă, apoi două secunde, apoi trei.

— Nu-ți amintești?

Mi-a luat ceva timp ca mintea mea să proceseze toată situația și, când în sfârșit am înțeles, m-am ridicat în fund și am vrut să dau la o parte cuvertura. Daemon m-a oprit, punând mâna pe mine.

— Ești bine. Nu a rămas decât o urmă minusculă – o cicatrice, dar abia se vede, a spus el, ținându-mi mâna în palma lui mare. Serios, mă îndoiesc că cineva poate s-o vadă, decât dacă se uită cu mare atenție, dar m-ar deranja să se uite cineva cu așa de mare atenție.

Am mișcat buzele, fără să pot scoate vreun cuvânt. În jurul nostru, lumânarea arunca umbre pe perete. Eram în dormitorul lui Daemon, fiindcă patul meu nu era nici pe departe așa de confortabil și mare ca al lui.

Will se întorsese. Mă împușcase – mă împușcase drept în piept și eu... nici nu puteam să-mi duc gândul până la capăt.

— Dee mi-a dat o mână de ajutor și te-a curățat. Împreună cu Ash.

M-a privit atent.

— Ele două te-au pus în pat. Eu nu... le-am ajutat.

Ash mă văzuse dezbrăcată? Cu totul prostește, asta, mai mult decât orice, mă făcea să îmi vină să mă ascund sub pătură. Frate, era cazul să-mi revizuiesc prioritățile.

— Sigur te simți bine?

A întins mâna spre obrazul meu, dar s-a oprit la câțiva centimetri.

Am dat din cap. Fusesem împușcată – împușcată în piept. Gândul ăsta revenea mereu. Mai fusesem o dată pe moarte, atunci când ne-am luptat cu Baruck, dar era cu totul altceva să fii împușcat. Aveam nevoie de ceva timp să realizez cu adevărat situația, mai ales că mi se părea incredibil.

— Puteam să nu mai fiu aici, stând de vorbă cu tine, am spus eu cu totul stupid, privind printre gene. Asta e...

— Știu. E cam mult. Apoi m-a atins, punându-și degetele ușor pe buzele mele. A șoptit întretăiat: E chiar foarte mult.

Am închis o clipă ochii, abandonându-mă zumzetului plăcut și căldurii pe care mi le provocau atingerea lui.

— Cum ți-ai dat seama?

— Am simțit brusc că nu mai pot să respir, a spus el, luându-și mâna și venind mai aproape de mine. Apoi am simțit ceva fierbinte în piept. Mușchii nu mă mai ascultau. Am știut că s-a întâmplat ceva. Din fericire, Andrew și Dawson au reușit să mă scoată afară fără circ. Scuze, nu ți-am mai adus friptură.

Aveam impresia că n-o să mai mănânc vreodată.

Pe buzele lui s-a ivit un zâmbet.

— N-am fost așa de speriat în viața mea. L-am pus pe Dawson s-o sune pe Dee să vină să vadă ce faci. Eu... nu eram în stare să vin singur.

Mi-am amintit ce palid era și cum îl sprijinea Dawson.

— Cum te simți acum?

— Perfect. A lăsat capul pe umăr. Tu?

— Mă simt bine.

Mai aveam o durere surdă, dar nu era mare lucru.

— Mi-ai salvat viața – ne-ai salvat viețile.

— N-a fost mare chestie.

Am căscat gura. Numai Daemon putea să spună că n-a fost mare chestie.

Apoi m-a cuprins iar îngrijorarea. M-am răsucit în pat și m-am uitat spre ceasul de pe noptieră, prin întuneric. Cifrele luminoase de culoare verde arătau că era trecut de unu dimineața. Dormisem vreo șase ore.

— Trebuie să mă duc acasă, am spus eu, adunând cuvertura în jurul meu. Probabil că e plin de sânge acolo și, când o să vină mama dimineată, nu știu...

— S-a rezolvat asta. M-a prins de mână să mă oprească. Au rezolvat și cu Will, iar casa e curată. Când o să vină mama ta, n-o să-și dea seama de nimic.

Am simțit o mare ușurare și m-am relaxat, dar n-a durat mult. Mi-a venit în minte scena în care stăteam în bucătărie, când zâbeam și îl ironizam pe Will, și m-am cutremurat. S-a lăsat tăcerea și eu scrutam întunericul, rememorând iar și iar ce se întâmplase în seara aceea. Eram la fel de uimită de calmul care pusese stăpânire pe mine, de răceala cu care mă hotărâsem că o să... că o să-lucid pe Will.

Și am și făcut-o.

Am simțit în gură un gust amar. Am omorât și oameni, și arumi. O viață e o viață, așa spunea Daemon. Deci câți am omorât? Trei? Înseamnă că am omorât patru ființe vii.

Respirația mea se precipitase și rămăsese blocată în nodul care mi se formase în gât. Mai rău era să știu că luasem acele vieți perfect împăcată. Nu avusesem nicio ezitare atunci când s-a întâmplat și eu nu eram așa – era imposibil să fiu așa.

— Kat, a spus Daemon încet. Kitten, la ce te gândești?

— L-am omorât.

Ochii mi s-au umplut de lacrimi care curgeau șiroaie pe obraji, fără să le pot opri.

— L-am omorât și nici nu mi-a păsat.

El și-a pus mâinile pe umerii mei goi.

— Ai făcut ce trebuia, Kat.

— Nu. Tu nu înțelegi. Mă simțeam găduită și respiram cu greutate. *Nu mi-a păsat*. Și ar trebui să-mi pese de o chestie ca asta. Am răs răgușit. O, Doamne...

În ochii lui strălucitori se vedea suferința.

— Kat...

— Ce nu e în regulă cu mine? Ceva nu e în ordine. Puteam să-l opresc doar dezarmându-l. Nu trebuia să-l...

— Kat, a vrut să te omoare. Te-a împușcat. Ai acționat în legitimă apărare.

Lui i se părea justificat. Dar mie? Tipul era slab și dărâmat, în loc să-l întărât, puteam să-l dezarmez și gata. Dar eu l-am omorât...

Am simțit că-mi pierd controlul cu totul. Mă simțeam chircită pe dinăuntru, de parcă toate măruntaiele mi se contorsionaseră, și am avut impresia că niciodată n-o să mă pot îndrepta. În clipele acelea fusesem așa de convinsă că fac ce trebuie, că pot săucid fără probleme, și când s-a ajuns la asta, *chiar am ucis*, dar Daemon avusese dreptate. Nu crima e partea cea mai grea. Abia pe urmă vine partea grea – sentimentul de vinovăție. Era prea mult pentru mine. Mi-au apărut în fața ochilor chipurile tuturor celor pe care îi omorâsem și ale celor care muriseră din cauza mea, mă înconjurau din toate părțile și

mă sufocau, până când singurul sunet pe care am putut să-l scot a fost un strigăt răgușit.

Daemon a gemut și m-a tras în brațele lui, cu tot cu pătură. Au început să curgă lacrimile și au tot curs, iar el mă legăna ușor, ținându-mă strâns la piept. Și nu era nici drept și nici normal să mă alinte. El nu știa cât de simplu fusese pentru mine să apăs butonul ăla, să devin altcineva. Nu mai eram aceeași fată. Nu eram acea Katy care îl schimbase pe el și care îl inspirase să fie altfel.

Nu eram ea.

M-am smucit, am vrut să mă eliberez, dar el mă ținea strâns și eu detestam asta – detestam că nu poate să vadă ce văd și eu.

— Sunt un monstru. Sunt exact ca Blake.

— Ce?

Vocea lui era îngroșată de uimire.

— Nu ești nici pe departe ca el, Kat. Cum poți să spui așa ceva?

Lacrimile îmi curgeau șuvoaie pe obraji.

— Ba da. Blake – a ucis din disperare. De ce e altceva decât am făcut eu? Nu e!

El a clătinat din cap.

— Nu e același lucru.

Am luat o gură bună de aer.

— Și așa face-o din nou. Jur că așa face la fel. Dacă cineva ar amenința-o pe mama sau pe tine, așa face la fel. Și am știut asta

de când s-a întâmplat povestea cu Adam și Blake. Nu așa reacționează oamenii – nu e normal.

— Nu e nimic rău în a-i apăra pe oamenii la care ții, a argumentat el. Crezi că mie mi-a făcut plăcere să omor? Nu mi-a făcut plăcere. Dar nu aş schimba nimic din ce am făcut.

Mi-am șters obrazii și umerii mi se scuturau în continuare.

— Daemon, e altceva.

— Cum e altceva?

Mi-a prins fața în mâinile lui, obligându-mă să-l privesc printre genele pline de lacrimi.

— Îți aduci aminte când i-am doborât pe cei doi ofițeri de la MA acolo, lângă depozit? N-am vrut să fac asta, dar n-am avut de ales. Dacă ar fi anunțat că ne-au văzut acolo, ne-ar fi înconjurat și în niciun caz nu puteam să-i las să te prindă.

Mi-a șters lacrimile cu mâna și a apropiat capul de mine ca să se uite în ochii mei, când eu am vrut să-mi mut privirea.

— Și nu mi-a plăcut ce am făcut – nu mi-a plăcut niciodată să iau viața cuiva, fie el arum sau om, dar uneori nu ai de ales. Nu accepți. Nu te împaci cu ideea, dar ajungi să înțelegi.

L-am prins de încheieturi. Erau așa de groase, încât abia puteam să i le cuprind în mână.

— Dar dacă... dacă eu n-am avut nicio problemă să fac asta?

— N-a fost așa, Katy.

Încrederea cu care vorbea, încrederea lui în mine, care se citea în cuvintele lui – nu puteam să înțeleg acea încredere oarbă.

— Știi eu că n-a fost așa.

— Cum poți să fii așa de sigur? am șoptit eu.

Daemon a zâmbit ușor. Nu era zâmbetul acela plin care îmi tăia respirația, dar tot a ajuns la mine, încălzindu-mi inima.

— Știi că ești o persoană bună. Ai o căldură și o lumină și o mulțime de calități pe care eu nu le merit, dar tu – tu consideri că le merit. Știi foarte bine ce am făcut în trecut altor oameni, și ție, și totuși crezi că te merit.

— Eu...

— Și asta fiindcă ești bună – ai fost întotdeauna bună și așa vei fi și în continuare. Și-a lăsat mâinile să alunece pe gâtul meu și apoi pe umeri. Nimic din ceea ce spui sau din ceea ce faci n-o să schimbe asta. Așa că poți să suferi pentru ce *a trebuit* să faci. Poți să plângi, dar niciodată, niciun moment, să nu te învinovățești pentru lucruri pe care nu le poți controla.

Nu știam ce să spun.

Zâmbetul lui blând s-a transformat într-unul arogant, care m-a înfuriat și m-a înfiorat în același timp.

— Acum scoate-ți prostiile astea din cap, fiindcă tu nu ești așa; ești mai mult decât atât.

Cuvintele lui, bine, poate nu au reușit să ștergă cu buretele totul și poate că nu au reușit să transforme partea aceea din

mine care nu era așa cum trebuie, dar m-au învăluit ca o pătură moale și caldă. Erau de ajuns pentru momentul de față, să... să înțeleg ce am făcut și asta era foarte important, era totul. Nici nu aveam cuvinte să spun cât de mult mă bucuram pentru ce spusese și pentru ce făcuse. Un simplu mulțumesc nu era de ajuns.

Încă tremurând, cu pumnii strânși, m-am aplecat spre el și mi-am lipit buzele de buzele lui. Degetele lui s-au strâns pe umerii mei, iar pieptul i s-a ridicat repede. Am simțit gustul sărat al lacrimilor mele pe buzele lui și, pe măsură ce sărutul se încingea mai tare, am simțit gustul fricii mele.

Dar mai era ceva.

Era iubirea noastră – era speranța noastră că vom scăpa din toate astea, că avem un viitor. Era faptul că ne acceptam unul pe altul – cu bune, cu rele, oricât de groaznice. Era așa de multă dorință reprimată. Așa de multă emoție în sufletul meu și al lui, știam asta, fiindcă simțeam cum îi bate inima. A mea bătea la fel ca a lui – era făcută pentru inima lui. Toate astea se simțeau într-un simplu sărut și era mult prea mult, și nu era de ajuns, și era perfect.

M-am retras și am respirat adânc. Privirile noastre s-au încrucișat. În ochii lui verzi și strălucitori sclipea un val de emoție. Mi-a cuprins obrazul în palmă cu tandrețe și mi-a vorbit în limba lui fermecătoare. Erau trei cuvinte muzicale – ca un vers scurt și minunat.

— Ce-ai spus? am întrebat eu, cu mâinile în sfârșit relaxate peste pătură.

Zâmbetul lui avea ceva misterios și apoi buzele lui s-au lipit din nou de ale mele și am închis ochii. Am lăsat pătura, am simțit cum alunecă peste coapsele mele și am simțit cum respirația lui Daemon s-a oprit o clipă.

M-a împins ușor pe spate și eu l-am îmbrățișat. Ne-am sărutat lung, parcă trecuse o veșnicie, și totuși nu era de ajuns. Puteam să stau așa la nesfârșit, să nu mă opresc niciodată, fiindcă în clipa aceea noi reușeam să creăm un univers în care nu mai exista nimic altceva. Ne-am pierdut unul într-altul multă vreme, iar timpul părea că zboară și se oprește în loc.

Ne-am sărutat până când am rămas fără suflare, făcând pauză doar să ne atingem. Corpul meu se lipise de al lui și, când am scos un geamăt, el a rămas nemișcat.

A ridicat capul, dar nu a spus nimic. S-a uitat la mine așa de mult și de atent, încât eram încordată toată. Mi s-a strâns pieptul. Am întins mâna care încă îmi tremura și l-am atins pe obraz.

El și-a lipit capul de obrazul meu, iar vocea lui era răgușită și aspră.

— Spune-mi să mă opresc și o voi face.

Nu voiam să-i spun. Nu acum. Nu după toate câte se întâmplaseră. Nu mai era nimic de negat, iar răspunsul meu a fost un sărut și, fără cuvinte, el a înțeles.

A venit deasupra mea, fără să mă atingă, sau aproape. Electricitatea dintre noi se ciocnea și ne trăgea unul spre altul. O senzație nebună îmi pulsa prin vene. Am ridicat mâinile și mi le-am cufundat în părul lui și l-am tras mai aproape. Mi-am trecut buzele peste buzele lui, iar corpul lui a început să tremure. Ochii lui ciudați s-au închis când degetul meu i-a mângâiat buza de jos. Mâinile mele se mișcau întruna, alunecau pe mușchii puternici ai gâtului său, pe spate, peste piept și mai jos. Mai jos, pe mușchii fermi ai abdomenului său. El a respirat precipitat. Conturul corpului său a început să strălucească, învăluind toată camera într-o lumină caldă. Valuri de căldură ieșeau din trupul lui. Daemon a deschis brusc ochii, s-a așezat pe spate și m-a tras în brațele lui. Ochii lui nu mai erau verzi, erau doar niște globuri de lumină pură. Inima mea bătea să-mi spargă pieptul. Am simțit că mi se aprinde un foc în stomac, un foc care se împrăștie în tot corpul ca un val de lavă.

Mâinile lui tremurau pe coapsele mele și dezlănțuirea neașteptată de putere nouă, de neoprit, m-a copleșit. Parcă atingeam un foc sau parcă mă lovise un curent de electricitate de o mie de volți. Era tulburător.

Niciodată nu fusesem mai excitată, mai pregătită.

Când buzele lui le-au atins pe ale mele, am fost invadată de mii de emoții. Gustul lui era delicios și dădea dependență. M-am lipit de el, iar săruturile noastre erau tot mai aprinse, iar eu

eram amețită de senzații care intrau prin toți porii. Acolo unde mă atingeau, pielea mea parcă învia. Buzele lui desenau o linie fierbinte, până la baza gâtului meu. În jurul nostru, lumina lui licărea, ca o mie de stele înșirate pe pereți, pâlpâind.

Mâinile noastre erau peste tot. Degetele lui erau pe stomacul meu, se duceau în sus, între coaste. Parcă mișcările lui erau mai lente. Fiecare atingere părea măsurată și precisă. Respiram din ce în ce mai greu, pe măsură ce atingerile noastre se înmulțeau. Pentru el nu era prima oară și nu se grăbea și nu se cutremura așa ca mine. Blugii lui au ajuns undeva pe jos și acum trupurile noastre erau goale. Mâinile se grăbeau să ajungă tot mai jos. La un moment dat, când a simțit că mă mișc prea repede, Daemon s-a oprit puțin. A încetinit și mi s-a părut că durează o veșnicie... dar până la urmă nici el n-a mai rezistat. Mi-am amintit ce îmi spusese Dee despre cum fusese pentru ea prima dată. La noi nu fusese nimic stânjenitor. Nu mă surprindea mai nimic. Daemon s-a protejat și apoi am simțit un *discomfort*... la început. Bine. A durut, dar Daemon... M-a făcut să mă simt *mai bine*. Și apoi ne-am strâns unul în altul.

Să fiu așa cu el era ca și cum aveam acces la Sursă, dar mult mai intens. Senzația aceea de carusel o simțeam și acum, dar altfel, mai profund, și el era alături de mine. Era mai mult decât perfect și frumos.

După un timp, când mie mi s-a părut că trecuseră ore întregi, și poate chiar ore au fost, Daemon m-a sărutat delicat și tandru.

— Te simți bine?

Oasele mele parcă se înmuiaseră, într-un fel minunat.

— Perfect.

Apoi am căscat, chiar în nasul lui. Ce romantic.

Daemon a izbucnit în râs, iar eu mi-am ascuns fața în pernă. Dar el nu m-a lăsat să mă ascund. Nici nu mă așteptam. S-a rostogolit pe o parte, m-a tras lângă el și mi-a ridicat capul.

M-a privit în ochi.

— Mulțumesc.

— Pentru ce?

Îmi plăcea la nebunie senzația pe care mi-o dădeau brațele lui în jurul meu, cum ni se potriveau așa de bine corpurile unul lângă altul, unul moale și altul ferm.

A trecut cu degetele de-a lungul brațului meu și am rămas uimită ce fiori mi-a dat atingerea aceea.

— Pentru tot, a spus el.

Pieptul meu se umpluse de fericire, așa cum stăteam, ținându-ne în brațe, respirând precipitat, cu trupurile înlănțuite, fără să ne putem sătura unul de altul. Ne-am sărutat. Am vorbit. *Am trăit.*

CAPITOLUL 34

Sâmbătă dis-de-dimineață, am plecat de la Daemon și el a stat cu mine acasă până când s-a auzit mașina mamei intrând pe alee. Apoi a făcut chestia aia ciudată cu super-viteza extraterestră și a ieșit fără să fie văzut. Dar când stătea în pat lângă mine, pentru că nu voia să mă lase singură după toată povestea cu Will, mă simțeam mai în siguranță ca oricând. Nu avea nicio legătură cu sexul, dar mai târziu, când s-a întors după-amiază ca să mergem să luăm ceva de mâncare pentru noi și pentru mama, fiecare privire și fiecare atingere, oricât de mică, avea o semnificație infinită – senzația aceea că ne mai atinseserăm, un fel de tandrețe, dar mult mai profundă.

Arătam la fel ca înainte. Mi se părea că acum o să se vadă pe fața mea, sau așa ceva, și mă cam temeam că mama o să ghicească ce s-a întâmplat și că o să avem iar conversația aia penibilă cu albinuțe și păsărele, dar n-a văzut nimic.

Viața se scurgea ca și până acum și o vreme a fost exact la fel... puțin mai bine în anumite aspecte, dar, în săptămâna care a urmat, Daemon și cu mine nu am avut prea mult timp de petrecut împreună. Nimeni nu vorbea despre Will, decât ca să mă întrebe dacă sunt bine. Chiar și Andrew m-a întrebat și chiar părea sincer. În afară de asta, parcă nu se întâmplase nimic. Era o mare probabilitate ca lucrul ăsta să i se datoreze lui Daemon.

Antrenamentele noastre s-au înmulțit și, pe lângă Dawson, Matthew și Blake, veneau acum și ceilalți din echipă. Toată lumea știa ce are de făcut. Toată lumea știa și că dacă eșuăm duminica asta, altă șansă n-o să mai avem.

Deja ne forțam norocul.

Blake se ținea mai departe de grup. De când mă certasem cu el din cauza comportamentului său oribil de pervers, așa făcea... Slavă Domnului.

— Timpul e același. Avem cincisprezece minute să intrăm și să ieșim cu ei.

— Și dacă se întâmplă ceva? a întrebat Dee, răsucindu-și nervos pe degetele subțiri o șuviță de păr.

Daemon a luat o bucată de onix. Ajunseserăm acum la performanța că toți puteam să îl ținem în mână cam un minut și douăzeci. Iar dacă aveam bucata de opal, Daemon sau eu nu aveam chiar deloc probleme.

— O să ne descurcăm cu scuturile de onix. A aruncat iar piatra în grămadă. Fiecare dintre noi rezistă acum destul.

— Dar ăsta nu e pulverizat pe voi, a protestat Dee, cu ochii mari. Pe ăsta îl țineți în mână.

Blake s-a apropiat puțin.

— Niciodată nu mi-a fost pulverizat în față. Nu am făcut decât să îl ating tot timpul. E singura explicație logică.

— Nu. Nu e, a spus Dee și s-a întors spre fratele său. Să ții onixul în mână e una și să ai imunitate e altceva. Nu e totuna dacă ți-l pulverizează în față.

Dee avea dreptate, dar mai mult de atât nu puteam face.

Dawson a zâmbit și întotdeauna mi se părea foarte ciudat când zâmbea, fiindcă rareori zâmbea cu adevărat, iar atunci când o făcea, i se schimba toată fața.

— O să ne descurcăm, Dee. Îți promit.

— Și laserele – trebuie să aveți grijă și la lasere, a intervenit și Andrew, cu o strâmbătură.

— Normal, a spus Blake. Dar alea n-ar trebui să fie o problemă. Ușile de urgență se activează numai când pornește alarma și, dacă totul merge bine, o să ne descurcăm.

— Dacă, a mormăit Dee.

La naiba, așa era, *dacă*, numai că acum nu mai era cale de întoarcere. Era de ajuns să te uiți la Dawson ca să-ți dai seama de ce trebuia să ne riscăm din nou viața. Fiindcă eram ferm convinsă că și eu, dacă Daemon ar fi fost captiv la Mount Weather, aș fi riscat orice să-l scot de acolo.

O parte din Dawson lipsea și partea aceea era Beth. Nimeni nu putea să se aștepte ca Dawson să renunțe. Și fiecare dintre noi ar fi mers până la capătul pământului pentru persoana dragă.

După încă o repriză chinuitoare cu onixul, am încheiat antrenamentul și ne-am întors leșinați spre casă. Matthew și

Thompsonii au plecat, la fel și Blake. Dee a intrat în casă, iar noi trei am mai rămas puțin, după care Dawson a dispărut și el undeva prin zonă.

Daemon m-a apucat de mână și s-a așezat pe a treia treaptă, m-a tras și pe mine între picioarele lui, astfel încât stăteam rezemată cu spatele de pieptul lui.

— Te simți bine?

— Da, am spus.

Aceeași întrebare o punea de fiecare dată după antrenament. Și, da, cumva îl iubeam pentru asta.

— Tu?

— Nu trebuie să-ți faci griji pentru mine.

Mi-am dat ochii peste cap, dar m-am lăsat pe spate, fiindcă îmi plăcea să-i simt pieptul și felul în care își ținea brațele în jurul meu. A lăsat capul jos și a apăsat buzele exact pe locul unde se simțea cel mai tare pulsul meu. Știam foarte bine la ce se gândește și eu mă gândeam la același lucru.

Dawson a revenit, soarele care apunea arunca un fel de halou în jurul lui. Și momentul nostru s-a dus pe apa sâmbetei. El și-a îndesat mâinile în buzunarele de la blugi și a început să se legene pe călcâie, fără să spună un cuvânt.

Daemon a oftat și s-a îndreptat de spate.

— Ce e?

— Nimic, a spus el, uitându-se cu ochii îngustați spre cerul care se întuneca rapid. Mă gândeam doar.

Am așteptat tăcuți, fiindcă amândoi știam că n-aveai cum să-l zorești pe Dawson. El spunea ce voia să spună fix atunci când era el gata să spună. M-am trezit iar gândindu-mă cum o fi fost el înainte de a i se întâmpla chestia asta oribilă.

În sfârșit, Dawson a vorbit.

— Voi nu sunteți obligați să veniți duminică.

Daemon mi-a dat drumul din brațe.

— Ce?

— Voi n-ar trebui să faceți asta. Dee are dreptate. Este mult prea riscant. Nici măcar nu știm dacă o să putem trece de scuturile alea de onix. Cine știe, până la urmă, care-i treaba cu Blake? Asta nu vă privește pe voi. Apoi Dawson s-a uitat la noi și se vedea că e sincer. N-ar trebui să faceți asta. Lăsați-mă să intru doar cu Blake. Noi trebuie să ne asumăm riscul.

Daemon a amuțit câteva secunde.

— Ești fratele meu, Dawson, deci riscurile pe care ți le asumi tu trebuie să mi le asum și eu.

Am zâmbit și am dat capul pe spate.

— Și riscurile pe care și le asumă Daemon sunt și riscurile mele.

— Cu asta eu nu sunt de acord, dar înțelegi ce spunem noi aici? Daemon a pus mâinile pe umerii mei. Suntem împreună, la bine și la al dracului de rău.

Dawson a plecat genele.

— Nu vreau ca vreunul dintre voi să pățească ceva. Nu cred că aş putea să trăiesc cu gândul ăsta.

— N-o să pățim nimic, a spus Daemon așa de convins, încât am fost sigură că el credea cu adevărat asta.

Mâinile lui s-au lăsat pe umerii mei, masându-mi mușchii încordați.

— O să ieșim cu toții de acolo, împreună cu Beth și cu Chris.

Dawson a scos mâinile din buzunare și și le-a trecut prin păr.

— Mulțumesc. A lăsat mâinile jos și buzele i-au tresărit puțin. Știți, eu o să... o să fiu nevoit să plec după aceea... Poate... o să rămân să termin semestrul, dar apoi eu și Beth va trebui să plecăm.

Mâinile lui Daemon s-au oprit brusc și am simțit cum inima lui începe să bată mai tare, dar apoi a început iar masajul.

— Știu, frate. O să avem grijă s-o ținem ascunsă pe Beth până plecați. O să fie nasol, dar... îmi dau seama că așa trebuie să faceți.

Fratele lui a dat din cap.

— O să ținem legătura.

— Normal, a spus Daemon.

Am lăsat ochii în jos și mi-am mușcat buzele. Frate, îmi venea să urlu. Nu era corect ca familia lor să se destrame iar. Și asta fiindcă erau cine erau, nu din vina lor. Nu era corect.

Și ce era mai rău, nu puteam să facem nimic să schimbăm asta.

* * *

Joi seara, după încă o ședință de antrenament care ne-a amorțit mâinile, eu și Daemon ne-am abandonat nevoii de zaharuri și ne-am dus la un fast-food din apropiere – să bem ceai dulce în cinstea victoriei. Nu am intrat, ne-am închis în SUV-ul lui și ne-am relaxat acolo. Cerul era senin și stelele sclipitoare începeau să apară. De câte ori mă uitam la stele, mă gândeam la Daemon și la specia lui.

El m-a înghiontit în joacă.

— La ce te gândești?

Am zâmbit pe deasupra paiului.

— Uneori uit cine ești, dar când mă uit la stele îmi amintesc.

— Uiți și cine ești tu?

Am râs și am lăsat paharul.

— Da, cred că da.

— Mișto.

Mi-am legănat picioarele.

— Nu, serios, chiar uit. Eu cred că dacă lumea ar ști de existența voastră, ar ajunge să se obișnuiască cu voi.

— Serios?

Părea șocat.

Am ridicat din umeri.

— Chiar nu sunteți mult prea diferiți de noi.

— Numai chestia cu viermele strălucitor, a glumit el.

— Da, numai asta.

El a chicotit și s-a aplecat spre mine, frecându-și bărbia de umărul meu ca o felină enormă. Am zâmbit, gândindu-mă că i-ar plăcea să-l compar cu un leu sau ceva de genul ăsta.

— Duminică vreau să iei la tine opalul, a spus el.

— Ce? M-am îndepărtat puțin și m-am întors spre el. De ce? Tu ești cel mai puternic dintre noi toți.

I-a apărut zâmbetul acela îngâmfat.

— Și tocmai de-asta nu am nevoie de opal.

— Daemon...

Am oftat și i-am dat ceaiul care mai rămăsese. El l-a luat.

— Logica ta e ratată. Tocmai fiindcă ești puternic, poți face mai multe cu opalul.

El a început să bea ceaiul cu paiul, cu ochii de-a dreptul scânteietori.

— Vreau să ai opalul, în caz că se întâmplă ceva. Nu vreau să avem discuții.

— Mă rog.

Mi-am încrucișat brațele la piept.

— Și dacă nu ești de acord, o să te leg – nu așa cum crezi tu – și o să te închid în dormitor.

Am rămas cu gura căscată.

— Bine, poate așa cum crezi tu. Pentru mai târziu, după ce se termină totul, mă întorc și...

L-am întrerupt.

— Aș vrea să văd cum ai face asta.

A ridicat o sprânceană.

— Sunt convins că ai vrea.

— Taci din gură, am marait eu. Vorbesc serios.

— Și eu. O să iei opalul la tine.

M-am strâmbat.

— N-are niciun sens.

— Ba are foarte mult sens. M-a sărutat pe obraz. Pentru că eu sunt perfect.

— Of, Doamne.

I-am tras un cot și el a râs. Mi-am întors iar privirea către cerul plin de stele și apoi brusc un gând m-a izbit ca o cărămidă în cap. Cum de nu ne-a trecut prin minte până acum?

— Am o idee!

— Presupune dezbrăcarea?

I-am dat iar un cot.

— Doamne! Nu. Perversule ce ești. Presupune opal. Dacă l-am sparge și l-am împărți între noi?

El s-a încruntat de concentrare.

— S-ar putea să meargă, dar e un risc uriaș. Dacă se face praf? Mă îndoiesc că ar putea să funcționeze și ca pudră. Și

chiar dacă am reuși să-l facem bucăți, oare va mai avea același efect?

Erau întrebări bune.

— Nu știu, dar nu ar fi bine dacă am încerca? Atunci toată lumea ar fi protejată, măcar puțin.

Multă vreme n-a zis nimic.

— E cam prea riscant. Prefer să fiu sigur că tu ești protejată, în loc să sper doar că ești. Și știu că sună egoist, dar așa sunt eu. Sunt incredibil de egoist când e vorba de tine.

— Dar Dawson?...

Daemon s-a uitat la mine.

— Așa cum ți-am zis, sunt incredibil de egoist când e vorba de tine.

Chiar nu știam ce să mai spun.

El a oftat și și-a frecat obrazul cu palma.

— Dacă distrugem opalul, atunci o să intri acolo fără nicio protecție. Matthew, Dawson și cu mine suntem luxeni. O să fim mai puternici decât tine. Nu obosim așa de repede. Noi nu avem nevoie de opal, nu așa de mult ca tine.

— Dar...

— Nu am de gând să risc. Dacă după ce îl spargem n-o să mai aibă aceeași putere, cu ce ne mai ajută? A clătinat din cap. Noi nu avem nevoie de extra-protecție. Tu ai.

Mi-au căzut umerii auzindu-l vorbind așa de tranșant. M-am simțit frustrată. Nu că nu înțelegeam punctul lui de vedere, numai că nu eram de acord cu el.

Mai târziu, Daemon a scos opalul din ascunzătoarea lui secretă și mi l-a pus în palmă, pe verandă, strângându-mi mâna într-a lui. Păsările de noapte cântau peste tot, un adevărat cor de ciripeli și de chemări. Trandafirii primăvăratici pe care îi răsadisem săptămâna trecută, după ce venisem de la școală, umpleau aerul de miros proaspăt.

Ar fi fost romantic dacă nu mi-ar fi venit să-l pocnesc.

— Știu că ești furioasă, a zis Daemon și s-a uitat în ochii mei. Dar asta mă face să mă simt mai bine. Ok?

— Acum câteva zile i-ai spus lui Dawson că n-o să se întâmple nimic.

— Așa i-am spus, dar, pentru orice eventualitate... vreau să pot să te scot de acolo indiferent ce se va întâmpla.

Mi s-a oprit inima.

— Ce... ce tot spui?

El a zâmbit, dar era un zâmbet forțat și nu-mi plăcea deloc.

— Dacă se întâmplă ceva, vreau să ieși de acolo. Dacă va trebui să părăsești orașul ăsta nenorocit sau statul ăsta, așa să faci. Chiar dacă eu rămân acolo, cine știe cum, să nu te oprești, înțelegeți ce-ți spun?

Tot aerul mi-a ieșit din plămâni, dureros.

— Vrei să te părăsesc?

El a dat din cap, cu ochi strălucitori.

— Da.

— Nu, am țipat eu, dându-mă înapoi. N-o să te părăsesc niciodată, Daemon.

El mi-a cuprins obrazii în mâini, ținându-mă nemișcată.

— Știu...

— Nu știi nimic! L-am prins de încheieturi și mi-am înfipt degetele în ele. Tu m-ai lăsa dacă mi s-ar întâmpla ceva?

— Nu.

Fața lui s-a strâmbat violent.

— N-aș face asta niciodată.

— Și atunci cum poți să-mi ceri mie s-o fac?

Eram gata să izbucnesc în plâns, în primul rând fiindcă nu suportam nici măcar ideea că ar putea să fie capturat și să i se întâmple ceea ce i se întâmplase fratelui său.

— Nu poți să faci asta.

— Îmi pare rău.

Liniile feței lui s-au relaxat puțin, a aplecat capul și m-a sărutat.

— Ai dreptate. N-ar fi trebuit să-ți cer asta.

Am clipit cu furie.

— Cum a putut să-ți treacă prin cap așa ceva?

Chiar voiam să-l cert rău, fiindcă din cauza lui inima mea bătea acum nebunește și capul meu era plin de imagini oribile. Dar apoi... mi-am dat seama de ceva.

— Ai cedat cam repede, am șoptit eu, neîncrezătoare.

El a râs, și-a pus mâinile pe umerii mei și m-a tras spre el.

— Pur și simplu am înțeles ce ai spus.

Păi, da, asta era ciudat. Am dat capul pe spate ca să-i văd fața, căutând să-mi dau seama. Dar nu am văzut decât tandrețe și stropul acela de aroganță care nu îl părăsea niciodată. Nu m-am mai deranjat să-l întreb dacă îmi ascunde ceva, fiindcă oricum nu mi-ar fi spus, și voiam cu tot dinadinsul să cred că își dăduse seama că judecase greșit.

Dar nu eram proastă.

CAPITOLUL 35

După-amiază, înainte de bal, Dee era în dormitor la mine, încrețindu-mi părul cu un ondulator mediu. La început, conversația a fost puțin cam dificilă, dar pe la mijlocul procesului de coafare intrase aproape în normal. Când a ajuns să-mi prindă părul într-un coc complicat, care demonstra din plin efortul ei, deja sporovăiam cu ușurință.

Eu mă machiam la ochi, iar ea stătea pe marginea patului cu mâinile în poală. Își aranjase părul foarte simplu – o coadă pe care o înfășurase într-un coc greu, o coafură elegantă care îi scotea în evidență perfect conturul fin al feței.

Am dat cu pensula sub ochi, să întind fardul maroniu.

— Îți pare bine că mergi la bal? am întrebat-o.

A ridicat din umeri.

— Vreau să merg neapărat, fiindcă e ultimul an, înțelegi? Probabil că o să fie și ultimul an când vom mai fi împreună – așa, cu toții – și vreau să rămân cu amintirea asta. Știu că Adam ar fi vrut să ies și să mă distrez.

Mi-am pus creionul dermatograf în geantă și am răscolit după rimei.

— Așa este, am spus eu, uitându-mă la ea. Mi s-a părut că era genul de băiat care ar fi vrut tot ce e mai bun pentru tine, indiferent ce ar fi însemnat asta pentru el.

Pe buzele ei a licărit un zâmbet, dar apoi s-a stins.

— Așa era.

M-am întors la oglindă întristată și mi-a căzut privirea pe tubul auriu. Ar fi trebuit să fie cu Adam în seara asta.

— Dee, eu...

— Știu.

Stătea pe pat, dar într-o clipă a fost la ușă. Partea de jos a trupului ei se estompase și, uau, ce ciudat era s-o văd așa.

— Știi că-ți pare rău. Știu că nu ai vrut ca Adam să moară.

M-am întors spre ea, răsucind între degete bucățica de obsidian.

— Dacă aș putea, aș schimba totul.

Ea și-a mutat privirea de la mine, uitându-se peste umărul meu, și a spus:

— Ți-e frică pentru mâine?

M-am întors iar cu fața la oglindă, clipind repede ca să-mi reprim lacrimile. La un moment dat mi se păruse că făcusem foarte multe progrese, dar apoi parcă mi-a închis cineva ușa în nas. Bine, avansasem un pic, dar nu așa de mult cât aș fi vrut eu.

Așa că nu mai fi mămăligă, mi-am poruncit eu. O să strici o groază de fard.

— Katy?

— Mi-e frică, am recunoscut eu, râzând încet. Cui nu i-ar fi? Dar încerc să nu mă gândesc la asta. Data trecută m-am tot gândit și era să mor de frică.

— Mie mi-ar veni oricum să mor de frică – chiar îmi e frică, de fapt, și eu nu am altceva de făcut decât să aștept la mașină.

A dispărut o secundă de la ușă și a reapărut lângă șifonier. A desfăcut cu grijă rochia mea de bal.

— Să ai grijă și să ai grijă și de frații mei. Bine?

Inima mea a bătut mai tare și am răspuns fără șovăire:

— Bine.

Am schimbat locurile și s-a machiat și ea, iar eu m-am îmbrăcat. A apărut și mama în dormitor, cu aparatul de fotografiat în mână, și a început ciroul. Ne-a făcut poze, mie și lui Dee, i s-au umplut ochii de lacrimi, și-a amintit cum mă încălțam eu cu pantofii ei și alergam dezbrăcată prin casă și tot așa până a plecat Dee și a venit Daemon.

De aici încolo avea să fie și mai rău.

Dar când Daemon a intrat în sufragerie, unde îl așteptam eu, învârtind în mână un clutch pe care mi-l împrumutase mama, am rămas mască.

Daemon arăta bine oricum era îmbrăcat – în blugi, în trening, în salopetă de muncitor –, dar îmbrăcat într-un smoching negru, croit frumos pe umerii lui largi și pe șoldurile înguste, era absolut uluitor.

Părul negru îi cădea pe frunte, aranjat ușor spre dreapta. Avea și un buchețel frumos de flori. Și-a aranjat cravata și a început să mă inspecteze, din vârful picioarelor până sus, întârziind cu privirea în anumite locuri, ceea ce speram ca

mama să nu observe. Rămăsese cu mâna pe cravată, iar eu am roșit sub intensitatea privirii lui aprobatoare.

Lui Daemon chiar îi plăcea culoarea roșie.

Așa că obrajii mei trebuiau să se asorteze cu ea.

A pășit spre mine cu mersul ăla de star rock și s-a oprit la un pas, a înclinat capul și a șoptit:

— Arăți superb.

Stomacul meu s-a umplut de fluturași care mi s-au împrăștiat în tot corpul.

— Mulțumesc. Nici tu n-arăți rău.

Mama se învârtea pe lângă noi ca o păsărică agitată, făcându-ne poze și extaziindu-se. De câte ori se uita la Daemon, făcea o față înduioșată. Era pur și simplu topită după el.

I-a făcut o mie de poze, cum își scotea buchețelul de la piept și cum mi-l puneă mie la mână. Buchețelul era de fapt un singur trandafir complet desfăcut, înconjurat de frunze verzi și floarea-miresei. Superb. Am pozat pentru mama și totul era așa de natural, nu se putea compara cu Balul Bobocilor, când venise Simon. Am mai făcut vreo câteva poze, timp în care mi-a zburat puțin gândul la Simon, apoi Daemon a luat aparatul să-mi facă poze și cu mama.

Oare Simon mai era în viață? Blake jurase că ultima oară când îl văzuse el trăia, când fusese luat de MA. Indiferent ce i se întâmplase, era numai din cauză că mă văzuse pe mine

scăpând Sursa de sub control. O altă posibilă moarte care se lega de mine, iar Simon era sigur mort, fiindcă nu văd de ce ar fi dorit MA-ul sau Daedalus să-l țină în viață. Era un om obișnuit...

M-am gândit la Carissa.

Daemon mi-a pus mâna pe mijloc.

— Unde ești?

Am clipit des, revenind cu picioarele pe pământ.

— Exact aici, cu tine.

— Sper.

A venit mama și m-a strâns în brațe.

— Iubito, ești așa de frumoasă – și vă stă așa de bine împreună.

Daemon s-a dat într-o parte și mi-a zâmbit din spatele ei.

— Nu-mi vine să cred că am ajuns aici. Balul tău de absolvire, a spus ea și s-a retras, trăgându-și nasul, apoi s-a întors la Daemon. Parcă ieri alerga prin casă, trăgând scutecul de pe ea...

— Mamă, am izbucnit eu, intervenind în sfârșit în discuție.

Nu era destul că îi împuiase capul lui Dee cu povești din copilăria lui Katy. Era jenant, indiferent cine le-ar fi auzit. Dar cu Daemon mi se părea de-a dreptul înfiorător.

Ochii lui au licărit cu interes.

— Nu aveți fotografii? Haideți, vă rog, spuneți-mi că aveți fotografii.

Fața ei s-a luminat de un zâmbet larg.

— Sigur că am! S-a întors repede pe călcâie și s-a dus la dulapul din colț, care era înțesat de poze penibile. Am urmărit fiecare...

— Ah, ia uite cât e ceasul.

L-am luat pe Daemon de braț și l-am tras după mine. El nici nu s-a clintit.

— Chiar trebuie să plecăm.

— Mai e și mâine o zi, i-a spus el mamei, făcându-i cu ochiul. Nu?

— Eu plec la serviciu abia la cinci.

A zâmbit.

În niciun caz n-o să se întâmple asta. Înainte de a pleca, s-a oprit și m-a îmbrățișat încă o dată.

— Arăți superb, iubito. Serios.

— Mulțumesc.

Am strâns-o și eu în brațe. Ea m-a îmbrățișat lung, de parcă n-ar fi vrut să-mi mai dea drumul, și nici eu nu m-am desprins din îmbrățișare, fiindcă era foarte posibil ca mâine-seară să nu mă mai întorc acasă. Așa că aveam nevoie de îmbrățișarea mămicii mele și nu mi-era rușine să arăt asta.

— Mă bucur pentru tine, mi-a șoptit ea. E un băiat bun.

Am zâmbit lăcrimos.

— Știu.

— Bine. S-a retras, bătându-mă ușor pe brațe. Regula?

— Păi...

— Azi nu ai reguli. Spre stupoarea mea, a zâmbit. Numai să ai grijă și să nu faci ceva de care mâine-dimineață să-ți pară rău.

Privirea i-a alunecat peste umărul meu și a șoptit:

— Nici n-ar fi greu.

— Mamă!

Ea a început să râdă și m-a împins ușor.

— Oi fi eu bătrână, dar nu sunt moartă. Acum șterge-o și distrează-te.

Am ieșit cât de repede am putut.

— N-ai auzit nimic, nu?

Daemon a zâmbit.

— O, Doamne...

El a dat capul pe spate, râzând, și m-a luat de mână.

— Pofțiți, doamnă, trăsura vă așteaptă.

Am răs urcându-mă în Dolly a lui și apoi am început să ne certăm pe posturile de radio până pe la jumătatea drumului spre școală, când Daemon s-a uitat la mine dintr-o parte și mi-a spus:

— Chiar arăți superb, Katy. Vorbesc serios.

Am zâmbit, mângâind ușor curelele clutch-ului.

— Mulțumesc.

Apoi a fost o pauză.

— Și la Balul Bobocilor erai superbă.

Am întors repede capul spre el, lăsând clutch-ul.

— Serious?

— Al dracului de serios. Eram furios că nu erai cu mine.

A râs când a văzut ce față fac și apoi a întors ochii la drum. Zâmbetul lui ușor îmi mergea drept la inimă.

— Când te-am văzut cu Simon... Îmi venea să-l bat să-i sune apa-n cap și să te iau pe sus.

Am râs. Uneori uitam că în lunile furtunoase de la început, când ne cunoscuserăm, o mică-mititică parte din el chiar mă plăcea.

— Așa că, da, mi-a plăcut cum arătai atunci.

Mi-am mușcat buzele și apoi am sperat să nu mi se fi șters glossul.

— Eu am considerat întotdeauna că ești...

Superb parcă nu se potrivea unui bărbat, așa că am spus:

— Foarte frumos.

— De fapt, vrei să spui că m-ai considerat întotdeauna incredibil de sexy și nu-ți puteai lua ochii de la mine.

— Chiar trebuie să ne ocupăm de modestia ta.

Pe fereastră pădurea se zărea în ceață și am reușit să-mi văd zâmbetul reflectat pe geam.

— Dar, Doamne, cât ai putut să mă enervezi.

— Face parte din farmecul meu.

Am pufnit.

Balul se ținea tot acolo unde fusese și Balul Bobocilor – în sala de festivități a liceului. Era frumos acolo. Parcarea era plină și, fiindcă eram în întârziere, a trebuit s-o lăsăm pe Dolly undeva mai departe.

Daemon m-a luat de mână și am pornit spre școală. Aerul era călduț, doar puțin răcoros. Aici nopțile de mai erau destul de reci, dar nu aveam nevoie de șal sau altceva, nu când era Daemon lângă mine. El întotdeauna iradia o căldură uimitoare.

La Balul Bobocilor, sala fusese decorată de toamnă, dar acum, din tavan și până la scaune erau numai becuțe albe, care creau impresia unei cascade strălucitoare. Aduseseră în sală niște ghivece cu plante bogate, mari, pe care le așezaseră în jurul meselor lungi, acoperite cu pânză albă, de lângă ringul de dans.

Muzica răsuna foarte tare și de-abia am putut să aud ce îmi spunea Daemon în timp ce mergeam prin sală. De undeva și-a făcut apariția Lesa, care m-a luat de mână și m-a tras spre ringul de dans. Arăta perfect în rochia ei albastru-închis, de sirenă, care îi scotea în evidență forma de clepsidră a corpului.

Pe ringul de dans am fost imediat înconjurată de alte fete. Râsetele se amestecau cu ritmul muzicii și mi-am adus aminte de clubul din Martinsburg și de cuștile acelea atârinate de tavan.

Două lumi complet diferite.

Daemon a apărut iar, luându-mă din mijlocul fetelor. Era o melodie lentă și brațul lui se potrivea perfect pe talia mea. Mi-am sprijinit bărbia de umărul lui și eram bucuroasă că el și Dee mă convinseseră să vin la bal. Era extraordinar să ies și să facem asta, parcă mi s-ar fi ridicat de pe umeri o greutate de șapte tone.

Daemon fredona melodia, atingându-mă din când în când cu bărbia pe obraz. Îmi plăcea să simt cum îi bate inima lângă inima mea și îmi aminteam de atingerea plăcută a corpului său.

Spre sfârșitul dansului am deschis ochii și l-am văzut pe Blake.

Am respirat adânc. Nu mă așteptasem să-l văd aici, așa că am fost un pic șocată când l-am văzut. Oare venise cu cineva? Nu era nicio fată lângă el, dar asta nu însemna nimic. Ceva din felul în care stătea acolo și se uita la noi depășea nivelul de ciudățenie pe care puteam să-l tolerez eu.

A apărut un cuplu în raza mea vizuală, băiatul îi pusese mâna pe fund fetei și amândoi au început să râdă. După ce au trecut, Blake nu mai era, dar am simțit brusc o senzație aiurea, enervantă, în stomac. Aceeași senzație o aveam ori de câte ori îl vedeam și de aceea preferam să nu mă gândesc deloc la el.

Dar văzându-l, mi-am adus aminte de altcineva, totuși. Am ridicat capul.

— Dawson nu a venit?

Daemon a clătinat din cap.

— Neh, cred că i s-a părut că ar trăda-o pe Beth venind aici.

— Uau, am șoptit eu, neștiind prea bine cum să interpretez asta.

Devotamentul lui față de Beth era mai mult decât admirabil – era cumva ieșit din comun. Poate era ADN-ul lui extraterestru.

Brațul lui Daemon s-a strâns în jurul meu și smochingul i s-a întins pe umeri.

Da, ADN-ul ăsta extraterestru avea multe calități.

După melodia cea lentă, au venit lângă noi Andrew și Dee. Ea arăta divin în rochia ei, exact așa cum îmi imaginasem, proaspătă și curată. Am observat că ea și Andrew se țin cam la distanță. Pentru mine era clar că nu erau decât prieteni – mai mult pentru faptul că împărțeau aceeași pierdere.

Când Daemon s-a dus să aducă ceva de băut, am fost orbită de apariția lui Ash cu iubitul ei uman... și cu rochița ei neagră.

Ash zâmbea ca o pisică după ce mâncase o familie întreagă de canari.

— David, ea e Katy. Nu te stresa să-i ții minte numele. Probabil o să-l uiți.

Nu am băgat-o în seamă și i-am întins mâna.

— Îmi pare bine.

David era frumos – foarte frumos – și putea să concureze oricând cu un luxen. Avea părul șaten ondulat și ochii lui căprui-deschis erau prietenoși.

Mi-a scuturat mâna ferm.

— Mă bucur să te cunosc.

Era și politicoș. Ce naiba căuta cu Ash?

— Am eu câteva talente, mi-a șoptit ea la ureche, de parcă mi-ar fi citit gândurile, iar eu m-am încruntat. Întreabă-l pe Daemon. Poate să-ți spună el.

S-a îndepărtat râzând.

În loc să-i dau un pumn, chestie pe care mi-aș fi dorit foarte tare s-o fac – și simțeam cum Sursa mă imploră s-o folosesc – i-am zâmbit dulce, am trecut pe lângă ea și i-am pus mâna pe spatele gol. O încărcătură electrică de înaltă tensiune a trecut din mâna mea pe pielea ei.

Cu un țipăt înăbușit, Ash a sărit și s-a întors spre mine.

— Tu...

Alături de ea, David părea nedumerit, dar, în spatele lui, Dee a izbucnit în râs. Eu zâmbeam în continuare și, înainte să plec, i-am făcut lui Ash cu ochiul. Daemon se apropiase cu două pahare în mână și rămăsese acolo, cu o sprânceană ridicată.

— Kitten cea obraznică, a murmurat el.

M-am ridicat pe vârfuri și l-am sărutat, zâmbind. Un sărut inocent – sau poate așa intenționez eu să fie, dar Daemon l-a transformat în cu totul *altceva*. Când ne-am despărțit, nu mai aveam aer.

Am plecat de lângă grup și ne-am dus din nou să dansăm, așa de strânși unul în altul, încât mă așteptam ca din moment în moment să apară vreun profesor care să ne spună să păstrăm distanța. Am dansat de mai multe ori cu Lesa și o dată a venit chiar și Dee cu noi. Arătam ca niște caraghioase, dând din mâini și râzând.

Când am ajuns din nou în brațele lui Daemon, trecuseră deja două ore de când veniserăm. Unii copii plecau, ducându-se la petrecerile celebre care se țineau pe la ferme.

— Ești gata de plecare? m-a întrebat el.

— Ai ceva în plan?

O, Doamne, mintea mea cred că o luase razna.

— Am. A zâmbit pervers. Am o surpriză.

Și mintea mea a plecat deja departe în clipa aceea, cam spre sud. Cuvintele *Daemon* și *surpriză* în aceeași propoziție însemnau de obicei o aventură minunată.

— Bine, am spus, sperând ca vocea mea să sune matur, în timp ce inima mea executa un dans stupid de fetiță.

Ne-am dus s-o căutăm pe Lesa, să-i spunem că plecăm, și am îmbrățișat-o.

— Vă duceți la hotel? a întrebat ea cu ochii sclipitori în lumina albă a sălii.

I-am dat peste mână, în joacă.

— Nu. Doamne. Adică... nu cred. Mi-a zis că are o surpriză pentru mine.

— E clar că vă duceți la hotel, a țipat ea. O, Doamne, o să faceți, știi tu ce, cuvântul din trei litere.

Am zâmbit.

Lesă a îngustat ochii și apoi i-a făcut mari

— Stai. Voi ați...

— Trebuie să plec.

Am plecat de lângă ea, dar ea a venit după mine.

— Trebuie să-mi spui! Trebuie să știu.

În spatele ei, Chad ne privea curios.

M-am desprins de ea și am scuturat din cap.

— Chiar trebuie să plec. Vorbim mai târziu. Distracție frumoasă.

— Păi să fii sigură că vorbim mai târziu. Îți ordon.

I-am promis că o sun, apoi am căutat-o pe Dee, dar nu am văzut-o decât pe Ash, care, după ce o curentasem mai devreme, avea aerul că vrea să se răzbune. Am pornit în direcția opusă, căutând cu privirea printre dansatori fata cu părul negru ca pana corbului.

Am renunțat s-o mai caut când am dat iar cu ochii de Daemon.

— N-ai văzut-o pe Dee?

El a dat din cap.

— Cred că a plecat cu Andrew. S-au gândit să se ducă la restaurant să mănânce.

M-am uitat la el cu ochii mari.

Daemon a ridicat din umeri.

Acum nu prea mai eram așa de convinsă ca mai înainte de relația lor. Adam și Dee erau celebri că făceau chestii de genul ăsta. Pe de altă parte, luxenilor le plăcea să mănânce... tot timpul.

— Tu crezi că ei...?

— Nici măcar nu vreau să știu.

Nici eu, mi-am zis eu. Am luat mâna pe care mi-a întins-o și am ieșit din sala de festivități încinsă, pe holul lung și înțesat cu ghirlande. Temperatura scăzuse apreciabil, dar aerul rece îmi plăcea, la cât eram de încălzită.

— Ai de gând să-mi spui de surpriza aia?

— Dacă ți-aș spune, n-ar mai fi o surpriză, a replicat el.

M-am îmbufnat.

— Dar acum e o surpriză.

— Bună încercare. A râs și mi-a deschis portiera. Urcă și poartă-te frumos.

— Mă rog.

Dar am urcat, punând cu grijă picior peste picior. Daemon a râs din nou, apoi a trecut în partea cealaltă a mașinii și s-a așezat la volan.

După ce mi-a aruncat o privire, a clătinat din cap.

— Mori de curiozitate, nu-i așa?

— Da. Ar trebui să-mi spui.

El nu a mai spus nimic și a tăcut tot drumul până acasă, spre uimirea mea. Mă cuprinsese o agitație nervoasă. Nu mai fuseserăm singuri decât câteva minute, când și când, de la acea sâmbătă monumentală.

Ciudat cum într-o singură noapte se poate întâmpla și ceva așa de groaznic și ceva așa de superb – cea mai frumoasă și cea mai rea noapte din viața mea, îmi dădeam eu seama.

Nu voiam să mă gândesc la Will.

Daemon a parcat mașina pe aleea din fața casei lui. Lumina era aprinsă în sufragerie.

— Rămâi în mașină, bine?

Când am dat din cap, a ieșit din mașină și a dispărut – s-a evaporat într-o clipă. Curioasă, m-am întors în scaun, dar nu l-am văzut nici pe el, nici pe altcineva. Oare ce punea la cale?

Pe neașteptate, portiera s-a deschis și Daemon mi-a întins mâna.

— Ești gata?

Puțin cam zguduită de apariția lui bruscă, i-am dat mâna și am coborât din mașină.

— Deci, cum e cu surpriza mea?

— O să vezi.

Am pornit mână în mână. Am crezut că mă va conduce spre casa lui, dar nu a făcut-o, am trecut și de casa mea și am pornit pe șosea, iar eu nu aveam nici cea mai mică idee cam ce are de gând să facă. Asta până când mi-am dat seama că ne îndreptăm

spre autostradă și, când ne-am oprit acolo, parcă m-am întors în timp, acum mai multe luni, când am aflat prima oară de existența luxenilor.

Când am sărit în fața camionului.

Dap, tâmpită chestie, dar eram supărată și nu gândeam prea limpede. Daemon în varianta lui nemernică era de vină.

Am traversat autostrada și cred că începusem să-mi fac o idee cam încotro ne îndreptăm. Lacul. Am strâns mâna lui Daemon, încercând să-mi rețin un zâmbet prostesc.

— Crezi că poți să te descurci cu tocurile alea? m-a întrebant încruntându-se, de parcă nu s-ar fi gândit la asta până acum.

Mă îndoiam, dar nu voiam să-i stric plăcerea.

— Da, mă descurc.

El a început oricum să meargă încet, cu grijă să nu cad în nas sau să-mi rup gâtul. Nemaipomenit de dulce, de fapt, cum dădea el toate crengile joase la o parte, ba chiar la un moment dat a trecut parțial în forma lui reală. Lumina albă îi înconjura mâna, ca să se vadă pământul denivelat.

Cine ar avea nevoie de lanternă când era cu Daemon?

A durat mai mult decât de obicei să ajungem la lac, dar mie îmi plăcea plimbarea, ca și compania lui. Și când am trecut de ultimul pâlc de copaci și am văzut scena din fața mea, nu-mi venea să-mi cred ochilor.

Lumina lunii se reflecta în apa liniștită și pe câțiva metri buni din mal, unde începuseră să înflorească flori albe

sălbatică, lângă care se aflau o mulțime de pături întinse, puse una peste alta, alcătuind un culcuș care părea foarte confortabil. Erau acolo și câteva perne și un frigider mare. Lângă lac pâlpâia un foc, într-un cerc mare de pietre.

Nu aveam cuvinte.

Decorul ăsta era de un romantism excepțional, dulce, uimitor și atât de perfect, încât începusem să mă întreb dacă nu cumva visez. Știam că Daemon poate să mă surprindă – mereu mă surprindea –, dar așa ceva?... Inima mea s-a umplut de fericire așa de repede, încât am crezut că o să încep să plutesc.

— Surpriză, a făcut el, luând-o înainte, cu spatele spre foc. M-am gândit că asta e mai frumos decât o petrecere sau știu eu ce altceva. Și îți place și lacul. Și mie îmi place.

Am clipit des ca să-mi stăpânesc lacrimile. Doamne, trebuia să fac ceva ca să nu mai plâng așa des, mai ales în seara asta, când aveam genele pline de rimei.

— E perfect, Daemon. Dumnezeu, e minunat.

— Chiar?

Am simțit o ușoară neliniște în vocea lui.

— Chiar îți place?

Nu-mi venea să cred că putea să se îndoiască.

— La nebunie.

Apoi am început să râd, ceea ce era mai bine decât să plâng.

— Chiar îmi place la nebunie.

Daemon a zâmbit.

M-am repezit la el, încolăcindu-mi mâinile și picioarele în jurul lui ca o maimuță dementă.

El m-a prins râzând și nu s-a împiedicat.

— Chiar că îți place, a spus el, înaintând cu spatele. Mă bucur.

Eram încărcată de așa multe emoții, că nu puteam să mă opresc la una singură, dar toate erau plăcute. Când m-a lăsat jos, mi-am aruncat pantofii din picioare și m-am dus pe pături. Le simțeam moi și pufoase sub tălpi.

M-am așezat și mi-am strâns picioarele sub mine.

— Ce ai în frigider?

— A, bunătați.

A dispărut și s-a ivit lângă frigider, unde a îngenuncheat. A deschis ușa și a scos o sticlă de vin și două pahare.

— Vin de fructe – de căpșuni. Preferatul tău.

Am râs.

— O, Doamne.

A scos dopul cu o metodă ciudată extraterestro-mentală-Surso-Jedi și a turnat în cele două pahare. Am luat paharul din mâna lui și am sorbit lichidul acidulat. Îmi plăcea băutura asta fiindcă nu avea gust de alcool, iar eu nici nu aveam prea multă experiență cu alcoolul.

— Ce altceva mai ai? am întrebat, aplecându-mă spre el.

A scos o casoletă, căreia i-a desfăcut cu grijă folia de deasupra și mi-a întins-o. În ea s-au rostogolit ispititoare căpșuni glazurate cu ciocolată.

Mi-a lăsat gura apă.

— Tu le-ai făcut?

— Ha. Nu.

— Ăăă... Dee?

Asta l-a făcut să râdă.

— Le-am comandat la o cofetărie din oraș. Vrei să încerci?

Am luat una și am avut impresia că gura mea a murit și a ajuns în rai. Nu era exclus să-mi fi curs puțin și balele.

— Sunt așa de bune.

— Mai am și altele.

A scos o cutie de plastic plină de felii de brânză și biscuiți sărați.

— Tot de la magazin, fiindcă eu în niciun caz nu sunt bucătar.

Cui îi păsa cum făcuse rost de ele? El făcuse toate astea – era opera lui.

Mai avea sandviciuri cu castraveți și pizza vegetariană. Mâncare numai bună de ciuguleală, așa că am și început să ne înfruptăm, râdeam și mâneam, în timp ce focul se stingea încet-încet.

— Când ai făcut toate astea? am întrebat eu, întinzându-mă după cam a cincea felie de pizza.

El a luat o căpșună, studiind-o cu ochii îngustați.

— Am avut toate chestiile astea deja băgate aici la frigider, iar păturile erau adunate într-o pânză. Când am ajuns acasă nu a trebuit decât să vin repede, să le întind și să aprind focul.

Mi-am terminat felia de pizza.

— Ești uimitor.

— Sunt convins că nu ți-ai dat seama de asta abia acum.

— Nu. Am știut întotdeauna. M-am uitat la el cum își alege o altă căpșună. Poate nu chiar de la început...

El s-a uitat la mine.

— Cea mai mare calitate a minunăției mele este că stă ascunsă.

— Serios?

Se făcuse frig și m-am ghemuit mai aproape de el și de focul care aproape se stinsese, tremurând, dar nici nu mă gândeam să ne întoarcem acasă.

— Mmm-mmm.

A zâmbit, a pus capacul caseletei la loc și a băgat mâncarea rămasă la loc în frigider. Mi-a aruncat o cutie de suc și a început să strângă. Renunțaserăm de mult la vinul de fructe.

— Nu pot să-ți arăt toate calitățile mele deodată.

— Sigur că nu. Unde ar mai fi misterul?

El a luat o pătură moale.

— Nu e niciun mister.

Mi-a pus pătura pe umeri și s-a așezat lângă mine.

— Mulțumesc. Am tras pătura moale mai aproape de mine.
Cred că masele ar fi șocate dacă ar afla cât de dulce poți să fii.

Daemon s-a lungit, așezat pe o parte.

— Nu vor ști niciodată.

Am zâmbit, m-am aplecat spre el și l-am sărutat.

— O să duc secretul cu mine în mormânt.

— Bine. A bătut cu palma lângă el. Putem să mai venim aici când vrei tu.

— Nu vreau să plec.

— Atunci mișcă-ți fundulețul tău de hibrid aici.

Am venit lângă el și m-am întins și eu. Daemon a tras o pernă și mi-a pus-o sub cap. Mă strânsesem așa de tare lângă el, încât ar fi fost nevoie de o armată de arumi să ne despartă.

Am vorbit despre dans, despre școală și chiar despre universitatea din Colorado.

Am vorbit așa până mult după miezul nopții.

— Nu ești deloc îngrijorat pentru mâine? l-am întrebat eu, trecându-mi degetele peste linia arcuită a obrazului său.

— Sunt îngrijorat – doar un nebun nu ar fi îngrijorat.

Când am ajuns spre buzele lui, mi-a sărutat degetul.

— Dar nu din motivul la care te gândești tu.

— Dar de ce?

Mâna mea a alunecat pe gâtul lui, peste cămașă. Își scosese haina ceva mai devreme. Pe sub materialul subțire îi simțeam pielea caldă și fermă.

Daemon a venit mai aproape.

— Mă gândesc că Beth nu o să fie așa cum și-o amintește Dawson.

— Și eu.

— Totuși, sunt convins că o să facă față. A venit chiar lângă mine, a strecurat mâna sub pătură și mi-a prins umărul gol. Aș fi vrut doar să-i fie bine. Merită.

— Merită... Mi-am ținut respirația, fiindcă mâna lui ajunsese mai jos, pe scobitura taliei, apoi pe rotunjimea coapsei. Sper ca ea să fie bine, am adăugat, sper ca toată lumea să fie bine, chiar și Chris.

El a dat din cap și m-a împins ușor pe spate. A trecut delicat cu mâna peste partea de jos a rochiei mele, până la genunchi. M-am înfiorat. El a zâmbit.

— Altceva te preocupă pe tine, a spus.

Când mă gândeam la ziua de mâine și la ce ne-ar putea rezerva viitorul, o groază de chestii începeau să mă preocupe.

— Nu vreau să ți se întâmple ceva, am răspuns și mi s-a tăiat vocea. Nu vreau să se întâmple nimic nimănui.

— Ssst. M-a sărutat tandru. N-o să se întâmple nimic, nici cu mine, nici cu altcineva.

L-am strâns la piept cu mâinile încleștate, de parcă aș fi putut să împiedic să se întâmple ceva rău ținându-l așa lângă mine.

Era stupid, știi, dar când îl strângeam așa, parcă reușeam să-mi țin în frâu cea mai mare frică din toate.

Că aș fi putut ajunge în situația ca eu să plec de la Mount Weather și el nu.

— Ce-o să fie dacă o să avem succes mâine-seară?

— Vrei să zici *după ce* o să avem succes. Și-a urcat piciorul peste mine și l-a strecurat printre picioarele mele. Luni ne ducem la școală – plictisitor, știi. Apoi să sperăm că trecem clasa, trebuie să trecem. Apoi absolvim. Și apoi avem toată vara la dispoziție...

Greutatea corpului său îmi altera gândurile, dar panica era prea aproape de mine.

— Cei de la Daedalus o să vină să-i caute pe Beth și pe Chris.

— Și n-o să-i găsească... Și-a lipit buzele de tâmpla mea, apoi de sprânceană. Asta, dacă ajung să se apropie.

Mi s-a strâns stomacul.

— Daemon...

— O să fie bine. Nu-ți face griji.

Voiam să cred. Sau mai degrabă aveam nevoie să cred.

— Hai să nu ne mai gândim la ziua de mâine, a șoptit el, apucându-mi cu buzele obrazul, apoi falca. Hai să nu ne mai gândim la săptămâna viitoare sau la noaptea viitoare. Acum suntem doar noi doi, nimic altceva.

Cu inima bubuind, am dat capul pe spate și am închis ochii. Mi se părea imposibil să uit ce urma să fie, dar când mâna lui a început să urce de pe genunchi în sus, pe sub marginea rochiei, chiar nu am mai fost decât noi și nimic altceva.

CAPITOLUL 36

La fel ca data trecută, înainte de a o porni spre Mount Weather, aproape toată ziua de duminică mi-am petrecut-o cu mama. Am plecat să luăm în oraș un mic dejun întârziat și am pus-o la curent cu evenimentele de la bal. Când i-am povestit despre surpriza pe care mi-a făcut-o Daemon la lac, avea ochii umezi. La naiba, și eu aveam ochii umezi și îmi tresălta inima în piept când îi povesteam.

Rămăsesem acolo cu Daemon până când stelele începuseră să se stingă și cerul se făcea albastru-închis. Fusesse absolut perfect și ce am făcut în orele acelea târzii mă înfiora și acum până în vârful degetelor.

— Ești îndrăgostită, a spus mama, alergând cu furculița prin farfurie după o bucată de pepene galben. Nu e niciun dubiu. Se vede în ochii tăi.

Obrajii mi s-au făcut roșii.

— Mda, sunt.

Ea a zâmbit.

— Ai crescut prea repede, scumpa mea.

Nu avea întotdeauna impresia asta, de exemplu azi-dimineață, când nu reușeam să-mi găsec un șlap și am fost la două secunde distanță de o criză de isterie.

Apoi a vorbit foarte încet, ca să nu fie auzită de mulțimea din jur:

— Sper că ai grijă, da?

Curios e că nu m-am mai simțit penibil la replica asta. Poate că avea vreo legătură cu poveștile ei de ieri despre “bebelușa Katy cea dezbrăcată care își arunca scutecul de pe ea”. În orice caz, îmi părea bine că mă întreba – că îi păsa de asta. Poate că mama mea era ocupată cu serviciul, ca mai toți părinții singuri, dar asta nu înseamnă că era absentă.

— Mamă, știi că aș fi întotdeauna atentă cu chestiile astea. Am luat o gură de suc și am adăugat: Nu-mi doresc bebeluși Katy alergând în toate părțile.

Ochii ei s-au lărgit de uimire și apoi iar s-au umezit. O, Doamne...

— Chiar ai crescut, a spus ea și și-a pus mâna pe mâna mea. Și sunt mândră de tine.

Era plăcut să auzi asta, fiindcă nu știam prea bine ce ar putea s-o facă pe ea mândră, din perspectiva ei. Bine, mergeam la școală, nu intram în belele – în general – și aveam note bune. Dar până acum ratasem chestia cu facultatea și știam că asta o supără. Iar de restul chestiilor cu care mă confruntam eu nu știa nimic.

Și totuși era mândră de mine, iar eu n-aș fi vrut s-o dezamăgesc pentru nimic în lume.

Când am revenit acasă, Daemon a trecut pe la noi, iar eu am făcut tot ce mi-a stat în putință s-o țin cât mai departe de albumele foto pe mama, până când s-a dus să se culce puțin

înainte de a pleca la serviciu și ne-a lăsat pe mine și pe Daemon de capul nostru, numai că eu eram din ce în ce mai încordată, cu cât treceau orele.

După ce mi-am pus treningul negru, Daemon mi-a cerut opalul. I l-am dat.

— Nu te uita așa la mine, a spus el, de pe cealaltă margine a patului. A băgat mâna în buzunar și a scos un șnur subțire, alb. Decât să-l ții în buzunar, m-am gândit să ți-l pui ca medalion.

— A. Bună idee.

M-am uitat la el cum înfășoară șnurul în jurul opalului, lăsând destul din el cât să nu mă strângă de gât. Am stat să mi-l lege și a băgat piatra pe sub tricou. Opalul a alunecat ușor peste obsidianul care era deja acolo.

— Mulțumesc, am spus eu, deși tot mai credeam că ar fi fost mai bine să ne asumăm riscul și să-l facem bucați.

El a zâmbit.

— Cred că mâine ar trebui să nu ne ducem la masă și să mergem la film.

— Ce?

— Mâine – cred că ar trebui să ne ducem la școală doar dimineața.

Nu era pe lista mea de priorități să fac planuri despre chiulul de la orele de mâine după-amiază și eram gata să-i spun și lui asta, când mi-am dat seama ce vrea să facă. Voia să-mi distragă atenția de la posibilitatea ca ziua de mâine să fie o zi

pe care să nu vreau s-o văd, să păstreze aparența de normalitate și eventual speranța.

Am ridicat ochii spre el și ne-am uitat lung unul la altul. Irisul lui verde ardea extraordinar de puternic și apoi s-a făcut alb când m-am așezat în genunchi, i-am luat obrajii în mâini și l-am sărutat – l-am sărutat exact ca și cum el era aerul de care eram eu însetată.

— Pentru ce a fost asta? m-a întrebat el când m-am retras. Nu că m-aș plânge.

Am ridicat din umeri.

— Așa, pur și simplu. Iar ca să-ți răspund la întrebare, cred că ar fi perfect să chiulim toată ziua.

Daemon s-a mișcat așa de repede, încât nici n-am văzut când s-a ridicat și m-am trezit cu el peste mine, ținându-mă de cap cu mâinile lui ca niște benzi de oțel, așezată pe spate, uitându-mă în sus la el.

— Ți-am mai spus până acum că am o slăbiciune pentru fetele obraznice? a murmurat el.

Silueta lui se estompa pe margine, căpătase un alb delicat, de parcă cineva luase o pensulă și mângălise în jurul lui un contur. O șuviță de păr i-a alunecat pe frunte, peste ochii aceia uimitori, ca niște diamante.

Nu reușeam să-mi recapăt respirația.

— Ai slăbiciune pentru chiulangioaice?

Când și-a apropiat corpul de al meu, s-a auzit un fel de zumzet electric, apoi, când trupurile noastre s-au atins, au sărit scânteii.

— Pentru *tine* am o slăbiciune.

— Întotdeauna? am șoptit.

Mi-a atins ușor buzele cu buzele lui.

— Întotdeauna.

* * *

Ceva mai târziu, Daemon a plecat să se întâlnească cu Matthew și Dawson. Ei trei voiau să mai repete o dată ce au de făcut, iar Matthew, care era prin definiție un meticolos, voia să mai facă vreo câteva exerciții cu onixul.

Am rămas acasă, învârtindu-mă pe lângă mama ca un copilaș, în timp ce se pregătea de plecare. Fiindcă mă simțeam excesiv de disperată, chiar am urmat-o afară când a plecat, uitându-mă cum iese cu spatele de pe alee cu Priusul ei.

Rămasă singură, privirea mi-a alunecat spre florile care înconjurau veranda. Compostul uscat trebuia de mult înlocuit și frunzele uscate trebuiau smulse.

Am coborât din verandă, m-am dus la tufele mici de trandafiri și am început să rup petalele uscate. Auzisem undeva că asta i-ar ajuta să înflorească mai des. Nu știu dacă era așa sau nu, dar acțiunea aceasta monotonă de curățare atentă a uscăciunilor îmi calma nervii.

Mâine, eu și Daemon o să plecăm de la prânz.

În weekendul următor, o s-o conving pe mama că trebuie să refac grădinița.

La începutul lui iunie, o să fiu absolventă.

Și tot în luna aceea, o să mă ocup serios de hârțogăria pentru înscrierea la Universitatea din Colorado și o să arunc bomba pentru mama.

În iulie, o să-mi petrec fiecare zi cu Daemon, înotând în lac și căpătând un bronz impecabil.

La sfârșitul verii, relația mea cu Dee o să revină la normal.

Iar când va veni toamna, o să scăpăm de toate. Nimic n-o să mai fie la fel. Nu mai eram un simplu om. Iubitul meu – tipul pe care îl iubeam – era un extraterestru. Și s-ar putea să vină un moment, cândva, când și noi, la fel ca Dawson și ca Blake, va trebui să ne pierdem urma.

Dar, oricum ar fi, va exista și ziua de mâine, și săptămâna viitoare, și vara viitoare și toamna viitoare.

— Numai tu puteai să grădinărești în momentul ăsta.

M-am răsucit repede la auzul vocii lui Blake. Stătea rezemat de mașina mea, îmbrăcat în negru, gata de plecare.

Era prima dată după confruntare când Blake se apropia de mine când eram singură, iar partea extraterestră din mine a reacționat imediat. Senzația aia de carusel a apărut imediat. Energia statică pârâia pe pielea mea.

M-am stăpânit.

— Ce vrei, Blake?

El a râs ușor, cu ochii în pământ.

— Curând trebuie să plecăm, nu? Am ajuns un pic mai devreme.

Iar eu eram un pic cam dusă cu pluta. Da, sigur.

I-am aruncat o privire furioasă, scuturându-mi praful de pe degete.

— Cum ai ajuns aici?

— Am parcat în capătul străzii, lângă casa părăsită. A făcut un semn cu bărbia în direcția aceea. Ultima dată când am lăsat mașina aici, am impresia că cineva mi-a topit vopseaua de pe capotă.

Probabil Dee, cu mâinile ei de microunde. Mi-am încrucișat brațele la piept.

— Dee și Andrew sunt acasă, am simțit eu nevoia să-i spun.

— Știu. A scos o mână din buzunar și și-a trecut-o prin părul țepos. Arătai foarte bine la bal.

Am simțit iar neliniștea aia în stomac.

— Da, te-am văzut acolo. Ai fost singur?

El a dat din cap.

— N-am stat decât câteva minute. Niciodată n-am fost la balurile astea de la școală. Destul de dezamăgitor.

Nu am spus nimic.

Blake a lăsat mâna jos.

— Ești îngrijorată pentru diseară?

— Cine n-ar fi?

— Fată deșteaptă, a spus el și a zâmbit un pic.

Era mai mult un fel de strâmbătură.

— Din câte știu eu, nimeni nu a reușit să pătrundă în centrele lor până acum, nici măcar atât cât am intrat noi. Niciun luxen și niciun hibrid și nu-mi închipui că n-a mai încercat nimeni până la noi. Pun pariu că mai sunt zeci de Dawsoni și Beth, de Blake și de Chris.

Mi s-au încordat mușchii gâtului și umerii.

— Dacă asta a vrut să fie un discurs de încurajare, să știi că nu ți-a ieșit deloc.

Blake a râs.

— N-am vrut să iasă așa. Voiam doar să spun că, dacă reușim să facem asta, înseamnă că suntem cei mai tari, să știi. Cei mai buni hibridi și cei mai buni luxeni.

Amuzant sau poate doar ironic era că exact cei pe care Daedalus și-i dorea așa de tare erau singurii care puteau să-i înfrunte, m-am gândit eu.

Am băgat mâna în buzunar și am simțit marginile fine și călduțe ale opalului.

— Suntem cei mai grozavi, îmi imaginez.

A zâmbit iar cu tristețe și apoi a spus:

— Pe asta mă bazez și eu.

* * *

Eram toți îmbrăcați în negru, ca o adunătură de ninja ratați. Îmi simțeam pielea transpirată pe sub tricoul gros cu mânecă lungă. Ideea era să avem cât mai puțină suprafață de piele expusă, ca impactul onixului să fie mai mic.

Ultima dată nu ne gândiserăm la asta, dar acum trebuia să ne luăm toate măsurile de precauție.

Opalul parcă îmi ardea buzunarul.

Drumul prin munții din Virginia l-am făcut în tăcere. De data asta, nici măcar Blake nu mai vorbea. Lângă el, Dawson era un ghem de energie. La un moment dat – din fericire nu trecea nicio mașină atunci – și-a luat forma lui adevărată, orbindu-ne pe toți.

Cuvintele lui Blake răsunau și acum în capul meu. *Pe asta mă bazez și eu.* Probabil eram paranoică, dar se instalaseră în capul meu și nu mai scăpăm de ele. Normal că se baza pe noi să facem imposibilul. Avea de câștigat și el la fel de mult ca noi.

Apoi m-am gândit la avertismentul lui Luc: *Să n-ai încredere niciodată în cineva care are ceva de câștigat sau ceva de pierdut.* Dar așa ar fi trebuit să nu avem încredere în niciunul dintre prietenii noștri. Toți aveam ceva de câștigat sau de pierdut.

Daemon s-a întins spre mine și mi-a strâns mâna.

Nu era bine să mă gândesc așa de mult la toate astea. Nu făceam decât să mă agit și să mă sperii și mai tare.

I-am zâmbit lui Daemon și m-am hotărât să nu mă gândesc decât la după-amiaza pe care am petrecut-o împreună. De fapt, n-am făcut nimic concret. Doar am stat ținându-ne în brațe, treji și, într-un fel, a fost mai intim ca niciodată. Azi-noapte sau azi-dimineață a fost cu totul altceva.

Daemon era un tip plin de imaginație.

Tot restul drumului obrajii mei au fost îmbujorați.

Când cele două SUV-uri au ajuns la mica fermă din capătul drumului de acces, cufundat în beznă, mai erau cinci minute. Când am coborât, Blake a primit de la Luc mesajul de confirmare.

Eram gata de plecare.

Nu am mai făcut nicio încălzire, am stat toți nemișcați, conservându-ne energia. Ash, Andrew și Dee au rămas la mașină. Noi am pornit spre câmpul plin de buruieni.

Speram să nu ne umplem de căpușe.

Am aruncat o ultimă privire spre luxenii rămași la mașină; era timpul să pornim. Am lăsat Sursa să-mi invadeze sângele și oasele, să se prelingă pe pielea mea, și am țâșnit în întuneric, prin noaptea întunecată, fără o rază de lună. Ca și ultima dată, Daemon stătea lângă mine. Asta mai lipsea, să mă împiedic de ceva și să cad înapoi la vale.

Când am ajuns la marginea pădurii, era liniște și multă încordare și ne-am oprit să verificăm dacă într-adevăr e un singur paznic care supraveghează gardul.

De data asta Daemon l-a pus la pământ. Apoi ne-am apropiat de poartă și am tastat primul cod.

Icar.

Am trecut apoi în goană prin curtea interioară, ca niște fantome. Cineva ar fi putut să sesizeze o mișcare, dar nu ar fi putut să ne vadă.

La cele trei uși, Dawson a introdus cel de-al doilea cod.

Labirint.

Iar acum, ori o făceam, ori muream. Luni întregi ne pregătiserăm pentru asta. Oare antrenamentul ăla cu onix făcea măcar cât o ceapă degerată? Daemon mi-a aruncat o privire. Am băgat mâna în buzunar și am strâns opalul în mână.

Dușul cu onix tot avea să doară ca dracu', dar, dacă Blake avea dreptate, ar fi trebuit să facem față.

Ușa s-a deschis ca la o cameră depresurizată și Daemon a intrat primul.

S-a auzit un pufăit și el a tresărit, dar a mai făcut un pas și a intrat, era acum înăuntru. S-a oprit, s-a uitat peste umăr și a zâmbit cu un colț al gurii.

Am răsuflat ușurați, toți în același timp.

Am trecut pe rând pe sub scutul de onix. Spray-ul a fost primit de fiecare cu o strângere de ochi și o grimasă de durere. Eu abia l-am simțit.

Pentru că eram prima oară înăuntru la Mount Weather, ne-am aliniat toți în spatele lui Blake, care știa drumul. Tunelul

era întunecat, cam din șase în șase metri erau niște lămpițe montate pe pereții portocalii. M-am uitat să văd unde ar putea să fie ușile alea criminale de urgență, dar era mult prea întuneric.

Am ridicat capul și am observat că tavanul arată înfiorător. Era lucios – ziceai că e ud sau ceva, dar nu era nici urmă de lichid.

— Onix, a șoptit Blake. Totul e acoperit de onix.

În cazul în care n-au făcut o reamenajare recentă, Blake ar fi trebuit să știe asta. Simțind opalul în mână, în timp ce ne grăbeam prin tunel, am încercat să accesez Sursa și am așteptat să apară valul acela de energie.

A fost o scânteie ceva mai mare, dar nici nu se putea compara cu ce fusese când îl testasem atunci cu Daemon. Îmi simțeam inima grea în timp ce ne apropiam de capătul tunelului. Probabil că tot onixul ăla slăbea cumva puterea opalului.

În capăt, tunelul se deschidea în două părți. La mijloc erau lifturile. Matthew s-a apropiat de cele două coridoare, să verifice.

— Liber, a spus el, apoi s-a estompat, mișcându-se așa de repede, încât nici nu l-am văzut când a apăsat butonul de la lift și s-a întors lângă noi.

Când s-au deschis ușile, am intrat toți odată în cabina de oțel. Se pare că ușa de la scări era cu parolă și eu m-am întrebat ce fac ăștia dacă sunt nevoiți să iasă de urgență pe acolo.

M-am uitat prin lift și am observat câteva bucațele negre-roșiatice sclipind în lumina de deasupra capului. Eram aproape convinsă că o să avem parte și aici de un duș cu onix, dar nu s-a întâmplat așa.

Daemon mi-a atins ușor mâna și eu am ridicat capul spre el.

Mi-a făcut cu ochiul. Am clătinat din cap, mutându-mă de pe un picior pe altul, neliniștită. Aveam impresia că e liftul cel mai lent din lume. Puteam să rezolv și un exercițiu de trigonometrie mai repede decât se mișca asta.

Daemon mi-a strâns mâna, de parcă ar fi simțit cât sunt de agitată.

M-am ridicat pe vârfuri și i-am luat obrazul în mână, trăgându-l spre mine. L-am sărutat apăsător, fără inhibiții.

— Ca să-ți poarte noroc, am spus eu după ce m-am oprit, cu respirația tăiată.

Ochii lui de smarald au sclipit și am văzut în ei o mulțime de promisiuni care m-au făcut să mă înfior în cu totul alt fel. Când o să ne întoarcem acasă, nici nu se discută că o să ne facem timp să fim doar noi.

Pentru că o să ne întoarcem, toți. Nu se poate să nu ne întoarcem.

În sfârșit, ușile liftului s-au deschis și am văzut un fel de sală de așteptare. Pereți albi. Tavan alb, podea albă.

Ajunseserăm în spitalul de nebuni.

— Drăguțe culori decorative, a spus Matthew.

Daemon s-a strâmbat.

Fratele lui a luat-o înainte și s-a oprit în fața ușii. Era imposibil de spus ce ne aștepta dincolo de ușa aceea. După ce tastam codul, intram în necunoscut.

Dar ajunseserăm până aici. Eram plină de nerăbdare.

— Cu grijă, frate, a spus Daemon. S-o luăm încet.

El a dat din cap.

— N-am fost niciodată aici. Blake?

Blake s-a dus lângă el.

— Ar trebui să fie un alt tunel, mai scurt și mai larg, și pe partea dreaptă sunt niște uși. Celule, de fapt, dotate cu un pat, un televizor și o baie. Sunt cam douăzeci de camere. Nu știi dacă toate sunt ocupate.

Toate? Nici măcar nu mă gândisem că mai pot fi și alții. M-am uitat la Daemon.

— Nu putem să-i lăsăm așa pe ceilalți.

Până să răspundă, a intervenit Blake.

— N-avem timp, Katy. Dacă am lua mai mulți, am întârzia prea mult și nici măcar nu știm în ce stare sunt.

— Dar...

— De data asta sunt de acord cu Blake. Daemon s-a uitat în ochii mei șocați. Nu putem, Kitten. Nu acum.

Nu eram deloc de acord cu asta, dar nici nu puteam s-o iau la fugă pe hol ca să le dau drumul. Nu intra în planurile noastre și nu aveam destul timp. Era nasol – era mai nasol decât piratarea unei cărți, mai nasol decât să aștepti un an întreg să apară următoarea carte din seria ta preferată și mai nasol decât o carte care se termină în coadă de pește. Faptul că îi lăsam aici, că știam de existența unor oameni nevinovați, pe care nu i-am putut salva, o să mă chinuie toată viața.

Blake a respirat adânc și a tastat ultimul cod.

Daedalus.

Liniștea din jur a fost spartă de zgomotul mai multor încuietori care se retrag și deasupra ușii, în dreapta, s-a aprins o lumină verde.

Blake a crăpat încet ușa, iar Daemon s-a așezat în fața mea. Matthew trecuse în spatele meu, iar eu eram acum ca în spatele unor scuturi. Ce naiba?...

— E liber, a spus Blake, ușurat.

Am intrat pe ușă, descoperind un alt scut de onix. Mai aveam încă două până să ajungem acolo. N-o să fie prea simplu.

Tunelul era ca și cel de jos, numai că era alb și, așa cum ne spusese Blake, era mai scurt și mai larg. Toată lumea pornise

deja, în afară de mine. Reușiserăm – eram aici. Stomacul mi se strânsese și mă furnica pielea.

Aproape că nu-mi venea să cred. Eram fericită și speriată în același timp, am simțit că Sursa reacționează, dar numai puțin, după care s-a stins. Cantitatea de onix din clădirea asta era o demență.

— A treia celulă e a ei, a spus Blake, fugind pe hol spre ultimul grup de celule.

M-am întors spre ușă și mi-am ținut respirația, în timp ce Dawson a pus mâna pe mânerul de onix al ușii și l-a răsucit. S-a deschis imediat.

Dawson a intrat în cameră, cu picioare nesigure, tremurând din tot corpul, iar vocea i-a sunat răgușit când a rostit:

— Beth?

Un singur cuvânt, numai acele sunete au reușit să iasă din gura lui Dawson și noi toți ne-am oprit și iar ne-am ținut respirația.

Peste umărul lui am reușit să văd o siluetă subțire, stând în fund pe un pat îngust. Când am văzut-o, eram gata să țip de bucurie – așa aș fi vrut, fiindcă ea era, era Beth... deși nu arăta deloc așa cum o văzusem eu ultima dată.

Părul șaten nu mai era murdar și încâlcit, ci strâns frumos în coadă. Câteva șuvițe atârnav pe lângă urechi, încadrându-i fața palidă și delicată de spiriduș. Mi-era tare teamă că n-o să-l recunoască pe Dawson, că o să se comporte ca o nebună, cum a

fost în seara aceea când am întâlnit-o eu. Mă pregătisem pentru ce-i mai rău. Mă gândeam că ar putea chiar să-l atace pe Dawson.

Dar când i-am văzut ochii întunecați, mi-am dat seama că nu sunt aceeași ochi goi pe care îi avea acasă la Vaughn. Nu avea nici privirea înfricoșător de fixă pe care o avusese Carissa.

S-a văzut în ochii ei că l-a recunoscut pe Dawson. Timpul s-a oprit în loc pentru cei doi și apoi s-a accelerat. Dawson s-a apropiat împiedicat de ea și am crezut că o să cadă în genunchi. Mâinile le ținea pe lângă corp, când strângea pumnii, când îi desfăcea, de parcă nu putea să se controleze.

Nu putea să spună nimic, doar *Beth*.

Fata s-a dat jos din pat, și-a aruncat ochii spre noi, apoi și i-a fixat pe Dawson.

— Dawson? Tu... Nu înțeleg.

Amândoi au pornit în același moment, s-au repezit unul la altul în aceeași clipă. S-au îmbrățișat și Dawson a ridicat-o pe sus, îngropându-și fața în gâtul ei. Își spuneau ceva, dar glasurile lor erau alterate de emoție, vorbeau prea încet și prea repede ca să pot să-i înțeleg. Din felul în care se țineau în brațe, înțelegeai că niciodată n-o să se mai despartă.

Dawson a ridicat capul și a spus ceva în limba lui și suna la fel de frumos ca atunci când vorbea Daemon. Apoi a sărutat-o și eu m-am simțit ca o perversă uitându-mă la ei, dar nu puteam să îmi mut privirea. Era atâta frumusețe în reîntâlnirea

lor, în felul în care el îi acoperea obrazii uzi de lacrimi cu sărutări delicate.

Am simțit că îmi vine să plâng. Lacrimi de fericire mi-au încețoșat ochii. Am simțit mâna lui Matthew pe umărul meu, strângându-mă ușor. Am dat din cap, smârcâind.

— Dawson.

Îngrijorarea din vocea lui Daemon ne-a adus pe toți cu picioarele pe pământ, amintindu-ne că nu aveam prea mult timp.

Dawson s-a retras, a luat-o de mână și s-a întors spre noi, în timp ce din gura lui Beth curgea o ploaie de întrebări.

— Ce faceți aici? Cum ați intrat? Ei știu că sunteți aici?

Și nu mai termina, în timp ce Dawson, care avea un zâmbet prostesc pe față, încerca s-o facă să tacă.

— Mai târziu, a spus el. O să trebuiască să intrăm pe ușile alea și o să doară...

— Scuturile de onix, știu, a spus ea.

Ei, asta ne scutea de o problemă.

M-am întors, văzând că se întoarce și Blake, cărându-l în brațe pe prietenul lui luxen cu părul negru. Obrazul băiatului era plin de sânge.

— Se simte bine?

Blake a dat din cap. Era palid și crispat.

— Eu... Nu m-a recunoscut. A trebuit să-l fac să tacă.

Am simțit o ușoară durere în inimă. Expresia din ochii lui Blake era așa de disperată și sumbră, mai ales după ce s-a uitat la Dawson și Beth. Tot ce făcuse el: minciunile, înșelătoriile, crimele, toate fuseseră pentru băiatul pe care îl ținea în brațe. O persoană pe care el o considera un frate. Iar îmi părea rău de compasiunea pe care o simțeam pentru el.

Dar îmi era milă de el.

Beth a ridicat capul și a încetat cu întrebările.

— Nu poți să...

— Trebuie să plecăm. Blake a întrerupt-o și a trecut pe lângă noi. Aproape că am depășit timpul.

Și chiar așa era. M-am cutremurat când am auzit și i-am zâmbit fetei, cu speranța că pot s-o încurajez.

— Trebuie să plecăm. Acum. Restul poate să mai aștepte.

Beth clătina însă cu putere din cap.

— Dar...

— Trebuie să plecăm, Beth. Știm.

Ea a dat din cap când l-a auzit pe Dawson, dar în ochii ei se citea panica.

Teama ne-a umplut de adrenalină până la refuz și am pornit toți cinci pe hol fără să mai întârziem. Daemon a tastat codul pe panoul de control din perete și ușa s-a deschis.

Camera complet albă nu era însă goală.

În mijlocul ei se afla Simon Cutters – dispărutul, presupusul mort Simon Cutters – la fel de mare și bolovănos ca odinioară.

Toți am fost luați prin surprindere. Daemon a făcut un pas înapoi. Matthew s-a oprit. Mie nu-mi venea să cred că trăiește, nu pricepeam de ce stă acolo, de parcă ne aștepta pe noi.

Firișoarele de păr de pe brațe au început să mi se ridice.

— Rahat, a făcut Daemon.

Simon a zâmbit.

— V-a fost dor de mine? Mie mi-a fost dor de voi.

Apoi a ridicat o mână. Lumina s-a reflectat într-o brățară de metal. S-a văzut sclipirea unei bucăți de opal identice cu cea pe care o aveam eu la gât. Totul s-a întâmplat foarte repede. Simon a desfăcut mâna și parcă brusc s-a stârnit un uragan. Am simțit cum mă ridic de la pământ, aruncată prin aer. M-am izbit într-o ușă, nimerind cu șoldul în mânerul de metal. A urmat o explozie de durere, care mi-a scos tot aerul din plămâni, și am căzut pe podea.

O, Doamne... Simon era...

Creierul meu se chinuia să proceseze evenimentele. Dacă Simon avea o bucată de opal, înseamnă că trebuia să fie hibrid. Poate că nu ar fi reușit să ne lovească așa dacă ne-am fi așteptat la asta. Cum a fost și Carissa. Era ultima persoană la care mă așteptam.

Daemon se ridica de jos la câțiva metri mai încolo, pe hol, ca și Matthew. Dawson și Beth erau lipiți de perete. Blake era mai aproape de mine, apărându-l pe Chris cu propriul trup.

Am făcut un efort și m-am ridicat, strângând din ochi la durerea care mi-a fulgerat piciorul. Am încercat să stau drept, dar piciorul mi-a cedat. Blake s-a repezit la mine și m-a prins înainte să mă izbesc pentru a doua oară de podea.

Simon s-a apropiat de noi și a zâmbit.

Daemon s-a ridicat cu greu în picioare.

— Ah, ești mort.

— Păi, eu zic că asta-i replica mea, a răspuns Simon.

O explozie de energie a țâșnit din mâna lui și eu am urlat speriată la Daemon. Abia a reușit să evite o lovitură în plin. Pupilele lui Daemon începuseră să strălucească alb. S-a dat înapoi. Arcul electric a trecut prin cameră, o lumină alb-roșiatică. Simon l-a evitat, râzând.

— O să te epuizezi, luxenule, a rânjit el.

— Nu mai repede ca tine.

Simon a făcut cu ochiul și apoi s-a întors spre noi, aruncând iar mâna. Blake și cu mine ne-am tras repede în spate. Eram gata să cad și Blake m-a prins. Nu știu cum, brațul lui ajunsese pe după gâtul meu. Parcă mă îmbrățișa, dar în clipa următoare Daemon a fost lângă mine și m-a ascuns în spatele lui.

— Nu e bine deloc, a spus Blake, apropiindu-se puțin de Simon. Nu mai avem timp.

— Nu mai spune, a scuiat Daemon.

Dawson a țâșnit spre Simon, dar acesta l-a aruncat înapoi, râzând. Era ca un hibrid care fusese îndopat cu steroizi. Încă o

încărcătură de energie a zburat spre Blake, apoi spre Matthew. Amândoi au plonjat la podea ca să evite lovitura. Simon continua să avanseze, zâmbind întruna. M-am uitat spre el și privirile ni s-au întâlnit. Ochii lui nu aveau în ei niciun fel de emoție omenească. Erau ireali. Inumani.

Și atât de îngrozitor de reci. Cum fusese oare hibridizat? Cum de reușiseră? Și cum se transformase în acest monstru insensibil? Erau așa de multe întrebări, dar niciuna nu conta în clipa asta. Durerea care îmi tăia răsufierea mă împiedica să mă concentrez, mă împiedica și să stau în picioare. Zâmbetul lui Simon s-a întins pe toată fața și, când am accesat Sursa, am simțit un cutremur și scânteia aceea, undeva, în adâncul ființei mele. Înainte s-o eliberez, el a început să vorbească.

— Vrei să ne jucăm, Kitty Kat?

— Ah, la dracu', a hârâit Daemon.

Daemon era mult mai rapid decât mine. A trecut ca un fulger pe lângă Blake și Matthew, apoi pe lângă Dawson și Beth. Mișcarea asta rapidă sunt convinsă că îi făcea rău, cu atâta onix în jur, dar se mișca precum fulgerul. În mai puțin de o clipă era în fața lui Simon, cu mâinile de o parte și de alta a capului acestuia.

Un pârâit sinistru a răsunat pe tot holul.

Simon a căzut la pământ.

Daemon s-a dat înapoi, respirând adânc.

— Nu mi-a plăcut niciodată gunoiul ăsta.

M-am clătinat într-o parte, cu inima bubuind din cauza Sursei care se agita fără încetare în mine. Cu ochii cășcați, am înghițit în sec.

— Este... Era...

— Nu avem timp.

Dawson a tras-o pe Beth pe hol, spre camera din fața liftului.

Blake l-a tras de jos pe Chris și, când a trecut pe lângă trupul inert al lui Simon, s-a uitat o clipă la el. N-a spus nimic, dar ce era de spus?

Stomacul mi se strânsese de tot și panica era pe punctul de a pune stăpânire pe mine. M-am chinuit să merg, încercând să ignor durerea atroce care iradia în picior, de sus până jos.

— Ești bine? m-a întrebat Daemon, trecându-și degetele printre ale mele. Te-ai lovit rău.

— Sunt bine.

Eram în viață și puteam să merg singură, așa că asta ar fi trebuit să însemne că sunt bine.

— Tu?

El a dat din cap și am intrat în sală. Gândul că o să ne suim în lift mă îngrozea așa de tare, încât credeam că o să încep să vomit, dar nu exista nicio ușă spre scări. Nimic. Era singura opțiune.

— Haide.

Matthew a intrat în lift, alb la față.

— Trebuie să ne așteptăm la orice când se vor deschide ușile.

Daemon a încuviințat din cap.

— Cum vă simțiți?

— Nu prea grozav, a răspuns Dawson, care strângea și desfăcea întruna mâna pe care o avea liberă. E nenorocitul ăsta de onix. Nu știu dacă mai rezist mult.

— Ce dracu' s-a întâmplat cu Simon?

Daemon s-a întors spre Blake, după ce liftul s-a pus în mișcare.

— Ai fi zis că n-are nicio treabă cu onixul.

Blake a clătinat din cap.

— Nu știu, frate. Nu știu.

Beth bolborosea ceva, dar nu puteam să fiu atentă la ea. În stomacul meu se adunase un ghem de spaimă, care începea să-mi cuprindă tot corpul. Cum se putea ca Blake să nu știe? Am simțit că Daemon se mișcă lângă mine și apoi buzele lui mi-au atins fruntea.

— O să fie bine. Mai avem puțin și ieșim. Am rezolvat-o, mi-a șoptit el la ureche și era încordat, ca și mine.

Apoi a zâmbit. Era un zâmbet neforțat, unul adevărat, așa de larg și de frumos, încât am început și eu să zâmbesc.

— Îți promit, Kitten.

Am închis ochii o clipă, sorbindu-i cuvintele, agățându-mă de ele. Trebuia să cred în ele, fiindcă mai aveam un pic și o luam razna. Numai un tunel ne mai despărțea de libertate.

— Timpul? a întrebat Blake.

Matthew s-a uitat la ceas.

— Două minute.

Ușile s-au deschis cu un sunet ca de ventuză și a apărut tunelul lung și îngust, din fericire minunat de pustiu și fără surprize șocante. Blake a ieșit primul, cu povara lui, făcând pași mari și repezi. Eu și Daemon ne-am așezat de-o parte și de alta a lui Dawson și Beth, iar Matthew în fața lor, pentru orice eventualitate.

— Stai în spatele meu, a spus Daemon.

Am dat din cap, cu ochii în toate părțile. Tunelul se vedea în ceață, așa de repede ne mișcăm. Durerea din picior creștea cu fiecare pas pe care îl făceam. Când Blake a ajuns la ușa din mijloc, l-a urcat pe Chris pe umărul lui și a introdus codul. Ușa a zornăit un pic și s-a deschis.

Blake stătea acolo, înconjurat de întunericul nopții fără lună. În brațele lui, luxenul inert era palid și părea aproape mort, dar în câteva secunde avea să fie liber. Blake obținuse în sfârșit ce își dorise. Ochii noștri s-au întâlnit de la distanță. Era ceva tulbure în punctele alea verzi din ochii lui.

Am avut brusc o presimțire care prindea rapid contur. Imediat am dus mâna la gât după opal, dar nu am simțit decât lăntșorul de care atârna obsidianul.

Colțurile gurii lui Blake s-au ridicat încet. Mi s-a oprit inima și mi s-a strâns așa de tare stomacul, încât am crezut că o să mi se facă rău. Zâmbetul acela... Zâmbetul acela însemna *V-am făcut-o*. Un val de teroare nestăpânită mi-a înghețat pielea. Dar nu se putea. *Nu. Nu. Nu. Era imposibil.*

Blake s-a dat un pas în spate și a lăsat capul într-o parte. A deschis mâna pe care o avea liberă. Șnurul alb și subțire îi atârna printre degete. Bucățița de opal se legăna pe șnur, în mâna lui.

— Îmi pare rău, a spus el și ai fi zis că-i pare sincer rău.

Era incredibil.

— Așa trebuia să se întâmple.

— Nenorocitul! a urlat Daemon, plecând de lângă mine.

A țâșnit înainte și, din felul în care s-a dus după Blake, am știut că o să se termine cu vărsare de sânge.

Pe piept am simțit brusc o arsură, la fel de neașteptată și de înfricoșătoare ca o armată de soldați de la MA. Am băgat mâna sub tricou și am scos obsidianul. Era roșu strălucitor.

Daemon s-a oprit, mârâind.

Întunericul din spatele lui Blake s-a îngroșat, s-a întins și a pătruns în tunel. Negreala se prelingea pe pereți. Lămpile au făcut flamă și s-au stins. Umbrele au căzut pe podea,

cuprinzând totul în jurul lui Blake. Fără să-l atingă. Fără să-l oprească. Fumul s-a transformat mai întâi în coloane, apoi a luat forme umane. Pielea lor era ca un ulei întunecos, vâscos și lucios.

În jurul lui Blake s-au ivit arumii – șapte la număr. Toți îmbrăcați la fel. Pantaloni negri. Bluze negre. Ochelari de soare care le ascundeau ochii. Au început să zâmbească, unul după altul.

Pe Blake nu l-au băgat în seamă.

I-au *permis* să plece.

Blake a dispărut în noapte, iar arumii au venit spre noi.

Daemon s-a dus în întâmpinarea primului dintre ei, l-a izbit de perete, după care forma lui umană a început să pâlpâie. Dawson l-a așteptat pe un altul să se apropie, după ce a împins-o pe Beth la o parte și l-a doborât.

Matthew s-a aplecat și a scos de undeva un ciob subțire de obsidian ascuțit. S-a răsucit și l-a înfipt adânc în burta arumului care venea spre el.

Arumul s-a micșorat, și-a pierdut forma umană și s-a ridicat spre tavan. A atârnat acolo o clipă și apoi s-a făcut pulbere, de parcă ar fi fost alcătuit doar din oase casante.

M-am dezmeticit brusc.

Știam că niciunul dintre ei, și nici eu, nu ne vom putea baza pe Sursă prea mult timp și mi-am dat seama că asta avea să fie o luptă corp la corp. Am smucit obsidianul de la gât și

lănțișorul s-a rupt chiar în clipa în care unul dintre arumi ajunsese la mine. Mi-am văzut fața palidă în lentilele negre ale ochelarilor lui și am căutat în mine Sursa.

El s-a întins spre mine și din interiorul meu a erupt o lumină alb-roșiatică, ce l-a izbit în plin și l-a făcut să cadă pe spate. Energia țâșnea din mine ca un râu care ieșea din matcă. Onixul atenuase forța loviturii, iar arumul s-a ridicat, tocmai când Daemon reușise să-l distrugă pe cel cu care se luptase. O altă explozie de fum negru a zguduit coridorul.

Arumul pe care îl trântisem la pământ era acum în fața mea, fără ochelarii de soare. Ochii lui erau de un albastru foarte palid, culoarea cerului de iarnă. Erau la fel de reci ca ai lui Simon, ba poate și mai reci.

M-am tras înapoi, cu mâna încleștată pe obsidian.

Arumul a zâmbit, apoi s-a răsucit într-o parte, a întins un picior și mi-a agățat cu el piciorul rănit. Am simțit că cedez și am țipat. Începusem să cad, dar el m-a prins de gât, m-a ridicat în aer. În spatele lui l-am văzut pe Daemon întorcându-se spre noi, am văzut furia lui și apoi am văzut în spatele lui ridicându-se un alt arum.

— Daemon! am strigat eu și am înfipt bucata de obsidian în pieptul arumului care mă ținea.

Arumul m-a scăpat din strânsoare, iar Daemon s-a răsucit, lovindu-l pe cel din spatele lui. Am căzut iar pe podea pentru a

enșpea oară, iar arumul s-a dezintegrat cu atâta forță, încât mi-a zburat părul pe spate.

Daemon l-a apucat pe adversarul cel mai apropiat de umeri și l-a aruncat câțiva metri în spatele meu, în timp ce eu mă ridicam pe picioarele mele nesigure. Îmi tremura mâna pe obsidianul fierbinte.

— Fugi! Trebuie să plecăm!

Dawson a luat-o pe Beth de mână și s-a repezit spre ușă, doborând un arum.

— Acum!

Nu trebuia să-mi spună de două ori. Asta era o luptă pe care nu aveam cum s-o câștigăm. Nu în condițiile în care nu mai aveam timp și mai erau încă patru arumi, care în mod clar nu erau afectați de onix.

Am trecut peste durere și am pornit spre ușă, dar am apucat să fac doar câțiva pași înainte ca un arum să mă tragă de picior. Am căzut instantaneu și dureros și am scăpat obsidianul din mână, în încercarea de a-mi acoperi fața înainte să se strivească de ciment. Răceala atingerii arumului a trecut prin trening și a început să urce până sus când mi-a strâns mai tare glezna.

M-am răsucit pe o parte și l-am lovit cu celălalt picior drept în față. Am auzit cu satisfacție un pârâit umed și arumul mi-a dat drumul. M-am ridicat în picioare cu greu, strângând din dinți de durere, și m-am dus spre Daemon. El se întorsese și venea după mine, când a început să se audă un vuiet adânc în

toată clădirea, și vuietul a crescut și a crescut până când nu se mai putea auzi nimic altceva. Ne-am oprit cu toții. Lumina a invadat tunelul, s-a aprins și pe hol, iar ușile s-au închis automat. Se auzea o succesiune nesfârșită de bum-bum-bum-uri.

— Nu, a spus Matthew, cu ochii în direcția din care venise zgomotul. *Nu.*

Daemon s-a uitat rapid în spatele meu. M-am întors și am văzut lumina pâlpâind în tunel, pârâind și transformându-se într-un zid de lumină albastră. Apoi un alt zid, și un altul, cam din cinci în cinci metri...

Lumina albastră a căzut exact pe un arum care se afla în spatele meu. L-a prins în ea și a licărit. S-a auzit un sfârâit, ca și cum s-ar fi prins o muscă în capcană.

— O, Doamne, am șoptit eu.

Arumul nu mai era – pur și simplu nu mai era.

Nu vă apropiați de lumina albastră, spusese Blake. *Sunt lasere. Te fac praf.*

Daemon s-a repezit cu mâinile întinse spre mine, dar era prea târziu. Până să ajungă la mine, la nici un metru de față mea a apărut o peliculă de lumină albastră și un val de căldură mi-a zburat părul în spate. Daemon a scăpat un țipăt speriat, iar eu m-am tras înapoi.

Nu-mi venea să cred. Nu era posibil. *Refuzam* să cred. Daemon era de partea cealaltă a luminii, aproape de ieșire, iar

eu... eu eram de partea astalaltă, pe partea în care nu trebuia să fiu.

Privirile noastre s-au întâlnit și expresia din ochii lui, groaza din ochii aceia extraordinar de verzi mi-a sfărâmat inima în milioane de bucăți inutile. A înțeles – o, Doamne, a înțeles ce se întâmpla. Eram prinsă în capcană cu arumii.

S-au auzit strigăte. Cizme care bocăneau pe podele. Mi se părea că vin de peste tot. Din față, din spate, din toate părțile. Dar nu eram în stare să mă întorc, nu puteam să mă uit în spate, nu puteam să-mi iau ochii de la Daemon.

— Kat, a șoptit el, m-a implorat, de fapt.

Sirenele au început să sune strident.

Daemon a reacționat rapid, dar pentru prima dată în viața lui, nu destul de rapid. Nu avea cum. Ușile de urgență au început să coboare din tavan și să se ridice din podea, iar Daemon a țâșnit într-o parte, izbind cu palma într-un mic panou de control. Nimic nu mai funcționa. Ușile continuau să se închidă. Lumina albastră era ca o cascadă distrugătoare care ne separa. Daemon s-a repezit spre mine. Și-a luat avânt să se repeadă spre scutul albastru, iar eu am icnit îngrozită. Ar fi terminat dacă ar atinge laserele!

Am tras cât de multă energie am putut de la Sursă și am întins mâna, ignorând fierbințeala, și l-am împins pe Daemon cu ultimele mele puteri și cu ultima mea voință, ținându-i la distanță de lumina albastră trupul slăbit, până când Matthew a

preluat inițiativa și l-a apucat pe Daemon de mijloc. Am alunecat pe podea, fiindcă genunchii nu mă mai țineau. Daemon se zbătea ca un nebun, dădea cu pumnii în Matthew și îl târa după el, încercând să vină spre mine, dar Matthew l-a tras departe de lumină, reușind să-l pună în genunchi.

Era prea târziu.

— Nu! Vă rog! Nu! a urlat el, cu o voce răgușită, cum nu-l mai auzisem niciodată. Kat!

Vocile și bocăniturile de cizme se auzeau tot mai aproape și la fel de aproape simțeam și răceala arumului, care îmi îngheța oasele. O simțeam pe spate, dar nu puteam să-mi iau ochii de la Daemon.

Privirile noastre s-au întâlnit și n-am să uit toată viața groaza din ochii lui, privirea aceea neajutorată. Mie în schimb mi se părea ireal, ca și cum nu era vorba despre mine. Am încercat să-i zâmbesc, dar nu știu dacă am reușit.

— O să fie bine, am șoptit și ochii mi s-au umplut de lacrimi.

Ușile se închideau peste tot, din tavan și din podea.

— O să fie bine.

Ochii verzi ai lui Daemon aveau o strălucire sticloasă. A întins mâna, cu degetele răsfirate. Nu au ajuns până la scutul de laser și nici la ușă.

— Te iubesc, Katy. Te-am iubit mereu. Te voi iubi mereu, a spus el, cu vocea îngroșată și răgușită de frică. O să vin după tine. O să...

Ușile de urgență s-au închis complet cu un bufnet moale.

— Te iubesc, am spus, dar Daemon... Daemon nu mai era.

Era de cealaltă parte a ușilor, iar eu eram prinsă în capcană cu arumii și cu Daedalus. O clipă, nici nu am putut să gândesc, nici să respir. Am deschis gura să țip, dar groaza se strecurase în mine, amuțindu-mă.

M-am întors încet, am ridicat capul și o lacrimă mi s-a rostogolit pe obraz. În fața mea era un arum, cu capul într-o parte. Nu puteam să-i văd ochii din cauza ochelarilor de soare și îmi părea bine că nu îi văd.

El a îngenuncheat și în spatele lui și al celorlalți arumi am văzut bărbați în uniforme negre. Arumul s-a întins spre mine și și-a trecut degetul de gheață pe obrazul meu, urmărindu-mi lacrima, iar eu m-am tras în spate, strângându-mă în ușa de urgență.

— O să doară, a spus arumul.

S-a aplecat, fața lui era la doar câțiva centimetri de mine și i-am simțit respirația rece pe buze.

— O, Doamne, am șoptit.

O explozie de durere mi-a cuprins fiecare celulă din corp și aerul mi-a zburat din plămâni. Eram suspendată acolo, fără să mă pot mișca. Brațele mele erau inerte. Cineva m-a tras într-o

parte, dar nu mai simțeam nimic. Mi se părea că țip și acum,
dar nu se auzea niciun sunet.

Daemon nu mai era.

MULȚUMIRI

Mulțumesc minunatei echipe *Entangled Teen* – Liz Pelletier, Stacy Abrams, Stacey O’Neale și Rebecca Mancini. Și editorului meu, Kevan Lyon, ai fost tare ca întotdeauna. Dacă nu ar fi fost prietenii și familia mea, sunt convinsă că acum eram un pustnic scriind într-o peșteră, așa că vă mulțumesc pentru că m-ați suportat atunci când eram apucată de criza scrisului. O mulțumire specială pentru Pepe Toth și Sztella Tziotziosz, fiindcă au fost niște modele minunate de copertă și ne-au însoțit în tururile noastre cu *Invazia Daemon*.

Nimic din toate acestea nu ar fi fost posibil dacă n-ar fi fost cititorii. Vă iubesc, fraților. Aș vrea să vă îmbrățișez pe fiecare în parte, dar nu mă prea pricep la îmbrățișări și pe urmă ar fi cam stânjenitor. Deci, credeți-mă, mulțumirea asta e mai bună decât o îmbrățișare. Pe cuvânt.